

Im a Devil

Contents

Im a Devil	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	38
17. Chương 17	40
18. Chương 18	43
19. Chương 19	44
20. Chương 20	47
21. Chương 21	48
22. Chương 22	50
23. Chương 23	51
24. Chương 24	53
25. Chương 25	55
26. Chương 26	58
27. Chương 27	60
28. Chương 28	62
29. Chương 29	64
30. Chương 30	67
31. Chương 31	71
32. Chương 32	73
33. Chương 33	75
34. Chương 34	78
35. Chương 35	81
36. Chương 36	84
37. Chương 37	87
38. Chương 38	90
39. Chương 39	94
40. Chương 40	97
41. Chương 41	101

42. Chương 42	105
43. Chương 43	108
44. Chương 44	111
45. Chương 45	120
46. Chương 46	127
47. Chương 47	132
48. Chương 48	136
49. Chương 49	144
50. Chương Ngoại Truyện	161

Im a Devil

Giới thiệu

Đây là một truyện tưởng tượng thôi, nên sẽ có nhiều cái phi thực tế, đọc đừng cáu nha!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/im-a-devil>

1. Chương 1

Chap 1

Một ngày mệt mỏi.

Tôi trở về nhà với vẻ thất thểu đến tội nghiệp, mẹ nhìn tôi ra chiều thông cảm, đỡ giùm tôi chiếc cặp sách to ục ịch xuống khỏi lưng. Tôi nhăn nhó một tay xoa vai một tay kéo ghế ra ngồi, mẹ chỉ lắc đầu đứng dậy đi về phía tủ lạnh rót cho tôi cốc sữa.

- Chuyển sang trường mới vất vả lắm hả con?

Tôi đón cốc sữa từ tay mẹ, gật gật. Mẹ nói:

- Con chịu khó vậy, vì công việc của cha...

- Con biết! Thôi con lên phòng đây!

Tôi biết mẹ sắp nói gì, dĩ nhiên là tôi không muốn nghe nên vội vã cắt lời. Mẹ cũng không nói gì thêm.

Tôi ủ oải cất bước lên phòng, người rệu rã không khác gì một cái máy sắp bị bỏ đi. Vì công việc của cha nên tôi phải chuyển sang học ở trường mới, chẳng vui vẻ gì. Tôi đơn giản đã không muốn chuyển trường, nhất là chuyển vào một cái trường không-bình-thường.

Tôi rất ít khi được gặp cha, nói ra chắc ít ai tin, một năm có khi chỉ một lần cha tôi về thăm nhà. Không phải là đi công tác, hay phải làm ăn xa nhà, cũng chẳng phải là bị... đi tù đi tội gì, ấy ấy nhưng đừng vội nghĩ là cha tôi đi buôn lậu hay làm ăn trái phép. Công việc của ông yêu cầu như vậy.

Nhưng đó là một công việc không bình thường, mẹ tôi nói rằng đó là nhiệm vụ được giao cho gia đình tôi từ lâu lắm rồi, giống như là một sứ mệnh hay cái gì đó tôi nghe không hiểu lắm, rồi tôi sẽ phải thay thế cha tôi một ngày không xa. Có điều mẹ lại không chịu cho tôi biết tí gì về nhiệm vụ đó của cha cả, “đó là một công việc vô cùng vẻ vang, con gái ạ! mẹ sẽ cho con biết, khi nào đến lúc”, mẹ chỉ nói thế, khi tôi hỏi rằng “cha con rốt cuộc làm gì?”.

Bà nội nó! Tôi ghét nhất cái kiểu cứ úp úp mở mở làm mình phải đoán già đoán non, nhưng cũng không hỏi thêm vì mẹ tôi không muốn nói.

Có mùi nguy hiểm, rốt cuộc ông già làm cái gì nhỉ?! mà thôi kệ, tôi không muốn nghĩ nhiều, có điều vì công việc của ông mà tôi phải chuyển khỏi cái trường mà tôi iu quý, hơi bức rồi đấy, đã thế nhà cũng phải chuyển theo nữa, đến một cái nơi lạ hoắc lạ hoạc, lại càng bức nữa! Tôi thậm chí còn không biết gia đình mình rời đi bằng cách nào nữa kia, mở mắt ra đã thấy nhà mình nằm ở một vị trí khác rồi. Cứ như là căn nhà có gắn động cơ để bay lên vậy, nếu thế thật thì động cơ này cũng xịn quá, căn nhà chuyển động mà mình không biết tí gì?

Khi tôi thắc mắc với mẹ thì chỉ nhận được câu trả lời : “Đừng thắc mắc gì cả, con yêu”.

Gia đình tôi không phải là một gia đình bình thường, chắc chắn! Có lẽ không phải người. Từ nhỏ đến lớn tôi đã chứng kiến nhiều rồi-những sự việc không bình thường cho lắm, nói thẳng ra là rất kì dị nữa. Kiểu như cái lần tôi ngã xuống từ tầng ba mà không sao cả, tôi chưa bao giờ bị ốm đau, chảy máu gì dù dao cứa vào tay cũng lập tức liền lại. Tôi từng thắc mắc liệu mình có phải ma cà rồng không nhưng ngay lập tức ném suy nghĩ đó ra khỏi đầu vì nếu thế sao tôi có thể đi lại dưới nắng, không sợ tỏi hoặc thánh giá chứ? Nếu nói dị nhân có lẽ là hợp lí hơn nhiều.

Mẹ chỉ cho tôi biết, sự thật đúng là tôi không phải con người, hay đầy đủ hơn là cả nhà tôi đều không phải con người, khi tôi quá shock trước những gì mình nhìn thấy. Và dĩ nhiên điều này với người ngoài là bí mật, mẹ nói nếu sự thật được phơi bày, cá tiên là cả nhà tôi sẽ không được yên. Mẹ nói đúng, tôi đã xem nhiều phim thế này rồi! Cá nhân tôi cho rằng, nếu người ta biết được điều này, không chừng tôi và cả nhà sẽ bị đem đi thí nghiệm giống mấy con chuột bạch ý chứ.

Thật khó tin nhưng nó lại là sự thật, và sự thật thì phải chấp nhận.

Thành thật mà nói khi biết được điều này tôi còn hơi nghi hôm đó là ngày cá tháng tư.

Trở lại vấn đề chính là việc tôi phải chuyển trường, cái trường mà tôi chuyển đến không bình thường tí nào, nó làm tôi nghi ngờ nơi tôi đang ở liệu có phải là một thế giới khác? Trường cách nhà xa lắc, còn đi qua rừng mới đến, không biết tại sao nó làm tôi thấy ớn lạnh, cứ ma quái thế nào ấy, xây như thế có vẻ để tách ra không muốn liên hệ gì với bên ngoài, nhất là để vào trường phải đi qua một cây cầu bắc ngang đáy vực. Thật là kì quái! Dù xung quanh tôi vốn đã không bình thường, thậm chí ngay bản thân tôi vốn đã không bình thường rồi thì cái trường này xem ra cũng thế.

- Con đã đăng ký tạm trú trong ký túc xá của trường mới rồi mẹ ạ! Nhà ta cách trường hơn 50 km, trường lại nằm ở nơi hẻo lánh...

- Mẹ biết, con không nói mẹ cũng định nhắc, hôm nay con xin về nghỉ là để chuẩn bị đồ đạc đúng không?

- Vâng!

- Đáng lẽ nên tính thế ngay từ đầu, tại vì một vài rắc rối nên không đăng ký ngay cho con được.

- À...thế con đã quen được bạn mới nào chưa?

- Chưa ạ, lúc đến trường còn phải lo chuyện nhập ký túc, sau đó con vội về liền vì không thì trễ, đường về còn đi qua rừng nữa, tóm lại là vác nguyên cái cặp nặng trĩu đi từ sớm nhưng chưa học hành được gì.

- Tập làm quen đi con ạ, chúng ta không phải người, nên con cũng cần phải được học ở một nơi phù hợp.

- Mẹ nói vậy...ngôi trường đó...học sinh ở đó...cũng không phải...con người sao?

- Đại khái là vậy! Con người không biết đến nó vì ngôi trường có giảng kết giới bảo vệ, ngày mai sau khi con-học sinh cuối cùng nhập học trở lại thì kết giới sẽ khép lại luôn để bảo đảm cách biệt với bên ngoài.

Tôi biết mà, nghi ngờ quả không sai, những điều này vốn chỉ xảy ra trong manga thôi cơ mà, bây giờ nó xảy ra với tôi cứ như một điều hiển nhiên vậy!

- Mẹ à...rốt cuộc...chúng ta là ai vậy?-tôi rụt rè hỏi.

“”

- Mẹ à, ít nhất con phải biết rốt cuộc mình là cái giống gì trước khi bị tống đến cái trường kì lạ đấy chứ?-tôi bắt đầu câu.

Phải! tôi cần phải biết, tôi là ai?

- Được rồi...có lẽ cũng đã đến lúc cho con biết, ta không muốn con shock bởi vì con đã sống trong thế giới con người quá lâu, nhưng...hãy nghe cho kỹ...

Tôi căng tai lên để chuẩn bị đón chờ câu nói của mẹ, cái sự thật mà tôi chưa từng được biết. Tim tôi đập thình thịch, không hiểu sao đứng trước cái sự thật sắp được hé mở mà tôi hằng muốn biết ấy, tôi lại thấy hơi sợ.

- Linh à, con nghe rõ đây, chúng ta là quỷ, không phải con người!

Gì cơ? Mẹ vừa nói gì cơ? Tôi là quỷ ư????????????

Không phải một dị nhân.

Tôi là một con quỷ!!!!!!!!!!!!!! Oh my god

2. Chương 2

Chap 2

- Con đi đây mẹ!

Tôi xách vali ra cửa và quay lại chào mẹ. Nở nụ cười trên gương mặt vẫn còn nét mệt mỏi của một con người từng trải, ý quên, một con quỷ chứ nhỉ, mẹ nói với tôi:

- Ủ! Cố gắng hòa nhập với trường mới con nhé! Thôi con đi đi không lại trễ xe buýt!

Xe buýt. Chậc! Tôi liếc nhìn đồng hồ và...Oh my god!!!!!!!!!! không biết là quỷ thì có được phép nói, hoặc nghĩ “Oh my god” không nhưng mà tôi buộc phải kêu lên như thế, một phần vì đó là thói quen của tôi rồi, phần còn lại là...tôi chỉ còn 5 phút.

Điều đó có nghĩa là bây giờ tôi mà không chạy vắt giò lên cổ thì chắc chắn không kịp.

Cũng tại mãi nói chuyện với mẹ và quá lè mề chuẩn bị đồ đạc mà tôi quên khuấy giờ giấc, hix, sớm biết thế này, tôi đã nghe lời mẹ sửa cái tật này sớm hơn.

May cho tôi là trạm xe buýt cách nhà cũng không xa và lúc tôi chạy đến thì xe đang chuẩn bị chuyển bánh chứ chưa chạy. Tôi vội vàng lao ngay lên xe trước khi cánh cửa xe khép lại. Bà nó chứ, cái vali nặng chình ình thế này vác đi đúng là không dễ, biết thế tôi đã nghe lời mẹ quảng bớt mấy thứ không cần thiết ở nhà, chỉ tại cái tính “bỏ thì thương mà vương thì tội” nên tôi cứ mắ mớ mớ lợi nhét nguyên một đồng hồ linh kính vào trong vali, để bây giờ có hối cũng đã muộn. Thế mới biết kẻ nào không nghe hoặc cãi lời cha mẹ thì sẽ chẳng có kết cục gì tốt đẹp. Ngồi trên xe, tôi không ngừng lăm bắm “cá không ăn muối cá ươn” khiến ấy người xung quanh phải nhìn tôi với con mắt hơi kì lạ. Mặc kệ, vì cơ bản tôi là một đứa kì lạ rồi.

Đổi mấy tuyến xe buýt, đến trạm cuối cùng thì nơi tôi bước xuống là phía trước khu rừng ngăn trường học với bên ngoài. Xe buýt đương nhiên không thể chạy vào trong.

Âm u khó tả! Đó là cảm giác đầu tiên người ta có thể cảm nhận được khi đứng tại nơi này. Bà nội nó, tôi bắt đầu ớn rồi, và bắt đầu nghi ngờ rằng liệu tôi có phải là quỷ không nhỉ, quỷ thì chẳng sợ gì những nơi âm u rùng rợn mà phải thấy trái lại là đáng sợ, sao tôi lại sợ thế này chứ? Hôm trước tôi đến được trường, đi qua được khu rừng này là nhờ đi theo một quần giáo của trường nghe nói là ông ta đi kiểm tra kết giới. Được biết tôi là học sinh mới nên ông ta đã dẫn đường giúp tôi, cũng gọi là số tôi may. Đi cả đoạn đường

chốc chốc lại nghe tiếng cú “quéc” phát giật cả mình, rồi có cả mấy ánh lửa ma trời chập chờn, rồi mấy con dơi cứ lượn lờ trên đầu. Khiếp quá! Đang là ban ngày còn thế, ban đêm không biết còn cái gì nữa.

Nhưng đây là hôm trước, còn hôm nay thì sao giờ? Tôi đã đứng đây ngót hai tiếng đồng hồ rồi mà không thấy ma nào đi qua để nhờ vả, kiểu này là phải tự mò mẫm rồi. Cũng may là trước khi đi tôi đã nhờ mẹ vẽ giùm cái bản đồ đến trường, mẹ tôi nói trước đây bà và cha từng học ở đó, nên mới quen biết và trở thành một cặp.

Tôi lò dò tìm tấm bản đồ trong vali. Quái, đâu rồi ta? Tôi tưởng mình nhét nó vào trong vali rồi chứ, chẳng lẽ để quên? “Thánh thần ơi không lẽ quay về nhà lấy??”, thế thì đến bao giờ?

Tôi khóc không ra tiếng, bản thân tôi là một đứa mù đường bẩm sinh, khoảng cách trên 1km là không thể nhớ, đi đâu cũng cần bản đồ, ngoại trừ đi xe buýt có tuyến đường đang hoàng nên mới không sao mà thôi.

- Chúa ơi! làm sao bây giờ?

Tôi kêu lên bất lực, không biết phải làm gì ngoài gọi chúa, gọi thánh, gọi trời đất, thần tiên dù không biết là quỷ như tôi có được gọi không hay bây giờ tôi nên gọi chúa tể quỷ ra giúp tôi nhỉ? Mà chúa tể quỷ là ai tôi còn không biết, dracula? Nhầm rồi đây là ma cà rồng mà, người ta cũng gọi là quỷ hút máu nữa, nhưng cũng xem là quỷ chứ? Hay là...oruku?! Bà nó, nếu thế thì ước gì ở đây có siêu nhân gao còn hơn ý !

Đang vò đầu bứt tai thì chợt tôi nghe có tiếng nói phía sau.

- Cô là ai?

Giật cả mình. Quay lại, tôi trợn tròn mắt trước kẻ không biết điều, định gào vào mặt hắn mà bảo hãy bỏ cái thói đứng đằng sau lưng người ta mà nói đi thì lại bị kẻ đó làm cho giật mình lần hai. Tôi mở tròn mắt hơi bị shock trước cách ăn mặc không còn từ nào phù hợp bằng từ quái đản để miêu tả cách ăn mặc của hắn. Nóng thế này, cụ thể là giữa một buổi sáng mùa hè (cũng gần trưa rồi) mà mặc cái áo choàng trùm kín mít từ đầu đến chân không thấy mặt mũi y chang phù thủy, nhìn mà phát sốt. Thấy tôi mắt chữ a mồm chữ o, có lẽ trông rất ngu, nên hắn ta hỏi tiếp với cái giọng vẻ khinh khỉnh:

- Có phải học sinh cuối cùng chuyển đến trung học South Devil năm nay không?

- Ô vâng...sao anh...biết?

- Thì mặc đồng phục kia còn gì!

- À...

Bà nó, tôi hỏi đúng là thừa! Ê khoan đã, “sao anh biết tôi là học sinh cuối cùng chứ?”- tôi lại hỏi. Không lẽ đây là thầy bói sao trời?

- Bình thường không ai lai vãng quanh đây cả, mà hôm nay kết giới của trường sắp đóng lại rồi, chỉ đợi học sinh cuối cùng nhập học, hơn nữa...

Tự nhiên tôi lại thấy hồi hộp, hơn nữa cái gì????

- Trông cái mặt dần dần, chắc là học sinh mới không biết đường vào trường nên mới ngồi đây chờ người đến giúp!

TỨC LỘN CÁ RUỘT! “trông cái mặt dần dần”? Thằng điên vênh váo này là ai mà dám nói tôi “dần dần” vậy? Dám chọc tới chị hử, tức thật rồi đấy, bây giờ dù mi có là quỷ sa tăng hay thần tiên giáng thế ta cũng cóc sợ nữa đâu!

Tôi đứng vụt dậy kéo vạt áo choàng của “thằng điên vênh váo” lại nói:

- Đừng đùa chứ, muốn gây sự hay muốn đánh lộn bà cô này chấp tất đó!

Tôi không dễ bắt nạt đâu nha, dù gì tôi cũng là một con quỷ, tuy không biết dùng phép thuật nhưng không bao giờ bị thương, huống hồ trước đây ở trường cũ tôi còn là một đứa có máu mặt, giới dụng tôi xem!

Nhưng ý nghĩ đó và bao nhiêu máu anh hùng đang phun trào như núi lửa sắp hoạt động bỗng chốc tịt ngóm khi mũ trùm đầu của “thằng điên vênh váo” do lực tay hơi quá đà của tôi kéo áo choàng làm nó rơi xuống theo.

- Cô làm cái quái gì thế?

- Ô...tôi...

Đằng sau lớp áo choàng kín mít, khuôn mặt “thằng điên vênh váo” hiện ra, bà nội ơi, gì thế này?

Tự nhiên đầu óc tôi quay mòng mòng, ý nghĩ duy nhất là có được món bảo bối nào đó của Doraemon để quay ngược thời gian lại. Tôi thề...huhu...sẽ không làm những hành động lỗ mãng như vừa rồi mà sẽ hành xử thực nữ” hơn.

3. Chương 3

Chap 3

Shock!

Tôi thực sự đang bị sốc!

Không biết phải mô tả thế nào nhưng mà cảm giác của tôi lúc này thật khó diễn tả. Trước đây khi tôi còn học ở trường cũ, điểm tổng kết môn văn của tôi gì thì gì cũng tám phẩy trở lên, các thầy cô không ít lần cử tôi đi thi học sinh giỏi văn. Có thể nói, tài chém gió của tôi cũng phải thuộc top “hàng khủng”, văn chương cứ gọi là lai láng.

Chòy!!!!!!!!!! Vậy mà bây giờ tôi đang bị làm sao thế này???

Thậm chí tôi không nghĩ được một từ nào để miêu tả cái mặt của “thằng điên vênh váo” đang đứng trước mặt tôi bây giờ, hay chính xác hơn là cái mặt của kẻ đang bị tôi túm trong tay bây giờ.

Nói thế nào nhỉ?

Đẹp trai!

Không! Phải nói là “chuẩn một mỹ nam”!!!!

Nếu mà phải so sánh hoặc lấy ví dụ cho dễ hình dung thì, hội tụ các nét giống của Kudo shinichi, của Kamui, của Lee Shin, của sesshomaru, của zero kiriyuu, của Lee Min Ho, Kim Bum, Lee Hong Ki, Hero,...của tất cả các thần tượng trong truyện tranh và không phải trong truyện tranh của tôi. Bà nó chứ, có lẽ tôi đang nhìn hấn ta với vẻ gì đó như kiểu tôi sắp nuốt sống hấn ta không bằng, chẳng trách, tôi hình như còn đang cảm nhận được sự VÔ-CÙNG-KHÓ-CHỊU từ con người này, ý quên, con quỷ này chứ nhỉ, phải không ta?

Hấn ta cũng là quỷ, không phải chứ? Nếu là trước đây, có đánh chết tôi cũng không tin rằng, “quỷ mà đẹp trai thế này á?????”

Thôi xong! Tôi ngu rồi!

Ai đó lấy cái gì đập chết tôi đi!

SAO MÀ TỰ NHIÊN MÌNH LẠI GÀO LÊN THẾ HẢ GIỜ ?

Nếu không có ai đánh thì hình như tôi cũng đã tự giết tôi rồi còn gì. Tôi vừa sững cồ lên với hấn, và bây giờ tôi lại đi khen hấn “đẹp zai”, tôi có bị động kinh không vậy hả giờ, đây là cái tật mà mẹ luôn nhắc tôi buộc phải sửa cho bằng được, “Nghĩ thôi và đừng có phun ra sạch sẽ những điều mình đang nghĩ”, nhớ lại những lúc ấy tôi mới thấy mình thật ngốc nghếch khi chỉ tắc lưỡi cho qua lời mẹ. Hậu quả của việc không chịu nghe theo những lời khuyên bổ ích nhất từ cha mẹ đổ xuống đầu những đứa trẻ không biết điều là cả một bài học xương máu đấy, ngấm đi rồi mới thấy đau. Điển hình như bây giờ-trường hợp của tôi ngay lúc này chẳng hạn.

Và ngay khi tôi lại chuẩn bị rơi vào lảm nhảm cái điệp khúc “cá không ăn muối cá ươn, con cãi cha mẹ...” thì lập tức cảm thấy mông mình đau điếng. Bà nội nó chứ! Gì nữa đây, không phải tôi đang sám hối đây sao mà còn bị trừng phạt chứ? Chúa ơi! Nếu người ta mắc lỗi và đến nhà thờ xưng tội trong khi đó chúa vẫn không tha thứ thậm chí còn giáng tội thêm thì không biết nhà thờ và cha xứ còn có tác dụng gì nhỉ?

Tha lỗi chứ thói quen của tôi và những cái tật của tôi thì nhiều vô kể, mà sửa thì đâu có dễ dàng gì-tất nhiên non sông dễ đổi, bản tính khó dời”, cho dù tôi có là quỷ thì cũng đừng thắc mắc tại sao tôi suốt ngày gọi chúa.

Khi định thần lại, tôi mới phát hiện ra là tôi không phải đang bị chúa trừng phạt vì tội không nghe theo lời cha mẹ, mà nguyên nhân làm cái mông tôi đau điếng này giờ là tôi đã bị “thằng điên vênh váo” kia đẩy ra khỏi người hắn và ngã ục xuống đất làm cái mông đáng thương của tôi lần nữa tìm về với đất mẹ bằng một lực không nhỏ tí nào. Bạn có hiểu “đau thấu xương, và buốt tận óc” là gì không, hoặc bạn đã bị gãy xương bao giờ chưa? Tưởng tượng thế đi và bạn sẽ biết tôi đau thế nào.

Tôi không phải đang trầm trọng hóa vấn đề lên đâu, sự thật là tôi không thể bị thương, nhưng bù lại là tôi sẽ phải chịu những trận đau kinh khủng gấp đôi như thế, chỉ là tôi không phải chịu những vết bầm tím, hay phải mất đi một giọt máu nào mà thôi. Nhưng theo tôi thì thà đau bình thường mà mất tí máu, còn hơn không bị thương mà đau đớn gấp đôi. Tôi từng kể chưa nhỉ, cái lần mà tôi ngã xuống từ tầng ba ý, không vỡ sọ bươu đầu nhưng tôi đã bất tỉnh hơn một tháng trời, mẹ nói lúc hôn mê tôi còn không ngừng giãy giụa vì đau đớn, khóc ướt cả gối. Sau lần ấy tôi tuyệt nhiên không dám leo trèo nữa.

Và bây giờ thì tôi đang bị đau gấp đôi đây, lỗi do tên khốn kiếp “đẹp zai” kia gây ra đấy. Tôi hối hận lắm rồi, tôi xin rút lại tất cả những gì mình vừa nghĩ về hắn và cả câu nói vừa rồi nữa, hắn ta chỉ có cái vỏ thôi chứ không thể nào bằng một góc các thần tượng hoàn hảo của tôi được. Nếu là các thần tượng của tôi, tôi thề là nếu họ ở trong tình huống này thì họ sẽ không nói với tôi là cái mặt tôi trông dần dần, hay đẩy tôi ra một cách phũ phàng như thế, chắc chắn là NEVER!!!!

Tôi ném cho “thằng điên vênh váo” một cái nhìn hình viên đạn xẹt ra lửa, thề nguyện rửa tên khốn kiếp chỉ được cái mã kia nguyên một tràng dài dằng dặc: “bà nội mi, ta thề rồi có ngày mi chết với ta, ta sẽ bóp cổ mi, sẽ đá vào cái mông ngu ngốc của mi, sẽ cho bọ cạp cắn chết mi, sẽ biến mi thành món thịt ba chỉ, sẽ lóc xương, lột da, ăn thịt mi, sẽ %#%^*%*^%*&* \$#&+)-mi, CÁI ĐỒ CHẾT TOI CHẾT TIỆT!!!!”

Nguyền rửa một tràng dài đã đời, tôi tự thấy thỏa mãn và bắt đầu vênh cái mặt lên với hắn. Thánh thần ơi, hắn đang cười kìa, không phải cười ha hả mà khoe miệng chỉ nhếch lên tí xíu kiểu khinh bỉ, bà nó chứ, cá tiền là hắn đang nghĩ “tôi đi guốc trong bụng cô”, chắc chắn luôn.

Tôi bĩu môi lại dù mặt vẫn còn nhẩn nhó chưa hết đau. Đột nhiên hắn ta tiến lại gần và cúi mặt xuống...

- Gì? Anh định làm gì?-tôi hơi chột dạ.

- Không có gì, chỉ muốn nhìn kĩ cái mặt cô một tí xem xem với cái bản mặt này của cô...

Bà nội hắn ta, mặt tôi cũng được lảm chứ đâu đến nỗi. Tôi đang định mở miệng đá xoáy vài câu kiểu như bộ anh bị cận thị hay sao mà phải cúi sát thế này?” hoặc là “xin lỗi, tôi không biết quỷ cũng nói chuyện với khoảng cách vô duyên thế này, chứ tôi cũng là quỷ nè mà đâu có đâu”, thì nghe hắn ta nói nốt về câu còn lại của cái câu mà hắn đang nói dở ấy. Không chỉ thế, hắn còn cố nhấn mạnh từng chữ nữa, sợ tôi điếc hay sao mà phải...

Nhưng về câu sau ấy, nó làm tôi giật nảy người, có cảm giác điện chạy dọc sống lưng. Hắn ta nói tiếp :

- ...có thể bóp cổ, đá vào mông, cho bọ cạp cắn chết tôi hay lóc xương, lột da biến tôi thành thịt ba chỉ không mà thôi!

Ồ.....Cái gì kia? Tại tôi mắc bệnh điếc thật rồi hay sao thế này? Tôi nghe lầm chẳng?

Và tôi cứ thế đơ ra như tượng. Hắn cười khẩy, tiếp tục cái giọng khinh khỉnh của hắn:

- Sợ quá cơ! Cô đòi ăn thịt tôi?

Ôi trời đất ơi! Có phải cái tật “phun hết những gì mình nghĩ” của tôi vừa phát tác không? không lẽ trong vô thức tôi đã phun ra sạch sẽ rồi sao? Rõ ràng vừa rồi tôi có nói gì đâu? Thế sao hần lại biết được những gì tôi vừa nghĩ vậy chứ??????????

Nếu tai tôi không điếc, và tôi cũng không phải do mộng đau quá mà bị ảo giác thì...

Con quỷ này...

Hần ta...

Có thểĐỌC ĐƯỢC SUY NGHĨ CỦA KẺ KHÁC !!!!!!!!!!!!!!!!

OH MY GOD!

Nếu hần ta lợi hại như vậy thì chết tôi rồi còn gì?!

Liệu hần có giết tôi không đây? Hần là quỷ thật đấy, có vẻ không phải loại quỷ “hai lúa” như tôi. Điều này thì....DÁM LẮM À!!!!!!!!!!!!

4. Chương 4

Chap 4

Cười khẩy thêm cái nữa, hần trườn lại cái mũ quái dị của mình lên đầu làm gần như toàn bộ gương mặt bị che khuất, sau đó quay gót định bỏ đi.

Chết! Hần ta mà đi thì tôi biết tính sao bây giờ? Tôi đâu có biết đường đâu, chẳng lẽ lại mở miệng nhờ vả trong khi rõ ràng tôi còn vừa mới rửa xả hần xong, quan trọng hơn là những lời nói đáng lẽ là hần không được nghe thì hần lại nghe được, quả là “há miệng mắc quai”, cho dù tôi không hề mở miệng nói câu nào hết. Đây là tôi còn may chán vạn khi hần ta chưa nghĩ đến việc cho tôi đi gặp ông bà ông vải sớm sớm.

Ngay lúc tôi quyết định dẹp bỏ sĩ diện sang một bên để lên tiếng nhờ vả dẫn đường thì hần ta đột ngột quay lại. “Hê...không lẽ tốt đột xuất? Mình chưa mở miệng nói câu nào đã quay lại giúp sao?”-tôi chợt nghĩ.

- Tất nhiên là không!!! Cô đang ăn dưa bỏ đấy à?-hần nói, và tôi thấy hình như khóe miệng của hần hơi nhếch lên.

Bà nó chứ, lại cười đùa! Cái thể loại hần ta mà là con người thì, dám cá là ra đường thể nào cũng ăn đập-nếu xui xẻo đụng phải mấy tay anh chị hay còn đồ.

Hần quay lại, như hần nói tất nhiên không phải để giúp tôi như tôi tưởng, hần đưa tay lên cao, chỉ trong phút chốc, gió đột nhiên thổi mạnh như báo hiệu sắp có giông bão, mây đen kéo đến ùn ùn và sấm sét bắt đầu- những tia chớp rạch xé bầu trời, bầu trời cũng biến đổi theo, loang lổ từng mảng với những sắc màu không giống nhau. Tuy nhiên, trời lại không hề đổ mưa. Bầu trời-dưới sự chỉ huy bởi bàn tay của hần, liên tục biến đổi. Giữa khoảng không rộng lớn xuất hiện một lỗ hổng lớn, cứ thế nhỏ lại dần và biến mất, khi lỗ hổng đó khép lại hoàn toàn thì những cơn gió bắt đầu thổi nhẹ dần, sấm sét cũng mất và mây đen cũng bay đi trả lại cho bầu trời những khoảng sáng, không gian lại trở về trạng thái tĩnh mịch và yên ắng như lúc đầu.

Cái cảnh tượng vừa rồi, không khác gì mỗi lần Bạch Cốt Tinh xuất hiện trong phim Tây Du Ký. Trong khi tôi còn đang sững người thì hần đột ngột lên tiếng làm tôi giật cả mình:

- Kết giới đã khép lại hoàn toàn rồi, từ giờ cho đến hết năm học nó sẽ không mở ra nữa.

What? Đóng kết giới rồi? Là vừa nãy đó hả? Không lẽ hần ta cũng là một người trông coi kết giới giống cái ông hôm trước đã giúp tôi đến được trường nhỉ? Ế... nhưng nhớ lại lúc đó, rõ ràng ông ta đâu có mặc đồ giống tên này. Bộ...quỷ cũng có style ăn mặc khác nhau hả? Nếu thế thì gu ăn mặc của tên này cũng hơi có vấn đề rồi, hay là quỷ không biết nóng nhỉ? Tôi vẫn nóng bình thường cơ mà???

Tôi đang dự định sẽ âm thầm bám theo hần ta để về trường thì...OH MY GOD!!!

Hần nhún mình một cái, cả người bay lên và cứ thế.....bay đi.....như phim chưởng!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Khoan đã, làm ơn dẫn đường cho tôi, tôi không biết đường đến trường mà!!!
- Đó là việc của cô!

Bà nó chứ, vậy là tôi phải tự mò mẫm thôi, còn cách nào nữa đâu. Haizzzzzzzzzzzzzzzz

Tôi lục đục lòi từ trong vali ra cái điện thoại di động, chỉ còn 5k, quên chưa nạp tiền. Sao tôi lại quên nạp chứ nhỉ, hơn nữa sao tôi không nghĩ ra là phải dùng điện thoại gọi ẹ ngay từ đầu nhỉ? “Thằng điên vênh váo” kia nói tôi dần, không lẽ dần thật? Haizzzzzz

Tôi muốn khóc quá, sao không khóc được nhỉ? Tôi chán quá, tôi muốn về nhà? Tôi mệt mỏi quá, tôi...

- Ở...cậu là...

- Tôi...Tôi là học sinh mới...tôi...

- Ukm...Cám ơn!

Nhưng mà, cũng có quỹ tốt chứ, như tôi nè ^^ và câu ban này nữa.

- Ủa? Cậu tính đi bộ đó hả?

- Tất nhiên!

- Hở? Không biết bay? Không lẽ cậu...

- Thôi không sao...tôi sẽ đưa cậu đi, lại đây!

Câu ấy lai cười, cúi xuống bế bổng tôi lên!!!

Bây giờ tôi mới để ý đến cậu ấy, ban đầu tôi không chú tâm, giờ mới thấy là tuy cậu ấy hình như không được cao như “thằng điên vênh váo” kia, chỉ khoảng 1m75 (đoán vây), nhưng gương mặt cũng rất cuốn hút,

có lẽ không được như “thằng điên vênh váo” nhưng cũng thừa sức lọt vào top đầu của bảng xếp hạng các hotboy.

Chòy! Tôi đang nghĩ linh tinh gì thế này? Thấy trai đẹp lóa cả mắt! Bỗng cảm giác mặt nóng phùng phùng, tim đập như đắm vào lồng ngực ý, tôi bị làm sao vậy nè?

Sao quý mà đẹp quá vậy? Phải quý không thể?

Trong lúc tôi còn đang mải chìm trong mớ suy nghĩ vớ vẩn thì cậu ấy đã đáp xuống cổng trường. Nhanh thật!

- Cảm ơn cậu!

- Không có gì! May là kịp giờ giờ nghiêm của trường. Đó, đóng cổng rồi!

- Uk

- Tôi đưa cậu đến phòng giáo vụ nhé? Cậu mới chuyển đến mà, chắc còn vài thủ tục chưa xong?

- Ukm...vậy phiền cậu!

Thế là tôi lệnh khệnh vác vali đi theo cậu bạn mới, đến phòng giáo vụ nhận chìa khóa phòng kí túc. Đưa tôi đến cửa phòng giáo vụ, cậu ấy nói có việc nên đi trước, tôi cũng quên khuấy không hỏi tên người ta. Một cô giáo nói với tôi :

- Kí túc xá trường chúng ta mỗi phòng có ba người, hầu như đã đủ cả, còn có một phòng thôi vừa đủ đứng cho học sinh cuối cùng. Em nhận chìa khóa rồi trở về phòng đi, muộn rồi, mai 8h sáng sẽ vào học như bình thường, em sẽ ở lớp LỖI NGUYỄN nhé! Mai tan học em hãy đến đây để đăng ký tham gia vào một câu lạc bộ của trường theo thông lệ!

Hơ hơ...lớp LỖI NGUYỄN...đúng là dành cho quý, mà có vẻ chọn đúng quá nhỉ, tôi hay mở miệng rửa xả người ta lắm.

Khệ nệ xách vali về phòng, tôi liên tục nhìn trước ngó sau tìm nơi mình được bố trí chỗ ở, ui ui, cái sơ đồ nhằng nhịt này, biết phòng 207 ở đâu đây? Cái trường này cũng lạ quá cơ, mình được cho vào phòng 207, nhưng theo sơ đồ này thì kí túc xá nữ chẳng phải là ở khu bên kia hay sao, đâu phải khu này?

Nghĩ đến đây thì chân tôi chợt khựng lại, ế, phòng 207 đây rồi nè. Phù, cuối cùng cũng tìm ra.

Phòng sáng đèn nè, xem ra bạn cùng phòng của tôi đã về rồi.

CỐC! CỐC!- Tôi gõ gõ vào cửa.

Có tiếng nói từ trong vọng ra, và cánh cửa phòng 207 bật mở.

- Ai vậy?

- Ó...sao lại là cậu?

- Tôi cũng đang thắc mắc đây, cậu đến có chuyện gì thế, sao lại xách vali theo mà chưa về phòng, hơn nữa...sao cậu biết phòng tôi vậy?

- Đây là phòng...207???

- Ủ! Cả trường chỉ có một phòng 207 thôi, bên kí túc nữ bọn cậu là đến phòng 107 đó. Phòng cậu là phòng nào thế?

- ...2...207...

- Hở? HẢ???? CÁI GÌ CƠ????

- Tôi được giao chìa khóa phòng này...

- Đây là KÍ TÚC XÁ NAM mà??????????

- Tôi cũng không biết nữa...có lẽ là...nhầm lẫn?!- Tôi cũng bắt đầu hoảng rồi, trường này kì vậy? Xếp tôi vào kí túc nam là sao?

- Có chuyện gì mà ầm ĩ vậy, Shirou?

Một giọng nói vang lên, một giọng nói nghe rất quen, một giọng nói nghe thôi đã thấy ghét.

- SAO CÔ LẠI CÓ MẶT Ở ĐÂY HẢ????

- SAO TÔI LẠI KHÔNG ĐƯỢC CÓ MẶT Ở ĐÂY HẢ?

Nhìn cái bản mặt đáng ghét này, đột nhiên tôi lại sững cồ lên, không kịp suy nghĩ đã hét đáp trả. Phải, chính là “thằng điên vênh váo” lúc gần trưa tôi đã gặp. Bà nó chứ, cái này có phải là “oan gia ngõ hẹp” không đây?

Thấy thái độ của tôi như thế, hấn đột ngột sững lại mất mấy giây, rồi khước miệng lại nhếch lên, nhìn tôi chằm chằm. Không phải chứ, tên bệnh này ăn nhằm cái gì mà cứ suốt ngày cười cười kiêu đó nhỉ? Không sợ méo miệng hay sao? Hay là hấn nghĩ rằng cười như thế thì trông rất phong cách vậy?!

5. Chương 5

Chap 5

- Trường xếp cậu vào đây à?

- Ừ...

- Sao lại thế được nhỉ?

“.....”

“.....”

Nói đến đây thì cả tôi và Shirou (tên anh chàng ga-lăng đã bế tôi đến đây đó^^, nãy nghe “thằng điên vênh váo” kia gọi thế) đều không biết phải nói gì tiếp. Hơ hơ, không lẽ phải đứng đây đến bữa tối hay sao, mà sắp đến giờ ăn ờy còn gì, tôi đói huhu...Giờ này mà ở nhà là mẹ đã gọi tôi xuống ăn cơm rồi, giờ lại hời hợt vì mỗi lúc mẹ giục xuống ăn cơm thì tôi lại lè mề đợi đến lần gọi thứ n mới chịu đi xuống.

- Giờ tính sao đây?...- Tôi rụt rè hỏi, nhìn Shirou với ánh mắt cầu cứu, không dám liếc sang kẻ đứng bên cạnh cậu ấy dù chỉ một tích tắc. Chẳng có gì khó hiểu, với cái ánh nhìn người khác được cấu tạo có thể bắn chết đối phương ấy, tôi mà dám liếc xéo một cái có khi sẽ bị BÙM vỡ sọ không biết chừng.

1s...2s...3s...4s...5s...

Không ai lên tiếng cả. Không khí bỗng chốc có vẻ căng thẳng, dường như Shirou cũng không biết phải làm sao, trông cậu ấy hơi bối rối. Tôi thì đang lạnh hết cả sống lưng, mồ hôi bắt đầu lấm tấm trên trán.

- Theo tôi! -một trong hai cuối cùng cũng lên tiếng.

Cổ tay tôi đột nhiên bị túm chặt lấy mà lòi đi không thương tiếc.

- Khoan đã, Ren! Cậu đưa cô ấy đi đâu vậy?

“.....”

Đấy, đến bạn mình hỏi mà cũng không thèm đáp lấy một câu, huống chi tôi- một con nhỏ lạ hoắc có “cái mặt trông dằn dằn” ở đâu chui ra thì hấn coi là cái đinh gì đây. Thật đúng là, đến phép lịch sự tối thiểu cũng không có!

- Đau! Buông tay tôi ra!

“.....”

- Này anh...

“.....”

Đúng là cái đồ không biết thương hoa tiếc ngọc, khinh người đến thế là cùng. Chúa ơi, tôi tự hỏi không biết cái bệnh “vênh” này thì có thuốc chữa không??!!

Phải cố gắng lắm tôi mới bắt kịp tốc độ “đi bộ” của tên này, còn đang thở hồng hộc thì thấy hắn lao về phía ban công, tất nhiên là vẫn đang....lôi tôi theo!!!!

Gì??????? Đừng đùa chứ, đây là TẦNG 10 đấy!!!! Hắn bay được, còn tôi thì không!!! Từ đây xuống đất bằng đường hàng không thế này, tôi không chết nhưng không khéo sống thực vật mất thôi, may mắn hơn thì vật vã đau đớn gấp đôi KHÔNG NGƯỜI CHĂM SÓC trong vài tháng trời là ít. Sao tên trời đánh thánh vật này cứ thích chơi tôi thế nhỉ?...

Chưa kịp kết thúc mở suy nghĩ hỗn tạp trong đầu thì tôi đã thấy chân mình rời khỏi mặt đất, cả thân người lao như bay ra ngoài ban công.

OH MY GOD!!

Tôi quên là “thằng điên vênh váo” này không biết tôi CANT FLY, thôi xong! Thề có chúa là nếu còn sống sót nguyên vẹn mà trở về thì bài học đầu tiên của tôi ở cái lớp lời nguyện tôi sẽ áp dụng với tên khốn này đầu tiên! Còn bây giờ thì...

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

- Ê, hét đủ chưa? Hay muốn tôi biến ra cái gì nhét vào họng cô hả?- giọng hắn phát ra có vẻ cáu gắt.

ÊX...Không đau? Sao không thấy đau nhỉ? Không lẽ tôi còn đang rơi chưa chạm đất? Quan trọng hơn.....Sao tôi còn nghe tiếng tên đó?

Từ từ mở mắt, tôi thấy mình vẫn đang lơ lửng giữa trời??? Ngược lên nhìn, bắt gặp gương mặt lạnh tanh của hắn, tôi lại vội vã gục đầu xuống, cứ như phản xạ tự nhiên, tôi sợ đụng phải ánh mắt đáng sợ của hắn.

Hắn đang bế tôi.....và bay!!!!!! Ôi trời, tôi có đang bị ảo giác không? Hắn..... BẾ tôi á?!

Trống ngực lại đập một cách thiếu kiểm soát, bà nó chứ! Tôi cố gắng gục đầu xuống thật thấp, nếu cái mặt tôi có đang đỏ gay lên thì hắn cũng không nhìn thấy, quan trọng hơn là.... tôi sợ hắn sẽ phát hiện ra nhịp tim đập nhanh bất bình thường của tôi lúc này, điều đó là rất dễ dàng trong tình trạng thân thể tôi đang ép sát vào người hắn, sẽ quê biết chừng nào? Nhưng cũng có thể.....nếu không chú ý hắn sẽ không phát hiện ra, không tính trường hợp hắn là một con quỷ nhạy cảm. Điều này có vẻ không đúng vì theo như tôi được biết, tuýp sinh vật máu lạnh điển hình như hắn ta thường không thuộc danh sách những-con-người/quỷ-nhạy-cảm.

- Anh.....đưa tôi đi đâu vậy?

- Phòng giáo vụ.

- Hả? Để.....

Tôi còn chưa kịp nói nốt hai chữ “làm gì?” thì hắn đã đáp xuống, trước mặt tôi là phòng giáo vụ trung học South Devil. Nhanh kinh hồn!

RẦM!!!!!!

Hắn đặt tôi xuống, quay ra phẩy tay một cái, cánh cửa phòng giáo vụ bị buộc mở ra một cách đầy....bạo lực. Haizzzz...tôi lắc đầu, tên này có vẻ thích ầm ĩ nhỉ?

Hắn bước đến đập mạnh tay xuống bàn cô giáo đã giao chìa khóa phòng cho tôi lúc chiều khiến cô ấy giật mình thấy rõ. Hề...cái tên này không chỉ không biết lịch sự là gì mà còn vô cùng VÔ PHÉP + VÔ LỄ nữa kìa.

- Cậu Ren...có chuyện...- cô ấy có vẻ giật mình.

- Các người xếp phòng kiểu gì thế hả, sao lại nhét con nhỏ này vào kí túc xá nam vậy hả, hơn nữa lại nhét nó vào phòng tôi là sao?

“Phòng tôi”? Hơ hơ...ít ra phải dùng từ chúng tôi” mới chuẩn chứ, vậy cái người, à quên.... anh bạn quý đang dùng chung phòng với hần là đi ở nhờ chắc? Hay là hần có hộ khẩu ở cái phòng 207 đó vậy?

Chợt hẳn quay lại liếc xéo tôi một cái, lạnh hết cả người. Chắc là “đọc” được hết rồi đấy - những gì mà tôi đang nghĩ ý.

- Đó là do máy tính sắp xếp, tôi chỉ làm nhiệm vụ giao lại chìa khóa phòng cho cô bé này, hơn nữa máy tính thông báo phòng các cậu là phòng duy nhất còn trống một chỗ.

- Nhưng đó là...

-Ồ thôi nào, loài quỷ chúng ta đâu có phân biệt chuyện giới tính sâu sắc như con người, phải không? Hơn nữa nếu so sánh trường ta và trung học West Devil thì trường chúng ta đã “phân biệt” lắm rồi, còn chia làm hai khu nam và nữ, chứ ở bên đó họ cho xây chung thành một khu kí túc xá, xếp phòng ngẫu nhiên bằng máy tính cho nó...hòa đồng!

- Sao các người còn cố sử dụng cái công cụ ngớ ngẩn đó của con người thế hả? West Devil thế nào tôi không cần biết, các người phải chuyển con nhỏ này đi chỗ khác ngay hôm nay cho tôi!

- Máy tính rất hữu dụng mà, thưa cậu! Với lại chúa tể có lệnh ở đây cậu được đối xử bình đẳng như những học sinh khác, không cần cầu nệ thân phận của cậu, vì thế cậu phải nghe lệnh từ hiệu trưởng-là tôi, thưa cậu!

- Lệnh từ ông già tôi?

- Vâng, đúng thế! - cô hiệu trưởng trường mỉm cười.

- LÃO GIÀ CHẾT TIỆT!

Hắn gào lên rồi quay người bước ra khỏi phòng, tôi thấy vậy vội chạy theo. Chợt, hắn quay lại:

- Theo tôi làm gì?

- Thì...câu đưa tôi đến đây....phải đưa tôi về chứ!

- Tự về!

$$- \dot{O}_{...}$$

Tôi trợn tròn mắt, chưa kịp thốt ra thêm câu nào thì hắn đã bay vèo đi. Trớt quớt, không lẽ không đạt được mục tiêu tổng tôi ra khỏi phòng thì bức xúc bỏ tôi lại đây? Thật là....trường rộng muốn ói, tôi mù đường mà, lại chưa quen và không có đem theo bản đồ nữa, làm sao trở về? Đây là chưa nói đến việc phải cuộc bộ. Haizzzzzzzzzzzzzzzzzzzz

Sao hấn ác thế nhỉ? Mà quên, hấn là một con quỷ điển hình mà, ác, tất nhiên là phải ác, nếu không sao tôi lại phải dùng từ “điển hình” mà nói chứ. Quan trọng là giờ làm sao về phòng? Tôi đói lắm rồi... Không biết có ai tốt bụng đến đón tôi không? Shirou? Nhưng cậu ấy sao biết mà tới đây được, không thể trông mong tên khốn kia quay lại, làm gì có chuyện đó chứ.

Ôi...tôi chán nơi này lắm rồi, muốn về lắm rồi, nhớ nhà lắm rồi, thà học ở trường cũ tốt biết bao...Nếu cứ thế này, làm sao mà tôi thích nghi được với nơi đây chứ?

Tôi muốn khóc nữa rồi, và lần này tôi khóc thật. Những giọt nước mắt thi nhau trào ra, vẫn biết quý mà khóc có lẽ rất kì cục nhưng tôi không kìm được nữa, chưa bao giờ tôi thấy cô đơn như lúc này...không cha mẹ...không thầy cô yêu quý...ban bè thân thiết nữa...

Bây giờ tôi đã hiểu thế nào là “đem con bỏ chợ” rồi đấy, dù sự thực thì tôi chẳng phải là con của tên điên kia, nhưng hoàn cảnh của tôi lúc này có khác gì mấy đứa nhóc bị bỏ rơi đó là mấy. Giờ tôi làm sao? Làm sao đây? Cái “thằng điên vênh váo” chết tiệt!!!

- Cô đang làm cái gì thế hả?

Giật mình, tôi ngoái đầu lại,...hắn ta quay lại kìa...quay lại thật rồi nè, tí nữa có bão không nhỉ?

- Cô cứ thích rửa thềm người ta thế hả?

“.....”

- Cô khóc cái gì hả?

“.....”

- Phải quỷ không đấy hả?

.....”

- Sao cứ đóng chặt cái miệng thế, nói gì xem nào? Nghĩ gì xem nào? Hỏi mà cứ im thế hả?

- Anh...hìx...thì...hìx...khác gì!!!...

- Cô.....

Im lặng.

Kệ, quê cũng được, nhưng tôi không thể ngừng khóc ngay bây giờ, đâu phải muốn ngừng là ngừng được.

Một trong hai trái tim lúc này đã đập chệch một nhịp, lần đầu tiên trong đời, nó đập chệch một nhịp, nhưng con quỷ ấy lại cố tình phủ nhận.

Lúc này, nói gì cũng là thừa.

6. Chương 6

Chap 6

- Khóc chán chưa?

- ...Rồi!...hức...

- Rồi thì đi về!

Gì nữa? làm cho bà cô này khóc xong rồi bây giờ vẫn còn hách???

Tôi chống tay đứng dậy, vẫn còn sụt sịt một cách ầm ức, hai chân tê cứng vì ngồi đất quá lâu, bà nó chứ, một đứa như tôi mà cũng có ngày rơi vào hoàn cảnh thế này đây. Cảm giác như thể vừa bị đâm ột phát vào giữa mặt mà không kháng cự được cũng không đánh trả được.

Nỗi đau về mặt thể xác so với nỗi đau về mặt tinh thần không là gì cả, đó là một thực tế khoa học không cần chứng minh cũng nghiệm nhiên được công nhận, kiểu như Trái Đất thì có sự sống- cái đó đến động vật cũng hiểu.

Thật may là không phải cuộc bộ về, ít ra thì tên này vẫn có chút nhân tính. Bạn biết không? Nguyên cái sân trường South Devil này thôi cũng rộng bằng chín mươi cái sân golf của con người rồi. Điều đó với cái bọn bay được như họ chẳng là gì cả, nhưng với tôi thì đó lại là một vấn đề nan giải. Tuy tôi chả hiểu gì về môn đánh golf nhưng mà đột nhiên lại thấy tội tội ấy người đi nhặt bóng ở đấy, cả ngày mà cứ chạy đi chạy lại vài lượt chắc đến vào bệnh viện mất thôi.

Ban đêm, trời ở đây chuyển sang rét buốt. Ồ, tôi không ngờ cái loại thời tiết chỉ tồn tại ở sa mạc thế này mà cũng tồn tại ở đây đây, hình như nước mình thời tiết ở Đà Lạt nhiệt độ cũng sáng chênh lệch chiều khá lớn đúng không nhỉ? Bây giờ thêm tuyết rơi nữa thì hay không, tôi chưa bao giờ được nhìn thấy và sờ tay vào tuyết thật, chưa bao giờ, nếu có chẳng thì là trên ngăn đông trong tủ lạnh, trông nó giống giống.

Lúc này đi tôi chỉ thấy hơi lạnh nhưng cũng không để ý lắm, hay là do tôi quá chú tâm vào cái thân nhiệt nóng phừng phừng của mình vì được người ta bế nhỉ? Bây giờ nhiệt độ hình như giảm đến mười độ ý, lạnh thế không biết!

- Héc-xì!!!!!!!

Sau cú hất hơi tai họa, nước mũi tự nhiên chảy ra, trông tôi không khác gì một đứa trẻ lên ba thò lò mũi xanh. Ôi giờ, sao mà tôi thấy xấu hổ chết đi được! Tôi vội đưa tay lên quệt nước mũi đang tiếp tục chảy ra lòng thòng. Nhưng...

- Héc-xì!!!!!!!!!!!!!!

Ồ, cảm rồi hay sao ý nhỉ? Tôi rúc sát đầu vào ngực tên đó, hi vọng ấm hơn được một tí (chứ không phải lợi dụng gì đâu nhá!) nhưng vẫn thấy lạnh, thế là không ngừng run lên cầm cập. Tên đó không hề để ý đến tôi chút nào cả, nhờ tôi chết cồng thì làm sao? có khi nào hấn bay về đến phòng mới nhận ra là đang ôm một cái thi thể bị đông cứng lại không đây?!

- Héc-xì!!!!.....Này anh, bay chậm chút, tôi hơi chóng mặt!

Hấn ta nghe vậy cũng giảm tốc độ lại, tôi liền nói tiếp:

- Tôi lạnh lắm, anh...làm ơn hóa phép cho ấm một chút được không?

“.....”

- Tôi chưa biết cách sử dụng phép thuật!

- Là quỷ thuật!

Hơ hơ, trong lúc tôi sắp chết cồng đến nơi thì hấn ta ở đó mà xét nét câu chữ của tôi?

- Ồ, biết rồi.....vậy....làm phép đi được không?

- Không!

Câu trả lời không cần suy nghĩ, sao mà máu lạnh thế nhỉ?!!!!!!

- Sao chứ?

- Không muốn!

- ANH CÓ LƯƠNG TÂM

KHÔNG HẢ?????????????????- tôi gào lên.

- Không có!- hấn đáp gọn lỏn,

vẫn với cái giọng điệu bất cần đời.

”Đúng là cái đồ...!\$#%\$^%*)(\$%&\$

%+>

- Nếu cô còn **** thê thì tôi cho cô rơi tự do đấy!

Không chết nhưng cũng bất tỉnh vài tháng....nhỉ?!!!

Tôi trợn mắt, mồm há

hốc chỉ hi vọng không có con ruồi nào bay vào. Nhưng theo thói quen ”phun sạch những gì đang nghĩ”, tôi bắn ra một câu mà quên không lường đến hậu quả:

- CHẾT TIỆT! ĐỒ ÁC QUỶ!!!!!!!!!!!!!!

Và tôi thấy khóe miệng hấn hơi

nhếch lên.

Chết cha tôi rồi!

Ngu rồi!

Tên này đâu có đùa, bà nó

chứ..... HẮN TA THẢ THẬT!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- OÁI! ĐỪNG!!!

Ngay

lúc đó, bản năng sinh tồn trỗi dậy mạnh mẽ hơn bao giờ hết làm tôi hét toáng lên nhanh tay chụp vội lấy cổ hắn.

Anh hai à, “em” còn chưa muốn quay lại
giường bệnh viện!

Ngay lúc này, tôi chợt hiểu ra rằng, dù bạn là người hay
quỷ, “tham sống sợ chết” vẫn là một “đức tính” điển hình khó dứt bỏ, tôi chắc
chắc không cao thượng đến mức thà chết không cần hấn ta giúp.

Nhưng

ngay lúc mà tôi túm lấy cổ hấn và ngẩng lên nói “oái đừng” thì cũng là lúc hấn
cúi xuống...

LẠY CHÚA TÔI.....

Phen này tôi không còn cơ hội để
mà áp dụng lời nguyên gí với hấn ta nữa rồi, ngay sau đây mà hấn không giết
tôi thì hơi phí, tại sao ư?

Mắt hấn đang trợn trừng trừng truyền đi thông điệp
“bây giờ tôi sẽ giết cô” đây này!

Môi của tôi và môi của hấn đang đặt ở cùng
một điểm.

Không ai trong hai chúng tôi cử động, một bên thì có vẻ do quá
bất ngờ nên chết sững lại, sắc mặt thì chuyển dần từ trắng sang xám rồi xám
xịt hơn rồi...đen sì. Bên còn lại thì chắc là chuyển từ đỏ lựng sang vàng rồi
sang tái mét.

Bây giờ mà có một điều ước thì tôi ước được bốc hơi ngay lập
tức!

Tôi thậm chí còn không dám thở đây này. Có cảm giác như bây giờ ai mà
cử động trước thì sẽ trở thành kẻ xung phong đi chết ý.

Tôi không ngờ là

mình lại đánh mất first kiss của mình ngay trong một tình huống...ukm.. nói
thế nào nhỉ?...à,ngu như thế này!!!!!!

Nếu còn “sống sót trở về” thì tôi sẽ đập
đầu vào gối tự tử, tôi thề đấy!

Bây giờ có khi dù rõ ràng không phải là trong
hai đứa tôi có ai chủ động thì tên cổ chấp này chắc chắn sẽ một mực cho là tôi

có ý đồ “không trong sáng” với hần ta đây.
Bà nó chứ, liệu tôi có cần bởi
thường về mặt tinh thần và thể chất cho hần không đây? Có vẻ ngược đời nhỉ?
Nhưng trên hết lúc này mới suy nghĩ hỗn tạp đó có vẻ chẳng giúp gì được, tôi
đang RẤT SỢ! Thực sự là tôi sợ!
“Tôi không cố ý mà, anh có đang ”đọc”
được không vậy?”- tôi thầm nghĩ và cầu trời khẩn phạt là mình sẽ được toàn
mạng.
Thế rồi tôi thấy khóe miệng hần lại nhếch lên- lúc tôi cuối cùng cũng
quyết định là mình sẽ trở thành “kẻ xung phong đi chết” cử động trước để kéo
dài cái khoảng cách quá đôi thân mật này là quay mặt đi, quái thật, ờ, tôi
muốn nói là tôi thực sự ghét cái điệu cười này lắm rồi đấy, sao hần ta lại cười
thế suốt được nhỉ?
Ngón tay hần khẽ giơ lên và tôi thấy nó phát ra ánh sáng
xanh, giờ chết đến rồi hay sao? Ồi không...

7. Chương 7

Chap 7

Tôi nhắm tịt cả hai mắt
lại, trông chờ giờ chết đang đến gần, những lúc tôi sợ thì tôi cứ hay nghĩ vớ
vẩn và đương nhiên là lúc này cũng không ngoại lệ, thậm chí, nghĩ nhiều hơn
bình thường là đằng khác.
”Hần ta làm gì thế nhỉ, chắc là còn đang cân nhắc
xem nên biến ra cái gì để chọc ình một phát, cái gì mà chọc một phát
chết ngay được mà không đau nhỉ? ờ... nhưng mà chỉ chọc thôi thì mình
không chết được, chỉ đau gấp đôi thôi mà. Mẹ không có nói với mình là làm
thế nào thì mình mới chết được! Chém cho bay đầu chẳng? Mình từng xem cái
phim gì đấy nữ chính là yêu tinh thì phải,...tóm lại là thuộc thể loại gì đấy
không phải con người, thấy bảo là nếu chặt đầu thì mới chết được, ỜO...chặt
đầu thì máu phun tung tóe, hần ta không sợ bắn chắt? Hi vọng là hần ta cũng
mắc cái bệnh sạch sẽ như anh chàng Hwang Tae Kyung trong You Are So
Handsome, hớ hớ...Trông hần ta cũng không phải thuộc tuýp ở bẩn (như mình
hehe) nên cũng có hy vọng đây! Nếu không may mà hần ở bẩn thật thì cùng
lắm là mình đi gặp tổ tiên sớm một tí, dù mình chẳng muốn chết ở cái tuổi 16
này tẹo nào hết, nếu trường hợp này xảy ra thật thì mong là Diêm Vương đẹp
 trai một tí chứ ông ta mà giống như trong Tây Du Ký thì mình ngất tại chỗ, mà

có chắc là mình chết đi thì bị xuống âm phủ không nhỉ? Mình ăn ở rất tốt chưa mắc một lỗi lớn nào đáng bị xuống âm tào địa ngục ngoại trừ việc hay rửa thằm người ta và đã làm trái câu” cá không ăn muối cá ươn...” quá nhiều, cãi cha mẹ là một lỗi không nhỏ, thề luôn, mẹ đã bảo là con gái không được quá thân mật với con trai, ở thế giới con người họ sẽ đàm tiếu, thế mà lúc này tôi và tên khốn này còn đã.....

Được rồi, tôi thấy là tôi đáng chết rồi, con xin lỗi

cha mẹ, con phải đi trước đây, xin lỗi vì chưa đền đáp gì cho cha mẹ, con gái bất hiếu,

Tôi thậm chí đã quên luôn cả “tên sát nhân”, à quên “sát quỷ” mới đúng^^ kia rồi !

- Này, cô có bị ĐIÊN không?

”...Hử? Tên khốn nào

dám.....mình đang sắp DIE, và mình chỉ muốn trắng trối “vài câu” cũng chen ngang là sao?”

Tôi mở mắt định “xả” một tràng cho ”tên khốn kiếp chen

ngang” nào đó thì chợt nhận ra kẻ vừa chen ngang ấy cũng chính là nguyên nhân khiến tôi phải trắng trối!!!!!!!

- Hờ hờ (TTTT- - TTTT).....sao anh chưa....xuống tay đi!?

- Chẳng phải chính cô còn không biết chắc làm sao thì mình mới chết được còn gì?!

- Rồi sao?....

- Đợi khi nào biết chắc ra tay cũng chưa muộn! Mạo hiểm thử nhờ bản người thì mệt lắm!

-

- May cho

cô đúng là tôi không ở bản - NHƯ CÔ!!!!

”Bà nội hấn ta, có cần phải nhấn

mạnh chữ “như cô” không? Muốn mình tức nổ óc xem có chết được không chắc????????? Xin lỗi nhớ nếu làm nhà người thất vọng, bà cô này nếu chết ngu như thế thì đã chết từ cái hồi trưa gặp nhà người rồi ý, lúc ấy tức kém gì bây giờ đâu!!!!!!!!”

- Cũng đúng nhỉ!

Hấn ta lại nhếch môi cười, ê, cái điệu

cười này làm tôi tức sôi cả máu rồi đấy, đã “nghĩ” nhiều lần là tôi ghét cái thể

loại cười này rồi cơ mà, hấn ta chắc chắn đọc được nhưng mà cố ý làm thế đấy, bà nó chứ, BỰC HẾT CẢ MÌNH!!!!

Lúc nào cũng cười đều được, ước gì tôi

sử dụng được phép thuật, à quên, quỷ thuật, tôi sẽ biến cho cái miệng hấn thành cái khóa kéo mà kéo quách lại, thế là xong!!! Hoặc là làm cho hấn cứ tiếp tục cười như thế đến méo miệng thì thôi, cho hết cả cười chứ đừng nói cười đều, hờ hờ...

- Suy nghĩ ngốc nghếch!!!

- Ồ đấy!!! - tôi trả lời, cái mặt lại vênh lên.

- Thói quen rồi, ai cố ý chứ! Cô cũng có một lô một lốc thói quen còn gì!!!

“.....”

- Với lại....ai bảo cái đầu cô toàn nghĩ ra mấy trò hề làm tôi nhin cười không được! Nói cái mặt cô dần dần té ra sự thật cũng chẳng khác! TỨC LỘN CẢ RUỘT NHƯNG MÀ....được rồi, tôi công nhận là hấn ta có năng khiếu giết chết kẻ địch chỉ bằng lời nói thôi đấy, được chưa? Bây giờ tôi im, tôi chẳng hơi đâu mà đấu võ mồm với hấn bằng cách tiếp tục tranh luận về việc bao giờ thì hấn sẽ giết tôi, có thật là đợi đến khi biết chắc tôi sẽ chết bằng cách nào đấy nhanh hơn chết già và không làm bẩn hấn như chết vì bị chém bay đầu hoặc là tiếp tục tranh luận, giải thích rằng tôi thực sự không dần dần như cái “sự thật” mà hấn đang tự vẽ ra và cho rằng nó đúng 100% ý được. Tôi đã nói với hấn ta là tôi luôn nằm trong danh sách 10 học sinh giỏi nhất trường khi còn sống giữa con người chưa nhỉ? Và tôi thắc mắc là cái tên vênh vào tự cho mình là kẻ thông minh nhất thế giới này trong khi thậm chí sự thật chưa chắc đã lọt vào top 10 - NHƯ TÔI ^^ được xếp thứ mấy ở cái trường kì quặc này, có khi còn đội sổ ý chứ!

Có một sự thật là cho dù bạn có là anh chàng / cô

nàng đẹp trai / xinh gái nhất thế giới, thậm chí vũ trụ đi nữa thì, hehe, chưa chắc cái đầu của bạn đã được thông minh tương tự như thế đâu, điều này cũng đã được công nhận mà không cần khoa học chứng minh.

Chẳng có gì

thập toàn thập mỹ cả, Việt Nam ta có câu: “Được cái này, mất cái kia”. Tên này mắc bệnh “vênh” giai đoạn cuối rồi. Như tôi đây mất cái kia chính là tôi không được xinh đẹp gì cho lắm. Bạn có thể có cả hai, nhưng cả hai chỉ ở mức trung bình thôi, hoặc cùng lắm là khá khảm chứ không thể vô cùng hoàn hảo được.

Thật đấy!

Tôi thề, tôi hứa, tôi đảm bảo! - Mạn phép bắt chiếc một câu trong bộ phim Lập Trình Trái Tim nhé!

Lúc đó thật sự là cô nàng chua ngoa kia đã không biết là, xung quanh cô đang âm dần lên, mặc dù trời thì vẫn cứ tiếp tục mỗi lúc một lạnh hơn, cô còn đang mãi làm văn thuyết minh cái “vênh” của “thằng điên vênh váo” mà quên mất là cô đã không còn lạnh nữa, cũng chẳng để ý những suy nghĩ của mình ai kia có “đọc” được không. Nữ quỷ này có lẽ sẽ không bao giờ biết được, trái tim bằng giá của một con quỷ khác vốn đang yên lành nằm trong “ngăn đông tử lạnh”, tưởng chừng không bao giờ tan chảy nếu không có ảnh hưởng bởi nhiệt độ thì vì cô đã vô tình mở “ngăn đông” chiếc tủ lạnh vô hình ấy lấy nó ra mà nó đang bắt đầu tan rồi, cho dù chủ nhân của nó không muốn thế chút nào.

Cuối cùng thì tên đáng ghét cũng đã đưa tôi trở về phòng - căn phòng 207. Thấy chúng tôi trở về, Shirou- anh chàng quỷ ga-lăng cất tiếng hỏi:

- Cậu đưa cô ấy đi đâu vậy Ren?

- Ném xuống vực!

- Gì cơ???

”Điều thế không biết, sao không bảo là định đá tôi ra khỏi phòng không được nên muốn cho tôi die, rất tiếc là vì sợ bẩn nên không dám thử đi.”

Ý nghĩ đó của tôi vừa dứt thì hần quay ra liếc xéo tôi lần hai. Xì....

- Hai cậu

có vẻ thân thiết nhỉ?

- KHÔNG DÁM!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tôi và “thằng điên vênh

váo” cùng hét lên một câu, cùng nhận ra mình vừa làm gì, và cùng quay sang lườm đối phương.

- Cậu lo cho cô ta đi!- hần nói với Shirou, sau đó quay gót đi vào phòng.

Tôi hất cằm “hứ” một tiếng rồi quay sang chỗ khác. Tên khốn đó chẳng biết gì là phép lịch sự với thầy cô giáo thì chắc chắn một chút cởi mở đón chào bạn mới dĩ nhiên là không có rồi.

Shirou lại cười, chùi ui...nụ cười này tôi dám khẳng định là đã làm ối cô xin chết. Cậu ấy nói với tôi:

- Ở trường thì có thể coi đây là phòng VIP đó! Là phòng duy nhất, vì tên đó....- cậu ấy vừa nói tay vừa chỉ về phía căn phòng nhỏ hơn trong phòng 207 mà đồ chết tiệt kia vừa bước vào và đóng sầm cửa lại theo phong cách bạo lực của riêng hần- ...là con trai duy nhất của chúa tể quỷ đó!

- Shirou, cái đó cậu không cần phải báo cáo với cô ta!

Bực rồi nha, tưởng thế thì chảnh sao? Sao hần đi vào trong rồi ,mà vẫn còn nghe được bên ngoài nói cái gì thế nhỉ, tôi nghi ngờ hần ta cầm tinh con dog rồi đấy!

Tôi ngoái đầu nhìn xung quanh, căn phòng rộng khoảng 200 mét vuông, có ba phòng nhỏ hơn nằm sát nhau bên trong căn phòng lớn này, đảm bảo riêng tư. Bài trí bên ngoài ba căn phòng nhỏ không có gì đặc biệt, nhưng rất ngăn nắp, sạch sẽ (chắc bệnh sạch sẽ của tên khốn đó phát huy tác dụng chứ gì, hần cũng sạch thật chứ!).

8. Chương 8

Chap 8

- À, vali của cậu tôi đã xách hộ cậu vào trong phòng rồi, căn phòng cuối cùng đó.

- Uk...thank cậu!

OQCCCCCCCC.....

Ể, chết cha, tôi quên là mình đã đói lắm rồi, bây giờ cái bụng biểu tình mới nhớ ra, tất cả là tại tên khốn kia làm tôi nuốt đầy một bụng tức, tưởng nó luôn rồi chứ. Haizzzz....

- Đói rồi hả?

- Ờ...

- Xuống căng-tin ăn gì nhé, tôi và Ren cũng chưa có ăn!

- Căng-tin á? Tối rồi còn mở cửa hả?

- Tất nhiên, mở cửa 24/24!

Ồi giới, đúng là cái trường ma quỷ mà, tôi mà bị bắt làm việc 24/24 ngày này qua ngày khác thì chắc là tôi xuống định cư luôn dưới địa ngục cho nó khỏe xác. Mà tên khốn kia thì có liên quan gì ở đây??? Cậu nhắc tới chỉ cho dài câu chữ ra vậy?

- Nhưng bên ngoài lạnh lắm, tôi không chịu được!- tôi lắc đầu quầy quậy.

- Cậu giống con người thật đấy!

- Chắc tại sống cùng con người từ nhỏ đến giờ nên sắp thành người luôn rồi, hờ hờ...

Thấy tôi nói như vậy, Shirou lại cười. Nói thật chứ, tôi chắc phải đi ghi tên vào danh sách những cô nàng xin chết” vì nụ cười này mất, cậu ấy nhìn đã đẹp trai rồi, lại còn tốt bụng nữa chứ, thật không dám tin đây cũng là một con quỷ.

Dù “thằng điên vênh váo” kia có phần handsome hơn thật, có vẻ còn rất “kool” nữa, nhưng tôi chẳng thể nào mà ưa nổi, gì thì gì, hần chỉ được cái mã thôi. Các bạn có thích ăn một cái bánh, nhìn thì hấp dẫn muốn chảy cả nước miếng, nhưng cắn vào thì nhạt toẹt chả có cái vị gì hết không? Nếu là tôi thì câu trả lời dĩ nhiên là KHÔNG rồi, xin lỗi chứ... nuốt thế dêk nào được. So sánh đơn giản: tên khốn đó = cái bánh kia !!!!!!!!

Ngay đến cả cách cười của bọn họ cũng khác nhau một trời một vực luôn, một thì dễ khiến đối phương “tự nguyện xin chết”, một thì dễ khiến đối phương cău tiết hơn mà “đâm cho chết”. Tôi thề đấy! Ngoài khoản đẹp zai ra, à có lẽ thêm khoản sạch sẽ ngăn nắp nữa, chắc thế, thì tôi thấy họ chả giống nhau về cái gì hết. Tôi muốn nói với Shirou là ” cậu đáng ra nên làm một thiên sứ mới đúng, còn tên kia thì vui mừng thông báo là, thượng đế đặt hần đúng chỗ rồi đấy!”.

- À...xin lỗi nhưng, tôi chưa biết tên cậu thì phải???

- Linh!

- Họ tên đầy đủ ý?

- Lung Linh!

- Ồ, tên hay thật đấy! Tôi là Shirou Kira, chắc cậu nghe Ren nói rồi?

- Ừm...có nghe qua...

Đột nhiên cánh cửa phòng “thằng điên vênh váo” bị mở ra cái rầm. Haizzz...lúc nào cũng rầm rầm rầm, tên này yêu tiếng ồn nhỉ, hay là chưa bao giờ nghe thấy bốn chữ ” bảo vệ của công” đây, đừng nói cánh cửa phòng giáo vụ lúc này của hiệu trưởng, ngay đến cánh cửa phòng hần hần cũng không tha, mà suy cho cùng cả hai cánh cửa cũng không phải là đồ của hần, cho dù hần có là con trai của thượng đế thì, xin lỗi nhé, bà cô này nhất định có ngày sẽ đá vào cái mông quý tộc của hần trả thù cho cú dầy trưa nay bà đã chịu. Cứ chờ đi !!!!!!!!

- Chuối cả nải thì có - tên của cô ta! Cậu thấy hay cũng lạ thật đấy, Shirou!- hần nói.

Sau đó hần quay sang tôi, cười khinh khỉnh:

- Tên cô như thế, ông bố cô chắc tên là.....LUNG LAY quá!!!!!!!

Nói xong thì ôm bụng cười ngặt nghẽo. Hơ, cười thế có khi đỡ hơn cái kiểu nhếch mép xỉ đểu đấy. Ít ra trông còn đỡ ghét!

- Tôi lại chém cho cái đầu anh lung lay bây giờ, anh thích xỉ không??????????

Dám xúc phạm cha tôi hả, tội đáng MUÔN CHẾT!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tôi chồm lên túm lấy cổ áo sơ mi đen của hần, định bụng cốc cho hần một cái thật đau thì hần lại nhanh hơn chớp lấy cổ tay tôi:

- Chém đề!!!

Ê, lại cái khoảng cách vô duyên này nữa rồi, hần sợ người ta điếc không nghe thấy gì hay là sợ mình nói chưa đủ to vậy chứ?

” Tránh xa cái mặt của tôi ra, đồ CHẾT TIỆT!!!!!!!!!!!!!!” - tôi trợn trừng mắt mục đích ném cho hần cái thông điệp như thế.

Hần lại cười, nhếch môi cười! Thật là hết nói nổi!

- Thôi, đi ăn, Shirou! - hần khoát tay nói với anh bạn cùng phòng rồi tiến về phía cửa ra vào.

- Vậy... còn cô ấy??? - Shirou quay lại hỏi, vẻ ái ngại.

- Cô ta kêu lạnh mà, bỏ đi, có cô ta theo tôi nuốt không nổi.

Tôi lắc đầu cười cười với Shirou, ra chiều “cậu cứ đi ăn đi, tôi ổn”, và tiếp tục ném cho tên đáng ghét kia một cái nhìn không lấy gì làm thiện cảm.

Bà nội hần, biến quách đi cho khuất mắt. Tưởng bà cô này sẽ chết đói nếu không có mấy người hả? Quên đi! Lí do gì mà tôi vác cả tá đồ linh kính đến nỗi suýt muộn cả xe buýt khi đến đây, biết không? Tôi cười nham nhở, bước vào căn phòng của mình. Bên trong đủ mọi tiện nghi, từ tivi, tủ lạnh đến ... bếp ăn, hớ hớ thế là tốt!

Tôi lao đến bên cạnh chiếc vali được đặt trên giường ngủ, lôi ra cả một đồng mì ăn liền!!!

Hehe, may là có mang đồ ăn phòng bị. Xuống căng-tin mua chắc không đơn giản gì, không biết quỹ ở đây ăn uống như thế nào, có như trên mấy bộ phim ma mà tôi hay xem không nhỉ? Kiểu là trên bàn bày ra một đồng đồ ăn toàn là sọ người với máu me vẫn còn đang chảy chảy...oé!!!!!!!!!!!!!!

Ghê quá, nếu mà nghĩ tiếp không khéo tôi mửa ra mất. Thế là tôi bắt tay vào nấu nướng, bắc nồi nước lên bếp, thả mì vào, thêm gia vị,...ui đói sôi cả ruột rồi! Trong lúc đợi mì chín, tôi nằm dài trên giường bật tivi lên xem, thắc mắc tại sao sóng điện thoại thì không bắt được mà sóng truyền hình thì bắt ngon lành vậy chứ, cái nơi kì cục này không lẽ còn không cho học sinh liên lạc với cha mẹ hay sao? Bộ có gì khuất tất hả?...

Đang mãi suy nghĩ, chợt có tiếng gõ cửa cộc cộc...

Không...

Lẽ...

Là...

Ma...?????????

Ê, tôi chỉ còn một mình trong phòng thôi nha, con ma nào muốn bắt cả một con quỷ như tôi thể... Nhầm địa chỉ hả??? Nghĩ vậy, tôi nén sợ đi ra mở cửa, nhưng mà tay vẫn run run...

9. Chương 9

Chap 9

Tôi đưa tay lên trán, gõ gõ mấy cái và bắt đầu lẩm nhẩm đếm từ một đến một trăm.

Không phải là đột nhiên tôi bỗng quên cả cách đếm hay là tôi làm thế vì muốn trấn an nỗi sợ hãi của mình đâu, ai đó đang đoán già đoán non thì xin thông báo là:

SAI BÉT!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Thực ra là tôi đã mở cửa ra rồi, đã xem bên ngoài có cái gì không rồi, và việc tôi vẫn còn đang đứng ngon lành cạnh cửa ở đây mà lẩm nhẩm đếm ý, chính là bằng chứng hùng hồn của việc tôi KHÔNG SAO CÁ, không sợ tí gì cả!

Hơ hơ, tôi chẳng phải là cái loại dững cảm gì cho cam, cũng xin nói trước là chẳng có kẻ nào đang đứng trước mặt tôi ví dụ như ma qué gì đấy như vừa rồi tôi tưởng tượng ra, dĩ nhiên là trong trường hợp đó, NẾU tôi đủ dững cảm thì việc tôi làm sẽ là nói với con ma tội nghiệp ấy rằng : “Xin lỗi đã làm bạn thất vọng, nhưng rất tiếc BẠN ĐÃ NHẦM ĐỊA CHỈ, tôi là quỷ chứ not phải người, thế nên chia buồn với bạn vì ở đây chả có ai phù hợp để cho bạn nhất!”.

Tuy nhiên, trong trường hợp còn lại là trường hợp đang xảy ra với tôi đây, việc tôi đang làm là cố gắng nuốt trôi cục tức xuống dạ dày thật nhanh, tại sao ư? Từ từ nghe tôi giải thích nè, mẹ tôi từng bảo với tôi là, trước khi “giận quá hóa rồ”, hay nói cách khác là cả giận mất khôn ý mà, để tránh gây thương vong ình và cho người khác, hãy đếm từ một đến một trăm cho nguôi giận, “tất nhiên là con có thể đếm đến một nghìn nếu muốn, khi thấy chưa nguôi giận!”- mẹ tôi có nói vậy.

Buồn cười, tôi chả hơi đâu thừa thời gian mà đứng đấy đếm đến 1000 - khi tôi còn đủ kiên nhẫn mà đếm đến 100.

Tôi chưa hết tức !

Nhưng chả còn % kiên nhẫn nào để tiếp tục đếm và đợi đến khi hết giận được, xin lỗi mẹ vì có lẽ con đang “cá không ăn muối cá ươn” nhưng mà, cách của mẹ chả hiệu nghiệm tí nào.

Mắt tôi nhìn chòng chọc như muốn xuyên thủng gói PHỞ ĂN LIỀN mà kẻ-nào-đó-vừa-mới-mua đang lơ lửng trong trạng thái không trọng lượng trước mặt mình, trên đó còn dính một mẫu giấy nhãn nằm ở một vị trí vô cùng dễ đập vào mắt với nội dung:

” Nay NHỎ ĐANH ĐÁ, ... xin lỗi nhưng cái tên kì cục của cô tôi không lưu nổi vào đầu!

Sợ có kẻ chết đói, nên mua, ăn hay không thì tùy, không ép!

Tái bút: Nếu ăn thì nhớ là, gói phở đầy mua hết 5k, nhớ trả đó!

Kí tên: thằng cha mà hiện giờ cô đang muốn đâm ột phát, chuẩn chưa?”

Tôi giật phắt cái tờ giấy khốn kiếp đấy ra, hằm hằm cầm gói phở trở vào phòng, ước gì kẻ viết cái tờ giấy khốn kiếp này đang đứng trước mặt tôi.

- ĐỒ *****!!!!

- Anh đoán đúng rồi đấy, việc mà tôi đang muốn làm với anh ý, nhưng không chỉ một phát đâm thôi đâu, 1000 phát là còn ít. May cho anh là tôi chưa cho anh một cái dế vào mồm, anh đúng là cái loại tiểu nhân bỉ ổi, so đo,...anh mà là con trai độc nhất của chúa tể quỷ gì đó ý hả? Nói anh là CON RỐI của ông ta có khi tôi còn tin một chút đấy, anh có mà là con của chủ cho vay nặng lãi thì có, 5k???? 5k mà cũng tính toán với tôi??? Tưởng tôi không có nổi 5k để ném vào cái mặt tướng mình đẹp trai nhất vũ trụ này của anh chắc, cái đồ.....

Tức hộc cả máu, tức lộn cả ruột, ban nãy lúc mở cửa còn làm tôi sợ muốn rụng cả tim, sụt cả cân, vì cứ định ninh là có ma!!!

Cái tên khốn kiếp này sao không sinh ra vào lúc chiến tranh thế giới bùng nổ ý, biết đâu lại chả hữu ích quá đi chứ! Mấy phe đánh nhau máu lửa nhất có khi còn tìm mọi thủ đoạn để lôi kéo hẳn ta về phe mình nhằm mục đích quân sự không biết chừng, gì chứ tài múa bút này của hẳn mà đem ra viết thư tuyên chiến với khiêu chiến gì gì đấy á, chủ tướng phe địch đọc thư xong mà không tức quá đứt mạch máu não đột tử tự chết, quân hẳn không tốn một người đi ám sát thì tôi đi đầu xuống đất!!!

Tôi bắc nồi mì tôm xuống, cứ để nguyên thế mở vung ra chén, khỏi bát đũa gì cho phiền phức, đỡ mất công rửa bát, hơ hơ...

Đâu đó tại căng-tin trường trung học ác quỷ phía nam- South Devil...

- Hắt xì!!!

“”

- Oái!!!!!!!!!!

....

- Ui cha!!!!!!!!!!!!!!

- Cậu vừa “đá” em nào hay sao mà để người ta **** rửa sau lưng thế?

- Vớ vẩn, “em” nào ở đây? Cậu thấy tôi ở cạnh bọn quỷ cái đó bao giờ chưa?

- Thế mới làm điều gì tội lỗi xúc phạm bề trên hay sao mà hết hắt xì xong lại vấp rồi đang ăn cũng cắn vào môi thế?

- Ồ ... tôi thấy hối hận vì trót làm việc thiện ấy mà.

- Là chưa? Việc thiện ấy hả? Gì thế?

- Chả có gì!

Shirou thấy cậu bạn thân thiết lắc đầu không muốn nói, cũng không hỏi thêm.

- Ăn xong mình đi mua cái gì cho cô ấy đi Ren!

- Khỏi cần! Nhỏ đó không đói chết được đâu, cùng lắm là cái dạ dày của cô ta vật vờ gấp đôi thôi!

- Người ta con gái mà, cậu cũng phải...

- Thôi ăn đi, báo trước là cậu mà mua gì cho con nhỏ là chúng ta chấm dứt tình bạn 14 năm đấy!

“”

Tên nhóc quỷ nói xong lại cúi xuống tiếp tục bữa ăn dang dở, khước miệng lại nhếch lên một nụ cười tinh quái. Đầu nghĩ : ” Con nhỏ đánh đá lăm tạt xấu này, tôi biết là AI đang nguyên rửa tôi, đợi đó, chắc cô cũng không lạ gì câu “ăn miếng trả miếng” đâu nhỉ, đáng tiếc cho cô là, tôi ăn một, nhưng trả mười!!!”

Cũng trong lúc đó, tại phòng 207...

- Quái, sao tự dưng ngứa tai vậy nhỉ, tên khốn kiếp nào đang nói xấu mình thế không biết???

10. Chương 10

Chap 10

Chén xong bát mì, tôi lại tiếp tục nằm dài ra xem ti vi, bà nội nó chứ, hôm nay ngày gì mà xui thế không biết? Thậm chí ti vi cũng chẳng chiếu chương trình gì mà tôi cảm thấy thú vị, liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, mới hơn 9 giờ, bây giờ mà đi ngủ thì thật có lỗi với bản thân, tôi chưa bao giờ đi ngủ trước 12 giờ đêm cả. Vốn dĩ lịch sinh hoạt của tôi đã khác người rồi, với lại tôi cũng chẳng phải là con người, thế nên lại càng muốn thức khuya, đằng nào cũng không lo bệnh tật, nếu mà không may tên khốn kia tìm ra cách nào đấy để cho tôi đi châu Diêm Chúa- dĩ nhiên, cách nào đấy không làm bản người hấn, thì tôi lại càng phải thức nhiều hơn, ” ngủ nhiều làm gì trong khi còn một GIẤC NGÀN THU đang chờ đợi” chứ.

Tôi hết ngáp ngáp xong lại ngáp dài. Ti vi đang chiếu một bộ phim Trung Quốc, tên gì thì tôi chịu, nhưng mà đại khái hình như nói về cuộc chiến trong hậu cung của mấy bà già hám quyền lực, suốt ngày lo bày mưu tính kế với nhau để tranh sủng, trước mặt thì xưng hô tỷ tỷ muội muội ngọt xớt, vừa quay lưng đi đã chém sau lưng người ta một nhát rồi. Cũng tại chế độ đa thê của người xưa, lúc nào cũng trọng nam khinh nữ, một lão già mà có đến mấy chục bà vợ hầu hạ ý, thậm chí có “bà vợ” đáng lẽ thay vì gọi “chồng” bằng anh, lẽ ra bình thường đã phải gọi người ta bằng CỤ rồi. Tôi lúc lắc cái đầu, đột nhiên nghĩ không biết thế giới loài quỷ chúng tôi có như vậy không? Shirou nói tên chết tiệt kia là con trai độc nhất của ông già chúa tể nhà hấn, nếu khi hấn lên thay cha có khi nào cũng một tay ôm mấy chục cô vợ không? Vua chúa xưa chả có tam cung lục viện là gì? Có khi nào...

????????????????????????????????????

Mà tôi bị rối hơi hay ăn no rửng mỡ đây? Chuyện nhà người ta, liên quan đếch gì tôi, tự nhiên lại tốn chất xám vào ba cái gì đâu không!

Tôi vùng dậy, với tay rút từ trong vali ra một quyển sổ, xé xuyệt một cái rồi lấy bút viết vài dòng lên tờ giấy, sau đó dính vào gói phở ăn liền rồi ném vèo sang phía căn phòng của kẻ đã mua nó. Cuối cùng thì nằm lại xuống giường bật MP3 lên nghe nhạc.

Tiếng nhạc du dương làm cơn buồn ngủ nhanh chóng có mặt kéo sụp mí mắt xuống, tôi chụp cái gối lên đầu, tặc lưỡi “thôi thì ngủ sớm một tí vậy”, kể đó nhắm mắt ngáy khò khò.

Khi “chủ nhân của gói phở” quay trở về, thấy nó nằm một cách tội nghiệp dưới đất, hơi bị hụt hẫng vì “việc thiện” đã bị từ chối, dù sao cũng hối hận từ nãy rồi, nhặt “việc thiện” lên xem thì thấy tờ giấy nhắn dính kèm không-phải-của-hấn có ghi:

” Cảm ơn, nhưng bà cô này không cần của bố thí!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Còn nữa, có thể tên tôi không hay nhưng đừng tưởng tên của anh thì dễ lưu vào đầu.

Kí tên: Đằng nào thì anh cũng không nhớ nên thôi khỏi cần biết đi!!!”

Tờ giấy nhắn, giọng điệu nhại lại y chang những gì hấn đã viết, làm hấn không khỏi nhếch môi để lộ một nụ cười khoái trá, con nhỏ cứng đầu này liệu có dễ nhai không đây?

6h30 sáng hôm sau...

Tôi lò mò dậy đầu thằm nghĩ có khi nào tại mình ngủ sớm nên hôm nay bỗng dưng dậy sớm không, gì chứ 8 giờ vào lớp thì 7h30 dậy là ngon rồi, trường ngay đây chứ đâu, muốn nằm tí nữa nhưng không ngủ tiếp được thế là vùng dậy...

Tiến về phía cái nhà WC, tôi lau bầu **** rửa thằng cha nào thiết kế cái kí túc xá này ngu quá, phòng VIP gì mà có mỗi một cái WC, cứ cho là không có tôi đi thì hai tên còn lại gặp ngay lúc nào đó cùng muốn đi giải quyết thì ai nhường ai?

Mở cửa phòng đi vào, tôi trở mắt khiến hai tròng mắt thiếu điều muốn lòi ra ngoài, hơ hơ, tên căn bã mắc bệnh sạch sẽ kia cũng phát huy căn bệnh của hấn ngay cả ở đây, tốt đấy, phòng to tướng, sức nức mùi hoa hồng nữa chứ, tôi tưởng quỷ ghét hoa hoét lắm cơ, xem ra những gì con người tưởng tượng về loài sinh vật

mà họ chưa bao giờ có điểm phúc nhìn thấy là hoàn toàn cũng chỉ là tưởng tượng, chắc chắn có đóng góp không nhỏ của mấy bộ phim ma quái và những cuốn tiểu thuyết cùng loại mà tôi là một trong những độc giả trung thành bởi đắp nên đây mà, kiểu là quý thì phải suốt ngày nhe nanh múa vuốt, mới nhìn đã muốn rụng tim ra vì sợ hoặc chúng là những sinh vật máu lạnh ăn thịt người và biết nguyên rửa, vân vân và vân vân...chứ nào ai nghĩ là chúng có tồn tại giữa đời thường và thậm chí có khi còn làm họ phát ghen lên được vì “bọn quý ghê tởm” mà họ luôn thấy trong phim ảnh sự thật lại chẳng khác gì SUPERMAN!!!!

Xem ra “quỷ” theo cách nghĩ của con người cũng chỉ là một sản phẩm tưởng tượng giúp họ lí giải cái bệnh “thần hồn át thần tính” của mình mà thôi.

Chuẩn bị xong xuôi, tôi vác cặp đi học, không thấy hai tên kia đâu, chắc đã đi trước. Cũng may cho tôi là khu phòng học chính của trường nằm ngay cạnh khu kí túc nam, tôi khỏi phải lo bị lạc, vấn đề là cái trường to tổ bố thế này lại lăm phòng ốc tầng lầu như thế mà không có lấy một cái thang máy, làm tôi lết từ tầng mười xuống đến tầng một muốn rụng rời hai cái chân ra, cái đám biết bay này quá ỷ lại vào việc mình có thể bay rồi đấy, việc xây cầu thang bộ có lẽ cũng chỉ để phòng một số học sinh “khuyết tật” về khả năng như tôi thôi, bà nó, theo như tôi thấy thì không phải ai cũng có khả năng “không bị thương nhưng lại đau gấp đôi” giống tôi nhưng từ lúc vào trường này tôi chưa gặp ai đi bộ như tôi cả, có khổ không cơ chứ? Đây có lẽ cũng là minh chứng cho câu “được cái này, mất cái kia” hay sao ý.

Nhà trường đã chuyển cho tôi sách vở và thời khóa biểu, nguyên cả bộ sách giáo khoa, nói “bộ” cho nó oai chứ thực chất có mỗi một quyển sách dày bằng khoảng bốn quyển từ điển Anh-Việt, ối giời, một quyển từ điển Anh-Việt thôi chắc bạn cũng hình dung ra nó không hề mỏng rồi đúng không? Tôi học lớp “Lời Nguyễn, quyển sách giáo khoa duy nhất cũng là của bộ môn ”lời nguyên”, tất nhiên. Hôm nay trong cặp tôi chỉ mang quyển sách này và một quyển vở cộng với cái hộp bút thôi, ấy thế mà cũng ngang ngửa với cái cặp mang cả tá sách bình thường tôi vẫn đeo rồi, nặng cũng tầm sáu bảy cân chứ chả ít. Thêm cái khoản leo mười tầng lầu, xong lại leo thêm năm tầng nữa ở cái dãy phòng học chính để lên lớp, hôm nay tôi khỏi cần tập thể dục.

Hai tên cùng phòng kia không cùng lớp với tôi, chắc thế, vì tôi ngó cả buổi mà không gặp ai cả. Vào phòng học, tôi tiến đến ngồi cạnh một cô bạn cũng đang ngồi một mình, không xinh, nhưng tôi rất có thiện cảm. Thấy tôi, bạn ấy ngồi dịch vào trong nhường chỗ cho tôi và nở nụ cười chào tôi:

- Hi, bạn là học sinh mới hả?

- Ừ, rất vui được làm quen với cậu, mình là Lung Linh. - tôi bắt chước cách chào hỏi bạn mới trên ti vi vì chìa tay ra bắt tay bạn ấy.

- Mình là Chỉ Nhược, Trần Chỉ Nhược. - bạn ấy tự giới thiệu.

Gi cơ? Chỉ Nhược???

Tôi có thói quen hơi kinh là cứ hay ngậm nước bọt trong miệng, nghe bạn ấy xưng tên tí nữa thì chết sặc, bà nội nó chứ! Tôi thắc mắc không biết bố mẹ bạn ấy có phải là fan của tiểu thuyết võ hiệp Kim Dung không, đặt tên y chang một nhân vật nữ trong sêri “Ỗ thiên đồ long ký”, nói thật là tôi có xem phim đấy, cũng nói luôn là tôi ghét Chu Chỉ Nhược trong phim đấy, ban đầu cũng thích thích về sau thấy cô ta bựa hết chỗ nói vì mù quáng làm theo di ngôn của lão ni Diệt Tuyệt, tôi thích Triệu Mẫn cơ. Xem cái đoạn Chu Chỉ Nhược đổ tội cho Triệu Mẫn tôi thiếu điều ném cái dép vào màn hình ti vi mà ***** ” bà nó chứ, sao lại có cái loại đểu thế nhở?”. Tất nhiên, đó chỉ là ý kiến chủ quan của riêng tôi khi xem phim đấy chứ tôi không có nói là tôi ghét cái bạn có tên giống nhân vật trong phim đấy đang ngồi cạnh tôi đây, ít ra là bạn ấy họ Trần, không giống lắm, cũng không đẹp như phim.

Chúng tôi nói chuyện được một lúc thì giáo viên đi vào. Cả lớp vội đứng dậy chào y như một cái máy, đầu óc tôi tự nhiên lại nghĩ đến tên chết tiệt kia không biết hẳn ta mà thấy giáo viên vào lớp thì có đứng dậy chào không nữa, hay là ngồi đó chiêm dụng bàn đầu và hếch cái mặt vốn dĩ đã vênh của mình lên mà làm ra vẻ “hình như thầy/cô mới là kẻ cần phải chào chứ nhỉ?”

Có lẽ trường trung học South Devil vì được xây ở Việt Nam nên tuy nhìn khắp lớp rõ ràng là mọi người đều đến từ nhiều nơi trên thế giới cho nên có bạn mang về châu Á, bạn mang nét đẹp Châu Âu, nhưng tất cả họ đều nói tiếng Việt. May thật là may, tôi từng ước sao không chọn tiếng Việt làm ngôn ngữ quốc tế thay

cho tiếng Anh có hơn không? Tiếng Việt rõ ràng rất hay và phong phú, nhưng điều đó không phải do tôi quyết định. Nhưng đúng là quỷ ở đây đều đáng được gọi là SUPERDEVIL, họ nói tiếng Việt trôi chảy như kiểu đã được dọn đường sẽ học ở đây từ đầu nên quyết định học nói tiếng Việt Ngay từ nhỏ ý.

Sách giáo khoa, tất nhiên viết bằng Việt ngữ, hớ hớ...Tôi hí hửng mở bài học đầu tiên ra, thăm cầu nguyện nó thật GHÊ GỒM vào để tôi còn áp dụng với tên diên kia như tôi đã thề tối hôm qua. Đợi đó tên đáng ghét! Mỗi thù cái mông, mỗi thù dọa thả từ trên cao, mỗi thù dọa giết, mỗi thù xỉ đếu papa, và quan trọng nhất là mỗi thù NỤ HÔN ĐẦU TIÊN, bà cô này nhất định sẽ trả đủ i!!!!!!!!!!

Cách đó hai tầng lầu, lớp Quỷ thuật tổng hợp:

- Hắt xì!!!!!!!!!!!!
- Lại cái gì nữa thế? Hôm nay vẫn bị rửa xả hả?
- Không biết nữa, vừa rồi đột nhiên thấy lạnh gáy!

11. Chương 11

Chap 11

Giáo viên đứng lớp là một bà cô lớn tuổi, tôi nói thế vì nhìn mặt rất-là-không-có-thiện-cảm, đang thao thao bất tuyệt cái gì đó phía trên bục giảng mà tôi không rõ cho lắm. Tôi còn đang mải ngấu nghiến nghiên cứu phương pháp “trả thù siêu cay độc” dành cho kẻ mà có lẽ đang làm cho tôi ngày một GHÉT hơn, thế đấy, tôi chả tử tế gì đâu, ít ra là với hắn- cái tên gì đó mà tôi quên mất tên rồi, tôi cố ý thế đấy, vì hắn cơ bản là cũng chẳng khác gì tôi, miệng hắn nói à quên là tay hắn viết mới đúng chứ rằng “không lưu được tên cô vào đầu” mà, nói trước tôi cơ bản là đứa thù dai nhớ lâu.

Tôi đang cố gắng căng mắt ra tra cứu mục lục loại “khủng” của quyển sách “lời nguyện” năm nhất với mục đích vô cùng cao cả là tìm ra bài nào ĐỘC ÁC nhất để áp dụng thì cô bạn mới quen có cái tên nổi tiếng-Trần Chỉ Nhược huých tôi một cái. Tôi quay sang định gào lên “cậu làm cái gì thế?” thì thấy cô ấy chìa ra một quyển sách khá mỏng, mở ra chỉ cho tôi xem:

- Coi nè, “quỷ bùa thư” đấy!
- Quỷ bùa thư???? - tôi tròn mắt.
- Ồ ... sách bùa chú cấm của quỷ, mình vừa kiếm được trong kho sách cấm của trường.
- Chờy, sao cậu lấy được vậy, là đồ cấm mà?
- Cái gì càng cấm càng gây tò mò, mình lén vào “chôm” đấy, khả năng của mình là vô hình.
- Thật hả? Nhưng sao lại nói với mình?
- Mình biết là cậu không bay được, mình cũng thế, họ gọi những con quỷ không bay được là “bọn khuyết tật”, mình vì thế mà không có bạn, mình muốn chúng ta làm bạn thân, được không?
- Ủ được, mình thích những cô bạn thẳng thắn như cậu! - tôi cười.
- Hôm qua mình đã làm thử một món này rất thú vị dựa theo chỉ dẫn trong sách này. Xem không?
- Có, cái gì thế? Ghê gồm chứ?
- Gây ra một căn bệnh điển hình của con người, dính vào là không dứt được hehe...
- Có tác dụng với loài quỷ không?
- Có chứ! Sách cấm là vì có những thuật có tác dụng với chính loài quỷ chúng ta mà, nó gây tò mò cho tớ vì những cái thuật ấy không giống mấy bài học vô dụng trên lớp chỉ có ảnh hưởng đến con người!- Chỉ Nhược nói một cách đầy hứng thú, tôi thấy được điều đó vì đôi mắt cô ấy lúc nói cứ sáng rực lên.

Tôi tức thiếu điều học máu ra ngoài, một đứa như tôi mà ở đây bị gọi là “khuyết tật”, thật là ác ôn, quá đáng mà!

12. Chương 12

Chap 12

“Bọn khuyết tật” - đó là cách ở đây họ gọi những con quỷ không biết bay như tôi, và cả cô bạn mà tôi mới quen, cũng có thể là còn ai đó nữa chứ hai đứa không mà gọi “bọn” thì xem chừng hơi ít, nhỉ! Nhưng dù sao thì tóm lại hôm nay tôi lại có thêm một thông tin quan trọng nữa, đó là hình như nhờ vào việc không biết bay mà có lẽ tên tôi đã nằm trong danh sách “những kẻ vô dụng” trong mắt cái đám quỷ mà tôi cũng không rõ mình có nên gọi là “bạn” hay không nữa, và chưa biết chừng trong tương lai gần, cái tên của tôi lại chẳng phẩm phẩm dẫn đầu danh sách “những kẻ PHẢI bị tẩy chay” cũng nên. Chẳng trách mà hôm nay lúc tôi vừa bước chân vào lớp ngay lập tức đã bắt gặp những cái nhìn không chút thiện cảm, mà nói trắng ra là nhìn đố kỵ, dành cho tôi rồi. Có đứa thậm chí thấy tôi đi qua còn không ngần ngại mà nhổ toẹt xuống đất một...mà thôi, nói thẳng ra thì thô thiển quá! Sau ngày hôm nay bài học đầu tiên của tôi có lẽ không phải là những gì ban sáng tôi vừa được học mà là : thế giới quỷ này cũng tồn tại sự phân biệt!

Xem ra cái việc bạn có khả năng tự nâng mình lên khỏi mặt đất- bạn biết đấy- nơi luôn tồn tại một lực hút khổng lồ- và cứ thế mà đi qua đi lại trước mắt kẻ khác ở đây là một việc hết sức quan trọng, chưa nói đến cái diện tích siêu vĩ đại của trường South Devil, thì hành động đó- ờ, cái được gọi là “khả năng bay” ý, còn là một cái móc vô hình được đóng trên người bạn để cho thấy là nếu không có nó, bạn sẽ bị gọi là “khuyết tật”, hay nói cách khác là cái móc ấy thay bạn nói câu “tôi không phải là kẻ vô dụng” cho người ta nghe.

Haha, đau thật, không hề què cụt hay gì khác, nhưng vẫn bị gọi là “khuyết tật”, bạn hiểu cảm giác đó không? Ai yếu đuối thì chắc cho là cảm giác thất vọng tủi thân, còn tôi á, kiểu như bị kiến cắn ý. Bà nó chứ, kiến độc là đằng khác, họ tưởng tôi là ai? Đồ vô dụng thật hả, nói à biết, tôi tự hào về việc tôi biết đi bằng hai chân của tôi, chứ không phải là tự sướng bằng việc mình biết bay và cứ ở đấy nói người khác là đồ vô dụng.

Chà, có lẽ tôi hơi tự kỷ. Tôi lết cái thân rã rời không chút sức lực đến một cái ghế đá phía sau khu phòng học chính, định bụng đánh một giấc cho nó khỏe thân, hồi ở trường cũ tôi vẫn hay thế. Tôi kê cặp làm gối đầu, nằm xuống là cơn buồn ngủ ngay lập tức xuất hiện, thích thật, vừa ngắm trời đất vừa đánh một giấc, ghế đá thì vừa to lại vừa rộng, ời tôi thấy đời vẫn đẹp chán! Ít nhất là khi không có sự xuất hiện của tên CON RỐI kia (tôi đã đặt cho hắn cả tá biệt danh rồi đấy nhỡ, và tôi cũng chẳng nhớ cụ thể tôi đã gọi những gì) và cái đám coi những đứa không biết bay như tôi là đồ “khuyết tật”, hoặc “vô dụng”. Chẳng mấy chốc tôi đã nhắm mắt ngủ khò khò rồi.

Không gian sau trường, nhất là phía sau khu phòng học chính là một trong những nơi yên tĩnh nhất ở South Devil, gió thổi mát rượi, không khí trong lành thoảng đãng, đặc biệt là không hề có nắng chiếu xuống, từ đây nhìn lên bầu trời lúc nào cũng thấy một khoảng không xanh cao trong vắt, có cảm giác là một nơi không vướng chút bụi trần, thanh tịnh đến thoát tục. Hôm qua bị lạc trong lúc đi tìm phòng Linh tình cờ biết được, may là khoảng cách đến đây không xa và đủ để cô nhớ. Có điều quỷ không hay lại vắng ở những nơi như thế này, đơn giản là nó nhàm chán, không phải ai cũng như Linh - một nữ quỷ đã được lớn lên trong thời gian dài bên con người hơn hẳn những con quỷ bình thường chỉ sống ở thế giới loài người vài tháng ngắn ngủi đã trở về lãnh địa của quỷ với cha mẹ chúng.

Cô nhóc này đã ngủ khò, cô mà đã ngủ thì rất khó đánh thức, ở nhà mẹ cô thường trêu cô là “sét đánh may ra mới gọi được con dậy”, có lẽ đúng. Nhưng có lẽ cô cũng không nên thức dậy, bởi vì nếu thức dậy thì lại cãi nhau to mà thôi, vì người ấy - kẻ mà làm cô luôn trong tình trạng điên tiết không hiểu sao cũng lại mắc “bệnh tự kỷ” như cô và cũng lại đến đây, “oan gia ngõ hẹp” chắc chỉ đến như họ là cùng.

Đến đây, một mình, chẳng để làm gì, chỉ ngồi thôi, và ngắm nhìn cái thế giới mà cậu đang sống trong đó, một điều khá thú vị. Nhưng cái ghế đá quen thuộc của cậu hôm nay đã bị ai đó chiếm trước rồi. Vốn dĩ

định phi ngay một mũi tên vào cổ kẻ dám chiếm dụng cái nơi này trước cậu để nó biến thành bụi tro trong tích tắc theo như cái cách mà không ít học sinh của South Devil, và ngay cả những kẻ khác làm cậu thấy gai mắt đã phải chịu. Nhưng không, khi mũi tên vừa thành hình thì cậu ngay lập tức thu nó lại vì cậu nhận ra kẻ đó là “người quen”, chính là cái con nhỏ đánh đá ngang nhiên dám móc mĩa cậu thế này, thế nọ, thế kia, nhưng mà cậu lại không thể giết được.

Tiến lại gần, cậu nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh (vốn là không cần phải thế vì dù cậu có nhảy rầm một cái lên ghế thì cô ấy cũng chẳng biết).

” Cái con nhỏ này, bạ đâu ngủ đấy!” - Ren nghĩ.

- Giời ạ, ngủ như lợn ý, lại còn nước dãi chảy đầy miệng! Con gái gì mà...

Kêu ca cũng vô ích, cô nhóc vẫn ngáy khò khò. Ren chỉ biết thở dài rút cái khăn tay lau miệng cho cô nhóc, vừa lau vừa lẩm bầm “kính quá!”.

....

Dù không ít lần ghé mặt vào sát cô nhóc để trừu nhưng chưa bao giờ cậu nhìn kĩ khuôn mặt ấy. Nói thế nào nhỉ, cô nhóc đánh đá này không hề xinh, đúng vậy, nhưng bù lại, thực sự nhìn rất.....dễ thương. Khuôn mặt trái xoan, nước da trắng hồng y chang của mấy em bé, mái tóc xõa ra nằm trên ghế mà thông xuống quét cả đất, nhưng làm Ren phải ngẩng nhìn không rời mắt chính là đôi môi nhỏ hồng hồng như cánh anh đào, cho dù không đụng chút son phấn kia - cái nơi đã vô tình chạm vào môi cậu chỉ mới hôm qua thôi.

Bất giác đưa tay lên chạm nhẹ vào nó, một cảm giác ấm áp mềm mại phủ lấy đầu ngón tay thuần dài của cậu. Đột nhiên tim khẽ đập mạnh một nhịp, cậu sợ nhờ đâu cô nhóc bỗng nhiên mở mắt ra, đôi mắt to tròn ấy lại chòng chọc nhìn cậu khó chịu và lại gào lên “anh đang làm trò khỉ gì thế?” thì cậu biết tính sao.

Nhưng không, cô ấy vẫn ngủ say như chết, không có dấu hiệu gì là sắp thức dậy cả.

Ngón tay cậu lại khẽ lướt trên đôi môi ấy, sao lại như thế, sao cậu lại thấy thích thế này chứ? Cảm giác này lại khiến cậu muốn làm một hành động có lẽ là điên rồ, mất kiểm soát. Thế là cúi xuống....

Khi môi cậu chỉ còn cách đôi môi kia chừng một xen-ti-mét nữa thôi thì cậu chợt khựng lại....

- Không, mình đang làm cái gì thế này???

Dứt lời liền đứng dậy rời khỏi đó, miệng lẩm bầm ” điên rồi!”

Ui, đánh một giấc thấy khỏe cả người. Tôi đứng dậy lắc người mấy cái thấy xương kêu răng rắc. Những chuyện không vui đã phần nào được giải tỏa bớt, thật là nhẹ nhõm.

Chợt nghe có tiếng gọi:

- Lung Linh, thì ra cậu ở đây!

Tôi ngoái cổ về phía có tiếng gọi, là Shirou. Tìm tôi làm gì nhỉ?

- Chuyện gì vậy? - tôi hỏi.

- Tìm cậu...- vừa nói cậu ấy vừa giơ cái hộp cơm lên...cùng ăn trưa!

- Anh bạn thân thiết của cậu đâu không rủ, tìm “kẻ khuyết tật” này làm gì? - tôi cười nhạt nhẽo.

- Biết rồi hử, chuyện đó đừng để ý làm gì!

- Nó đập vào tai vào mắt thì không để ý kiểu gì chứ! - tôi vừa nói vừa lắc cái đầu, tiếp tục...cậu không coi tôi như họ chứ?

- Dĩ nhiên rồi, ngay từ đầu tôi đã biết rồi nhớ không? Nếu khinh khi cậu tôi đã không giúp cậu, không đưa cậu về đây, bây giờ cũng không rủ cậu ăn cơm đâu. - cậu ấy cười.

- Ồ...cảm ơn!!!

Vậy là ngay từ đầu tên CON RƠI kia đã coi thường tôi rồi, mới không chịu dẫn đường cho tôi. Bà nó, mắc cái bệnh khinh người điển hình của bọn quý tộc phong kiến. Haizzz...

- Vậy chứ... tên CON RƠI kia nhằm ý tôi là cái tên...gì đó đấy đâu rồi, sao cậu không rủ hẳn ý?
- Tan học lúc nào cậu ấy cũng một mình đi đâu đó, không muốn ai đi cùng cả, tôi lúc nào cũng phải ăn cơm một mình chán lắm, bây giờ cậu là bạn cùng phòng hơn nữa.... tôi thấy rất có thiện cảm với cậu.... nên...
- ...Vậy à...ca..cảm ơn cậu - tôi đáp ứng, chắc là mặt đang đỏ lên đây, ôi giờ ơi!!!!!!!!!!!!
- Mua cho cậu luôn rồi đây! Ăn đi này!
- Ca...cảm ơn...

Bà nó, sao lại cứ cà lăm thế này. Tôi đưa tay đón lấy hộp cơm, gục đầu xuống, ắp a ắp ứng như gà mắc tóc, chả biết nói gì, mặt nóng phừng phừng hết cả lên, làm Shirou lại cười.

- Cậu dễ thương lắm! Thật đấy!
- ...Cảm... Cảm....ơn..
- Cảm ơn hoài vậy??? Haha... - lần này thì cười như nắc nẻ.

Tôi tự nhiên lại thấy tim mình đập nhanh không thể tả, trong lòng thấy vui vui...Chắc tôi sắp bị đổ rồi!

13. Chương 13

Chap 13

Tôi rất thích mưa, nhưng phải là mưa khi tôi không-đang-ở-ngoài-đường. Hôm nay thật là một ngày đẹp trời, tôi nói đẹp trời là bởi vì trời đang mưa hờ hờ... thêm nữa, hôm nay là chủ nhật, tôi tất nhiên không phải đi học, thật là sung sướng, phải nói là very very sung sướng, thêm nữa, hôm nay đến phiên trực của tên đáng ghét, hẳn thuộc đội tuần tra bảo vệ kết giới South Devil, tất nhiên là phải ra ngoài, đừng nói mưa, lũ quét cũng phải đi!

Tôi đang cố bắt mình hình dung ra cảnh cơn mưa này ngày một to hơn và trở thành lũ quét, lũ quét biến thành đại hồng thủy, cơn đại hồng thủy cuốn phăng tên đáng ghét ra tận Thái Bình Dương, trên đường bị cuốn ra Thái Bình Dương thì hẳn ta bị một con cá mập nuốt chửng, con cá mập ấy lại tiếp tục bị một con cá voi xanh tợp gọn, con cá voi ngu ngốc ấy lại vô tình bơi vào đúng vành đai lửa ngay lúc núi lửa phun trào thế là lập tức bị nướng chín, rồi một tên quỷ bệnh hoạn nào đấy mang nó về để phục vụ bữa tiệc cưới linh đình giữa hắn và một ả quỷ nào đấy đáng ghét y như hắn, còn hắn lúc này không biết bằng cách phục sinh hay gọi hồn đã sống lại một cách thần kì để thưởng thức món chính mình-cá mập-cá voi xanh áp chảo cùng cô vợ yêu quý của hắn, tuyệt!!! Lúc đấy tôi sẽ cố gắng có mặt để tường thuật trực tiếp sự kiện hy hữu này, chuyện một kẻ ngu ngốc tự ăn thịt mình, hay chưa, không chừng sau đó bài tường thuật của tôi lại trở thành vấn đề nóng hổi nhất được đem ra bàn luận trên mấy trang mạng xã hội cũng nên.

Tôi đang say sưa tưởng tượng về tương lai gần của tên đáng ghét, vừa nghĩ vừa cười một mình ngoài ban công ký túc xá, tay đưa ra hứng hứng mấy giọt nước mưa đang bắn xối xả khi rơi xuống đọng vào thành lan can gần đấy. Bỗng tôi giật mình vì giọng nói trầm trầm cất lên sau lưng:

- Nếu có đại hồng thủy thật thì cô phải lo cho cái thân mình trước!

Tôi quay phắt lại, thềm gào lên trong đầu sao hắn không chết mất xác ở đâu đó đi mà cứ thích về đây đứng sau lưng tôi mà nói thể không biết, nhờ tôi bị bệnh tim thì làm sao, đột quỵ ra đấy thì làm sao, sao hắn không thử đặt giả thiết thể đi?

Tôi trừng mắt quát ầm lên:

- ĐỪNG CÓ ĐỨNG SAU LƯNG TÔI MÀ NÓI, CÒN NỮA, ĐỌC TRỘM Ý NGHĨ CỦA NGƯỜI KHÁC LÀ VÔ LIÊM SỈ, ANH NGHE CHƯA??? ANH BỊ ĐỌC TRỘM NHẬT KÝ BAO GIỜ CHƯA, HẢ???

Mất hết cả hứng ngắm trời mưa, tên vô duyên này...

- Tôi chưa bao giờ viết cái gì gọi là nhật ký, hơn nữa, tôi đọc ý thức của cô một cách quang minh chính đại, nghe rõ chưa? Nhỏ đánh đá!!!!

Hắn vừa nói vừa gỡ áo choàng ra, mái tóc hắn bị nước mưa làm cho ướt sũng, nhưng hình như trông còn đẹp trai hơn thường ngày nữa, đôi mắt màu hổ phách lại hướng ánh nhìn sắc lẹm về phía tôi, nụ cười đáng ghét không lẫn đi đâu được lại xuất hiện trên khóe miệng, bà nó chứ, đừng có.... quuyền rũ tôi!!!!

Tôi vội quay mặt đi thật nhanh, bởi vì cảm giác được nhiệt độ toàn thân đang tăng vọt, tim lại đập như thể vừa chạy một vòng thành phố Hà Nội ỳ, tôi cố điều chỉnh hơi thở đều đặn trở lại mà không cách nào làm được. Ý nghĩ duy nhất trỗi dậy trong đầu là biến khỏi tầm mắt của hắn trước khi tôi bị chọc cho quê tột độ, nhưng mà hắn đứng chặn ngay lối vào phòng thì tôi đi vào bằng cách xuyên qua người hắn chắc, lại không thể quay mặt lại, cá là mặt tôi bây giờ không khác quả cà chua là bao. Thôi thì chạy chỗ khác!

- Này, cô đi đâu?

“.....”

Đi đâu? Đi cái đầu anh!

Tôi cũng chẳng biết là tôi đang chạy đi đâu, chỉ cảm đầu chạy thôi, chạy suốt, tự nhiên lại sợ hắn đuổi theo. Tôi rất sợ, tôi sợ cái nhìn của hắn, dù ánh mắt ấy hút hồn đến đâu, nó luôn làm cho tôi sợ. Nghĩ lại thì từ lúc biết hắn đến giờ, tôi chưa bao giờ dám nhìn trực diện vào đôi mắt của hắn cả.

Tôi đến South Devil đã được hơn một tháng rồi, cũng đã quen dần đường đi lối lại, dù không muốn cũng có phải nhớ, nhưng tất nhiên chứng mù đường của tôi không cho phép tôi nhớ quá nhiều. Và....

Bà nó chứ, tôi chạy quá xa rồi thì phải, đã thế tôi lại chẳng mang theo ô. Bộ quần áo trên người đã ướt sũng nước tự khi nào. Tôi đúng là một con điên, tôi quên mất tôi chả là cái gì mà hắn phải đuổi theo tôi để cho tốn sức, hơn nữa người ta vừa đi tuần về đang muốn nghỉ ngơi còn chưa xong....

Bây giờ thì tôi ghét trời mưa!

Trời đã về chiều từ lâu, càng lúc càng tối, càng lúc càng lạnh, lại còn mưa nữa, tôi thì càng lúc càng lạc. Tôi vô tình chạy vào cánh rừng âm u ghê rợn bao quanh trường mà tôi không biết, càng đi càng chẳng thấy đường, càng đi càng thấy âm u, mà hình như tôi lại trở về chỗ cũ rồi. Ôi trời ơi, biết thế này cóc chạy cho xong, thà chịu ở đó quê quê một tí còn hơn, bây giờ thì hay rồi, làm sao đây????????????????

- Hắt-xì! Lạnh quá!

Đang loay hoay thì tôi nghe có tiếng...

KREC!!!!

Cái gì nữa đây? Này tôi đang sợ đấy, tôi đang RẤT sợ đấy, đừng có hù tôi, tôi cóc có dũng cảm như mấy anh hùng liều chết vì Tổ Quốc đâu...

KREC!!!!!!!!!!!!

Âm thanh lớn dần và tôi thấy đất dưới chân mình rung chuyển. Động đất?

Nghĩ thế nào, tôi từ từ xoay người lại, và tôi đứng hình luôn, toàn thân như kiểu vừa bị hóa đá, một con gì đó to gấp tôi cũng phải 100 lần, nhìn vừa giống rồng, vừa giống khủng long, vừa giống tê giác, vừa giống cá sấu đang đứng lù lù trước mặt tôi. Nó há cái miệng to khủng khiếp với hàm răng có số răng mà tôi nghĩ là cá mập trắng phải gọi bằng cụ, dài nhốt hòa với cái thứ chất lỏng màu đỏ đỏ theo kẽ răng chảy xuống, trông kinh dị đến mức có xem phim 3D của “công viên khủng long” thì vẫn thấy là không đáng để đem ra so sánh với những gì tôi đang được thấy...

OH —MY — —GODDDDDDD !!!!!!!!!!!!!!!

- N...Ng...Người...Người...anh....em....ch...chúng...ta...khô...không thù...không...oán có....gì...gì...từ từ...từ từ tính.....
- tôi cà lăm mãi mới ra được từng ấy chữ, cũng chả biết mình đang nói cái khỉ gì.

KREC!!! KREC!!! KREC!!!!

...Nhưng con Kéc vừa nãy đâu?...

- Chết rồi !

Hả? Chết rồi? Tự nhiên chết?

Tôi bắt chợt lại ngơ người lần hai, giọng nói này.....tên đáng ghét đó?

Bên cạnh tôi, một dáng người cao lớn quen thuộc đang đứng đó, không phải, đang xoay người lại rồi, và bây giờ đang nhìn tôi, lại nói sai nữa rồi, đang lừa tôi. Chính là hắn!

Tôi lạnh hết cả người, ngay lập tức gục đầu xuống, mắt nhìn như dán xuống đất. Nhưng tôi lại giật mình, cứ giật mình thế này chắc tổn thọ mất thôi. Nhưng mà... tôi đang thấy gì đây...?

Máu! Máu loang lổ dưới đất! Đang tiếp tục chảy xuống!

Máu ở đâu ra? Máu con Kéc?

Vội ngược lên nhìn, tôi chợt thấy trong lòng nhói một cái như bị dao đâm, rõ ràng không bị thương nhưng tôi lại thấy đau, tôi bị làm sao thế này?

Máu đang chảy xuống, là máu của hắn, máu đang chảy ra xối xả từ vai trái và theo cánh tay tiếp tục chảy xuống nhỏ trên mặt đất, bị nước mưa cuốn đi.

Tôi vội vã đứng dậy, vừa mở miệng định hỏi thì....

BỐP !!!!!!!!!!!!!!!

Một bên má đột ngột mất cảm giác, nhưng lại có cảm giác còn đau gấp vạn lần cái đột tôi ngã xuống từ tầng ba. Bên má ấy đã hứng trọn một cái tát, từ kẻ đang đứng trước mặt tôi.

- Cô bị điên rồi phải không?

“.....”

- Đang yên đang lành tự nhiên chạy đến đây, tự chuốc lấy tai họa, cô bị điên phải không?

“.....”

- Cô muốn cho tôi chết với cô đúng không? Cô suýt nữa thành công rồi đây !

.....

” Khóc? Cô khóc cái gì? Tôi mới là kẻ cần phải khóc đây này!” - Ren nghĩ. Cậu đã định mặc kệ không đuổi theo cô nhóc, nhưng rồi cảm thấy lòng như có lửa đốt, lại chợt nhớ cô nhóc này bị chứng bệnh không xác định được phương hướng, thời tiết này là lúc thuận lợi cho lũ Kéc ma trong khu rừng bị yểm bùa đi kiếm ăn, chúng ăn thịt quỷ, nhờ cô chạy vào rừng thì làm sao? Nhờ cô gặp chúng thì làm thế nào? Cô không biết dùng quỷ thuật, làm sao mà đấu lại chúng? Thế là vừa trở về cậu đã lại vội đi ngay, khu rừng rộng bạt ngàn này, biết cô nhóc ở đâu mà tìm, lại tối rồi, mọi thứ đều không ổn, cậu phải tìm ra cô nhóc trước khi cô gặp nguy hiểm, nhưng tình huống này cứ như bị lạc vào mê cung, làm cậu loạn hết cả lên, cậu điên cuồng tìm kiếm, lần đầu tiên trong đời cậu biết thế nào là nỗi sợ, sợ mất đi một cái gì đó, thật quan trọng.

Và rồi đâu đó vọng lên tiếng cô nhóc...

Lần đầu tiên cô gọi tên của cậu...

Như chết đuối vớ được cọc, tưởng chừng cuộc tìm kiếm đã vô vọng, nay chợt lóe lên chút ánh sáng, cậu đã lao về phía ấy, nơi phát ra tiếng gọi, trong lòng chỉ có duy nhất một ý nghĩ: cậu phải đưa cô trở về!

Và thật may mắn vì cậu đã đến kịp, ngay lúc móng vuốt của con Kéc chỉ còn cách cô nhóc chút xíu thôi, cậu đã kịp chặn nó lại. Móng vuốt sắc nhọn của con Kéc có độc tố, không chạm đến được cô nhóc, nhưng đã làm một bên vai trái của cậu rách toạc ra...

.....

Bây giờ mọi chuyện tạm ổn rồi, cậu lại không tìm được mà cho cô một cái tát, bởi vì chưa ai dám làm cho cậu sợ hãi và hoang mang như thế cả, cậu hận là không thể tự tay giết chết cô cho rồi, sao cô dám làm cậu trở nên như thế?

.....

Tôi không biết phải nói gì, nhưng cũng biết là không nên phản bác, bởi vì rõ ràng là tôi sai. Mưa mỗi lúc một to, lồng ngực tôi mỗi lúc một quặn thắt lại, tôi nhìn xuống cánh tay hằn, cánh tay đầm đìa máu chảy xuống từ vai trái đang nắm chặt lại và run lên từng chập, có vẻ như muốn tát cho tôi cái nữa nhưng cứ phải nhìn.

- Anh muốn đánh tiếp thì đánh đi, tôi cho anh đánh đấy, tôi...oái!!!!!!!!!!

Cả thân mình hấn đổ gục xuống, trở trêu thay lại ngã đè lên người tôi.

- Ê này, dậy đi! Anh nặng như cùm ý! Này!!!!

Không có tiếng đáp trả.

- Này, anh ngất rồi đấy à? Tỉnh lại mau, nhớ có thêm con nào như con vừa này chạy ra thì làm sao? Ê!!!!!!!!!!

“.....”

- Đừng có làm tôi sợ nha, này, dậy đi! Này.....

Nguy rồi, làm sao bây giờ, tôi lảo đảo, thôi chết máu của hấn đang chảy ra....sao tự nhiên biến thành màu đen thế này???

- Ê, DẬY MAU!!!!!! Anh không được chết đâu đấy!!!! Ai cho anh nằm thế này hả? Mở mắt ra, này tôi xin anh đấy, dậy đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!

15. Chương 15

Chap 15

Mưa đã tạnh hẳn.

Khó khăn lắm tôi mới vùng dậy được khỏi người hấn, còn hấn thì vẫn nằm ngay đơ ra đó. Tôi lay mạnh người hấn, không động đậy! Tôi lại tiếp tục lay, vẫn không động đậy!

Tôi tát tát vào hai bên má hấn, nhưng hấn vẫn cứ nằm nguyên một cục không hề có phản ứng. Tôi hoảng thật sự, tìm mọi cách làm cho hấn phải mở mắt ra, hết cầu rồi lại véo,” ê, anh định chết đấy à? Tôi bảo anh tỉnh lại cơ mà, anh bị điếc à, này, anh mà không dậy thì đừng trách tôi ác nhỡ, tôi đã cho anh một cái bây giờ, anh có chịu mở mắt ra không??? Cho dù vừa này anh có cứu tôi thì tôi cũng sẽ không nương tay đâu đấy,này...”

Vẫn không phản ứng gì cả...

- Tỉnh dậy mau lên, hix...anh....có nghe không hả...mở mắt ra...hix...

Tôi khóc, tôi lại khóc, bà nó chứ, sao mà ở bên cạnh hấn tôi lại cứ phô ra cái vẻ yếu đuối này chứ, tôi diễn kịch giỏi lắm cơ mà, sao lại cứ lộ đúng cái vẻ ngoài vô dụng này ra cho hấn xem thế? Bỏ đi, bây giờ hấn cũng đâu có thấy được, nhưng mà, thực sự chỉ cần hấn chịu mở mắt ra thôi, chỉ cần thế thôi, tôi tuyệt đối sẽ không tránh cái nhìn ấy nữa, dù có sợ thế nào, tôi cũng sẽ nhìn, vì thế mở mắt ra đi, xin anh đấy...

- Cô....giỏi hành hạ ân nhân lắm, con Kéc đó cào tôi một phát không bằng cô cấu ấy cái.

- Hả...Anh tỉnh rồi, cuối cùng cũng tỉnh rồi, tên khốn này...anh giả chết đấy à...anh...

Hấn đưa một ngón tay lên chặn miệng tôi lại làm tôi không kịp phun thêm câu nào.

- Suyt!!! Con nữa đến bây giờ!

Tôi cứng họng, nhịp tim bắt đầu tăng, ngón tay hấn đang chạm vào môi tôi...Tôi vội vã quay mặt đi...

Tôi tưởng hôm nay thứ sáu ngày 13, không thì sao mà tai họa dồn dập vậy chứ? Mặc dù tôi là nguyên nhân chính gây ra những tai họa đó thật, cái này tôi không phủ nhận.

Tôi cúi nhìn gương mặt “handsome no.1” của hắn, sao mà đẹp zai thế không biết, chẳng trách hay thấy mấy devil girl cứ chực....nhỏ nước miếng khi nhìn thấy hắn. Dưới ánh trăng gương mặt ấy hoàn hảo và cool kinh lên được, tôi thực rất muốn chạm tay thử xem da hắn có độ mịn như thế nào, sao mà đến một cái nốt cũng không có là thế nào? Gì chứ, tôi là con gái mà còn ghen tị đây này, “ngón tay dài thật, ế, lại còn trắng hơn cả mình nữa chứ!” - tôi thầm gào lên trong đầu. Cái tật sẫm soi, một trong “một lô một lốc” thói hư tật xấu của tôi lại phát tác rồi đây.

....

May mà mưa nhưng tối nay không lạnh. Thời tiết trong phạm vi kết giới nói thật rất kì dị, tôi thậm chí không phân biệt nổi đang là cái mùa gì, hôm qua còn thấy có tuyết rơi nữa kìa, làm tôi sung sướng chạy ra sờ lấy sờ để, đó là lần đầu được tận mắt nhìn thấy và được chạm tay vào tuyết thật của tôi. Kết một câu, khác xa khi chạm vào vụn tuyết trong tủ lạnh!

....

Gần ba tiếng trôi qua.

- Anh thấy khá hơn chưa? - tôi cúi xuống hỏi hắn.

Không có tiếng đáp trả.

- Tôi biết tổng anh đang giả vờ, mở mắt ra mau, anh tưởng dùng một trò đến hai lần mà vẫn có kẻ mắc lừa đấy hả?

Vẫn không có tiếng đáp. Tôi bắt đầu cáu tiết:

- Dậy mau! Anh bảo đợi máu độc chảy ra hết rồi đưa tôi về cơ mà, lâu quá rồi đấy.

- Dậy đi, anh đừng có đùa dai, tôi tê hết cả chân rồi đây này!

Không đáp, rốt cuộc không hề có tiếng trả lời.

Hắn ta làm sao thế này? Rõ ràng vừa rồi còn đủ sức chọc ngoáy tôi cơ mà, chết nhanh thế?!!!!!! Tôi lại véo cho hắn mấy cái, nhưng hắn cứ như đã....

Người lạnh ngắt, sao lại thế? Ban nãy rõ ràng là còn rất ấm cơ mà? Sao mặt tái thế này?

- Này...anh đừng làm tôi sợ...tỉnh lại mau....này... - tôi bắt đầu cuống trở lại, khóe mắt đã có nước.

Tên khốn này, sao anh cứ hay dọa tôi thế, anh biết thừa là tôi yếu tim, biết thừa là tôi chết nhất rồi cơ mà? Sao anh cứ hay dọa tôi thế hả?

Bất giác tôi đưa tay lên mũi hắn, chợt tôi không thể thở được, dường như vừa có tiếng sét đình tai, **HẮN KHÔNG THỞ NỮA!!!!!!!!!!**

Tôi nhìn như dán mắt vào vết thương trên vai hắn, một vết cào cực sâu, máu không hề có dấu hiệu chuyển về màu đỏ tươi ban đầu, trái lại càng lúc càng chảy nhiều và đen sẫm lại. Con bà nó chứ, làm gì có chuyện máu độc tự chảy hết, rấn cấn còn phải lấy miếng hút nọc độc ra, hướng chi....

- Tên khốn này, anh lừa tôi, anh biết là không cứu được phải không? Anh để lượng máu còn lại trong người chảy hết ra thì có, anh thích chết chứ gì, đừng hòng nhớ, anh tưởng tôi là ai....anh....hjx.....ai cho anh chết?....Tôi còn chưa biết có nên trả thù anh không cơ mà?.....hjx....ai cho anh chết....

Tôi gào lên, hắn muốn để tôi cắn rút lương tâm suốt đời chắc, đúng là cái đồ độc ác mà. Con trai độc nhất với con rơi của chúa tể cái đêch gì, còn không bằng cả tôi, tôi ít ra còn tự làm vết thương hồi phục được, còn...

Mà khoan....nếu tôi có khả năng làm vết thương tự hồi phục thì, liệu tôi có cứu hắn được không?Nhưng làm thế nào???????

Không thể do dự thêm được, chậm vài giây nữa hân thắng thiên là tôi cắn rút suốt đời, tôi không muốn, tuyệt đối không!!!!!!!

Tôi với tay lấy cục đá có cạnh sắc nằm gần đấy, cắn chặt răng cắn mạnh vào cánh tay một vết dài, ngay lập tức máu túa ra, đau kinh lên được, rồi nén đau bóp mạnh cổ tay để máu chảy vào vết thương của hân....

Không biết cách này có hiệu quả không? Đánh phải liều vậy, tận sâu trong đáy lòng tôi có cảm giác, hân mà chết thì tôi sẽ rất đau, cũng không hiểu dùng khí ở đâu mà tôi lại dám làm thế này nữa. Nhưng tôi không cho hân chết đâu, tôi nợ hân cái mạng này, hân phải sống để còn giết tôi chứ, coi như tôi trả ơn hân đi.

Ách....nhưng mà....tôi quên mất, không biết quỷ có giống con người không, nhờ đâu mà hân nhóm máu O, tôi lại truyền cho nhóm AB thì chẳng hóa hại hân à? Tốt nghiệp xong tôi có lẽ không nên đi làm bác sĩ đâu!

Nhưng tôi lo lắng thừa rồi, máu của tôi thực sự có công hiệu đấy. Máu của hân đã bắt đầu trở về màu đỏ rồi, vết thương đang khép miệng kìa, tuyệt vời!!!!!!!

Tôi mém chút là gào lên thành tiếng sung sướng, ề, ề ề tôi biết là tôi không tầm thường mà, máu của tôi đúng là một dược liệu quý giá, sao mà tôi thấy tôi phục tôi quá!

Nhưng.....chuyện quái quỷ gì xảy ra thế này? Mắt tôi cứ hoa loạn cả lên, cảm giác kiểu như vừa bị một quả bóng đá được sút đi với vận tốc 200 km/h bay thẳng vào giữa mặt, ề, tôi thấy sao bay đầy trời đây nè. Chóng mặt quá, buồn nôn, đau nữa, ời....

Trong phút chốc, mọi thứ trước mắt chợt tối sầm lại.....

16. Chương 16

Chap 16

Kí túc xá nam trung học South Devil, phòng 207...

Ren đang đứng tựa lưng vào thành lan can, ánh mắt hướng lên bầu trời dày đặc mây đen, những cơn gió khô khốc không ngừng thổi tới lùa vào mái tóc của cậu.

Con người, theo như cậu biết thì không thích thời tiết như thế này, còn loài quỷ thì không có cảm giác với thời tiết, nhưng cô ta thì lại thích trời mưa, trời âm u và có gió lạnh, à quên, trời tuyết nữa. Không hiểu cô ta là cái thể loại gì?

Nghĩ lại thấy thật buồn cười, cô ta vừa chạy vào rừng một lúc mà đã đụng ngay một con Kéc ma hạng A, số gì không biết, may mà cậu đến kịp, bị gì cô ta không chết chứ bị tộp thể không chết hơi phí. Móng vuốt độc của cái loại sinh vật ăn thịt quỷ này đúng là ghê gớm, hơn nữa lại là của một con hạng A, bình thường cậu giết nó không quá khó, chỉ tại lúc ấy đỡ cho cô ta, theo cái cách mà cô ta hay nói ý, thì suýt nữa cậu bị cho lên nóc tủ ăn hoa quả.

Thật không ngờ máu của cô ta lại có khả năng bách độc bất xâm, thậm chí là làm hồi phục vết thương nhanh như thế. Tỉnh lại cậu thấy chỗ bị con Kéc cào đã lành hẳn, nhìn sang lại bắt gặp cô nhóc nằm sõng xoài dưới đất, vội đặt tay lên trán cô để “đọc” lại những gì đã xảy ra khi cậu bất tỉnh thì thấy hình ảnh cô nhóc cầm lấy viên đá sắc nhọn lên, và....

...Sau đó cậu vội vã đưa cô về đây....

Xem ra để có được khả năng này, không bay được cũng đáng, có điều khả năng đó cũng chẳng toàn diện gì, nó làm cô ta đau đớn gấp đôi sau đó, có nghĩa là nếu kẻ khác ở trong hoàn cảnh của cô ta chỉ đau một thì cô ta đau hai.

Haizzz, đây chắc là “được cái này, mất cái kia” đấy, như cô ta vẫn hay lảm nhảm ý!

Quá một tuần rồi, vẫn bất tỉnh...

Xem ra đã truyền cho cậu quá nhiều máu nên cơ thể không đủ sức, có lẽ cần phải bù lại một lượng không nhỏ rồi, chứ cứ để thế này chắc sẽ mất nhiều thời gian máu mới tự tái tạo lại được. Còn đi học nữa, không thể cứ bất tỉnh thế, rồi nhờ vụ này đến tai bà hiệu trưởng già chát “chống ề” thì lại rách việc!

“Mà mình nhiệm cái cách nói chuyện xỏ xiên của cô ta hồi nào thế không biết?” - một ý nghĩ trong đầu lóe lên làm cậu khẽ nhếch môi cười.

- Tôi trở về lãnh địa quỷ một chuyến, cậu trông chừng cô ta nhé Shirou.

- Có chuyện gì vậy?

- Cậu cứ lo cho cô ta đi, tôi sẽ về sớm, à, lo giùm tôi nếu bà hiệu trưởng ngớ ngẩn đó hỏi đến nhớ, đi đây!

- Khoan đã, Ren...

SHirou chưa kịp nói xong thì cậu bạn thân đã bay mất dạng, cậu chỉ biết lắc đầu, quay vào phòng trông chừng cho Linh.

Mặt cô nhóc tái mét, trán lấm tấm mồ hôi. Cậu vội lấy khăn thấm đi, cúi xuống đắp lại chăn cho cô nhóc. Bỗng...

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Đau! ĐAU QUÁ!!!!!!!!!!!! AAA.....

Cô nhóc lại kêu la đau đớn, tay nắm chặt ga giường rồi chốc chốc lại đập rầm rầm xuống giường than đau, nhưng mắt vẫn nhắm chặt, chứng tỏ là đang mê sảng. Cậu nhóc hoảng cả lên, vội rút ngay cái khăn tay vào miệng cô, từ hôm Ren bế cô về, đã mấy lần cô rên la đau đớn suýt cắn vào lưỡi, làm cậu tưởng tim mình đã nhảy ra ngoài rồi chứ.

Cậu đã cố gắng hỏi mà nhất định tên nhóc kia không chịu hé miệng lấy một lời, chuyện này như cơm bữa rồi, cậu không ý kiến gì về nó, chơi với Ren từ nhỏ nên cậu rất hiểu cậu ta. Duy chỉ có điều, tại sao Linh bị như thế? Biết là có cạy miệng mà Ren không muốn nói thì hỏi cũng bằng thừa, vậy mà cậu vẫn cứ hỏi, tại vì Linh...

Shirou thực lòng mà nói, ngay từ đầu gặp Linh đã rất thích, cái mặt cô nhóc phụng phịu lúc đó nhìn thật đáng yêu, và cậu đã không ngần ngại tiến đến giúp đỡ cô, đưa cô về đây...

Cậu muốn trước tiên hãy làm bạn với Linh đã, rồi sau đó sẽ tiến xa hơn, rõ ràng cô cũng rất có thiện cảm với cậu. Nhưng dường như, mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Hôm đó, khi thấy Ren bế cô nhóc trên tay từ bên ngoài trở về đúng lúc cậu cũng vừa kết thúc ca trực tối và quay lại phòng, trái tim cậu khẽ nhói một cái, một cái thôi, thế mà hơn cả dao đâm. Cậu ta không trông thấy cậu, bởi vì ánh mắt cậu ta lúc đó chỉ tập trung hướng về cô gái đang nằm gọn trong vòng tay mình mà thôi, không những thế, cô gái ấy dù đang bất tỉnh nhưng đôi tay nhỏ nhắn vẫn bấu chặt lấy cánh tay đang ôm mình. Cả hai bọn họ, quần áo ướt đầm, đầy máu!

Sợ ư? Lần đầu cậu bế cô về đây, cô ban đầu có vẻ khá sợ hãi vì độ cao chót vót vậy mà không hề tóm lấy người cậu, đừng nói tóm chặt thế kia.

- Á !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! - cô nhóc lại thét lên, nước mắt cứ thế chảy ra không ngừng.

Cậu nắm chặt lấy tay Linh, thực sự mong là cái đau đớn cô đang phải chịu sẽ truyền sang cho cậu, được vậy thì tốt biết bao.

Lãnh địa quỷ - ngoại thành, thành phố Wingdring....

Một bóng đen nhỏ xuất hiện trên bầu trời, xoẹt một cái thoáng chốc đã hiện rõ ra trước mặt hai tên lính canh cổng khổng lồ được tạo thành từ đất sét và bùn nhão, về ngoài hai tên này bậm trợn như lời thần, cao cỡ tòa nhà 15 tầng ở thế giới con người, tấm thân ngoại cỡ kình cang được bao trùm bởi một mùi hôi thối nồng nặc, thật kinh tởm!

- Kể nào? Nếu không có lệnh của chúa tể thì không được phép tiến vào bên trong! - một trong hai tên bậm trợn quát lớn?

Cậu nhóc trừng mắt, ánh mắt thực sự như Linh đã nói - dễ tạo cho người nhìn một cảm giác đang đứng giữa Hiroshima trước thời điểm bom nguyên tử của không quân Mỹ thả xuống mấy giây thôi!

Gì? Đoán xem cảm giác không chạy kịp thì thế nào?

- Mở cổng! - cậu nhóc nói.

Nhìn rõ khuôn mặt của kẻ “láo xược” đang đứng trước mặt chúng, ngay lập tức bọn chúng vội quỳ mọp xuống thi lễ:

- Điện hạ!

- Tao nói mở cửa, điếc hay là muốn chết hả?

- Nhưng...phải có lệnh từ chúa tể thì chúng tôi mới được phép.... Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

RẦMMMMMM....

Một nhát chém nhanh chóng và ngọt xớt làm tên lâu la to gấp cậu nhóc cỡ...1000 lần...gục ngay lập tức!

- Làm từ bùn thôi mà, cho về với cát bụi luôn! - cậu nhóc nhếch mép cười khẩy rồi quay sang tên còn lại đang run bần bật:

- Còn chưa mở cửa? Muốn theo nó?

- Dạ không không...nô tài mở...nô tài mở...

KÉTTTTTTTTTTTTTTTTTTTT!!!!!!

Cánh cửa nặng nề từ từ mở ra, cậu nhóc không nói một lời, phất áo đi vào, khoe miệng vẫn giữ nguyên nụ cười “đều căng” đã gần như thành công thức trên mặt.

Trước mặt cậu bây giờ là vùng ngoại thành thành phố Wingdring - một trong những khu cấm địa giam giữ trên 24100 loài quỷ thuộc hạng A chuyên săn chính loài quỷ như chúng.

17. Chương 17

Chap 17

Huýtttttttt!!!!!!!!!!!!

Cậu nhóc đưa ngón tay lên miệng làm phát ra một thứ âm thanh sắc ngọt. Ngay lập tức, trước mặt cậu, một con chim tước rực lửa bay đến, toàn thân nó cháy rực ánh sáng trắng xanh bập bùng.

- Chào, người anh em, lâu không gặp người! - cậu nhóc cười khẩy đưa tay xoa đầu con ác quỷ.

Có thể lờ mờ đoán là nếu Linh có mặt ở đây, cô nhóc sẽ gào toáng lên “cái thằng điên kia, muốn cháy tay hay sao mà xoa đầu nó????????????”, tất nhiên là gào lên như thế trong đầu thôi, có điều là vẫn “đọc” được.

Gì chứ, cháy làm sao được, đó là thú cưng của hắn mà.

- Quác! - con vật dụi dụi đầu vào tay cậu nhóc.

- Xin lỗi, ta không ở nhà nên lão già đó tổng người vào đây. - cậu nhóc nói, có vẻ hơi cẩu.

- Quác?

- Ta bị tổng đi học, gì? không mang người đi được!

- Quác Quác?

- Không được, cái lão già ta lại bị cấm túc, hơn nữa đi cũng còn đỡ hơn ở lại lão sẽ bắt ta đi gặp con nhỏ quận chúa của chi tộc Vampire.

- Quác!

- Người chịu khó đi vậy!.... À, lần này đến thế giới loài người, ta kiếm được món đồ chơi hay lắm!

- Quác???

- Không mang về đây được...ờ, đồ chơi đang gặp trục trặc, thế nên mới phải về đây tìm cách chữa cho nó nhanh hồi phục.

- Quác?

- Chuẩn đấy! Người biết nó ở đâu không? “Vật liệu” để ta sửa đồ chơi ý?

- Quác!

- Tốt! Đưa ta đi tìm nó!

Dứt lời, cậu nhảy phốc lên lưng con ác quỷ. Hỏa tước ngay lập tức vỗ cánh bay đi, nhằm thẳng hướng đầm lầy quỷ Wingdring tiến vào.

Ánh sáng ngày càng yếu, khắp nơi, một mùi tanh tươi bốc lên hòa vào cái không khí đặc quánh hơi nước và chướng khí. Bình thường, chỉ có con người mới buồn nôn thôi, nếu mà hít phải.

Nếu ai đó bị say xe ô tô chẳng hạn, đây, cái mùi kiêu kiêu như thế, nồng nặc hơn một chút và tanh tanh nữa.

Tối quá, ánh sáng lúc này giúp Ren nhìn rõ là ánh sáng trắng xanh phát ra từ toàn thân con ác quỷ. Bà nội nó chết, bây giờ chẳng khác gì mấy thằng cha mắc chứng quáng gà nhìn đường.

- Mùi tanh nồng nặc càng lúc càng rõ rệt rồi, nó đến đây, sẵn sàng chờ người anh em?

- Quác!

Cậu nhóc nhếch miệng cười. Tuy nhiên tình hình không khả quan như cậu tưởng chút nào, ánh sáng từ thân hỏa tước phát ra trong này thực sự là không đủ, phải nói là quá yếu ớt, không thể giúp Ren nhìn rõ vị trí con mồi được, mà quên, không biết lúc này thì kẻ nào đang là “con mồi”.

Phe câu nhóc, hay con thập thủ giao long này đây?

- Nó không dễ nhai đâu! Nhưng nó bổ lắm đấy! Vì “đồ chơi”, tôi cũng chiến tất.

Vấn đề là bây giờ Ren chỉ lơ mơ nhìn thấy con quái thôi, cậu nhóc mở lòng bàn tay, từ giữa lòng bàn tay trồi lên một thanh đao xanh tím phát quang, cái này vừa chém tên lâu la canh giữ cổng vào.

XOETTTTTTTTTTTTTTTTTT!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

GRECCCCCCCCCCCCCCCCCCCCC...

Âm thanh phát ra cho thấy một nhát cắt hoàn hảo.

- OK, một cái đầu rung, tới nào chú nhóc, chín cái nữa!

Nhờ vào đôi mắt của hỏa tước, mọi việc diễn ra khá suôn sẻ, ác diệu này bay lượn đến từng cái đầu một, Ren chỉ việc cứ thế mà cắt, cắt, cắt, rồi chém, chém, chém...

GRECCCCCCCCCCCCC...

Con quái long điên cuồng gào rú, tám cái đầu đã rung, còn hai cái nữa...

- QUÁCCCCC!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! - đôt ngọt hỏa tước kêu lên đau đớn.

Ren vội quay đầu lại, một trong hai cái đầu con giao long đã ngoạm được vào cánh cửa hỏa tước, làm nó ré lên, bay chao đảo.

- CHẾT TIẾT!!!!!!!!!!!!

Ren quát ầm lên, lao tới cầm thẳng thanh đại đao lên đầu cái đầu khổng lồ của con thập thủ giao long. Được rồi, còn một cái nữa, nhưng...

Hỏa tước cánh bị thương, không thể bay tiếp được, đáp xuống một cách chao đảo.

- Được rồi! Nghỉ đi, còn lại để ta! - cậu nhóc nói.

Dứt lời, cậu đứng dậy, cầm thanh đao lăm lăm tiến tới phía trước. Bà nó chứ, đồ quái vật kia nhìn được trong bóng tối còn Ren thì không. Cậu nhắm mắt lại, tai cố lắng nghe động tĩnh để tìm vị trí cái đầu cuối cùng.

loạt soạt...

vù vù...

.....

Tiếng gió, tiếng ma sát với không khí của con quái vật. ĐÂY RỒI!!!!!!!

PHẬP!!!

PHẬP!!!!!!!!!!

Lần này là tiếng đao chém, và tiếng đớp con mồi. Quan trọng là, cái nào trước?

- Mày thua! - cậu nhóc nhếch môi cười. Thanh đao đã cắm thẳng vào mắt con vật làm máu nó phun tung tóe, tất nhiên là bắn hết lên người cậu nữa.

RẦMMMMMM....

Cái đầu cuối cùng gục xuống. Cậu nhóc rít thành tiếng qua kẽ răng:

- Chậc!....Bắn hết cả người.

Cậu tiến lại phía cái đầu vừa rơi xuống ngay cạnh mình, dùng tay không bẻ phắt cái sừng cỡ ngà voi trên đó, hứng lấy một ít dịch lỏng chảy ra từ đó. Một thứ dung dịch màu trắng sữa, nhìn thì có vẻ giống nước cốt dừa, vị thế nào chưa biết, mùi như lưu huỳnh.

Sau đó Ren đi về phía ác diệu, cho nó uống một ít, vết thương trên cánh mau chóng lành lại.

- Coi nè, thấy hay chưa? “Đồ chơi” của ta cũng làm được thế đấy!

- Quác?

- Được rồi, chỗ này đem về cho “đồ chơi”. Rời khỏi đây thôi!

- SAO???? Thằng nhóc tự ý trở về, lại còn giết thị vệ rồi xông vào khu vực cấm?

- Dạ...Dạ...vâng...điện hạ...điện hạ...ép nô tài mở cửa...mặc...mặc dù...nô tài đã nói... phải xin ý kiến chúa tể...

- Thằng ranh con, nó không coi ta ra gì hết!!!!!!!!!!

Vua quý ngồi trên ngai vàng quát tháo một cách điên tiết, ngay lập tức cả cung điện rung chuyển ầm ầm. Lão trợn đôi mắt vằn đỏ toàn tia máu nhìn tên thuộc hạ đang run rẩy:

- CÚT!!!!!!!!!!

- Dạ...vâng!!!! - tên tiểu quý lạy bấp.

Lão lại ngồi đó, răng nghiến ken két, giận thằng con độc nhất thiếu điều hộc cả máu ra ngoài, cái thói ngông cuồng của Ren y hệt lão. Chuyện!...cha con mà! Có điều giống quá thì không ổn tí nào.

- Thúc phụ, xin người bớt giận, cháu nghĩ điện hạ không cố ý đâu, chắc có việc gấp...

- Cháu không cần bênh vực nó! - lão lại quát.

Kể vừa lên tiếng là một con bé xinh xắn, thấy vậy vội im bặt.

Lão có vẻ hơi hối hận vì làm con bé sợ, liền lên tiếng trấn an:

- Được rồi, Luciana, cháu đã cất công tới đây, thôi thì đến South Devil với thằng Ren luôn đi, ta sẽ nói lại với hiệu trưởng trường North Devil việc cháu chuyển trường. Đến đó quản lí nó giúp ta!

- ...Thưa...vâng!!! - con bé rụt rè đáp lời.

Thế là xong, câu chuyện từ đây lại bắt đầu phiền phức thêm rồi....

18. Chương 18

Chap 18

- Shirou... - Ren mở cửa bước vào - ...cô ta sao rồi?

- Đã về đây à? Cô ấy vẫn chưa tỉnh. - cậu nhóc nói, mắt vẫn không rời khỏi người Linh.

“.....”

- Rốt cuộc là có chuyện gì thế? Tại sao Linh bị như vậy? - Shirou bất chợt quay về phía Ren hỏi.

- Cậu không cần biết! Tôi không muốn nói nhiều.

Vốn đã biết trước câu trả lời của Ren vẫn sẽ như thế, nhưng không hiểu sao Shirou vẫn có cảm giác hụt hẫng. Do dự một lúc, cậu mới cất tiếng nói tiếp:

- Lần sau nếu Linh đang ở cạnh cậu, thì đừng để cô ấy bị như vậy nữa!

- Được rồi, cậu không nên lo lắng như thế, tôi hiểu.

Ren nói, sau đó chìa ra một cái lọ thủy tinh đựng dịch lỏng màu trắng:

- Cho cô ta uống đi!

- Gì thế? Thuốc trị thương à?

- Không lẽ thuốc trừ sâu?

- Cái thằng này....!!!!!!À...mà sao người ngợm trông kinh dị thế kia?

- Hửm??? - nghe anh bạn mình nói, cậu nhóc bèn liếc xuống và....

“Bà nội nó chứ, máu của con thập tử giao long!!!!” - cậu nhóc nghĩ.

- Được rồi, tôi đi tắm, cho cô ta uống liền đi!

Dứt lời, cậu nhóc quay ra ngoài, không quên đóng SẦM cánh cửa lại theo chuẩn phong cách bạo lực của riêng mình.

Shirou chỉ biết lắc đầu thở dài, cúi nhìn lọ thuốc đựng cái dung dịch có vẻ khá giống nước cốt dừa, lại vừa tựa tựa.....sữa Cô gái Hà Lan. Thuốc gì đây nhỉ? Ren phải cất công về lãnh địa quỷ lấy thì xem ra không phải được liệu tầm thường rồi. Cậu rót nửa lọ ra cốc, dùng thìa đút cho cô nhóc uống.

Gì đây?

Cô nhóc uống không nổi, thuốc trào hết ra ngoài. Cậu vội lấy khăn thấm đi, tiếp tục múc thìa khác đút cho cô nhóc, thuốc lại trào ra ngoài. Cậu vẫn không bỏ cuộc tiếp tục đến thìa thứ ba, rồi thìa thứ tư, thứ năm, thứ sáu, thứ bảy,...đến thìa thứ n thuốc vẫn cứ trào ra ngoài, trào ra ngoài và....trào ra ngoài!!!!

Nửa lọ thuốc không qua nổi cổ họng cô nhóc, mà tất cả được thấm sạch vào chiếc khăn tay của Shirou, ướt sũng!

Còn lại nửa lọ thuốc, không nhiều, chỉ được khoảng hơn mười thìa canh nữa thôi, nếu lại tiếp tục thấm hết vào khăn thì toi công. Cậu nhóc thở dài ngao ngán.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng lại bật mở, không, phải nói là được sút ra mới đúng, Ren bước vào. Cậu nhóc này rốt cuộc là trong đầu không có khái niệm “nhà có bệnh nhân thì cần yên tĩnh”. Cậu tiến lại bên giường của Linh:

- Sao thế? Uống xong chưa?

Shirou chỉ biết lắc đầu tỏ vẻ hết cách:

- Cô ấy không uống được, thuốc đút vào miệng lại trào sạch ra ngoài...- vừa nói cậu vừa giơ cái khăn tay lên như bằng chứng- ...thấm sạch ra đây rồi!

- Chậc! Cứ như trẻ con được cho ăn rồi chớ liên tục vậy, có cần tôi chạy xuống căng-tin hỏi mua yếm dài không?

- Phù, có khi phải thế thật ý chứ!

“.....”

- Thôi, cậu trông chừng cô ấy rồi tìm cách cho cô ấy uống đi, đến phiên trực tuần của tôi rồi, tiện thể đi giặt cái khăn đã. - Shirou nói rồi đứng dậy đi ra ngoài.

- Gì đấy? Tôi có phải là ** em đâu mà biết làm thế nào hả? Này, Shirou....

Ồi giờ ơi, thì Shirou cậu ta cũng đâu có phải là ** em, hơ hơ...

Ren lúi húi tiến lại phía giường của Linh, “đúng là biết đùn đẩy trách nhiệm” - cậu nhóc thầm nghĩ, thật ra thì chưa rõ ai là kẻ “biết đùn đẩy trách nhiệm” ở đây cả. Trong tình huống “bắt buộc phải có bàn tay của các bà mẹ” như thế này, hoặc ít ra là bắt buộc phải có một người phụ nữ có kinh nghiệm “trông trẻ” làm, thì công việc này, nó lại được giao vào tay hai thằng con trai, ờ, mà cụ thể hơn bây giờ là vào tay một kẻ có thể nói là từ trước đến nay trong đầu chỉ biết đến khái niệm “ai chăm sóc tôi?”, chứ không phải là khái niệm “tôi chăm sóc ai?”, đấy, kiểu như thế.

Cậu nhóc trút nốt nửa “bình sữa” còn lại vào cốc, rồi hết nhìn cô nhóc lại nhìn cái cốc, cứ thế dễ đến.....mấy chục lần. Cuối cùng thì lại ngồi bên mép giường, thở dài ngao ngán, rõ khổ, ghét nhất là “bị liên lụy” như thế này, ấy vậy mà từ khi cô nhóc quái đản này bước vào cuộc đời của cậu, cậu cứ như gặp được “oan gia từ kiếp trước”, cuối cùng thì mọi chuyện cứ thế nhằng nhịt và nhằng nhịt. Vốn là ban đầu cậu định cho cô ta die thật, song nghĩ lại muốn cô ta die thì cách duy nhất hiện giờ là ăn thịt cô ta. Đùa, ẶN cô ta á?

Thôi đi, dù sao cô ta cũng khá thú vị, làm đồ chơi cũng không có tệ. Quyết định như vậy, làm đồ chơi. Thế là cậu luôn làm cô ta không tức giận thì điên tiết, mỗi lần như thế, cái đầu cô ta lại tung ra ti tỉ những suy nghĩ “có một không hai” đến buồn cười. Không biết trong đầu cô ta có cái gì nữa? Thật là chưa hề gặp qua cái loại nữ quỷ như cô ta.

Bọn nữ quỷ bình thường thì suy nghĩ cũng tầm thường theo, không có gì đáng nói. Bọn nữ quỷ quý tộc thì suốt ngày phô ra cái bộ dạng chán ngắt, lễ độ nọ, cung kính kia, tóm lại phân nửa là giả tạo hòng lấy lòng lão già cốt để lão ép cậu đi gặp mặt, mà gặp rồi thì làm gì, cậu giết sạch sẽ có chừa ả nào đâu chứ? Phân nửa còn lại không giả tạo thì là ngốc thật. Giết nhiều quá, kết quả là lão già điên tiết tổng cậu đến thế giới con người, kể cũng tốt, khỏi phiền phức.

- AAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!

Đang mãi suy nghĩ thì tiếng thét của Linh vọng lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cậu.

RẦM RẦM !!!!!!!

19. Chương 19

Chap 19

Sáng nay tỉnh dậy, tôi thấy mình đang nằm bẹp dí trong căn phòng kí túc xá quen thuộc. Không biết tôi đã ngủ bao lâu rồi, chỉ e là tôi đã nằm như thế này không dưới 16 tiếng đồng hồ, bởi vì lúc ở nhà tôi cứ nhè có cơ hội là sẽ nường một phát từ tối ngày hôm trước đến chiều ngày hôm sau mới mò dậy, và mỗi lần như thế, mặc dù cảm giác đã đời nhưng cái lưng của tôi thì muốn gãy đến nơi. Kiểu như bây giờ, có cảm giác tôi đã cho người ta đặt lên lưng mình cả một tấm bê-tông bự chẳng và bảo họ “cứ thế mà phang vào, cảm một cái búa tạ ý!”

Dù sao thì tôi vẫn còn nhớ là sau khi truyền cả đồng “huyết” cho tên đáng ghét thì tỉnh lại tôi nằm ở đây, cá là tôi đã bất tỉnh và hân đã đưa tôi về. Có lẽ hân ta không xấu xa như tôi tưởng, chỉ hơi “đểu cáng” một tí. Sau vụ này thì tôi đểch nợ gì hân.

Mặt tôi nhom nhóp dinh dính, chắc tôi lại khóc vì cơn đau di chứng hành hạ đây mà, nhưng miệng thì lại đắng ngắt như cảm giác của người bình thường khi bị ốm ấy, quái thật, mọi khi có thể đau nhĩ??? Không lẽ lại tác dụng phụ của việc truyền máu hả? Mà nếu thế thật thì tạ ơn trời vì trước đây tôi chưa bao giờ đi “hiển máu nhân đạo” nhá.

Tôi lò dò mở cửa đi ra phòng lớn, nhác trông thấy cái đồng chạy pin treo tường - có cả lịch - chỉ đúng 6h30, thứ ba. Sặc, sao tôi không nằm như thế đến cha nó chủ nhật có hơn không nhĩ, thứ ba, tức là hôm nay phải đi học!!! Tiến vào trong WC, tôi tá hỏa nhìn mình trong gương, bạn biết không.... không khác gì một.....XÁC CHẾT!!!!!!!!!!

Cái con bà nó chứ, nhìn xem, đây là bộ đồ tôi mặc vào cái hôm suýt bị con Kéc cho về côi vĩnh hằng đây mà. Tôi đưa lên mũi ngửi ngửi, không còn từ nào phù hợp để miêu tả bằng từ KHỦNG KHIẾP, mùi nước mưa, đất cát, và cả mùi máu nữa, trông nó bẩn như một cái giẻ rách, còn tôi thì không khác gì một con ăn xin. Nhìn đi, tôi thậm chí còn không biết đây là tôi đấy.

Sao họ lại để tôi vẫn mặc như thế chứ, không sợ tôi bị ghê lở à?

Mà quên, bạn cùng phòng của tôi là....con trai!!!! Sao mà đi...thay đồ cho tôi được.

Gì chứ? Hai cái thằng cùi bắp này, sao không đi nhờ Chi Nhược giúp tôi chứ??? Mà quên nữa, họ đâu có biết cô ấy là ai đâu. Ở thế chả nhẽ lại không biết đi nhờ đại một quý nữ nào khác à? Ốc ngán đến thế hả?

Tôi điên hết cả tiết, nhưng lại đột ngột nhớ ra là việc tôi bị nhét chung vào kí túc xá nam này cơ bản là không ai biết trừ cô hiệu trưởng, mặt khác căn phòng vip này tọa ngay ở một lãnh địa “bất khả xâm phạm”.

Được rồi được rồi, nếu mà tôi còn đứng đây ca cái lương như một đứa dở hơi thì e là tôi sẽ bị ghê thật mất, còn phải chuẩn bị đi học.

Tôi trút bỏ bộ quần áo “ăn mày” ra thật nhanh chóng rồi phi ngay vào bồn tắm, chòy chòy, sáng dậy sớm đi tắm là tuyệt nhất trong ngày đấy nhỡ, thế mà mẹ bảo tôi cứ không thèm nghe, càng lúc càng thấy mình giống con cá ươn vì không chịu ăn muối. Haizzzzzzzzz....

Cuộc sống của tôi lúc trước rất yên ổn, cơ bản là không có gì to tát xảy ra. Thế mà từ khi tôi chuyển vào đây học thì tôi cảm thấy “sóng gió” suốt ngày ập đến. Như lúc này...

Tôi đang mãi nghịch đồng bọt xà phòng thì giật bắn mình.

RẦMMMMMMM

Không phải là tiếng sấm đâu, tôi đã ước là như thế...

Cánh cửa phòng tắm bị đập ra một cách không thương tiếc, tên đáng ghét tự nhiên ở đâu lù lù xuất hiện, tại sao hân ta ở đây? Vào lúc này chứ? Ê, bình thường những ngày đi học tôi thức dậy thì tên khốn này và Shirou đều đã đi từ lâu rồi cơ mà, sao bây giờ...???

Hai đứa bốn mắt nhìn nhau, tôi trợn mắt, mồm há cả ra (đến nỗi có thể nhét vào đó một cái chậu) vì ngạc nhiên, còn hân, cái mặt hân ban đầu thế này, kể đó thì thế này:

Hân bị đứt dây thần kinh xấu hổ hay bị cái gì tương tự thế? Thật may là tôi đang ở trong bồn tắm và trong bồn thì có cả một đồng bọt xà phòng, tôi gào toáng cả lên:

- SAO ANH CÒN CHƯA CÚT RA HẢ??????????????????

Tên khốn này, hân ta có họ hàng với Sở Khanh đấy, tôi thề!

Tiền thế tôi phi ngay cục xà phòng về phía hân, tuy nhiên nó chỉ kịp đụng vào cánh cửa rồi rơi bịch cái xuống sàn, hân ta đi ra nhanh như thể đã biết là tôi sẽ ném ý, mặc dù tôi không hề nghĩ gì trong đầu hết.

Được rồi, tôi phải thở từ từ không thì điên quá máu dồn lên não. Hắn ta là một tên đáng ghét, khốn khiếp, một tên xấu xa, bỉ ổi, vô liêm sỉ, *****!!!!!!

Bây giờ tôi mới nhớ ra là tôi quên không khóa cửa phòng lúc vào L(

Đã hiểu vì sao tôi rửa xả cái thùng cha nào thiết kế phòng mà chỉ có mỗi cái nhà vệ sinh thôi chưa.

Từ phòng tắm bước ra, tôi trở mắt khi thấy hắn đang ngồi chễm chệ ở ghế sofa ngoài phòng lớn xem ti vi như thể vừa rồi chả có gì xảy ra cả, hắn thậm chí có vẻ còn coi như tôi không đang tồn tại ở đây nữa kìa, dù vậy tôi vẫn thấy mặt mình nóng phừng phừng.

- Cô quên bà hiệu trưởng già chát đã nói gì à, ở đây không phân biệt chuyện giới tính sâu sắc như ở thế giới con người, cô làm gì mà hét toáng lên như thể tôi sắp nhảy bổ vào cô thế?

Hắn ta nói, mắt vẫn không hề rời khỏi cái ti vi, theo như tôi biết thì đây cũng là biểu hiện của hành vi được gọi là **BẤT LỊCH SỰ!!!!!!**

- Nhưng....nhưng....giờ này bình thường anh và Shirou đều đi học cả rồi mà...tại....tại sao...hôm nay....???

Tôi không hiểu sao cứ ấp a ấp úng, quay lại nhìn đồng hồ xem mấy giờ rồi thì thấy vẫn là 6h30, gì đây? Đồng hồ chết hả, sặc, chết lúc nào vậy trời???

- Hôm nay là chủ nhật, cô nằm đến mắt trĩu luân rồi à? - hắn nhếch môi cười, mắt vẫn dán chặt vào cái ti vi như thể nó có lực hút ý.

Tôi tức lộn cả ruột nhưng chả cãi lại được câu nào, bà nội nó chứ.

1s.....2s.....3s.....

Tự nhiên không thoải mái chút nào hết, mãi tôi mới nặn ra được một câu ngớ ngẩn:

- Sh....Shirou đi đâu rồi?

Hỏi thừa, cái này tôi tất nhiên là biết. Tôi ở đây hơn một tháng rồi, à, nếu tính đến giờ là hai.

- Sinh hoạt câu lạc bộ Tucker, biết rồi còn hỏi. - hắn càu nhàu.

Shirou tham gia câu lạc bộ Tucker, cậu ấy nấu ăn ngon đến mức đầu bếp số một nhà hàng đứng đầu thế giới phải ngả mũ chào thua, tôi nghĩ vậy. À, còn tên này thì đích tham gia câu lạc bộ nào hết, hắn tự tung tự tác như thể là một ông vua con ở đây ý, tôi nói ông vua con vì bố hắn là ông vua to, và mai kia hắn sẽ ngồi vào cái chỗ đó. Shirou có nói với tôi là, quý tộc hoàng gia mang trong mình dòng máu gần như hoàn hảo (gần như thôi, tôi nghĩ trên đời chả có cái gì hoàn hảo, mà đúng là như thế) với khả năng biến hóa và chiến đấu bẩm sinh, à, tôi nghĩ là thêm cả cái máu hồ ly với nét quyến rũ chết người (cả quý) nữa!!

- Shirou nó nấu sẵn cho cô đó, trên bàn ý! - hắn hất hàm về phía cái bàn tròn tròn làm bằng pha lê.

Tôi lò dò tiến về phía chiếc bàn, cháo, biết ngay, cái món làm người ốm phát ngán, nhưng dù sao thì tôi vừa ốm dậy, cứ cho là thế đi, và đang đói sắp chết rồi đây nên vẫn phải ăn chứ, chưa kể là tôi chắc chắn nó super delicious (siêu ngon).

Tôi múc cả thìa to tướng đút vào miệng, nhưng khốn nỗi là chưa nuốt trôi qua cuống họng thì hắn ta đứng dậy đi đến bên cạnh cúi xuống ghé sát tai tôi nói nhỏ...

Hắn ta, cái loại chỉ biết nhìn người khác bằng nửa con mắt ấy, đã nói với tôi là:

- Vòng một của cô....cũng không tệ nhĩ!!! =))))

Nói xong hắn cười ha hả rồi quay gót đi ra ngoài.

Tôi phun tất tần tật những gì đang ngấu nghiêng trong miệng ra ngoài, mém chút là chết sặc rồi, con bà nó chứ. Bây giờ thì tôi hoàn toàn chắc chắn hắn ta là họ hàng của Sở Khanh đấy, gì? Hắn ta thậm chí còn là một tên đại đại.....**DÂM TẶC** nữa!!!

Tức chết tôi rồi, nếu đây là mục đích của hắn thì hắn thành công rồi đấy!

20. Chương 20

Chap 20

Chén xong bát cháo, không biết phải gọi là cháo gì, cơ bản là rất ngon của anh chàng Shirou làm cho, tôi lại lết xác về phòng rồi đổ ụch cái thân mình xuống giường, thở dài hết sức có thể. Haizzzzzzzz....

Người Việt Nam ta có câu “trời đánh tránh miếng ăn”, cái “thằng điên vênh váo” kia đúng là đồ quá đáng, chưa nói đến việc tôi vừa ốm dậy, để yên cho tôi ăn xem ra với hắn là một hành động quá khó khăn, cứ làm như nếu lúc đó hắn không thấy tôi phun ra cả thìa cháo vừa mới đút vào miệng thì hắn sẽ chết ngay lập tức không bằng. Thấy tôi có đáng thương không, sau cái câu nói phải gọi là hết sức THÔ THIỄN của hắn, khẩu vị của tôi nghiêm nhiên giảm đi một nửa. Đừng thắc mắc nếu mai kia tôi có lỡ bị suy dinh dưỡng hoặc là trở nên gầy tong teo như mấy cô nàng cá mumm vì giảm cân quá đà nhé, nói sao nhỉ, bạn có béo nổi không khi mà thức ăn chưa xuống đến dạ dày đã lại vội bãi bai cái miệng của bạn để mà phụt sạch ra ngoài, chỉ vì câu nói của một thằng khùng nào đấy ngày nào bạn cũng phải chạm mặt, dù muốn hay không.

Thấy hắn độc mồm chưa?

Tôi cá tiền là hắn cứu tôi chỉ vì sợ mất đi thứ để mà chọc phá cho nó đỡ buồn thôi, nói trắng ra là để giết thời gian ý.

Xem ra thời buổi này, “đẹp trai” luôn đi đôi với “đểu cáng”, thế đấy, vậy mà có lúc tôi còn cho là hắn tốt đẹp, tôi đã quên bồng mất là nụ cười của hắn đã từng được tôi “phán” cho là “đậm chất hồ ly”, tất nhiên hồ ly thì hầu hết chả tốt đẹp gì, còn nữa, cái điệu cười của hắn, tôi nhớ là có lần tôi đã từng thấy bọn cá sấu làm thế, nên bây giờ tôi càng khẳng định hắn ta là một con quỷ điển hình, tức là không tốt, chấm hết.

Kết một câu, hôm nay là một ngày tồi tệ, được chưa, tính từ giây đầu tiên khi hắn đá cửa phòng tắm bước vào, và hôm nay chính thức trở thành một ngày TỒI TỆ, trừ việc đúng là tôi đã ”nằm cha nó đến chủ nhật và thế là được nghỉ học, ok?

South Devil là một ngôi trường giàu có, đủ to để tôi suốt ngày đi lạc, đủ hoành tráng để mất tôi suốt ngày trở ra vì ngạc nhiên (tất nhiên là những lúc như thế thì tôi luôn được nhận miễn phí mấy cái nhìn đi kèm với thông điệp “con dở hơi!!!” dành ình từ mấy “bạn” quỷ khác), và đủ mỹ nam lẫn mỹ nữ (quỷ, tất nhiên!) học cùng để bạn tha hồ mà ngắm đến.....chảy cả nước miếng, nói thế là còn nhẹ, thử nhìn “thằng điên vênh váo” xem, hắn là champion ở cái khoản này đấy, cá là hắn sẽ làm ất bạn cận lòi pha ra vì nhìn quá lâu quên cả chớp mắt. Thật may là mắt tôi vẫn ổn, vì tôi luôn nghĩ hắn là Mê-đu-sa, và tôi vì thế mà chỉ nhìn vào hai cái chân hắn khi cãi nhau với hắn.

Chấp nhận đi, ai nói là quỷ thì phải như ở trên phim, quỷ trên phim là tổ tiên của chúng tôi đấy, bây giờ thì chúng tôi thế này, giống như tổ tiên các bạn ngày xưa là vượn ý, và bây giờ các bạn đẹp hơn 1000 lần tổ tiên của mình, chuẩn chưa? Chúng tôi cũng thế, à mà tôi thì không hẳn thế, có lẽ tôi bị đột biến chẳng? “Bạn bè” của tôi ở đây nếu họ không bị liệt vào danh sách “khuyết tật”, thì họ đẹp thôi rồi, tôi cá là ai cũng đủ tiêu chuẩn thi miss, xin lỗi nhưng tôi lại phải nhắc đến tên đáng ghét, hắn ta đẹp zai quá mức quy định rồi đấy. Chắc quá tự tin về khoản này nên đi đâu cái cằm cũng hất ngược cả lên, vênh đến độ khiến tôi khó chịu, vậy mà ai cũng thích hắn là sao? Ê, LÀ SAO HẢ?

....

Chẳng tự dưng mà tôi lại nhắc đến chuyện đẹp xấu, hôm nay tôi vừa vào lớp cô bạn Trần Chỉ Nhược đã kéo tôi lại thao thao bất tuyệt:

- Tin nóng, hoa khôi North Devil chuyển về trường mình, cả trường đang xôn xao, cậu biết chưa?

Gì? Lại thêm một mỹ nhân, trường này định chuyển thành trung tâm đào tạo thần tượng chắc??? Haizzzz....

Được rồi, dù sao cũng không nên thở dài, mẹ tôi bảo con gái thở dài mai kia số khổ, bằng chứng là bây giờ đã đang khổ rồi!!! Haizzzz....Ấy chết, quên!!!!

- Chuyển về đây lấy đâu ra phòng? - tôi nói - mà liên quan gì bọn mình chứ.

- Tớ nghe đồn là được chỉ thị từ chúa tể, cô ấy về đây học để gần với Ren thiếu gia...

Hừ, “Ren thiếu gia”, cả cái trường này ai cũng một điều “Ren thiếu gia”, hai điều “Ren thiếu gia”, nghe buồn nôn quá,... ờ, công nhận là hắc ta....HOT. Nhưng mà tôi ghét hắc ta, lúc nào cũng chảnh được, tưởng mình là ông vua con, hừ...

- Nghe nói cô nàng này cũng thuộc hoàng tộc, hình như là quận chúa vampire tộc, xinh lắm!

Xời, quỷ hút máu chứ gì? Tôi cóc cần quan tâm, cơ bản là liên quan đến tên khốn kiếp đấy nên tôi bực rồi nha, tôi đoán đây này, tiếp theo Chỉ Nhược sẽ nói là bọn họ có hôn ước, cái này coi như là gặp mặt...

- Nghe nói quận chúa có hôn ước với Ren thiếu gia, chúa tể làm thế này là ép họ gặp mặt đó!

Đấy thấy chưa, chuẩn không cần chỉnh, cái này tôi coi truyện tranh đến mòn cả mắt ra rồi, kết cục là hai cô cậu ban đầu phản đối kịch liệt xong rồi lại “đính” nhau lúc nào không hay, thế là happy ending!!!

Có điều tên đáng ghét là trường hợp đặc biệt nha, con nhỏ đó chạy không nhanh coi chừng hắc ta kill lúc nào không biết, có khi còn không biết tại sao mình chết ý chứ. Gia quyến đợi đi rồi....lượm xác!!!!

- Xinh lắm à? - tôi giả vờ hỏi, tội nghiệp, đáng ra ở nhà mà đi thi “Miss Devil World” có khi giật giải, lại đi chạy đến đây, sắp chết đến nơi mà không biết, khổ thân con bé

- Chứ gì nữa, nghe đồn là “đệ nhất mỹ nữ” trong thế giới quỷ chúng ta còn gì, có lạc hậu mới không biết đó.

Ô thế ra tôi lạc hậu quá rồi đấy, dù sao thì cũng chúc mừng con bé, sắp thành “đệ nhất mỹ nữ cương thi” ọy. Tôi nhếch miệng thâm cười trong đầu.

Tự nhiên tôi thấy sao mà mình giống mù phù thủy Si-la trong “Hu-gô và các bạn” quá, cười trên nỗi đau của kẻ khác, thậm chí tôi còn đang muốn tát ình một cái đấy, tôi nhiem cách cười của hắc khi nào thế này.

21. Chương 21

Chap 21

Không biết là bao giờ thì con nhỏ vampire hoa khôi đó chuyển về đây, cũng không biết là nó có hot như Miley Cyrus hay đẹp như Tây Thi không nữa, nhưng mà đúng là mấy hôm nay cả cái trường South Devil này cứ đồn ầm ĩ lên, như thể ngày mai conan ra tập cuối ý, chính xác hơn là như thể biết được DBSK sẽ sang Việt nam biểu diễn luôn không về nữa!!! (nếu thế thì nguy cơ nước mình bùng nổ dân số sẽ là 100%)!!!

Vấn đề là tôi đang buồn thúi ruột ra đây nè, không phải vì nguyên nhân đi đâu cũng thấy xôn xao chủ đề: vị hôn thê thứ n của tên khốn kiếp (tôi thậm chí còn không thèm quan tâm hắc có lấy được vợ không, nếu cứ muốn cho người ta lên bàn thờ).

Nguyên nhân là tôi đang bị đau họng. Nghiêm trọng đấy, vì tôi chưa bao giờ bị đau họng cả.

Điều này làm tôi hơi nghi ngại, không biết khả năng của tôi có bị ảnh hưởng gì sau cái vụ suýt toi đời vì con Kéc ma xong lại cho đi cả đồng huyết hay không. Tất cả là tại hắc, sau cái vụ đó, hắc càng được thể vênh mặt lên với tôi, tôi hơi hối hận vì đã không nói với hắc là không phải mạng hắc lớn mà là tôi cứu lại hắc.

Không rõ hắc có biết chưa? Tôi không muốn nói, gì chứ, con trai là chúa sĩ diện, nói ra hắc điên lên thì sao.

...

Sáng nay lại mưa, trên cả tuyết vời, trời đen sì

Tên khốn kiếp thấy cái bộ mặt sung sướng của tôi lại nhếch mép cười đẽu giả, tôi không thích cái khả năng đọc suy nghĩ của người ta như đọc sách thế chút nào hết!

Hắc có vẻ “đọc” được rồi, ngay lập tức đá xoáy tôi một câu:

- Với cô thì giống như đọc truyện cười ý, đọc sách cái nỗi gì.

Tôi nghiêng rằng ken két, đang đau họng nên tôi không thèm chấp cái tên xấu xa này. Dù sao thì hôm nay là thứ năm, tức là vẫn phải đi học!!!! Thế là tôi xốc lại quai cặp, hăm hăm đẩy cửa đi ra ngoài. Kể cũng lạ, tên dở hơi này gần đây không đến lớp sớm như mọi khi, mà thôi tôi cũng chẳng thắc mắc làm gì cho đau đầu.

Hôm qua tôi thức đêm xem “kungfu panda”, thế là hôm nay thành gấu trúc luôn. Hai mắt cứ díp lại, miệng thì ngáp ngắn ngáp dài, hai chữ thôi: buồn ngủ!

Ngày nào cũng lết lên lết xuống mười tầng lầu, tôi cơ bản là không tránh khỏi việc cứ liên tục mở miệng rửa xả thằng cha thiết kế kí túc xá. Hôm nay cũng không ngoại lệ, tôi vừa chờ dẫn bước xuống cầu thang thì tự nhiên bước hụt, cứ tưởng cái mặt sẽ rầm một phát vào đầu đấy nhưng không, có ai đó đỡ lấy tôi.

Đoán xem, ai nào? Shirou? Khả năng cao đấy, nhưng mà không phải.

Một bạn quý nào đó “tốt bụng”? Làm gì có, họ tránh tôi còn không kịp.

Khó tin hơn: tên đáng ghét? Hơ hơ, ai mà lãng mạng thế, tưởng hần là vệ sĩ của tôi chắc? Nếu hần có đứng ở đây thì tôi thề là cái mặt hần sẽ rầm thế này và khuyến mại cho tôi một câu: “đúng là một con vịt!” (hay con gì đấy mà tôi rất ghét chẳng hạn).

Tôi còn đang hoảng, mắt thì vẫn hoa hoa, sau đó thì tôi chắc đã dụi mắt đến lần thứ...20 để đảm bảo mình không đang nằm mơ.

Ai đó đỡ tôi tôi thật tình cũng chẳng biết nữa, không phải một bạch mã hoàng tử đâu - nhiều người cứ thích lãng mạng chứ lý, một công chúa tóc vàng mới chết chứ. Phải à, một cô nương xinh như mộng tình cờ lúc đó không hiểu sao lại có mặt ở kí túc nam, tình cờ lại cũng đang lên cầu thang, cũng lại tình cờ đỡ tôi xong còn cười đúng kiểu rất...công chúa:

- Bạn không sao chứ?

- Ồ...A....cảm ơn!!! - tôi cười cười đáp lại cái giọng trong veo (nước khoáng Lavie gọi bằng cụng) của cô ấy bằng một chất giọng khản đặc của bệnh nhân.

- Cần thận một chút! - cô ấy lại cười.

Ồi giới, lạy chúa, may mà con không phải là đàn ông, cũng không phải là dân đồng tính (hay cái gì đó tương tự thế), nếu không chắc là dính tiếng sét ái tình rồi.

Cô nàng này chắc chắn là kiếp sau của Vương Chiêu Quân rồi, sao mà xinh dã man thế nhỉ, công nhận là ở South Devil rất nhiều “hoa hậu”, nhưng cô gái này xứng đáng là....“sư phụ của hoa hậu”. Đẹp đúng tiêu chuẩn một nàng công chúa bước ra từ truyện cổ tích!!!

Mạn phép miêu tả một chút, nếu không thì phí: cô ấy có một mái tóc vàng óng ả, dài đến khoeo chân, sóng mượt không rối một sợi (cái này trước đây chỉ thấy trong photoshop thôi), nước da trắng hồng, đôi mắt biết cười màu lam và một gương mặt chỉ có thể miêu tả bằng từ HOÀN HẢO, thậm chí là super perfect!

Tái bút: cô ấy cao hơn tôi một chút.

Lần đầu tiên trong đời mới thấy có một girl đủ xứng để đứng cạnh tên đáng ghét kia, nhắc mới nhớ, cô bạn này cũng toát lên một nét quyến rũ rất “hồ ly” đặc trưng của hoàng tộc giống tên kia, cái gì đây?

- Mình muốn tìm phòng 207, bạn có thể giúp mình chứ? - cô ấy hỏi.

- Ừ được! - tôi gật gật đáp, sao mà lại từ chối giúp đỡ một cô gái như này chứ, có chẳng chỉ tên đáng ghét mới làm thế.

- Cảm ơn bạn nhé!

- Đâu có gì, bạn vừa giúp tôi đó thôi. Mà quên, bạn tên gì vậy, bạn xinh thế này đáng lẽ phải rất nổi bật trong trường chứ? Bạn lên tìm ai à? - tôi tự dừng tò mò quên cả cơn đau trong cổ họng, xoắn tít từ một tràng.

- Ừm, mình mới chuyển đến, mình là Luciana - cô ấy đáp.

Rồi, xong!

Tôi đoán ra là ai rồi.

Còn ai mới chuyển đến ngoài quận chúa vampire (trung tâm tin đồn mấy hôm nay kiếm hoa khôi trường North Devil) chứ.

Sao mà vô lý thế không biết, cô ấy rồi sẽ rơi vào tay tên ác bá kia ư?

Vợ tương lai của hắn ư?

OH

MY

GODDDDDDDDDDDDD....

22. Chương 22

Chap 22

Tôi đã đưa Luciana đến đúng nơi mà cô ấy muốn đến - phòng 207, và ngay lập tức kiểm soát tốt xuống cầu thang biển thẳng (trước khi tên “giết người hàng loạt” kia phát hiện ra kẻ nào đã rước “của nợ” này đến cho hắn).

Hơn nữa, thành thật mà nói, bạn không nên đứng thù lù ở đây làm kỳ đà cản mũi trong khi ai đó muốn tâm sự với một ai đó khác mà không phải là bạn! (đâu phải con quỷ nào cũng không biết cách đánh vùn từ “lịch sự” như hắn đâu^^).

Tôi đã định đi rồi, nhưng mà chân tôi tự dừng cứ như bị ai đó đóng đinh lại ý, ngay sau khi tôi nghe thấy tiếng hắn ta cất lên.

“Omg, hắn ta còn chưa đi sao? Không lẽ cố tình nán lại là vì cô ”vợ” tương lai không-thể-xinh-hơn này????” - tôi nghĩ, và không nên nổi cơn bệnh tò mò, tôi quay lại.

Hắn ta chưa đi thật, đang đứng nói chuyện với cô ấy, cái mặt trông rất là vênh.

- Cô là kiệt tác của lão già tôi đấy à? - hắn nhếch môi cười.

- Thưa vâng, thần muội Luciana chi tộc vampire xin ra mắt điện hạ!

Thần muội????

À, cô ấy là quận chúa——> họ hàng đây mà, họ hàng....

GOD!!! Anh em họ lấy nhau làm sao được???????????????? - tôi ngạc nhiên suýt rớt cả mắt ra.

- Đẹp lắm, đúng như lời đồn!

Hắn vừa nói vừa đưa tay nghịch nghịch mấy lọn tóc vàng óng của Luciana, khuôn mặt trông rất đắc ý.

Sặc, hắn đang tán gái đấy à, sao bảo không thích con gái cơ mà, rõ thật là...rõ thật là...

- Nhưng mà..... - hắn tiếp tục nói.

XOETT...

Quý không được phép gọi chúa, nhưng mà.....OH MY GODDDDDDDDD!!!!!!

-TA KHÔNG THÍCH!!!! - hắn nói, cùng lúc một cảnh tượng kinh hoàng diễn ra.

Tôi đang thấy cái gì đây? Đang thấy cái gì đây????? Tôi không tin được vào mắt tôi nữa rồi, hắn....hắn.....

Tôi lấp bắp:

- Gi....gi....giết....giết ng....

Bỗng “bộp” một cái, bàn tay ai đó chụp lấy miệng tôi ngăn không cho tiếng nói phát ra, dường như biết chắc là tôi sẽ la toáng lên.

- Suyt!!! - Shirou đưa tay lên miệng ra dấu với tôi - im nào!!!!!!

- Sh....Shirou...

- Đi nào, rời khỏi chỗ này mau! - cậu ấy vừa nói vừa kéo tay tôi lôi đi.

- Khoa...khoan đã....tên đó....hắn ta vừa....vừa gi..... - tôi hoảng đến mức lưỡi lúu cả lại.

- Tôi biết!

- Án mạng đó, tên khốn ấy hẳn....

Shirou quay lại nhìn tôi, không hiểu sao ánh mắt cậu ấy lúc đó rất buồn, hay tôi tưởng tượng nhỉ? Cậu ấy nói:

- Ren sẽ làm thế, trước đây cũng vậy, và bây giờ càng có lí do để cậu ta làm vậy!

- Lí do? - tôi tròn mắt - lí do gì cơ????

Hắn không muốn lấy vợ như vậy sao, cô ấy đẹp như vậy mà? Không lẽ theo chủ nghĩa độc thân??? Omg, tên đó mắc chứng tự kỷ à??? Hay chỉ là muốn chống đối với ông bố của hắn thôi?

Shirou vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt đó, cậu ấy quay đi ném lại phía sau một câu:

- Cậu ngốc lắm!!!

Gì??? Tôi ngốc??? Sao tự nhiên nói tôi ngốc chứ, này nhá IQ 130 đấy nhá, ngốc chỗ nào????

Cậu ấy vẫn nắm tay tôi lôi đi, đến phía ban công lầu 9 thì bế xốc tôi lên bay ra ngoài. Trong đầu tôi lúc này chỉ hiện lên duy nhất hình ảnh đáng sợ khi nãy đập vào mắt - hình ảnh hắn, tên đáng ghét đó dùng một tay, chỉ với một cú móc thôi, đã xé toạc cơ thể cô ấy ra.

Đáng sợ! Hắn đúng là một con ác quỷ điển hình, thật ngạc nhiên khi tôi suốt ngày nghĩ láo lếu về hắn mà hắn vẫn để tôi yên. Hắn ta giết người (giết quỷ thì đúng hơn), đó là em họ của hắn nữa, vậy mà khi hắn giết cô ấy, gương mặt đó không hề biến sắc, thậm chí... tôi đã thấy hắn cười...

Phải....hắn cười...cái điệu cười nửa miệng vẫn hay cười với tôi đấy, là nó đấy...

Đáng sợ quá.... lúc đó tôi thậm chí đã không thở được tiếp....tôi chỉ thấy máu phun khắp nơi, và Luciana biến mất....biến mất ngay trước mắt tôi....

Tên ác quỷ đó, không lẽ hắn biết “cửu âm bạch cốt trảo” sao trời???????????? (chú thích: ai fan của tiểu thuyết võ hiệp Kim Dung thì biết, ai không biết thì tra google^^).

Toàn thân tôi run lên bần bật, dù trời không hề lạnh.

Sợ quá, tôi sợ quá!!!!

- Cậu làm sao vậy? Mặt mũi tái xanh lại? Cậu sợ lắm à??? -

- Tôi....tôi....

- Đừng lo, không sao đâu!

- Không sao cái gì chứ? Hắn ta vừa gây ra án mạng trước mặt chúng ta đó. Hắn ta...

- Đi khỏi đây đã, rồi tôi sẽ giải thích cho cậu nghe.... - Shirou nói.

23. Chương 23

Chap 23

Căng tin số 1 - trường trung học South Devil...

- Cậu uống gì không?

Shirou cất tiếng hỏi, ánh mắt nhìn tôi với vẻ lo lắng khi trông thấy bộ dạng run lẩy bẩy của tôi, chắc là trông tôi lúc này thảm lắm.

Thành thật mà nói, nếu bạn vừa chứng kiến một thảm cảnh kiểu như giết người chẳng hạn, hoặc là tận mắt trông thấy động đất làm sập cả căn nhà yêu quý của bạn, trừ phi bạn là người vô cảm, còn không thì chắc chắn cũng giống như tôi lúc này thôi.

- Cậu nghĩ là tôi bây giờ có thể nuốt trôi cái gì đó hả? - tôi đáp, hai tay bấu chặt lấy thành ghế, mồ hôi túa ra.

Thề có chúa, tim tôi vẫn đang đập thình thịch đây này.

Trong lòng tôi hiện giờ có cả đồng thắc mắc, thực sự tôi muốn làm rõ chúng nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

- Đừng sợ, bình tĩnh lại đi. - Shirou nói, tay đưa lên vỗ nhẹ vai tôi.

-Quận chúa đó....sao lại giết cô ấy? - tôi ngẩng mặt lên, ấp úng hỏi -...mọi người để yên hả?

- Hậu duệ của chúa tể có quyền làm tất cả mọi việc ngoại trừ chống lại lệnh của cha mình, ai dám ho he chứ. - Shirou chậm rãi nhấp một ngụm trà, đáp.

- Nhưng cha hẳn bắt hẳn lấy cô ấy mà?

- Phải...có điều xưa nay cậu ta luôn cãi lời ông ấy, dù rằng lần này có vẻ không đơn giản như mọi khi.

- Thế à?... Hẳn.... ghét cha mình như vậy à?

Shirou ngừng lại, cậu ấy không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ khẽ thở dài. Tôi cũng không hỏi gì thêm, chúng tôi ngồi trong căng tin một lúc lâu, cho đến tận khi bầu trời xám xịt tối thì tâm trạng của tôi mới ổn định trở lại.

Đến lúc phải về rồi, nhưng tôi thật sự không muốn quay về chút nào, tôi rất sợ phải nhìn thấy cái cảnh hành lang phía trước phòng 207 nhầy nhụa máu. Thật hãi hùng!

....

Tuy vậy, có một điều kì lạ đã xảy ra....khi chúng tôi trở lại ký túc xá, chỗ hành lang đó lại sạch trơn và bóng loáng như ban đầu, khó mà tưởng tượng được một chuyện khủng khiếp vừa mới diễn ra tại đây. Ai đó đã lau dọn chỗ này sao? Một cách hoàn hảo như vậy? Thậm chí không còn sót lại ngay cả một chút mùi tanh tanh của máu????

Khi tôi bước vào phòng, không thấy hẳn có ở đó, tôi đột nhiên nghi nghi là hẳn đi phi tang xác chết (éc éc), nhưng lại thấy như thế thì thật vô lý vì hẳn đâu cần phải làm vậy chứ.

A~.....tên khốn đó luôn khó hiểu như vậy đấy, sống cùng phòng với hẳn, tôi luôn có cảm tưởng như mình đang đặt chân vào thế giới trong "Death note" (bạn biết "Death note" chứ? Không biết thì lại google nhé!!!)

Ren không có ở trong phòng vì lúc này cậu nhóc đang ở phía sau khu phòng học chính - nơi tuyệt đối yên tĩnh vốn là của riêng cậu (thể mà con ranh đó cũng biết được và lần đó còn tới đây ngủ như một con lợn).

Nhân tiện, con gái gì mà ngủ để nước miếng chảy lung tung, mém chút là cậu cho đi... núp sau nải chuối ngấm gà khoả thân rồi (ai đó cười cái gì hả???????).

....

Cậu nhóc ngồi tựa lưng vào ghế đá, đôi mắt hổ phách tuyệt đẹp nhắm chặt, hàng lông mày dài nhíu lại khó chịu.

Lần này, lão già chơi cậu một ván thật là đau. Vị hôn thê (thứ mấy ý nhỉ?, ai mà nhớ được!) của cậu - một quận chúa đến từ vampire tộc mà cậu chưa từng được (à, chính xác là luôn trốn) gặp mặt, đã thừa lệnh của lão đến tận đây diện kiến cậu. Tưởng giết cô ta đi như mọi khi là xong (tội lỗi, tội lỗi!!!), ai dè....

Vị giác của quý đầu phải tầm thường (trừ ma cà rồng không có vị giác), thế nên khi giết con bé đó, một chút máu vô tình bắn lên dính vào môi cậu đã tổ cáo xuất thân không đơn giản của quận chúa đó.

Chính xác!!!!

Là tộc bắt tử, một nhánh nhỏ của tộc ma cà rồng phía đông...

Rõ thật là! Ai kêu lão già đó sắm vợ cho cậu vậy chứ? Cứ cho là lễ trưởng thành sắp tới đi, đến lúc đó cậu sẽ tự đi tìm, lão cuống lên như vậy là vì muốn chơi cậu hay là sợ cậu không tìm nổi cho lão một đứa con dâu ra hồn đây? Cái lão già quái đản này....

24. Chương 24

Chap 24

Tôi liếc nhìn đồng hồ, đã hơn 12 giờ đêm. Sự việc ban sáng không khác gì một cơn ác mộng, nó làm tôi không sao chớp mắt được, tôi cũng không dám ngủ và không biết có nên ngủ hay không.

Trần trọc mãi, hết trở mình bên này lại trở mình bên kia, tôi thở phò một cái làm mấy lọn tóc trên trán tung lên, quyết định vùng dậy.

Mở cửa bước ra gian chính phòng khách, tôi tò mò hướng ánh mắt về phía căn phòng của tên đáng ghét, “hắn đã về chưa nhỉ?” - tôi trộm nghĩ. Và không biết động lực ở đâu thúc đẩy, tôi rón rén tiến lại đó.

Có lẽ tôi đang làm một hành động ngu ngốc chẳng, tại sao tôi lại cầm lên nắm đấm cửa phòng hắn và muốn mở nó ra chứ??? Nếu hắn chưa về thì không sao, nếu nhưng nếu hắn về rồi và trông thấy thì liệu tôi có bị khép vào tội “khí quân phạm thượng” không nhỉ? Hoặc là tội “xâm nhập gia cư bất hợp pháp” chẳng hạn???

Ếc, nhờ hắn chém cho tôi một nhát thì hay, thậm chí xé nát tôi ra như lúc sáng theo cái cách mà hắn xử sự với vợ chưa cưới của mình ý.

Omg, nghĩ đến đó thôi toàn thân tôi đã nổi hết cả da gà lên rồi. Thế là tôi toan quay đầu đi về phòng mình. Nhưng được mấy bước, không hiểu tôi nghĩ cái gì mà tôi lại ngoái đầu lại, trong lòng cứ thấy bất ổn.

Tôi muốn biết hắn đã về chưa, thế thôi, có lẽ như vậy tôi sẽ an tâm mà đi ngủ chẳng?

Và tôi quyết định tiến đến mở cửa phòng hắn ra xem thế nào...

XOẠCH!!! - cánh cửa bật mở, tôi chỉ kịp lảo bẫm trong miệng:

- Được rồi, có lẽ mình bị điên.

Nghĩ lại, từ lúc tôi chuyển về đây đến giờ, tôi chưa một lần (dám) ghé vào xem phòng của hắn. Phòng của Shirou thì cậu ấy từng cho tôi vào xem mấy lần rồi, nhìn sạch sẽ và gọn gàng lắm, lúc nào cũng bật đèn sáng (à, ở đây họ không có khái niệm “tiết kiệm” đâu ạ), tường sơn màu trắng, không giống như màu xanh da trời trong phòng tôi và cũng không lộn xộn như phòng tôi (phòng tôi á? “trông như cái khu ổ chuột ý!” - tên khốn đó đã từng nói thế đấy).

...

Hình như hắn chưa về, chẳng thấy gì cả.

Phải rồi, nếu hắn về thì tôi đã nghe thấy tiếng mở cửa bởi vì, tôi cá là hắn sẽ sút một phát vào đó ý mà.

Trong phòng tối om, chẳng biết công tắc đèn ở đâu nữa. Kiểu như làm người ta cảm thấy bị mù đột xuất vậy!!!

Tôi tặc lưỡi:

- Cứ nghĩ là phải lung linh lộng lẫy như nào cơ, ai dè... Ồ????

Tôi “ồ”, là bởi vì tôi còn chưa kịp nói hết câu thì tự nhiên căn phòng bật sáng. Sao lại thế nhỉ??????

Tôi nhìn một lượt trong phòng, ngạc nhiên đến độ miệng há ra có thể làm cảm chạm đất được: trong phòng cái gì cũng màu đen hết, đen, đen, đen và đen, đến tường cũng đen nốt, làm tôi tưởng mình đang đứng giữa mỏ than Quảng Ninh chứ.

Tên dở hơi đó nghĩ cái gì vậy? Hằng ngày tôi đã luôn thấy hắc bạn đồ đen rồi, chưa đủ chắc? Sao mà hắc hắc ám thế không biết!

(Đồng phục trường South Devil nữ thì váy đen, áo trắng viền đen, cổ thắt nơ đen, nam thì quần trắng, sơ mi đen, ca-vát trắng, nhìn rất tôn dáng và dễ chịu. Thế mà tên đó lại cứ suốt ngày một mình một tông, đen sì từ đầu đến chân, mấy devil girls suốt ngày gào lên “cool thế” trong khi tôi nhìn muốn mù luôn, may cho hắc là da của hắc trắng chứ không thì...hớ hớ)

...

Tôi sập cửa lại, bắt đầu lo lo, “đêm hôm thế này đi đâu vậy trời?”

Bạn đừng nghĩ quỷ thì phải hoạt động về đêm nhé, không đâu, chúng tôi cũng sinh hoạt như con người ở bên trong kết giới, chỉ khác là khi bên này đang là ban ngày thì ở ngoài đó lại là ban đêm và ngược lại. Thời tiết ở đây thì bạn biết rồi đấy, đủ các thể loại.

Tôi thấy rất sốt ruột (bà nó sao lại thế nhỉ?), mặc tạm chiếc áo, tôi vội mở cửa ra ngoài. Liếc về phía ban công, tôi thấy một vài bông tuyết bắt đầu rơi, gió đang thổi mạnh dần...

“Hắc đi đâu được chứ???” - tôi lang thang dưới sân tìm kiếm, hai tay xoa xoa vào nhau vì rét. Cứ như thế, tôi đi một đoạn khá xa, sợ chứng mù đường lại tái phát, tôi tự nhủ thôi thì đi về vậy. Nhưng lòng vòng thế nào, tôi lại bước chân đến khoảng sân tĩnh lặng ở sau khu phòng học chính, cái chỗ mà lần trước tôi đã đến ngủ một giấc ý (đã thật luôn, hôm nào lại tiếp tục mới được^^).

Ack....mà khoan, hình như có ai đang nằm trên ghế đá kia, ai nhỉ???

Tôi lò dò tiến lại...

- A!!!

Tôi buột miệng kêu lên nhưng kìm lại được, cái tên chết tiệt này sao lại ở đây nhỉ, lại còn nằm đây ngủ ngon lành như vậy dưới cái trời tuyết này nữa, lỡ cảm thì làm sao? (lời t/g: Ren nhà ta là ai chứ? Cảm á?)

Tôi định cúi xuống đánh thức hắc dậy, nhưng mà lại sợ chọc hắc điên lên thì tôi hết sống, con trai chúa tể quỷ đấy, lại còn độc nhất đấy, nắm trong tay quyền lực tuyệt đối đấy, hắc có giết bạn thì cảnh sát cũng chẳng bênh vực bạn được đâu, mà cảnh sát á, khéo hắc lại chả kill nốt (éc éc). Đây là kẻ dã man nhất mà tôi từng biết đó. Haizzzz...

Hắc ta nằm ngủ trông rất ngon lành, một tay vắt lên trán (chả bù cho tôi mất ngủ vì hắc). Tôi rón rén tiến lại gần và ngồi thụp xuống. Hắc ta ăn gen cha hay mẹ hay cả hai mà lại hoàn mỹ thế này nhỉ, nhìn xa cũng đẹp trai mà nhìn gần thì hơn cả đẹp trai nữa, tôi nhếch mép xì một cái, phải chừa chỗ cho người khác đẹp với chứ, đúng là tên xấu xa. Tại sao thượng đế lại trao cái khuôn mặt của “vũ trụ đệ nhất mỹ nam” ột tên ác quỷ thuần túy như này chứ, thật là không thể chấp nhận được! Đây là chưa kể chiều cao cũng không-thể-chấp-nhận-được của hắc nữa, tôi đến gần cố mỗi lần nói chuyện với hắc ta (cũng may là vì tránh đôi mắt hồ ly đó nên mới nhìn xuống đất).

Thượng đế ơi, ngài thật là bất công!

Chết tôi rồi, tôi KHÔNG rời mắt ra được rồi đây này! (Thật là hư hỏng mà)

” Da mặt đẹp thật đấy, làm con gái cũng phải ghen tị nữa, không biết hắc có dùng mỹ phẩm gì dưỡng da không nhỉ?” - tôi tò mò quá, mà mỗi lần tò mò thì tôi hay làm những hành động liều lĩnh lắm.

Tôi đưa tay lên, định búng “sờ thử một tí thôi chắc không tính lại chứ?”

Nhưng khi ngón tay tôi chỉ còn cách khuôn mặt perfect kia độ 1cm nữa thôi thì “thiên thần trong sáng” , trong đầu tôi chợt hiện ra cảnh cáo:

Tôi khựng lại, định rút tay về....

Nhưng.....

Cánh tay tôi đã bị hắn tóm chặt lấy....

- Bắt quả tang có kẻ háo sắc!!! - hắn nhếch môi cười.

- A... Tôi...tôi đâu có!!! -tôi chối bay chối biến.

Ngượng chín mặt luôn. Tôi chắc phải kiếm cái hồ nào đó chui xuống mới được, thật may là còn chưa chạm vào mặt hắn, không thì đến độn thổ thật mất.

- Vậy chứ ai đó đang định làm gì đây hả? - hắn cười cợt nhả.

- Tôi....Tôi....

- Không phải là đang định lợi dụng lúc người ta ngủ để giở trò chứ? Cô thật làhư hỏng!!!

Gì cơ? Tôi LỢI DỤNG hắn á? Tại sao hắn có thể nói bằng cái giọng điệu như thế vừa bị sàm sỡ vậy chứ, tên khốn này thật là...thật là...

- Cô làm cái bộ mặt đó là sao hả? Khó chịu thì đến đây làm gì, nhớ tôi à?

Tên này đúng là khiến cho người ta không sống nổi mà, tôi đúng là con điên khi tự nhiên giữa đêm hôm khuya khoắt lạnh lẽo lại chạy ra đây chỉ vì lo cho hắn, trong khi sự thật là hắn chả làm sao cả. Phải rồi, hắn ta thì có thể làm sao chứ? Tôi cáu tiết gào lên:

- Tại tôi vừa bị quạt trần rơi vào đầu nên mới chạy ra đây đó, được chưa?

“Anh giỏi thì giết tôi đi, đồ xấu xa”. Tôi vùng vằng giật mạnh tay ra khỏi tay hắn, nhưng tay hắn cứng như thép nguội vậy, không thể nào rút ra được.

- Tay anh có bôi keo 502 à, dính chặt vậy? Buông tay.... Á!!!!!!!!!!!!!!!

Hắn đột nhiên kéo mạnh làm tôi ngã bổ nhào xuống, cả cái mặt đập thẳng vào ngực hắn (Ren thiếu gia nhà ta thật là thô lỗ)

Ngực của hắn làm bằng bê tông hay sao thế này, nước mắt nước mũi của tôi chảy hết cả ra, cay xè. Tên khốn kiếp này...

Tôi ngược lên nhìn, thấy hắn đang trưng ra cái bộ mặt khoái chí đáng ghét như vừa được xem hài kịch vậy....

25. Chương 25

Chap 25

Gió đang thổi mạnh dần, tuyết cũng rơi ngày một nhiều hơn, không khí khô kèm theo cái lạnh cắt da cắt thịt. Tuy nhiên, bạn vẫn có thể nhìn thấy vàng trắng lấp ló sau những khối mây dày và cảm nhận rõ rệt ánh sáng có phần kì ảo mà nó chiếu xuống bao phủ lấy mặt đất dưới chân.

Đêm khuya, ở khắp mọi nơi trực thuộc địa phận trường trung học này, người ta chỉ có thể nghe thấy tiếng cú kêu, tiếng dơi đập cánh hoặc hiếm hoi một vài tiếng ì ộp của lũ ếch nhái.

(Khung cảnh này đây, chỉ thiếu toà lâu đài ma nữa là đủ bộ T-T)

Thật là ngớ ngẩn khi ai đó ở ngoài vào lúc này, đúng không? Trừ phi họ bị mộng du hoặc là một kẻ dưng cảm quá mức!

Ếc, vậy thì tại sao một đứa có chỉ số nhát chết cao ngất ngưỡng như tôi lại đứng ở đây nhỉ, hơn nữa lại vào cái thời điểm này và bên cạnh một thằng cha có tính cách na ná bọn giết người hàng loạt nữa nhỉ?

Ai mà biết được! Đến tôi còn không hiểu tôi đang làm cái quái gì nữa là!

Ở đời có nhiều thứ khó lí giải lắm, kiểu như: “Tại sao con trai lại không mặc váy nhỉ???”

Tôi đang cảm thấy hết sức khó chịu.

Thứ nhất: lạnh quá mà tôi lại chỉ khoác có một cái áo mỏng.

Thứ hai, lạnh quá như thế mà hấn ngang nhiên “bóp” một phát cái mặt người ta vào quả ngực BÊ TÔNG CỐT THÉP đó của hấn, thử hỏi ai chịu được? (Trời rét sẽ đau hơn bình thường, đương nhiên!).

Thứ ba, hấn không thấy tôi đang khó chịu hay sao mà hấn lại còn lòi cái điệu cười đều cẳng mà tuýp nhân vật phản diện vẫn dùng đến mòn cả răng ra phô diễn trước mặt tôi chứ??? Cái đồ xấu xa!!!!!! (Dù rằng, tôi buộc phải công nhận..... ừ thì hấn cười thế nào cũng vẫn cứ đẹp trai, lại còn nhất nữa, được chưa?)

- Anh nghĩ mặt tôi là cái vĩ đập ruồi chắc?

- Cô ám chỉ tôi là con ruồi? - hấn nhú mày.

Hừ, bà còn định nói là con bọ hung cơ (thì đây, đen sì y chang nhau :))

- Bọ hung??? - mắt hấn đổi sang gườm gườm tôi.

Éc, hấn lại đọc suy nghĩ của tôi, bà nội nó chứ >-

- Sao anh lại cứ coi tôi là đồ chơi của anh thế?

- Ồ đời có nhiều thứ khó lí giải lắm, kiểu như: “Tại sao con trai lại không mặc váy nhỉ???”

- Anh thôi nhại lại suy nghĩ của người khác đi!

Đừng bảo hấn nghĩ là tôi muốn hấn mặc váy vào nhá!!!!

- Cô DÁM ra lệnh cho tôi à?

Hấn nói, đồng thời tôi thấy cổ tay mình bị siết chặt hơn, phải nói là đau. Tôi phát hoảng:

- A...tôi...tôi lạnh...tôi muốn đi về!

Kiểm cơ chuẩn thôi, dù gì hấn không biết lạnh nhưng tôi thì biết.

- Nếu tôi bảo không?

- Anh là bố của tôi chắc? - tôi đột nhiên bắn ra một câu không kiểm soát.

Hấn tròn mắt, nhưng sau đó lại nhếch môi cười:

- Được, thích thì chiều!

Chết tôi rồi, bị kết án tử hình rồi.

Cái tật “phun hết những gì mình nghĩ” nó lại chơi mình. Tôi vội vã nhắm tịt cả hai mắt, giết chóch chắc là sở thích của hấn.

Đã tự nói với bản thân bao nhiêu lần là phải kiềm chế suy nghĩ với lời nói của mình khi sống cạnh một kẻ “giết người nhưng pháp luật không sờ đến” rồi cơ mà (không rõ hấn có hiểu “pháp luật” là cái gì không?), sao tôi lại cứ...

Nhưng, tôi không thấy đau đớn gì hết, hấn chẳng làm gì tôi cả, trái lại tôi thấy người mình tự nhiên lại ấm, rồi mất trọng lượng, rồi...

- OÁI!!!!!!!

- Hét cái gì, ai ăn thịt cô à?

Tôi đang ở cách mặt đất khoảng 100m, trong tay hấn. Hình như đây là lần thứ hai tôi được hấn bế thì phải, xấu hổ chết đi được. Tim tôi đập thành thịch như ai đó đánh trống trong lồng ngực, hấn định đưa tôi đi đâu đây???

Tôi không dám nhìn xuống bên dưới, cũng không dám nhìn đi đâu hết, chỉ cúi gằm xuống cắm mắt vào..... đùi của mình (éc, thì hấn đang bế tôi mà!!!). Với lại nhìn xuống đất từ độ cao này rất dễ bị choáng, hơn nữa, nhìn lên thì.....omg, tôi sợ hấn!!!

Sao hần bay chậm thế nhỉ, thua cả con chim sẻ! Tôi vừa nghĩ vừa bấu môi, lần nào tôi cũng thấy hần bay với tốc độ chỉ-thua-tên-lửa, chắc hôm nay bị trật khớp cũng nên(^^)

Hừ, tự nhiên lại nhớ cái lần tôi mới đến đây, cái lần đầu lần ta bế tôi đi.....hạch sách cô hiệu trưởng ý, hẳn còn dọa ném tôi xuống đất cho tan xương nát thịt nữa chứ, đúng là cái đồ xấu xa!!!! (lời t/g: bé này buồn cười thật, vừa khen người ta đáng yêu xong đã lại....^^)

Tôi nói, đồng thời cố nhắc cầm mình ra chỗ khác nhưng mà hấn vẫn cứ tóm chặt lấy, bà nội hấn chứ. Hồi đầu ý, tôi thấy hấn hơi đáng ghét tí thôi, đa phần là lạnh lùng với lại rất “kool”, bây giờ, tôi thấy hấn cứ như hồ ly đòi lột vây.

- Tên xấu xa, vô duyên kia, con giun xéo lắm cũng quăn nhớ, anh đừng có cậy thế cậy quyền cậy lắm khả năng cậy abcdxyz..... gì đó của anh mà ức hiếp kẻ khác nhớ, ĐỪNG CÓ TỰ DẪN MÌNH LÀ RỒN VỪ TRU!!!!!!

Tôi cố gắng đẩy hẳn ra, nhưng đẩy không được, trái lại càng lúc càng bị ôm chặt cứng, chết tiệt thật
TTTTTTTTT- - - - TTTTTTTTT

- Hai người đang làm gì vậy?

Cánh cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Shirou tròn mắt nhìn hai đứa tôi, ấy chết không phải, là tôi và tên khốn đó, vô cùng ngạc nhiên, thậm chí là hơi bị shock, hic...

Biết giải thích thế nào đây? Liệu cậu ấy có nghĩ tôi là đồ hư hỏng không đây, có nghĩ là tôi quyến rũ tên khốn kia không đây (dù tôi thậm chí không bằng một góc của Luciana).

Ếc, cứ như là bị bắt quả tang đang ngoại tình ý!

Làm thế nào bây giờ????????????

OH MY GOD TTTT- - - - TTTT

26. Chương 26

Chap 26

Tôi xấu hổ đến mức chỉ muốn chui tọt xuống đất, hoặc là bốc hơi cũng được, còn hơn là cứ phải đứng ý ra như trời trồng thế này mà lại không biết nên làm sao cho phải. Một mặt bây giờ tôi chỉ muốn sấn đến bóp cổ tên đáng ghét kia rồi ra sao thì ra, mặt khác tôi đang cố bắt bộ óc của mình phải nặn bằng được câu nào đó để thanh minh cho cảnh vừa rồi Shirou trông thấy.

Ức phát khóc mà không khóc được cơ, lúc này khi vừa nghe cậu ấy cất tiếng hỏi tôi đã dùng hết sức để đẩy tên khốn kia ra, ai ngờ không những không được mà hắn còn tóm lấy gáy của tôi ép chặt vào nữa chứ. Tôi tức bụng nhe răng cắn ọt phát, hắn mới chịu thả tôi ra.

Hắn tưởng là cái mặt hắn đẹp trai thì ai cũng muốn hôn vào đó chắc, cái bệnh vênh của hắn xem ra nặng quá rồi.

Tôi vội vàng “chữa cháy”:

- Không....không phải như cậu nghĩ đâu! Tôi và tên này không có gì cả, thật sự là không có gì cả! Chuyện vừa rồi chỉ là....chỉ là tai...

- Đúng rồi, tôi và cô ta không có gì cả, chỉ là vẻ mặt muốn-được-kiss đó của cô ta khiến người khác hơi khó xử!

Sặc O- o hắn vừa phát ngôn cái khi gì thế? Tôi nghe có lộn không đây trời? Vẻ mặt MUỐN ĐƯỢC KISS á???? Ôi tôi tức học máu ra mắt, sao mà hắn có thể nói a thành b nói trái thành phải một cách trắng trợn như thế chứ?

Coi cái mặt hắn in lù lù hai từ TRỞ TRÊN kia, tôi hận mình không đủ can đảm mà tương vào đó vài quả đấm ôi lạy chúa (dù không được phép gọi nhưng mà) : con điên lên mất!!!!

Hắn thấy tôi phùng mang trợn mắt nhìn mình, không hiểu chỉ số trở trẻ cao đến đâu mà chỉ liếc tôi một cái rồi thản nhiên nhếch mép cười, đưa tay lên miệng quệt vết máu trên môi - chiến tích đáng tự hào mà tôi vừa để lại - một cách rất thản nhiên như thể mọi chuyện vốn-phải-thế.

Kể đó hắn đi lướt qua tôi, “nhân tiện” ghé sát tai tôi ném vào đó mấy câu khiến tôi tức lộn cả ruột:

- Xem ra cô vẫn chưa chữa rồi! Tôi sẽ không quên chủ nhân của vết cắn này đâu!

Nói xong hắn quay đầu định đi tiếp, nhưng đột nhiên lại ngoái lại:

- À quên, tôi thù dai lắm đấy!!!

Dứt lời thì đi thẳng vào phòng, tuyệt nhiên chẳng thèm đếm xỉa đến ai cả.

Chộc cho tôi điên có vẻ làm hắn hạnh phúc quá nhỉ, hắn cầm tinh con gì không biết (chắc là cáo hoặc.....dê cụ rồi >- (Sau này tôi có lẽ quy tiên đột xuất thì di chúc của tôi chắc sẽ thế này: “làm ơn tổ chức tang lễ cho tôi vào ngày con trai chúa tể quỷ không còn cộp mác độc thân ý, hôm đó khốn ấy cưới chẳng hạn. Trường hợp ngày đó không bao giờ đến thì chọn hôm nào hắn lên ngôi cũng được, còn ai đó muốn biết tại sao tôi

chết thì tìm thằng điên vênh váo đó mà hỏi: sai lầm lớn nhất của anh là gì? Tôi cá là hắn cũng chẳng biết đâu, nhưng nhắc trước nếu ai đó muốn hỏi thì phải chắc chắn là bạn KHÔNG muốn sống nữa nhé!”)

- Vào trong đi, ở ngoài lạnh không tốt đâu! - Shirou nói.

Chắc, quên bég cậu ấy. Tại vì đang bức xúc tên đáng ghét kia.

- Chuyện vừa nãy.....tôi....

- Bỏ đi, tôi không để ý đâu, tôi hiểu cậu mà.

- Thật chứ?

- Ừ

- Không giận chứ?

- Chỉ tiếc là không có tư cách để giận thôi. - cậu ấy cười, đưa tay xoa xoa đầu tôi rồi nhẹ nhàng kéo tôi vào trong.

Hic, bạch mã hoàng tử đây nè, thương để ơ ngài chọn vai nhảm to rồi.

.....

Một ngày rõ dài cuối cùng cũng the end.

Sáng nay tôi lại vác đôi mắt gấu trúc - kết quả của một đêm thức trắng chẳng biết để làm gì - đi học. Dù sao cũng tốt, tôi muốn đi cho sớm để khỏi phải đựng mặt hai hot boy cùng phòng. Thế đấy!

Trần Chỉ Nhược - cô bạn có cái tên nổi tiếng lại nhìn tôi với ánh mắt ngán ngẩm:

- Đừng bảo là cậu thức đêm xem hoạt hình đấy nhá!

- Không. - tôi đáp lại một cách uể oải.

- Thế lại gì nữa?

- Tên khốn đó làm mình mất ngủ.....hận không nhai xương hắn được!!!

- À, cái tên mà lần trước cậu bảo là kẻ thù của cậu chứ gì? Thế cái thuốc mình bào chế đưa cậu đâu rồi đã dùng chưa?

- Bà nó chứ, không đủ can đảm đi đầu độc con nhà người ta. - tôi đáp.

- Đã nói là không chết đâu mà lo cơ mà.

- Mình sợ lắm.....haizzzz ...với lại chẳng nhớ quảng đâu rồi ý.

- Ôi nàng ơi là nàng, nàng có biết là bạn nàng mất bao công sức điều chế không?

- Biết rồi biết rồi!!! - tôi ỉu xiu - mình mệt lắm!

Chỉ Nhược thở dài, lắc đầu, lại cúi mặt xuống “nghiên cứu” núi bài tập về nhà. Tôi thì ngủ gục trên ghế, tranh thủ lúc giáo viên chưa vào, miệng vẫn không quên rủa xả “kẻ thù”: chẳng biết tên đó sinh ra có ích gì cho xã hội!

Hết tiết một, chuông reng làm tôi giật mình tỉnh giấc, cả giờ cứ gà gật rồi ngủ luôn lúc nào không biết. Tôi quay sang hỏi Chỉ Nhược:

- Trong giờ mình có bị để ý không?

- Không, nếu có mình đã đánh thức cậu dậy rồi.

- Thế thì tốt! Oáp.... - tôi ngáp một cái rõ dài.

Bỗng loa phát thanh của trường thông báo:

- Học sinh lớp Lờn nguyên chú ý, tiết hai là giờ học thử nghiệm, các em chuyển sang phòng A457 - lớp quý thuật tổng hợp, học gộp đợt 1. Xin nhắc lại....

Omg, học gộp, lại còn với lớp.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cả lớp tôi nhanh chóng thu dọn sách vở chuyển phòng học, riêng tôi cứ ngồi ỳ ra đó.

- Nhanh nào Linh, được học cùng với lớp nổi tiếng nhất các trường trung học rồi đó!

- Hic, ai mà thèm, sao số phận nghiệt ngã thế TTT- - - TTT

- Lắm bầm gì đấy, đi nào, không mau là bị coi như cúp tiết thì tháng này phải trực nhật quét sân trường đó!

Sặc, quét sân trường??? Sân trường South Devil tôi từng nhắc đến một lần rồi đúng không? Nó còn rộng hơn một cái sân bay và mười cái sân golf nữa. Quét? Đến tết Công-gô mới xong á!

Thế là tôi đành miễn cưỡng để cô bạn cùng lớp kéo đi, thà chấp nhận lại đối mặt với hân (dù sao thì về vẫn cứ gặp mà) còn hơn là trốn tiết và chấp nhận hành hạ bản thân với biện pháp kỷ luật của nhà trường...

27. Chương 27

Chap 27

Có thể là do tôi hay trầm trọng hoá vấn đề, nhưng xét trên phương diện nào thì tôi cũng vẫn cứ cảm thấy tên con rơi đó thật là đáng sợ! Bởi thế mà suốt mấy tháng nay ở trong cái phòng 207 này tôi luôn cảm thấy thấp tha thấp thỏm. Suy cho cùng, hân ta đáng sợ nhiều hơn là đáng ghét.

Tôi nghĩ mấy anh đẹp trai thường là rất hút fan, thỉnh thoảng tôi còn tưởng tượng là nếu như hân ta mà ở thể giới con người thì sẽ làm gì khi không cộp cái móc quý tộc kiểu kiểu ở đây. Nhưng mà tôi đoán là hân ta có thể làm bất cứ việc gì, thậm chí người ta có thể trả cả đồng tiền chỉ để hân liếc ột cái thôi, miễn là hân chịu làm. Tên đó chắc cũng đi cướp ngân hàng (hoặc gì gì đấy đại loại thế) được, có thể là một phiên bản của Kaitou Kid (Thám tử lừng danh Conan - cái này nổi tiếng quá rồi, khỏi phải google nữa), tôi cá là sẽ hot hơn bất cứ idol nào tại vì mỗi lần hân hành động thì cảnh sát đều phải bó tay vì quá đông fan cuồng...

“Ăx....mình đang nghĩ cái qué gì thế nhỉ?” - tôi đang sợ đấy, bằng chứng là mỗi lần như thế đầu óc lại đủ thứ hổ lốn.

- Sao mà cậu cứ run lên thế? - Chỉ Nhược hỏi với vẻ ái ngại - cậu không khoẻ à ?

- Ờ....có hơi...

- Nhưng lúc này mình để ý thấy phòng y tế khoá cửa, cậu khó chịu lắm không?

- Cơ bản là không....thôi khỏi đi, mình về lớp, chấp nhận quét sân trường! - tôi nói, đồng thời định “chuồn”.

- Ôi trời, cậu lại sao nữa thế, đến nơi rồi mà.... - cô ấy nói và kéo tôi tiến thẳng đến cửa phòng A457.

Lạy chúa nhân từ, cầu cho hân không có trong lớp đi!

Hân mà cúp tiết thì cũng chả sao, ai dám bảo hân quét sân trường chứ?

...

- Phù...

Tôi thở phào nhẹ nhõm tại vì không thấy cái mặt hân đâu cả, thế là sung sướng không kịp kiềm chế, miệng bắt đầu liến thoắng:

- Ôi tạ ơn chúa, nam mô a di đà..... ÉCCCCCCCCCCCCC!!!!!!!

Đừng lo, tôi không bị vấp ngã hay đột nhiên hoá thành lợn đâu.

Tôi đang: vô cùng sửng sốt + ngạc nhiên + kinh ngạc + không biết phải diễn tả kiểu gì nữa => cái mặt kiểu như thế này (O- o)

Tại sao ư?

Biết tôi đang nhìn thấy cái gì không?

Đó là..... LUCIANA !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tôi há hốc mồm (đến mức có thể nhét vào đó một quả dưa hấu), mắt chắc đang chuẩn bị bung ra như lò xo: “cô ấy chưa chết????????”

Đúng thế, cô ấy đang ngồi ngon lành ở bàn đầu và trông có vẻ perfect hơn bao giờ hết, chẳng có một dấu hiệu gì chứng tỏ vừa bị trọng thương hay gì đấy kiểu như thế. Không lẽ sáng hôm qua tôi bị hoa mắt? Hay là quá gà??? Hay là bây giờ đang bị luôn đây?

- Uầy, tân hoa khôi trường mình đây Linh- Chỉ Nhược huých vào tay tôi nói khê - nhìn bọn con trai dán mắt vào kìa.

Tôi nhìn xuống mấy bàn dưới, quả nhiên các mỹ nam đang thiếu điều chảy nước miếng. Ôi zời....không thể chấp nhận nổi!

Đang lơ ngơ lơ ngơ thì tôi nghe thấy tiếng Luciana:

- Ô chào bạn, Lung Linh, lại gặp rồi!

- Ô... À...cha...chào cậu! - tôi đáp lại một cách ngớ ngẩn.

- Chào bạn, tôi là Luciana, cứ gọi là Ana cũng được. - tân hoa khôi lại quay sang mỉm cười với Chỉ Nhược. (bà nội ơi, cử chỉ của một hoa hậu chính cống!!!)

- A...chào cậu, tên tôi là Trần Chỉ Nhược, hân hạnh được làm quen với quận chúa vampire tộc.

- Đừng khách sáo, đây là trường học, lễ nghi không cần thiết! - Luciana lại cười, cô ấy cho tôi một cảm giác thật thân thiện.

Đột nhiên lại nhớ tới tên đáng ghét, hẳn có phúc mà không biết hưởng.

- À, sơ đồ lớp trên bảng đó, hai bạn về chỗ lẹ đi kẻo đến giờ!

Vừa nói, Luciana vừa chỉ tay lên phía bảng. Chỉ Nhược chỉ biết thở dài còn tôi được phen ngoác mồm ra đọt 2 (quá ư là kinh ngạc đó mà).

Thằng cha nào xếp sơ đồ ác quá vậy nè, Chỉ Nhược bị tách ra ngồi với một bạn nào đấy tên viết kiểu gì tôi không dịch được, thế là không được ngồi với cô ấy nữa rồi, chán cái cuộc đời. Tôi ngán ngẩm tiếp tục tìm vị trí chỗ ngồi của mình.

- Oh yeah....ngồi với Luciana!!!!

Hehe... ôi kẻ phát ghen lên đây! Tôi sung sướng xách cặp về chỗ. Ngay sau đó thì chuông báo vào tiết, giáo viên bước vào là một bà cô có vẻ khó tính, lần đầu tôi gặp, trên sống mũi đi kèm quả kính rất chi là đúng kiểu của Huyền Diệu (phim Cô gái xấu xí, bản Việt). “Bà cô” đặt cặp xuống, giở sổ và bắt đầu cất giọng:

- Sau đây tôi sẽ điểm danh. Đầu tiên.....Alex

- Có! - bạn tên Alex giơ tay.

- Tốt, Dennis Avada?

- Có!

- Shirou Kira?

- Có!

A, tên Shirou, phải rồi cậu ấy cũng học lớp này mà, nghĩ vậy tôi vội quay sang nhìn theo phản xạ, cậu ấy không nói gì, chỉ mỉm cười rất nhẹ. Omg, nụ cười của A.N.JELL, so cool (^^)

- Triều Nghi? - “bà cô” lại đọc.

- Có!

- Trần....

RẦMMMMMMMMMMMMMM

Một tiếng ồn lớn vang lên cắt ngang lời cô giáo “Huyền Diệu”. Đó là tiếng đá cửa, tôi nghe quá quen thuộc rồi, cánh cửa lớp (và tất cả những cánh cửa đã từng chịu chung số phận) nếu có mồm chắc là sẽ ré lên vì không thể chịu nổi đau mất thôi. Hấn ta - tên vênh váo đó (biệt danh thứ n) hai tay đút trong túi quần thùng thẳng đi vào với cái thái độ mang hàm ý “ở đây chỉ mình tôi tồn tại”.

Tôi vội vàng cúi gầm mặt xuống hi vọng hắn không nhìn thấy . Cô giáo “Huyền Diệu” trợn mắt hậm hực không dám nói câu nào, tôi cũng thấy bất lực trước cái cảnh đó, hắn uy phát khiếp lên được.

- Được rồi, cả lớp tập trung, tôi điểm danh tiếp, Trần Gia Nghi? - “bà cô” cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, đầy cao giọng kính lên đồng dục nói.

- Có! - bạn tên Gia Nghi giơ tay và đáp lại.

- R... - “bà cô” đột nhiên ngập ngừng, ném ánh mắt xuống với vẻ khó chịu thấy rõ.

- Ren?

- Đây! Có mắt chỉ để trang trí thôi à?

Tôi quay sang phía hắn, thấy hắn đang ngồi tựa lưng vào tường, chân gác cả lên bàn. Đi kèm hành động “trả lời” của hắn là hành động “giơ tay” khá “lịch sự”.

- Giơ tay chứ không phải giơ chân, Ren thiếu gia!

Cô giáo “Huyền Diệu” chắc tức sắp học máu ra rồi, nhìn cô ấy tôi thấy vô cùng đồng cảm, cách mà cô trò chúng tôi nghĩ về hắn lúc này hắn đều là:

GHÉT CÁI THÁI ĐỘ!!!

- E hèm, tiếp theo...Lung Linh? - cô lại đọc tên.

“Chết cha tôi rồi, cái vụ điểm danh này làm toi công mình cúi gầm mặt trốn tránh nãy giờ” - tôi nghĩ.

- Lung Linh có mặt không?

- Dạ....có! - tôi ấp úng.

- Lần sau đừng có lơ đãng như vậy!

- A, dạ!

Tôi rút tay xuống, liếc vội sang hắn xem xem có phản ứng gì không. Nhưng không thấy hắn nhìn tôi, mắt vẫn đang..... ở trên trần nhà. “A di đà phật, hắn ”bơ” mình, chắc sợ tỏ ra quen biết cái đồ khuyết tật như mình trước mặt “bàn dân thiên hạ” thì mất hết thể diện!”.

28. Chương 28

Chap 28

Không hiểu sao mà tôi lại cảm thấy khó chịu, đáng ra tôi phải nhảy cẫng lên vì hắn làm lơ tôi mới phải chứ? Chẳng lẽ tôi tức giận vì cho rằng nguyên nhân của việc hắn “ăn bánh bơ, đội mũ phớt” này là do sợ người ta biết có quen tôi??? Cũng có thể, sĩ diện của hắn lớn lắm mà.

Nghĩ vậy, tôi xụ mặt xuống theo bản năng. “Buồn cười thật, cảm xúc của mình cứ lộn xộn như thế này từ bao giờ nhỉ?”- tôi thở dài.

- Sao tự nhiên cái mặt ngu đi vậy?

What the hell? Tôi vội vàng quay sang bên cạnh. Hắn ta nhảy sang đây lúc nào thế không biết?

- Con khi, đừng có tự ý chuyển chỗ!

- Cô cảm được cơ à? - hần nhếch môi cười.

Dĩ nhiên là không rồi, đến thầy cô giáo hần còn chẳng coi là cái đinh gì, tôi nói thế nào được. Bất chợt tôi cảm thấy lạnh gáy, hình như sát khí ở đâu đó truyền tới, tôi ngược lên nhìn, thấy cô giáo “Huyền Diệu” đang trợn trừng mắt. Tôi vội im bật, nói nữa không khéo lại bị tổng ra khỏi lớp, tại hần!

Vẫn chưa hết sát khí, tôi ngoái cổ lại, ngoại trừ Chỉ Nhược và Shirou, tất cả những ánh nhìn đi kèm thông điệp: “con nhỏ khuyết tật đó có biết mình là ai không thể?”, “Dám ngồi cạnh Ren thiếu gia?”, “quận chúa còn chưa được nó lấy quyền gì?” từ các devil girls (có thể còn từ các gay devils, nếu có nữa) đang lăm le chia vào tôi.

Tôi chỉ biết thở dài, lại quay lên, không ngờ đụng ngay cái mặt của hần. Hần không nói gì, cứ nhìn tôi chăm chăm như kiểu người ta đi coi vườn thú, éc, tôi có phải động vật đâu >- Đột nhiên mắt tôi không biết bị cái gì thôi miên mà dừng lại ngay ở chỗ....môi của hần >- - Nhìn gì, nhỏ háo sắc kia?

“Câu đó anh tự bảo mình ý!” - tôi nghĩ trong đầu vì biết chắc là hần đọc được, tôi chỉ lườm hần rồi lại gục đầu xuống. “Đẹp trai thì người ta nhìn chút có mắt gì đâu, hần nhìn mình thì được, tên khốn kiếp, chỉ có cái mã!”.

...

Mà....cái chỗ hôm qua bị tôi cắn đã lành rồi cơ đấy, đúng là quỷ thật, dù thời gian hồi phục không được ngay lập tức.

Ế, nếu vậy hồi trước mình cứu hần làm qué gì nhỉ?

- Chỉ hồi phục nếu vết thương không nghiêm trọng thôi, óc heo!

Hừ, nhịn đủ rồi đó, tôi là đứa rất dễ nổi đóa lên thế mà hần cứ suốt ngày chọc ngoáy. Ai rảnh có thích thì lên đây mà ngồi với hần nè, bà không thèm!

Óc heo? Hần tưởng hần thông minh lắm đấy chắc? Hồi trước còn dám nói với tôi là “trông cái mặt dần dần” nữa, IQ của hần đã bằng tôi chưa mà phách lối, đã Lý Thông lại còn tưởng mình là Bao Công!

- Mời em Linh lên bảng giải bài tập sau.

Ếc, tự nhiên “bà cô” gọi mình tôi lên bảng chứ, thật là...

- Nhanh lên nào!

- Vâng!

Tôi lò dò lên bảng, thú thật là học văn hoá thì tôi hiểu, chứ còn học ba cái bùa phép quỷ ám này thì tôi chịu, làm sao mà giải chứ, oh my goddddd TTT- TTT

- Không làm được sao? Vậy thì tự lấy bút viết chữ “NGU” lên mặt đi!

Tiếng đùa cợt của hần từ bên dưới vọng lên, kể đó thì cả lũ học sinh hòa vào vỗ tay đồng tình, thậm chí một số còn lấy đồ ném lên phía bục giảng - nơi tôi đang đứng nào bút, nào thước...

Cảnh này không hiếm gặp ở South Devil, thậm chí theo như tôi được biết thì nó còn xảy ra phổ biến hơn nhiều tại North Devil và cả West Devil - 2 trường trung học trực thuộc lãnh địa quỷ. Những học sinh bị coi là “khuyết tật” luôn được liệt vào diện tùy ý bắt nạt.

Ngay từ khi mới đến đây, tôi đã rất khó chịu về điều này nhưng luôn cố nhịn vì nghĩ cho cùng thì họ cũng chưa đụng chạm gì đến tôi, ít ra là chưa có điều gì quá đáng xảy ra, nhưng có vẻ bây giờ mọi chuyện đã đi quá giới hạn chịu đựng của tôi rồi...

- Á!!!

Bất chợt tôi cảm thấy bỏng rát ở cổ tay, liếc xuống thấy một ít chất lỏng màu xanh bám dính ở đó làm da bị ăn mòn, cái thước ai đó vừa ném lên trúng tay tôi đang tan chảy. Đau đớn nhân đôi, tôi dằn mạnh viên phấn lên bảng, cắn chặt răng ngăn không cho nước mắt chảy ra.

Tôi biết cái đám này coi thường tôi, do đó tôi càng không thể khóc trước mặt chúng, đặc biệt là trước mặt hắn. Tôi không biết hắn tỏ thái độ khi này khi khác với tôi như nào, nhưng có thể thấy rõ trong mắt hắn tôi chỉ là món đồ chơi không hơn không kém.

- Các em thôi ngay! - cô giáo nạt lớn.

- Đó là chất độc farin mà, ai biến nó thành cái thuốc ném lên thế? - Chỉ Nhược vội chạy lại đỡ tôi, nhìn thấy cảnh đó quay xuống lớp gào lên.

Luciana cũng tiến đến đỡ tôi, nét mặt lo lắng, còn tôi thì nhìn xuống bên dưới, chỗ hắn, nhưng cái tôi nhận được chỉ là vẻ mặt lãnh đạm của hắn. Tôi tự mắng mình đúng là con ngốc, hắn nói không sai, tôi mong chờ cái gì ở hắn, một ánh mắt thương cảm ư? Trong khi hắn là người vừa khởi xướng trò đùa đó à?

- Mình không sao đâu, nhìn đi, nó đang lành mà. - tôi nén đau gượng nói.

- Ồ! - Luciana và Chỉ Nhược nhìn vết thương trên tay tôi đã nhanh chóng lành một cách thần kỳ thì không khỏi ngạc nhiên.

- Nhưng mà trông cậu vẫn còn rất đau, chẳng phải là cơn đau nhân đôi sao?

Đó là tiếng của Shirou, cậu ấy chạy lên từ bao giờ thế?

Tôi ngược lên nhìn, cố gắng nhe răng cười:

- Không sao mà... ơ...

Đột nhiên cậu ấy tiến lại nhắc bồng tôi lên, quá bất ngờ nên tôi chẳng kịp phản ứng.

- Em đưa bạn ấy xuống phòng y tế! - Shirou ngoái lại nói với cô giáo.

- Phòng y tế khoá cửa rồi. - Chỉ Nhược vội lên tiếng.

- Vậy tôi đưa cô ấy quay lại kí túc xá!

Dứt lời, cậu ấy bế tôi rời khỏi lớp học. Tôi ngoảnh lại phía sau, thấy ánh mắt hắn vẫn đang dõi theo mình, lại cái ánh mắt lãnh đạm ấy. Với tôi, ngoài vẻ đùa cợt và đôi khi là sự hằn học thì hắn chỉ dùng ánh mắt này nhìn tôi mà thôi, chưa bao giờ khác, chưa bao giờ tôi cảm nhận được chút gì đó khác ngoại trừ cái đêm tôi bị kéc ma tấn công trong rừng.

Có phải là tôi ngốc quá không, vừa nãy tôi đã hi vọng người đầu tiên chạy lại sốt sắng lo cho tôi là hắn. Buồn cười thật, lại là HẮN???

Rốt cuộc là tôi đang nghĩ gì đây?

Rốt cuộc tôi mong chờ cái gì ở hắn, tôi chờ cái gì khi biết rõ sẽ chẳng được gì chứ? Đây rõ ràng là vấn đề của riêng tôi, nhưng chính tôi cũng không hiểu nữa. Tôi chỉ cảm thấy việc tôi giữ chặt ngực áo không làm cho trái tim tôi đỡ đau được, cũng chẳng hiểu sao tôi lại thấy đau. Năng lực của tôi không biết cách chữa lành những vết thương ở trong lòng.

Điều duy nhất lúc này hiện ra trong đầu tôi có thể khiến tôi biến mình càng thêm ngốc nghếch và yếu đuối, nhưng nó thật mạnh mẽ....

Về lại thế giới con người!

29. Chương 29

Chap 29

- Ngồi đây nhé? - Shirou nói.

- Ơ... đây là căng tin mà...sao cậu nói đưa tôi về kí túc xá? - tôi tròn mắt hỏi.

- Tiện đường thôi, căng tin lúc này không đông lắm nên tôi nghĩ vào mua cái gì đó cho cậu xả stress, đợi chút nhé!

- Ủ...cảm ơn cậu. - tôi cười gượng, chỉ là cười gượng vì lúc này có bệnh mồm ra hết cỡ tôi cũng chả cười tự nhiên được.

Nhìn rõ Shirou chạy đi rồi, tôi mới tự cho phép mình trút ra một hơi thở dài, dù sao thì khoa học cũng chưa chứng minh được là con gái mà cứ thở dài thì mai kia sẽ khổ! Và nếu điều đó có là sự thật đi chẳng nữa thì đầu sao tôi cũng đang phải chịu khổ đây rồi, có thở thêm mấy trăm lần chắc cũng thế cả.

Có lẽ tôi đã quá tự cao rồi, quá tự cao khi cho rằng sau lần hắn giúp tôi khỏi phải vào bụng con kéc ma đó du lịch thì tức là với hắn tôi hẳn phải quan trọng lắm, té ra là tôi đang..... ăn dứa bở. Trên thực tế, hắn chỉ là đang bảo trì ổn đồ chơi mới tập được của hắn là tôi đó thôi, và sau khi bảo trì xong rồi thì lại mang ra chơi tiếp, bằng cái cách kiểu như hôm nay: tận dụng sự phân biệt từ cái lũ +*^\$#%***%^#&:” kia dành ấy đũa quỷ không cùng đẳng cấp như tôi.Ặc, nghĩ đến đây chỉ muốn văng tục >- Tôi sinh ra để cho hắn bắt về làm cún đây à? Hắn tưởng hắn là bố của cả thiên hạ đấy chắc? Sao hắn dám inh cái quyền “chơi” tôi như thế chứ? Sao hắn dám giương mắt ếch ra mà nhìn cái bọn choá chút kia chúng nó ném cái khỉ gì đó y như axit sunfuric vào tay tôi chứ? Sao hắn lại dám thử nghiệm triệu chứng của bệnh đau tim trên người tôi thế này chứ? Tôi mà có mệnh hệ gì phải đi chém gió với tổ tiên ở cái tuổi chưa được mặc váy cưới này thì tôi có làm ma cũng sẽ mò đến tận giường hắn tính sổ mới được, óa huhuhuhuhuhuhu.....

Lúc này tôi đã cố gắng nhịn lắm rồi, giờ không thể không xả ra cho bõ tức được...

- Cậu vẫn còn đau à, Linh? - đột nhiên Shirou cất tiếng làm tôi giật cả mình.

Tôi không để ý là cậu ấy đã quay lại, tim suýt vọt ra ngoài, nhe răng cười trừ:

- Đau?...haha..... À... hết đau òy....hahaha

- Tôi không hỏi vết thương ở ngoài....

Vừa nói, Shirou vừa đưa tay lại gần khuôn mặt của tôi, ngón tay khẽ khàng lau đi giọt nước mắt mới trực trào ra nơi khoé mi và đang theo gò má lăn dài xuống mà chính tôi cũng không hay...

-cái tôi hỏi là vết thương ở trong lòng cậu kia! - Shirou nhúu đôi mày đẹp nhìn tôi buồn bã-.....đừng có rơi nước mắt vì cậu ta!

Nụ cười giả tạo trên môi tôi phụt tắt, rốt cuộc người hiểu được tôi không phải tên con rơi kia mà là cậu ấy - Shirou Kira.

- Khả năng của cậu cũng là độc suy nghĩ của người ta hả? - tôi nói, nhưng không dám nhìn thẳng vào cậu ấy.

- Không có, chỉ là.....

- Chỉ là sao? - tôi hỏi, vẫn không buồn ngược mắt lên.

- Nếu cậu thấy đau thì tôi cũng vậy! - cậu ấy đáp.

Tôi tròn mắt, ngược lên nhìn thấy cậu ấy quay mặt đi, gương mặt đẹp trai có chút hơi đỏ. Chuyện gì thế nhỉ? Cậu ấy nói vậy là sao chứ? Sặc, không lẽ là..... khả năng thần giao cách cảm sao trời???? (lời t/g: ô hô, IQ 130 mà chậm hiểu thấy mồ há há...)

- Ra ngoài khuôn viên trường đi, trong này ngột quá! - tôi đánh trống lảng.

Shirou cười nhẹ, dắt tay tôi ra chỗ một cái ghế đá lớn làm từ thạch anh và pha lê đồ đặt ở bên cạnh bồn hoa ngoài khuôn viên trường (ắc, South Devil rất chịu chơi!!!). Cậu ấy bảo tôi ngồi xuống rồi đưa cho tôi một cây kem ốc quế (haha sao pit tôi thích ăn cái này zậy trời???), kể đó thì ngồi xuống bên cạnh tôi quàng tay ra sau đầu rất giống kiểu của... Kudo Shinichi!

- Sao cậu không về lớp? Tôi ổn mà! - tôi nói.

- Tôi không yên tâm để cậu một mình, cứ mặc tôi, đừng để ý! - Shirou đáp.

Tôi ư hử, không biết nói gì thêm. Tôi cũng biết là cậu ấy quan tâm tôi, nhưng mà cứ ngồi thế này sợ ai đó nhìn thấy lại c-h-ử-i tôi là không biết điều đã quyến rũ “Ren thiếu gia” của họ nay lại xí xốn với hotboy thứ

hai của trường thì tôi chết à? Chắc phải sớm tìm cách biến khỏi cái nơi quỷ quái này au, tôi muốn về với mẹ tôi!!!

- Chắc là cậu đang thắc mắc tại sao tôi và Ren lại có thể làm bạn thân hả?

- O...- tôi tròn mắt lần hai, đúng là tôi đã từng nhiều lần thắc mắc mà không dám hỏi, hỏi Shirou thì chưa có cơ hội tại tôi hay quên, còn hỏi tên kia thì không khéo lại bị c-h-ử-i cho là: “đồ vô duyên, thắc mắc cái gì???”

- Cậu đã bao giờ nghe đến khái niệm “Whipping boy” chưa? - Shirou cất tiếng hỏi, ánh mắt nhìn lên bầu trời.

- Whipping boy? - tôi hỏi lại, hơi không rõ lắm.

- Ủ!

Hồi trước lúc còn ở thế giới con người, tôi có đọc được ở đâu đó về điều này. Theo như tôi biết, “Whipping boy”(kẻ chịu tội thay) là khái niệm ra đời vào khoảng thế kỷ 16 ở Châu Âu, ám chỉ những cậu bé có thân phận tôn quý từ nhỏ đã được lựa chọn vào cung vua xưa để bầu bạn với hoàng tử, mỗi khi hoàng tử làm sai điều gì thì những “whipping boy” sẽ phải chịu sự trừng phạt thay bởi người ta không được phép tổn hại đến đứa “con zời” kia.

Họ tin rằng nếu hoàng tử thấy bạn mình bị đánh (hoặc gì đấy) thay mình thì nó sẽ cảm thấy ăn năn mà không tái phạm sai lầm của bản thân nữa. (Điều này thì đến bố tôi cũng chẳng tin, người xưa rõ là cổ hủ! Nhớ thằng hoàng tử nào đấy bị mắc bệnh vô cảm thì làm sao?)

Bỗng tôi giật mình, lắp bắp:

- Sh...Shirou...không lẽ....cậu....?

- Phải, tôi chính là một “Whipping boy” đấy! - cậu ấy cười nhạt.

- !!!!!

- Tôi là con trai của bá tước yasha tộc (dạ xoa). Từ nhỏ tôi đã được lệnh vào lâu đài của hậu duệ để làm bạn với Ren, chính xác là làm một Whipping boy đấy, ngạc nhiên không?

- Sao cơ? Thế thằng choá à quên tên đó có làm cậu bị đánh không?

Shirou không trả lời, chỉ lắc lắc đầu. Tôi thở phào một cái, xem ra hắn cũng còn tí nhân tính đấy. Rồi cậu ấy tiếp tục kể:

- Thằng nhóc đó không có bạn, cậu ta và tôi tính cách lại khá hoà hợp nên làm bạn rất nhanh... (chỗ này tôi không tin, hắn ta suốt ngày ì xèo như bố người ta ý, bạn bè nổi gì >- - Ủ....rồi sao nữa? - tôi hỏi.

Shirou ngừng lại một lúc không nói gì, mãi sau mới cất tiếng:

- Nhưng có lẽ bây giờ không làm bạn được nữa rồi! - cậu ấy thở dài.

Tôi giương đôi mắt trống rỗng ra hỏi ngơ nga ngơ ngẩn:

- Hử? Tại sao? Tại sao?

- Bởi vì tôi rất hiểu cậu ta, thế nên..... - Shirou vừa nói vừa quay lại nhìn tôi, rồi tự nhiên phì cười...hahahaha....

Tôi vẫn tiếp tục tròn mắt không hiểu tại sao thì cậu ấy đưa mặt lại gần...

- Ăn kiểu gì mà dính tèm nhem thế này? - cậu ấy vừa nói vừa.....liếm chỗ kem dính trên môi tôi!!! o- 0... OH MY GODDDDDDDDDDDDDDDDDDD!!!

Máu trong người tôi dồn hết cả lên mặt, nóng phừng phừng, tim đập loạn xạ ngẫu (chết cha, có phải tôi vừa bị lừa đồ không???)

- Cậu dễ thương lắm!

Shirou đưa tay xoa xoa đầu cô nhóc. Lúc này cậu chưa kịp nói hết, nhưng có lẽ cậu cũng không nên nói ra, bởi vì là bạn nên cậu rất hiểu Ren, có thể cậu nhóc đó chưa hiểu được tình cảm của mình nhưng rồi sẽ đến lúc cậu ta nhận ra, rằng họ cùng thích một cô gái. Và nếu không ai trong số hai tên nhóc này chịu từ bỏ thì sự thực đúng là họ không thể làm bạn được nữa.

CRÁCCCCC....

Bức tường dày nứt toác, những vết nứt cứ thế lớn dần từ chỗ lõm sâu vào do một cú đâm mạnh. Những mẩu thủy tinh sắc nhọn bám trên đó không ngần ngại cắm sâu vào bàn tay của cậu khiến máu cứ thế chảy ra ròng ròng.

- Chết tiệt! - Ren nghiêng răng.

“Vui vẻ quá nhỉ? Con ranh đó, cô ta gào lên khi mình ôm lấy cô ta, và ngượng ngùng đỏ mặt khi thằng khác thậm chí là hôn cô ta?”. Đôi mắt cậu nhóc mở trừng trừng nhìn về phía Linh và Shirou, điên cuồng siết chặt nắm đấm, mặc kệ máu mình đang phun xối xả theo bờ tường chảy xuống.

- Ngài cứ làm thế này thì South Devil sẽ phải xây lại tường bao nhiêu lần đây, điên hạ? - một giọng nói cất lên.

Ren quay đầu lại, ném ánh mắt bùng bùng lửa giận về phía chủ nhân giọng nói lạ, rồi ngay sau đó về lạnh băng thường ngày lại nhanh chóng trở về ngự trị trong đôi mắt hổ phách tuyệt đẹp của cậu.

- Cô đến đây làm gì?

- Thần muối là hôn thê của ngài cơ mà, ngài nữ phũ phàng như thế sao? - Luciana nói giọng buồn buồn, nhẹ nhàng tiến lại rút khăn lau máu trên tay Ren.

- Cút đi, không cần! - cậu nhóc vùng mạnh tay làm con bé chới với suýt ngã.

- Ngài ghét muối như vậy à? - con bé rụt rè hỏi.

- Nếu không muốn ta xé ra lần nữa thì biến đi!

Dứt lời, cậu nhóc phất áo đi thẳng, “Đau một chút thì đến bên người khác sao? Được rồi, món đồ chơi đó ta không cần nữa!”.

30. Chương 30

Chap 30

Mấy ngày sau đó, dường như tôi đi đến đâu cũng bị ném cho cái nhìn kì thị. Cứ làm như phải tạt cho tôi một ca axit vào mặt thì họ mới thấy mình sống có ý nghĩa không bằng. Tôi đã phải đấu tranh tư tưởng ghê lắm mới thuyết phục được bản tính sợ chết của mình là hãy ở lại, bởi vì đơn giản bỏ về đồng nghĩa với bỏ học, nếu vậy sẽ đi tong khoản tiền học phí mẹ tôi đã đóng lúc tôi mới chuyển vào, hơn nữa tôi vừa nhớ ra là ngôi trường đã được phong toả bởi kết giới để tránh con người xâm nhập mà cái kết giới khốn kiếp ấy lại chỉ được mở ra khi nào hết năm học.

Amen, không biết đến lúc đó tôi còn sống để mà về không hay là đã xanh mồ cha nó oà. Ai mà biết được liệu cái đám fan cuồng của tên con rơi đó tức đám anti-fan của tôi chúng nó có treo cổ tôi lên xà nhà trong nay mai hay không chứ? Haizzz, sớm biết thế này tôi đã mua bảo hiểm nhân thọ ròi T- T

...

Đã bước sang tháng 12, thời tiết ở South Devil dạo này có vẻ không còn điên rồ như trước. Tuyệt ở chỗ trời bắt đầu có tuyết rơi dài ngày, và quan trọng hơn: tháng này chính là sinh nhật của tôi ^^

Do ảnh hưởng bởi cái kết giới củ chuỗi chỉ-sống-truyền-hình-lọt-quá mà tôi không thể nhận được bất cứ cuộc gọi chúc mừng nào từ bên ngoài, ngay cả liên lạc với mẹ hằng ngày tôi cũng không thể nữa là. Ở đây,

internet cũng không dùng được, máy tính chỉ có một cái duy nhất làm nhiệm vụ quản lí tổng bộ trật tự ở South Devil dưới sự kiểm soát của quyền hiệu trưởng trường.

(Haizzz, trong số các you có ai quen bấm dính lấy máy tính lướt web không? Tôi thì có đấy, vì thế mà tôi chỉ muốn đập cha nó đầu vào tường khi phát hiện trong cái phòng vip của mình không có lấy một “em” laptop.)

Đã một tuần nay, kể từ khi chấm dứt đợt học gộp, tôi không nhìn thấy mặt của tên đáng ghét. Sau cái vụ lùm xùm đó, không bắt gặp hần và Shirou đi với nhau nữa, có điều là sau khi hần “mất tích” được khoảng hai ngày thì Shirou cũng theo đó lặn mất tăm. Tôi vì thế mà bỗng dưng trở thành “vua một cõi” trong cái phòng này, mỗi tội là mấy bữa tôi thức đêm đọc truyện ma Bồ Tùng Linh thì việc tôi hú hét ồm ồm lại đâm ra càng đáng sợ hơn khi hần không đột ngột đá cái rầm vào tường mà kích đều vài câu kiểu như:

- Cô đang xem S.E.X đấy à ?

Thề là những lúc đấy tôi chỉ muốn sút tung cái mồm hần ra, cơ bản là tôi không dám!!! Ai dè giờ hần biến mất mới thấy hần cũng....quan trọng đấy chứ?

Ăx, cái đầu tôi nó lại nghĩ vớ vẩn rồi >-

25/12 - giáng sinh - sinh nhật tôi.....thật là thê thảm!!!

Không bánh sinh nhật, không quà sinh nhật, không có ai chúc mừng sinh nhật! Một lần nữa, tôi muốn đập đầu vào tường! AAAAAAAA....

Trần Chỉ Nhược đã về lãnh địa quý hợp mặt gia đình, Luciana - đệ nhất hot devil girl phải về trường cũ giải quyết nốt ba cái vụ giấy tờ gì đó, thành ra tôi chẳng có lấy một người bạn ở đây để mà cùng tôi hát bài happy birthday TTT- TTT

Lần đầu tiên, tôi cảm thấy bị cả thế giới này bỏ rơi. Nên khóc hay không đây? Hôm nay là sinh nhật của tôi cơ mà.

Tôi ghénh cổ nhìn đồng hồ: 23h 55. Sinh nhật sắp qua rồi!

Ai za....thôi thì đành vậy, nếu không có ai chúc mừng thì mình tự chúc lấy vậy...Tôi hít một hơi dài hát :

- Mừng ngày sinh nhật của em....mừng ngày sinh nhật đáng yêu...

Mừng ngày đó em sinh ra đời...

Happy birthday to.....me TTTTTTTTTT- TTTTTTTTTT

Tôi đã bước sang tuổi 17!

Hic....hình như hát sai cha nó lời ròi! Sao tôi thấy sống mũi mình cay cay nhỉ?

Đúng là ngày sinh nhật tồi tệ nhất từ trước đến nay. Thậm chí sự tồi tệ vẫn chưa dừng lại ở đó.....bởi vì....

RÀMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMM

Tim tôi suýt văng ra ngoài ròi, thậm chí suýt nữa tôi nhảy dựng lên khỏi ghế sofa mà lên cơn động kinh, cái đồ khốn nào...

- A! Anh... - tôi cũng chờ cả người...

Cái tên đáng ghét đó, cứ y như là con ma >- Sau khi ném cho tôi một ánh mắt sắc như dao....chọc tiết lợn, hần lù lù bước vào phòng. Này nhá, nhìn kiểu đấy rách giác mạc tôi không chịu trách nhiệm nhá >- Tôi ngoác cả mồm ra, sợ đến lạnh người đi. Toàn thân hần..... đầy máu! Đúng rồi, là máu! Cho dù cái bộ đồ “si đèn đèn” của hần làm màu đỏ không hiện lên được rõ nhưng mặt hần, cả tay của hần nữa đều dính đầy máu!!! Máu nhỏ tong tong lên sàn nhà....

Một mùi tanh nồng bao trùm lấy không khí trong phòng, khung cảnh này đúng là trường quay của bộ phim “tên đồ tể và cô gái xinh đẹp” (éc, tôi chém thể thôi! Đừng có gào lên), tại vì tôi đang sợ quá....TTT- - - TTT

Hắn thả rằm một phát cái thân mình xuống ghế sofa, tuyệt nhiên vẫn không thềm mở miệng nói bất cứ một câu nào.

Có phải là hắn bị thương không? Đùa! Ai mà làm gì được hắn, chỉ có thể là hắn....tự hành xác thôi. Chứ không thì gì?

Tôi nuốt nước bọt đánh ực, thu hết can đảm mở lời trước:

- C...Có... chuyện gì...xảy ra à? - con bà nó sao lưỡi cứ lú lại thế nhảy >- “.....”

- Anh.....bị thương à?

“.....”

Cái thằng choá này hắn định để mình tôi đọc thoại đến sáng mai chắc?

- Ê! Tôi đang hỏi anh đấy anh.....

- Cô có im mồm đi không?

Cuối cùng hắn cũng chịu mở miệng nhưng câu đầu tiên là bảo tôi “shut up”, lại còn chen ngang lúc tôi đang nói dở nữa chứ, đúng là cái đồ bất lịch sự!

Hắn quắc mắt lườm tôi phát nữa, sau đó thì đứng dậy đi vào WC, chắc là đi tắm...

“Mồm bảo tôi im đấy nhớ, lát đừng có mà c-h-ử-i tôi là không biết quan tâm này nọ...” - tôi bĩu môi nghĩ.

Mặc xác hắn, tôi vớ lấy cái điều khiển từ xa bật ti vi lên xem, ai dè đập ngay vào mắt tôi là dòng chữ: “THÔNG BÁO KHẨN CẤP!!!” to tướng nằm chềnh ềnh ngay giữa màn hình, và sau đó một phát thanh viên nhà đài xuất hiện với vẻ mặt hốt hoảng tay cầm mic:

- “Kính thưa quý vị, lại vừa phát hiện một vụ thảm sát tại thị trấn A hôm qua, số người đang mất tích bị nghi là đã chết lên tới 148 tính từ sáu ngày trước cho đến giờ. Hiện trường để lại chỉ lênh láng máu và một vài mảnh xác của các nạn nhân xấu số, theo thông tin từ đại diện phía cảnh sát: vẫn chưa phát hiện thêm được manh mối nào, nhiều giả thiết cho rằng đây là một vụ đánh bom thảm sát hàng loạt Một nhân chứng cho biết đã tận mắt nhìn thấy nhiều người bị giết trong chớp mắt bởi một cái gì đó phát sáng tựa như một luồng sét. Tuy nhiên điều này không được kiểm chứng vì người này lúc đó đang trong tình trạng say xỉn. Nhà chức trách khuyến cáo người dân nếu không có việc gấp tốt nhất nên hạn chế ra ngoài. Các thông tin tiếp theo sẽ được chúng tôi nhanh chóng cập nhật để quý vị nắm bắt cụ thể hơn trong...”

- Êo ơi, kinh quá! Không biết đã có chuyện gì xảy ra với họ nữa? - tôi ngồi co rúm trên ghế, tí nữa thì đánh rơi cái điều khiển.

RẦMMMM...

Đúng lúc đó thì hắn đá cửa đi ra, tôi định mở miệng bảo hắn “anh không dịu dàng với cái cửa được một tí à?” thì nghe hắn cầu nhàu:

- Chết tiệt! Cái mùi máu tanh tươi của loài người không thể nào gột sạch được!

Gì cơ? Hắn....vừa nói cái gì cơ?

Làm như tôi không tồn tại, hắn tiến thẳng về phía cửa ra vào định đi luôn. Thấy thế, tôi vội vã đứng dậy gọi với theo:

- Khoan đã!

Hắn dừng lại, nhưng không quay đầu lại, tôi lắp bắp:

- Anh....có phải....anh đã giết người không?

- Không phải việc của cô!

- Trả lời tôi..... có phải không? - tôi hoảng thật sự....

- Phải thì sao? - giọng hắn cáu gắt.

Cốp!!!!!!!!!!

Cái điều khiển từ xa rơi khỏi tay tôi đập mạnh xuống nền nhà.

- Kết giới.....chẳng phải là kết giới đang đóng sao? Anh đến thế giới con người bằng cách nào?- tôi hỏi mà không tin vào tai mình nữa.

- Cô quên là cái kết giới đó do tôi đóng hay sao, mở nó có gì khó?

- Vậy còn Shirou? Cậu ấy không đi với anh sao? Chẳng phải hai người là bạn thân sao? Cậu ấy không ngăn anh lại ư? - tôi càng lúc càng hoảng hơn.

- Nó à? - hần cười gằn quay lại, đáp trả một cách thản nhiên - quý giới có một điều luật tối kị đó là xâm phạm đến thế giới con người, nó đang thay tôi gánh chịu hình phạt từ hội đồng tối cao thôi.

- ANH...!!!!!!!!!!!!!! - tôi gào lên lao đến nắm lấy cổ áo hần- ...anh điên rồi sao????????? Chẳng phải hai người là bạn thân sao? Sao anh có thể...???

- Cô xót à? Cô đau lòng chứ gì???

Hần cười nhạt, gạt phắt tay tôi ra và quay đầu toan bỏ đi.

- Đồ độc ác! - tôi nói.

Hần dừng bước, quay đầu lại nhìn tôi...

- Cô nói cái gì?

- Tôi nói.....- đột nhiên cảm thấy mắt mình cay xè -....anh là đồ độc ác!!!!

Dứt lời, tôi vội quay lưng định bỏ chạy vào trong, đúng là tên khốn kiếp mà! Không ngờ, ngay lúc đó hần tóm lấy cổ tay tôi giật ngược lại. Trời ơi sái tay tôi rồi... T- T

- Cô....nhắc lại xem? - mắt hần lúc này nhìn như có thể bắn ra luồng điện 500.000kV ý >- - Tôi nói...hxx...(tiên sư nó sao tôi lại khóc nhè chề thiêu đúng vào cái lúc này nhể???).....anh...là TÊN ĐỘC ÁC!!!!!!!!!!!!!!

Thế thôi tôi đã thấy mình như một anh hùng rơm, thật là vĩ đại! ẶC!

Nhưng mà đáng ra tôi không nên nói thế mới phải, tại vì...tôi phải ý thức được là hần thuộc cái thể loại gì chứ, một tên quái vật có khả năng bóp chết khủng long bạo chúa chỉ trong vòng 0,001s == >đấy, tôi bị ngu rơm!

- Đau tôi!!!!!! - hần sắp bóp nát tay tôi oà, huhu...

- Cô đau vì thằng nhóc đó à?..... - hần nghiêng răng, nói như gào -..... Tôi sẽ bắt cô đau vì tôi!!!!!!!!!!

Thánh thần ơi, một lần nữa con xin hỏi: cái đêk gì đang xảy ra thế này???

Hần nắm lấy gáy tôi, ép chặt môi tôi vào môi hần, miết mạnh đến nỗi tôi cứ ngỡ môi mình sắp bị xé nát đến nơi, ngực tôi thắt lại, cảm giác như bị rút đi hết sinh khí, không thể thở được. Tôi bấu mạnh vào tay hần, không chịu buông, tôi đập vào chân hần, vẫn không chịu buông. Lưỡi của hần bắt đầu đưa cả vào trong miệng tôi. Tôi hoảng hồn, giơ tay giáng vào mặt hần một cái tát.

- Cô...!!!! - hần nhìn tôi bàng hoàng.

Thời gian bên trong kết giới luôn nhanh hơn bên ngoài nửa ngày, sinh nhật của tôi nói đúng ra là vẫn chưa chấm dứt.

- Êe tiện! Anh có biết là anh đã phá nát ngày sinh nhật của tôi không???

Tôi nói mà nước mắt cứ thế chảy ra, như kiểu cái van lệ bị hỏng vậy.

31. Chương 31

Chap 31

Trung tâm lãnh địa quỷ, hoàng thành Loudias...

Đây là toà chính điện của quỷ tộc hoàng gia, chỉ có các devil thuộc tầng lớp quý tộc hoặc yêu quái có đẳng cấp cao từ hạng A trở lên mới đủ quyền bước vào. Canh giữ cổng chính là những tên quỷ đầu sừng mình đỏ như máu, tay lăm lăm thiết chùy bao bọc bởi dung độc (một chất kịch độc tương tự như farin), cao cỡ 10 mét, ánh mắt dữ tợn và gương mặt hung ác nổi đầy gân xanh.

- Quận chúa điện hạ giá lâm! - một tiếng nói đồng dục cất lên.

Luciana bước tới trong khi tất thấy những con quỷ khác đều nhanh chóng quỳ mọp xuống. Con bé gật nhẹ. Một thị nữ vội vàng chạy lên trước nói với bọn lâu la canh cửa:

- Chúa tể triệu kiến, mau mở cổng !

Nhận được lệnh, bọn lâu la vội ở cổng. Cánh cổng nặng nề bằng vàng sáng lấp lánh với những nét trạm trổ tinh xảo từ từ hé mở. Quận chúa vampire ra lệnh cho đám hầu cận ở lại bên ngoài sau đó một mình con bé tiến vào trong. Thân ảnh xinh đẹp tuyệt mỹ ấy nhẹ nhàng bước đi trên sảnh ngọc giống như một nàng tiên hiện ra từ câu chuyện cổ tích.

- Tham kiến thúc phụ! - con bé lên tiếng.

Vua quỷ ngồi trên ghế vàng đính đầy ngọc quý ở đại điện, nhẹ nhàng khoát tay ra hiệu cho con bé đứng dậy.

- Cháu biết lí do ta triệu cháu đến chứ? - lão cất giọng hỏi.

- Thưa, vâng! - con bé đáp.

- Thăng Ren sao rồi? Ta vừa nghe thông báo từ hội đồng tối cao của quỷ giới rằng nó lại phá luật rồi phải không?

- Dạ đúng.....cháu xin lỗi.....cháu thực sự không đủ khả năng để ngăn cản điện hạ....cháu....

- Được rồi, ta biết tính cách của nó, ta không trách cháu! - lão nói.

- Ba tháng nữa là đến lễ trưởng thành, cháu nhớ chứ?

- Dạ, cháu nhớ! - Luciana gật nhẹ.

- Lễ trưởng thành cũng đồng thời là lễ đăng cơ của hậu duệ, hôm đó sẽ chính thức chọn ra hậu cung, cháu nên chuẩn bị trước đi.

- Cháu biết ạ, nhưng....cháu nghĩ..... điện hạ.....

- Nó không thể giết được cháu, hơn nữa nó không thể làm trái ý ta. - chúa tể nói bằng giọng chắc nịch.

- Nhưng....cháu nghĩ..... điện hạ đã để ý một cô gái khác rồi ạ, cháu nghĩ là cháu....

- HOANG ĐƯỜNG !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Vua quỷ quát ầm lên, tay đập mạnh xuống chiếc bàn thạch anh khảm đá quý khiến nó vỡ vụn (ặc ặc, tiếc của quá đi, điểm này bé Ren giống y xì đúc nè).

- Cháu là ứng viên sáng giá nhất để làm hoàng phi mà ta đã lựa chọn cho nó, ta không cho phép huyết thống hoàng tộc quỷ giới bị xáo trộn! Cháu hiểu chứ? - lão quát.

- Cháu hiểu....có điều..... - Luciana ngáp ngừng.

- Con bé đó là ai? - lão hỏi.

- Đó là một nữ devil mang dòng máu khiếm khuyết vừa mới trở lại quỷ giới ạ, có lẽ là thuộc một chi tộc bậc thấp...

- Cháu thích thăng Ren chứ? - lão lại hỏi.

- Cháu yêu điện hạ... - con bé ngược lên nhìn chúa tể quý, khẳng khái trả lời với ánh mắt cương quyết -từ rất lâu rồi, dù cháu biết điện hạ không ưa cháu, nhưng....
- Cháu dám làm mọi thứ để có được nó không?
- Cháu dám! - con bé đáp, tay nắm chặt lại.
- Tốt! Vậy thì giết chết con nhỏ ngáng đường cháu đi, hoặc làm bất cứ điều gì có thể. Cháu chỉ còn ba tháng để làm thôi, rõ cả chứ?
- Thúc phụ, người....

Trường trung học South Devil, 0h12.....

- Cô nói.....hôm nay sinh nhật cô? - hần nhìn tôi bằng hoàng.

Ặc ơi! Trông cái mặt tôi giống kiếp sau của thần ĐIỀU đại hiệp lắm hay sao mà hần lại còn phải hỏi như thế nữa? Hay là hần bị bệnh điên kinh niên đây? Tôi có phải vừa trốn viện đâu mà tự nhiên đứng đây cãi nhảm với hần “today is my birthday!” chứ >- Nhân lúc hần “mất cảnh giác”, tôi dồn hết sức vào đôi tay đẩy một cú thật mạnh làm hần lùi lại mấy bước và nhanh chóng lách ra khỏi người hần, đưa tay lên chùi lấy chùi để đôi môi thân yêu vừa bị.....sâm sỡ không thương tiếc >- Nữ thần đồng trinh Artemis ơi, bắn chết hần dùm con, môi của con là để dành cho người yêu của con chứ, huhuhuhu... TTTT- - - TTTT

- Nín! - hần quát.

- Hức.....hjx.....

- Đã bảo NÍN!!!!!!!!!!!!!! - hần quát to hơn, Ặc ơi, có biết tôi thùng màng nhĩ ròi không???????

Người ta đang vào đà khóc mà hần thậm chí không ý thức được rằng hần là nguyên nhân làm tôi khóc để an ủi một câu lại còn quát nọ quát kia nữa, tên máu lạnh này, bà cứ khóc đấy làm đẽk gì được bà! Bộ tưởng bảo nín thì nín được ngay chắc?

- Tôi không biết hôm nay là sinh nhật của cô! - hần nói, mà đầu lại quay đi hướng khác, lịch sự quá nhỉ?

Xin lỗi tôi đi, và dù có thể cũng đừng mong bà đây tha thứ i nhá.

Đột nhiên hần dang rộng tay ra, vẻ rất bất cần đời trong khi đầu vẫn quay đi chỗ khác:

- Đánh đi, tôi không biết xin lỗi đâu!

Ô-mai-gót, thái độ khỉ gì thế? Cứ làm như hần là chị Võ Thị Sáu và đang đứng nói với bọn xâm lược để quốc là tôi rằng: “Bắn đi, tao chỉ biết đứng chứ không biết quỳ!” ý. Còn lâu mới anh hùng được như thế nhá!!!

Tức hộc cả máu toàn thân mà! Tôi chỉ tiếc là không đang cầm khẩu aka 47 để bùm cho hần một phát, sao lại có cái thể loại như hần nhỉ? Đúng là tệ nạn xã hội, Amen. Phải làm hần bớt kiêu đi mới được.

Nghĩ thế, tôi sẵn đến với phong cách “Võ Tòng giết hổ trên đồi Cảnh Dương”, thụi liên tục vào ngực hần kèm theo “bài giảng đạo lý”:

- Đồ độc ác, tên xấu xa, lòng lang dạ sói, cáo giả nai (t/g: sao lại có cái này nữa nhỉ? ^^), Lý Thông đội lốt Bao công, tệ nạn xã hội....(t/g: ôi ôi hết cái để nói ồi)

Hần vẫn nhắm chặt mắt, gương mặt có dùng kính lúp hay kính hiển vi cũng không soi được tí gì gọi là đau đớn. Tôi đau hết cả tay rồi đây, quả ngực bê tông cốt thép của hần áo chống đạn phải gọi bằng cụ!!!!

Xấu xa thế, vậy mà còn bảo tôi đánh đi, không hơn gãi ngứa cho hần là mấy, chỉ có mình tôi đau thôi >- - Sao không đánh nữa? - hần cúi xuống nhìn tôi, nhếch mép cười (phải cúi mới thấy mặt tôi, tên đáng ghét đó, tôi đứng cạnh chỉ đến nách hần thôi, cao chết khiếp đi được).

- Anh đi chết đi....hjx.....!!! - tôi gào lên, lại tiếp tục khóc nhè.

Hắn không nói gì, đưa tay lên định lau nước mắt cho tôi nhưng tôi gạt mạnh ra. Hắn cũng không nói gì thêm nữa, lát sau thì quay lưng bỏ đi, nhưng được một đoạn chợt hắn ngoảnh lại nhìn tôi:

- Có lẽ tôi đã sai...

Hắn nhìn tôi, không hiểu sao lúc này tôi lại thấy ánh mắt của hắn thật buồn, thậm chí có chút gì đó cô độc nữa. Áo gió????

-đáng ra tôi không nên đến thế giới này, càng không nên gặp cô....- hắn ngập ngừng - để rồi.....

Tôi tự nhiên thấy ngực mình thắt lại, khó thở. Hắn nói “để rồi”, “để rồi” cái gì nhỉ? Để rồi làm hắn mất hình tượng??? Ấc ơi, tôi đã làm gì quá đáng đâu, sao nhỏ mọn thế? Để rồi làm hắn ức chế? Nếu thế thì tôi nói mới phải đạo chứ!

- Dù hơi muộn nhưng.....chúc mừng sinh nhật cô!

Hắn nhìn tôi cười buồn, lần đầu tiên hắn cười như thế. Ấc ơi, độ quyến rũ bật cả anh Hero của tôi rồi, sao mà lại thể được cơ chứ??? Tôi tưởng đây mới là phong cách của hắn: nhếch môi cười đều cẳng như thế này, và bắn ra một câu kiểu như này: “cô mà cũng có sinh nhật á?”.... Sao style của hắn lại quay ngoắt 180 độ thế không biết???

Dứt lời, hắn xoay người nhún nhẹ, cả thân mình lao ra ngoài ban công và bay đi. Tôi đứng hình mất mấy giây, chợt nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng vội chạy đến bên thành lan can hét lên:

- Anh đừng giết người nữa, đừng làm liên lụy đến Shirou!

“.....”

...

Ren nghe thấy, nhưng cậu không đáp, cũng không muốn đáp.

Cậu muốn cô ấy đau, nhưng hình như chính cậu bị đau rồi. Đã từng có lần nghe được ở đâu đó : “kẻ làm tổn thương người mà họ không muốn làm tổn thương, sẽ đau hơn người bị tổn thương gấp nhiều lần”. Tại sao lại đúng như vậy?

- Cô.....nói sao?

32. Chương 32

Chap 32

Sáng nay tôi vừa thức dậy, chưa kịp đánh răng, rửa mặt, cũng chưa kịp chải đầu chải tóc, thậm chí còn chưa xuống khỏi giường thì đã nghe tiếng loa thông báo đập thẳng vào tai:

- Lung Linh, học sinh lớp Lời nguyên năm nhất xuống ngay phòng giáo vụ trường có việc cần trao đổi! Xin nhắc lại...

Tôi đưa tay lên miệng ngáp một hơi rõ dài. Vừa mới mở mắt gọi lên làm cái đêch gì không biết, hay là.... đuổi học đây nhè? Dám lắm, tội làm ngứa mắt mấy nhân vật tai to mặt lớn, khi quân phạm thượng, rồi tội không biết mình là ai,.....sau đó thì bị quét ra khỏi đây bằng một cái chổi có thể nói câu ” biến đi nhá, con nhỏ khuyết tật“, hoặc là ”bye bye, không mong gặp lại” =.=

Tốt thôi, tưởng tôi yêu quý cái chốn này lắm đấy chắc? Toàn một lũ khinh người cộng với một tên xấu xa suốt ngày tự ình là....rồn vũ trụ.

Thế giới con người ơi, đợi tôi nhé, chắc tôi sắp được về rồi, hớ hớ....

...

“Từ kí túc xá nam sang phòng giáo vụ trường, bộ tướng gần lắm hay sao mà ”xuống ngay“? Đợi tôi mọc cánh đã nhá.” - tôi vừa lẩm bẩm vừa mở cửa thì....

- CỐP!!!!!!!!!!

Ồi giờ ơi cái đầu yêu quý của tôi, chỉ có một cái đầu thôi TTT- - T TT Thật là có lỗi với bản thân, mẹ tôi đã nói cả tỉ lần là “đừng có cầm đầu mà đi còn mắt thì ở dưới đất” rồi, sao tôi vẫn cứ quên mất nhỉ?

Tôi vội đưa tay xoa xoa đầu, mặt nhăn nhó...

- Chết, xin lỗi, cậu có sao không? - một tiếng nói quen thuộc vang lên.

- Shirou?

Tôi tròn mắt nhìn, thì ra không phải lúc này tôi đập đầu vào cửa mà là vào người cậu ấy. Chết thật, chết thật!

- Xin chào, một tuần rồi không gặp. - cậu ấy cười.

Tôi đờ người ra độ 2s, rồi chợt nhớ ra, tôi sốt sắng hỏi:

- Cậu không sao chứ? Cái hội đồng đó có làm gì cậu không? Thật là quá quắt mà, sao lại có cái thể loại whipping boy phải chịu tội thay chứ! - tôi liền thoáng.

Nhưng trái với suy nghĩ của tôi, cậu ấy không lặng im che giấu tội lỗi của tên bạn thân “xấu xa độc ác” hay gật đầu đồng tình “ừ đúng” mà lại trở mặt nhìn tôi như thể nhìn một đứa...tâm thần T- T :

- Cậu đang nói cái gì thế? Cái gì chịu tội cơ?

Tôi như bị dội ột gáo nước lạnh, xương sống suýt nữa thì đông cứng, lắp bắp:

- Thế...chẳng phải...tuần vừa rồi...cậu.....cậu bị.....

- Tôi làm sao cơ? Tuần rồi tôi đi sinh hoạt tập thể với các hội viên câu lạc bộ Tucker mà! Có chuyện gì à???

- !!!!!

- Linh? - Shirou lại nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên.

- Tên đó, hần nói hần gây chuyện, và cậu phải chịu tội thay cho hần...theo luật... - tôi sắp điên rồi đây...

- Ha ha...chẳng phải là tôi từng nói với cậu rằng Ren chưa bao giờ làm theo “luật” hay sao, chúng tôi là bạn thân mà, phải không nào? - Shirou lại cười.

- Ha ha...thế hả? - tôi cười méo xệch, không phải sắp, tôi điên luôn rồi đây.

- Có chuyện gì không hay xảy ra à? - cậu ấy hỏi.

- À không, tôi có việc phải xuống phòng giáo vụ, gặp sau nhé! - tôi cố nặn ra một cái mặt cười, sau đó vừa chạy vừa vẫy chào.

Shock toàn tập!!!

Và hình như bão cấp 9 vừa quét qua.

Vậy ra...

Cái thằng điên vênh váo đó....

HẦN LỪA TÔI!!!!!!!!!!!!!!

Đạch! Láo thật, dám biến bà đây thành con lừa, đúng là cái đồ Sở Khanh mà, lại còn ngang nhiên cướp đi “the second kiss” của bà (the third cha nó roài), và lại còn đúng vào sinh nhật của bà nữa, đã thế lại còn cái gì mà “tôi không biết xin lỗi đâu” nữa chứ >>>>- < ối=“” giới=“” ơi=“” là=“” giới=“” sao=“” con=“” lại=“” ngu=“” thế=“” này=“” chứ=“” bị=“” tên=“” khôn=“” đó=“” quay=“” như=“” chong=“” chóng.=“” con=“” nên=“” làm=“” gì=“” đây=“” cầu=“” xin=“” sét=“” đánh=“” trúng=“” hần=“” chẳng.=“” hừ.=“” không=“” khéo=“” thằng=“” cha=“” đó=“” với=“” sét=“” trên=“” trời=“” còn=“” tích=“” điện=“” cùng=“” dấu=“” ý=“” chứ=“”>- ...

Đi bộ rã rời hai cặp giò, cuối cùng tôi cũng lúi đợc cái xác của mình đến trước cửa phòng giáo vụ.

Cộc cộc... - tôi gõ lên cánh cửa.

- Mời vào! - từ bên trong vọng ra tiếng nói.

Tôi rón rén bước vào trong phòng. Cô hiệu trưởng đang cho con cú mèo màu trắng uống nước, thấy tôi, cô ra dấu cho tôi ngồi xuống gần cái bàn bằng bạc bên cạnh (trường chơi sang hết chỗ nói nhể, phí phạm tài nguyên quốc gia).

- Thế....em bị đuổi học ă? - tôi hướng ánh mắt dò hỏi về phía principal của trường, chờ đợi một cái gật đầu (t/g: cả đời chưa thấy ai muốn bị thôi học như này^^)

- Sao cơ?... - Cô ấy quay sang nhìn tôi -... em đang nói cái gì thế? Tôi gọi em lên đây là bởi chuyện khác!

- Chuyện gì vậy ă? - tôi tròn mắt hỏi.

- Chúng tôi sẽ chuyển phòng cho em sang kí túc xá nữ.

- Ô...có chuyện gì thế ă???

- Không cần phải hỏi, chuyện của em là về phòng thu dọn đồ và nhanh chóng di chuyển, hiểu chứ? Còn thắc mắc gì không?

- Nhưng.....em sẽ chuyển vào đâu ă?

- À, cái này tôi cho em chọn, em muốn ở cùng phòng với bạn nào?

- Dạ....vậy thì....bạn Trần Chỉ Nhược, học sinh lớp lời nguyên năm nhất ă!- tôi đáp.

- Được rồi, em đợi một chút!

Cô hiệu trưởng tiến lại bên máy tính, gõ gõ, một lúc sau thì cúi xuống kéo ngăn tủ lấy ra một chiếc chìa khoá đưa cho tôi.

- Em cầm lấy, phòng 25.

Tôi đón lấy chiếc chìa khoá, lí nhí đáp:

- Cảm ơn cô!

- Không có gì, em về được rồi!

Cô hiệu trưởng khoát tay. Tôi vội cúi chào rồi lặng lẽ bước ra ngoài. Tay cầm chiếc chìa khoá phòng mới, tôi cảm thấy tâm trạng đầy hỗn độn. Vậy là mọi chuyện đã trở về với guồng quay ban đầu vốn có của nó. Tôi sẽ không phải đấu khẩu với hắc nữ, không phải nhìn thấy cái mặt đáng ghét của hắc nữ, nhưng.....vì cái gì mà tôi lại không thấy vui nhỉ?

Chuyển phòng sao?

33. Chương 33

Chap 33

- Hahaha....cuối cùng cũng đã được chuyển phòng! - tôi ngửa mặt lên trời cười lớn.

- Hahaha....chả vui tí nào! - tôi úp mặt đập đập vào cái gối- diên mịa nó oà, tại sao lại không vui thế này??? tại sao? tại sao? tại sao? - mỗi câu tại sao lại là một lần mặt tôi gặp mặt gối.

- Cậu diên thật rồi đấy, muốn biến cái mặt thành bánh dày à? - Chỉ Nhược mở cửa bước vào.

...

Tôi đã chuyển phòng được ba hôm, một điều đáng bất ngờ là phòng tôi có người khác chuyển vào, đó là...Luciana. Cũng chẳng lấy làm lạ, chắc nhà trường muốn tạo điều kiện cho couple công chúa - hoàng tử có thời gian bên nhau. Vấn đề là cứ huych toẹt ra từ đầu luôn đi, lại còn che che mới chả giấu giấu. Shirou rồi chắc sẽ phải chuyển sang một cái phòng vip khác để khỏi mang tiếng kỳ đà, dù sao thì cậu ấy cũng là con cháu hoàng tộc chứ không đến nỗi như tôi - bị đá sang phòng hạng “bình dân”.

Nhưng cũng chẳng có gì đáng để tôi phải bận tâm nhiều lắm đúng không, có điều cái để lại trong đầu tôi một dấu hỏi to đùng chính là...

Hôm đó, sau khi thu dọn xong đồ đạc và chuẩn bị dời đi, vì cả hai tên bạn cùng phòng đều không thấy mặt đầu nên tôi quyết định để lại một lời nhắn báo rằng tôi đã chuyển phòng cho Shirou biết, còn tên kia thì tôi chả care. Tôi dán tờ giấy nhớ lên cửa phòng Shirou, sau đó quay lưng định bỏ đi luôn. Nhưng sau đó, chẳng biết vì cái gì mà tôi đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía phòng của....hắn.

“Dù sao thì cũng nên....ghé qua lần cuối chứ nhỉ?”

Nghĩ vậy, tôi quyết định khi quân lần chót, mở cửa! Căn phòng vẫn....lập dị như thế, tối om om như thể muốn nuốt chửng. Tôi lại tự hỏi công tắc đèn ở đâu, lần trước lúc tôi ghé vào, nó cũng tự sáng, chắc là chỉ cần có người vào thì nó sáng. Thế là tôi cứ đứng đó đợi đến gần15 sau, căn phòng vẫn “giữ nguyên hiện trạng”.

Nản luôn, hay là phải đọc thần chú thì nó mới sáng đây??? Hồi trước tôi đã nói cái gì ý nhỉ?

- Vâng ơ, mở ra!

Không thấy gì hết, tôi gõ đánh cốp vào đầu tự c.h.ử.i mình ngu, không phải “vâng ơ, mở ra” mà là:

- Vâng ơ, sáng lên!

Vẫn đêk thấy gì, chắc hồi nhỏ tôi đọc Alibaba và 40 tên cướp nhiều quá, bị lú rồi.

- Thôi được, coi như Lung Linh này không có duyên với cái công tắc đèn! - tôi ức chế quay đầu định bỏ đi, mắt hết cả kiên nhẫn.

Bỗng....

Phụt!

Cả căn phòng bật sáng, cái gì đang diễn ra thế này? Hắn y như con ma rồi, cái phòng của hắn cũng mang đậm phong cách....phòng của hắn!

Tôi cuống lên vội chạy ra đóng sập cửa lại, thở hổn hển. Sau khi định thần lại, tôi mới chậm chậm mở cửa một lần nữa, đèn đã tắt. Thì ra đúng là cần phải đọc thần chú mới được, cổ tích vẫn tồn tại ở đâu đó trên đời, ví dụ như... ở đây!!! ^^

Có điều, hình như hồi trước tôi không có nói như này, rốt cuộc là sao ta?

Nghĩ vậy, tôi chậm chậm đọc lại câu vừa nãy:

- Thôi được...

Không thấy gì!

- ...coi như...

Vẫn không thấy gì!

- ...Lung Linh n...

Phụt!!!!!!!

Nó lại sáng, đúng thế, căn phòng đã sáng khi tôi đọc đến....tên của tôi!!!

Ặc ơ, cái qué gì đang diễn ra thế này? Phòng của hắn nếu muốn sáng đèn thì phải đọc thần chú, hơn nữa câu thần chú đó...

Không phải “vâng ơ mở ra”, cũng chẳng phải “úm ba la xì bùa”...

Mà lại là...

TÊN CỦA TÔI??????????

Đúng thế! Là tên của tôi, cái tên mà hắn nói rằng: không thể lưu nổi vào đầu!

Thử hỏi, logic ở đâu trên đời?

BỘP!!!

Chỉ Nhược vỗ nhẹ lên vai tôi:

- Đang nghĩ cái gì đấy? Mặt cứ đỏ ra, yêu anh nào rồi à? - con nhỏ cười gian.

Tôi phi thẳng cái gối đang cầm về phía con nhỏ, quát tướng lên:

- Này thì YÊU!

Con nhỏ né được, lại cười khoái trá, cái mặt nó như thể muốn nói “trúng tim đen rồi chứ gì” ý. Ăn nói vớ vẩn, mẹ tôi mà biết thì toi, còn cha tôi mà biết thì hậu quả còn thảm hơnvào nhà đá bóc lịch.

- Cậu vỗ vai mình, hôm nay mình mà gặp xui xẻo thì cậu liệu hồn.

- Đào ơi, con người mê tín đã đành, cậu là quỷ mà cũng mê tín à?

- Có thờ có thiêng, có kiêng có lành! Nghe bao giờ chưa?

- Chưa! - con nhỏ lắc đầu quạ quạ.

Tôi chỉ biết thở dài, bó tay. Đợi hết năm học, tôi sẽ dẫn Chỉ Nhược đi tham quan một lần thế giới con người cho biết, mở mang đầu óc, chứ để thế nàykhông được!

- Thôi đừng có ngồi đó nữa, chuẩn bị lẹ đi rồi còn đi học!... - con nhỏ nói - à tối nay có tiệc prom đấy, đi không?

Uầy, quỷ cũng tổ chức prom sao trời, hay thật.

- Mình tưởng prom chỉ dành cho học sinh năm cuối?

- Ai bảo thế? Đây là ở thế giới con người thôi chứ, ở đây khác, hầy, bố mẹ cậu cũng thật kì quặc, để con cái sống ở thế giới con người lâu quá, hậu quả là thế này đây.....chắc....không biết cái gì hết!!! - Chỉ Nhược lên giọng bình phẩm, vừa nói vừa lắc đầu.

- Xí!!!!!!!! - tôi bĩu môi -.....cho về miền cực lạc giờ, dám đụng đến song thân của moa hử?

- Hihi...

Phòng mới, thật thoải mái! - tôi nghĩ vậy.

Ngáp ngắn ngáp dài, 5 tiết học cuối cùng cũng “phấn”. Buổi tối đến nhanh đến mức tôi tưởng là ai đó móc dây vào kéo ông mặt trời xuống cho hết ngày. Còn Chỉ Nhược giải thích là: đơn giản vì tôi nướng từ trưa đến chiều tối mới chịu mở mắt, thấy nhanh là phải đạo.

- Nè, mặc vào!

Chỉ Nhược ném cho tôi một cái váy màu xanh dương viền ren (sao lại có ren thế không biết, tôi ghét) cộng với một đồng phục kiện lằng nhằng toàn cái quỷ gì tôi chưa bao giờ thấy. Tôi định không mặc (tại vì không biết mặc), thế là con nhỏ lại phải giúp.

- Giời ạ, prom với chả prom, rắc rối chết đi được! - tôi cáu nhặng.

- Biết rồi biết rồi, chưa gì đã sồn sồn lên! - con nhỏ nói, tay hí hoáy cặp cặp uốn uốn ba cái của nợ xanh xanh đỏ đỏ lên đầu tôi.

- Xong! Kiệt tác nghệ thuật!.. - Chỉ Nhược làm bộ phỉ phỉ tay, xoay người tôi lại phía cái gương - ...thế nào?

- Ồ, trông cũng được!

- Gì mà trông cũng được chứ! Tại cậu không biết chải chuốt nên bình thường nhìn không có gì nổi bật thôi, chứ như bây giờ thì....hihi...duyet!!!

...

Chuẩn bị xong xuôi, Chỉ Nhược kéo tôi đến một dãy phòng lớn, đèn đóm không có nhưng vẫn sáng trưng bởi vì trần nhà phủ đầy lân tinh, sáng rực rỡ, thậm chí hơn cả ánh sáng đèn điện nữa. Bên trong, đồ ăn thức uống cứ gọi là thôi rồi, nhìn mà muốn măm măm ngay, chưa chi dạ dày của tôi đã sôi sùng sục rồi.

Chẳng ai bận tâm đến sự có mặt của chúng tôi cả (dĩ nhiên), và chúng tôi nhanh chóng lọt thỏm giữa một rừng mỹ nam và mỹ nữ (dĩ nhiên nốt). Chẳng care, nhiệm vụ vĩ đại bây giờ là.....lấp đầy cái dạ dày, sau đó về..... đi ngủ, chấm hết!

WOAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA....

Bỗng nổi lên một tràng dài những tiếng xuyết xoa, tất cả mọi người đều đổ dồn về phía ban công.

Cái gì thế nhảy? Taylor Swift đến à? Hay là Big Bang ? (buồn cười)

Với bản tính hóng hớt trời phú, tôi cũng lao đến phía lan can lầu 2 dòm xuống. Tại tôi suýt nữa thì lòi ra vì những tiếng “woa woa” của mấy cô nàng háms zai và mấy anh chàng....chết vì gái còn mắt tôi mấy phen muốn nhảy ra ngoài vì hào quang toả ra từ những con người ý quên là quỷ ở bên dưới.

Thì còn ai nữa, bộ ba đệ nhất hot ở đây chứ idol nào. Làm tôi tưởng bỏ.

Shirou mặc một bộ vest trắng đúng theo style của A.N.JELL, nhìn cool vô đối.

Luciana thì diện bộ đầm trắng đính đầy đá quý lánh lánh, mái tóc vàng óng ả quấn thành từng lọn dài rủ xuống hai vai, gương mặt xinh xắn đến độ Tây Thi nhìn thấy cũng phải vái.

Còn hấn thì vẫn giữ nguyên..... phong cách Bao Công, khôi miêu tả luôn, chỉ biết là sau đêm nay thì danh sách “những cô nàng xin chết” vì hấn sẽ đứng xếp hàng đủ chiều dài sân bay Tân Sơn Nhất, dù tôi chả biết cái sân bay đó dài ra sao, nhưng chắc là...dài.

WOAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...

Hấn nhún một phát là bật ngay lên tầng 2, thật là kinh dị, cái đám kia lại được thể vắn to cái volume vốn-đã-to của bọn nó:

REN THIẾU GIA, REN THIẾU GIA, REN THIẾU GIA....

Ồi giới ơi, dàn đồng ca mùa hạ. Rất tiếc, mùa đông cha nó ròi! Tôi cho tay vào tai ngoáy ngoáy, cố gắng moi móc cái thứ âm thanh chết tiệt vừa vô tình đến mức vô duyên bắn vào, bĩu môi lẩm bẩm.

34. Chương 34

Chap 34

Chỉ Nhược lại lạc đi đâu mất tiêu rồi, chắc cũng a dua theo đám fan cuồng của hấn chạy tới hò hét, thiếu mỗi khoản băng-rôn, khẩu hiệu nữa là chỗ này biến thành sân khấu thôi.

Học sinh của South Devil không phải là đông, theo như tôi được biết thì không đến 500 học viên, nhưng hình như hôm nay số lượng devil có mặt ở đây đã vượt quá mức cho phép thì phải, đám cá bọn học sinh của mấy trường khác ở lãnh địa quỷ cũng mò đến, nguyên nhân thì chắc nhiều nhưng mà có lẽ chả mấy ai đặt mục tiêu chính là “ấm thực” lên hàng đầu như tôi (tất nhiên).

Gian phòng này cũng thật là lớn, điều hoà hay lò sưởi đều không có thế mà vẫn ấm một cách khó hiểu. Dù sao thì quỷ (bình thường) “miễn dịch” với thời tiết thế nên là bất chấp cuối tháng 12 lạnh cắt da cắt thịt, mấy devil girls vẫn cứ vô tư váy dạ hội, đã thế lại còn....vai trần!!! May là tôi đã nghe lời khuyên của Chỉ Nhược để cái áo khoác lại trong phòng chứ không thì một là chết ngất, hai là vào đây sẽ bị soi tới bên vì hành động giống mấy người vừa trốn viện. Bởi vì ở đây chỉ có mình tôi là....biết lạnh!!!

(Mười bảy năm có mặt trên đời, chưa bao giờ lí giải được tại sao chỉ mình tôi là thuộc diện đêch-thể-hiểu-nổi như thế, cho dù cái này ở thế giới con người lại là điều hiển nhiên???)

Tôi chép miệng xấn tay áo bẻ phất cái đuôi gà tẩm mật ong trên bàn nhai rau rầu như thể vừa thoát ra từ nạn đói 1945, mặc xác cái đám kia muốn hò hét hay....tự tử thì tôi cũng không thêm care.

Bỗng có tiếng một devil cất lên trong loa phát thanh làm tôi giật mình sém chút là chết ghen (may mà bên cạnh có cốc nước quả T- T):

“Chào mừng các học viên South Devil và các học viên trường bạn đến tham dự tiệc prom lần thứ 789 tại trường. Cũng như mọi năm, tiết mục chính của chúng ta - trò chơi ”Im King” đã được chuẩn bị sẵn tại các bàn tiệc. Luật lệ vẫn như cũ, các bạn đã sẵn sàng chưa?”

SẴN SÀNG

Tất cả đồng loạt hô hưởng ứng.

” Vậy bây giờ tôi xin đếm ngược....3....2....1.....

START!”

- Sặc, cứ làm như là đón chào năm mới không bằng ý, còn 2 ngày nữa cơ mà. Với lại tiệc tùng gì bày lăm trò thể không biết, cái gì mà Im King chứ, Im (Động) “Kinh” thì có =))

Tôi lăm bằm, cái tật này hơi giống người già, mẹ tôi bảo thế, cơ mà tôi không sửa được, để đấy vậy.

Kế đó tôi vơ lấy chiếc bánh xu kem trên bàn đút thẳng vào miệng, hành hạ dạ dày là không tốt, vì thế nhiệm vụ bây giờ là ăn chứ không phải là quan tâm đến cái trò chơi khi gió gì đấy ở trên.

CRÓPPPP...

Ồi Bụt ơi, cái răng của con TTT- - - TTT

Tôi cảm thấy trong miệng có gì đó cứng cứng, vội nhổ ra, sau đó thì lửa giận phụt ngay lên đỉnh đầu. Một chiếc nhẫn...

Tôi không hoa mắt, cũng không nằm mơ (bằng chứng là cái răng tôi nó đau đến nỗi muốn rụng ra đây này), đúng là một chiếc nhẫn. Nhẫn sao trời?

Một chiếc nhẫn bằng bạc trắng có khắc chữ K nạm vàng.Chắc chắn không phải ai đó có ý định tặng quà cho tôi rồi, sinh nhật tôi đã qua được mấy ngày, hơn nữa làm sao biết tôi định ăn gì mà nhét nhẫn vào chứ?

“Khỉ gió tay đầu bếp nào làm ăn cầu thả thế không biết, báo hại bà đây tí nữa thì chết hóc.”- tôi càu nhàu, tiện tay quẳng luôn cái của nợ xuống sàn nhà. Xin lỗi chứ, ông bà mình bảo rằng cái gì có được quá dễ dàng đều không phải là thứ tốt, nhỡ mà có lời nguyền gì trong đó thì chết, tôi còn yêu đời lắm.

...

Ăn đã miệng, tôi mới để ý là không có khăn lau tay, chối đời! Đi rửa vậy. Nhưng mà.....nhà vệ sinh ở đâu nhỉ?

Tôi nhìn quanh quất, đâu đâu cũng thấy toàn quỷ là quỷ. Hic hic... rốt cuộc là where is “WC room” ?

Mãi ngó dáo dác, tôi va phải ai đó, đã không may thì chớ, tay tôi (tất nhiên là không sạch) lại vô tình chạm ngay vào áo người ta, bắn mất tiêu. Tôi vội cúi gập người, cuống quýt xin lỗi:

- Tôi ...tôi không cố ý,...xin lỗi...

- Cái áo này đắt lắm! - “nạn nhân” lên tiếng.

- Dạ vâng tôi biết, tôi sẽ đền t....

??? Cái giọng này..... đừng bảo là....

Tôi vội ngước lên nhìn...

Là hần, tôi biết ngay mà >- - Anh.... trêu tôi đấy hả? - tôi ném cho hần cái nhìn chứa bom nguyên tử.

Hắn không đáp, chỉ khẽ nhếch mép. Tôi biết hắn đẹp trai rồi, và ai cũng công nhận điều đó rồi, vì thế đáng lẽ hắn không nên lòi cái nét quyến rũ đậm chất hồ ly truyền thống nhà hắn ra mà vung vẩy khắp nơi như thế mới phải chứ. Có biết là tại vì cái hành động ngu ngốc đó của hắn mà trái tim tôi buộc phải nhảy hip hop đây không?

- VỊT CON XẤU XÍ hôm nay mới lột xác à?

Hắn nói, tay đưa lên chạm nhẹ vào tóc tôi. “Được lắm, khả năng đá xoáy của hắn vẫn giữ vững phong độ đấy, gây war hả?” Nghĩ vậy, tôi hất mạnh tay hắn ra, đáp trả không do dự:

- Vịt con xấu xí sau này lớn lên sẽ trở thành THIÊN NGÀ đấy, hiểu chưa?

Tưởng hắn phải cứng họng chứ, ai dè tôi mới là người phải cứng họng, hắn đáp:

- Đáng tiếc, trường hợp của cô thì vịt con xấu xí chỉ có thể trở thành....CON VỊT XẤU XÍ thôi!

- Anh...!!!!

Rằng thì là cái con mà tôi ghét nhất trên đời là con VỊT, hắn không phải không biết, vậy mà còn cố tình chọc ngoáy!!! >- Tôi tức xị cả khối, còn hắn thì ôm bụng cười ngặt nghẽo. Rất muốn tặng cho cái miệng xinh zai của hắn một hòn gạch, tiếc là ở đây không có gạch. Sao cái số tôi kì quặc vậy chứ, không biết kiếp trước bán than hay sao chiếu mệnh là sao quả tạ mà đi đâu cũng đụng phải tên khùng long bạo chúa này. Nếu mà chưa học lịch sử thì tôi tin chắc hắn là kẻ châm ngòi chiến tranh thế giới, bản sao của Hít-le.

Bực hết cả mình, tôi xoay người định bỏ đi.

- Đây, cô đi đâu hả?

- Đi xem “World Cup”. - tôi gắt.

- Cái gì hả? - hắn nắm lấy tay tôi kéo lại, không, phải nói là giật ngược trở lại, lay phật, mình đồng da sắt cũng không thể bảo là không đau được.

Tôi tức tối gào nhặng cả lên:

- Tôi ĐI VỆ SINH, ĐI WC, ĐƯỢC CHƯA?

Thử hỏi ở đời có ai như hắn không chứ? Bị đứt dây thần kinh xấu hổ hay sao ý >- - Vậy cô tính sao với “thành tích” cô vừa gây ra đây hả?

“Thành tích” mà hắn nói tức là vết bẩn trên áo của hắn, đồ nhỏ mọn, áo đen sì đâu có nhìn thấy rõ là bao, cần thiết mai tôi đền cho cả gói ô-mô tha hồ mà giặt. Rõ ràng hắn cố tình bắt bẻ tôi mà >- Tôi đành cố gắng nuốt cục uất ức xuống dạ dày, cố gắng nở một nụ cười không-thể-gượng-gạo-hơn phui phui cái chỗ bị bẩn trên áo hắn:

- Vẫn đẹp trai..... không sao hết !!!! =))

- Nhưng tôi muốn cô đền...

Hắn nói, đột nhiên cúi mặt xuống gần..... môi tôi!!!!!!! Ối mẹ ơi~

Tôi vội vàng lùi lại, không quên thủ thế =))

- G...Gi? Anh lại muốn giở trò đòi bại gì???

Hoàn cảnh lúc đó có lẽ rất giống tấu hài. Tôi đang cuống thì đột nhiên có tiếng MC devil ban nãy cất lên:

“Đã tìm ra KING, trò chơi kết thúc!”

KENG GGGGGGGG...

Một tiếng chuông vang lên báo hiệu, không khí đang ồn ào bỗng chốc tạm lắng...

35. Chương 35

Chap 35

Im King, hay còn gọi “tôi là vua” - được xem như một trò chơi “truyền thống” của giới học sinh quý tộc thường được tổ chức trong các buổi tiệc prom diễn ra hằng năm. Theo đó, trên các bàn tiệc đã bày biện đủ những đồ ăn thức uống ưa thích sẽ có giấu sẵn một vật để nhận định “vua”, đó là chiếc nhẫn của King. Ai may mắn giành được nó, đương nhiên sẽ trở thành người chiến thắng và nhận được một phần thưởng vô giá.

Thề là bạn sẽ còn sung sướng hơn khi biết cái vé số mình mua lúc sáng trúng độc đắc nhiều, nếu bạn may mắn là người tìm ra chiếc nhẫn ấy. Bật mí nhé, đó là bởi vì.....bạn sẽ nhận được một điều ước.

Và quan trọng hơn, nó sẽ trở thành sự thật! (ước cái gì thực tế vào, kiểu như có thêm vài tỉ điều ước nữa như thế để ước dần, thọ ngang ông mặt trời hoặc là trở thành con cưng của tỉ phú Bill Gate, tùy bạn =))

“Đã tìm ra King! Trò chơi kết thúc!”

Có vẻ như câu nói của anh chàng devil MC làm hấn hơi xao nhãng nên nói lỏng cổ tay. Như con chuột chết bắt được cọng ý quên như người chết đuối vớ được cọc, tôi nhanh chóng chớp lấy thời cơ rút vội cánh tay lại và len lén lủi vào trong đám đông.

Khỉ thật, cái nhà vệ sinh chứ có phải căn cứ quân sự đâu mà tìm mãi không thấy chứ. Tôi muốn đi rửa tay, muốn về phòng xem nốt Siêu nhân Gao tập cuối, vậy cũng không được nữa, ông trời sao mà ki bo... Tôi đang lăm bắm thì lại nghe có tiếng nói cất lên:

“Sau đây chúng tôi xin công bố King của đêm nay, đó là....”

ỒỒỒỒỒỒỒỒỒỒ.....

???

Tôi đã đi cách hội trường khá xa, không biết là đang nói cái gì nữa hết, chỉ biết là cái đám kia lại rú lên như kiểu sắp thắng đường, gì thế nhỉ?

Not care, not care..... à đây rồi, cái nhà vệ sinh....Tôi mừng tí nữa thì khóc được, tìm toát mồ hôi mới thấy “tênh êu”, vội đẩy cửa bước vào. Rửa tay xong, tôi ngược lên nhìn hình ảnh của mình trong gương. Kể ra cũng phải công nhận cô bạn Chỉ Nhược khéo tay đả đốn, bộ váy và những phụ kiện đi kèm khá là dễ thương, kiểu tóc này cũng hợp với tôi. Con nhỏ cứ giãy đành đạch vì tôi không chịu để nó tô vẽ lên mặt (thì tức là đánh son đánh phấn ấy, tôi bảo nó là cảm giác bôi son lên môi khiến tôi thấy như là ăn xong không chùi mép, vậy là nó “tặng” nguyên cho tôi cái nhìn hình Ý Thiên Kiếm).

Thế này khá được rồi mà, nhìn tổng thể thì trông tôi cũng.....xinh đấy chứ :P Ấy chết, mẹ bảo kiêu căng là không tốt, tự kiểm điểm mau mau!

Bất chợt, trong đầu tôi hiện ra hình ảnh ban nãy, lúc tôi đâm sầm vào người hấn và (xui xẻo) chạm phải cái áo quý-tộc-đất-tiền của hấn, ngoài những vì sao bay vòng tròn trên đầu, tôi cũng kịp nhận ra ánh mắt ngạc nhiên của hấn khi nhìn tôi.

Không biết là hấn đã nghĩ gì? Giá mà tôi cũng có thể đọc được ý nghĩ của người ta như hấn thì tốt.

Thích....

Ôi trời, trái tim lại muốn chạy marathon ỳ. Sao lại thế nhỉ? Lần nào cũng thế cả, mỗi khi đại đột nghĩ gì đó liên quan tới HẮN cũng đều thế cả, không biết là bệnh gì đây? Nghi ngờ tên xấu xa kia đã âm thầm phù phép cho tôi mắc căn bệnh quái gở nào đó về tim mạch ròi.

“Đồ đáng ghét, tôi sẽ... giết anh vào một ngày..... à ừm....không xa”. Còn hiện tại, anh hãy gương mặt mà chờ đợi tôi tích lũy đủ can đảm! - tôi tặc lưỡi, đẩy cửa bước ra ngoài.

Nói thế thôi, ngày đó chắc là rất xa!

“Chúc mừng quận chúa - King của năm nay”- giọng MC đầy hứng khởi.

- Cám ơn! - con bé cười tươi.

Đám đông bên dưới không ngừng ồn ào, tất cả đều tỏ vẻ ngưỡng mộ và thán phục. Chiếc nhẫn khắc chữ K nạm vàng sáng loá trên tay con bé khiến ai nấy đều thán ao ước.

“Vậy bây giờ, quận chúa, người muốn ước điều gì?” - anh chàng MC chìa chiếc micro về phía con bé với ánh mắt tò mò.

- Điều ước...

Con bé nói lắp lửng, ánh mắt đảo khắp một lượt trong đám đông bên dưới và dừng lại ở chỗ Linh, đôi môi hồng xinh đẹp khẽ nhếch lên một nụ cười mà ít ai có thể nhận ra được. Linh cũng thoáng thấy chiếc nhẫn lấp lánh trên những ngón tay trắng muốt của Luciana, dù vậy cô nhóc vẫn không nhận ra đó chính là...chiếc nhẫn độc đắc mà cô thắng tay liệng xuống sàn nhà, chỉ mở to đôi mắt đen láy nhìn lên phía nàng quận chúa kiêu diễm của chúng ta một cách “nai tơ” không bút nào tả nổi .=

Luciana lại mỉm cười, nhẹ nhàng bước xuống bên dưới. Đi ngang qua chỗ Linh đứng, con bé cũng không hề ngoái lại mà tiến thẳng đến bên thành lan can - chỗ mà Ren đang ngồi vắt vẻo một cách...bất cần đời.

- Điện hạ! - con bé tiếp tục mỉm cười, một nụ cười vẫn với phong cách thánh thiện vốn có.

Ren không đáp, ánh mắt vẫn giữ nguyên hướng nhìn về khoảng không vô định bên ngoài, nơi mà gió đang rít từng cơn lạnh buốt, những bông tuyết vương lại trên mái tóc cậu lúc này càng khiến cái vẻ cuốn hút thường ngày của cậu thêm phần rõ rệt. Một chân cậu nhóc gác hờ lên thành lan can, một chân buông thõng, tay lắc nhẹ khiến những viên đá trong ly rượu màu đỏ va vào thành ly làm bằng thủy tinh tạo nên những tiếng leng keng...

- Biến đi! - cậu nhóc lạnh lùng nói.

- Dù có không ưa muội như thế nào thì trước sau gì ngài cũng vẫn phải lấy muội.

- Cầm mồm vào và biến đi khi ta còn đủ kiên nhẫn nói chuyện tử tế với cô!

Luciana im lặng, liếc nhìn về phía Linh, khoé môi con bé lại nhếch lên nhưng lần này có phần dễ nhận thấy hơn một chút:

- Nếu ngài thật sự yêu thích con ả khuyết tật đó, thì ngài phải nghĩ cho cô ta chứ...

CHOANG!!!!!!!!!!!!!!

Ren ném mạnh chiếc ly vào tường, tóm lấy cổ con bé, đôi mắt trợn trừng đầy vẻ kích động:

- Cô nói cái gì hả?

- Khụ... Muội nói.... ngài hãy nghĩ cho cô ta, điện hạ, ngài muốn cô ta chết sao?

“.....”

- Ngài biết rõ điều này mà, dù thúc phụ có cho phép, ngài cũng không thể, cô ta sẽ chết đấy.

- Nếu vậy thì cô cũng đâu có khác hả?

Ren nói, tay càng siết chặt lại :

- Khụ.... Muội yêu ngài, chết cũng được....Khụ.... Dù sao thì cô gái ngài thích cũng....không phải là muội, chẳng phải tốt quá rồi sao?

Ren im lặng, cậu khẽ nhìn Linh, ánh mắt cô nhóc lúc này lộ rõ vẻ lo lắng cho Luciana, và trên hết, là vẻ hậm hực, căm ghét dành cho cậu. Đúng thế, chỉ có thể là như vậy, chỉ như vậy thôi. Cô ta đâu có ưa gì cậu, đến cái tên của cậu, cô ta cũng mới chỉ (bất đắc dĩ) gọi nó duy nhất một lần. Cũng phải thôi, chẳng phải chính cậu “gây sự” trước hay sao, làm cô ta giận, rồi khóc biết bao lần, thế mà có lần nào cậu làm cô ta cười chưa? Mỗi lần ở bên cạnh cậu là cô ta cáu giận, mỗi lần cậu lại gần là cô ta tránh ra xa, mỗi một

ánh mắt dành cho cậu ngoài sợ sệt và ác cảm ra thì đâu còn gì khác, ngay cả lúc này đây. Với cô ta, rõ ràng cậu đã diễn rất tròn vai một tên máu lạnh, tàn bạo và ác độc, đúng chứ? Còn gì nữa nhỉ, xấu xa và ích kỉ?

Ren khẽ nhếch môi, nụ cười của cậu vẫn thế không có gì thay đổi, có khác chăng chỉ là giờ đây nó đã pha thêm chút gì đó thật chua chát, như thể cậu đang tự cười nhạo chính bản thân mình vậy.

Cậu nhóc thả Luciana ra, thu lại ánh mắt lạnh lùng ban đầu mà mới nãy lúc nhìn Linh, cậu đã vô tình để nó biến mất khi nào chẳng hay.

Ai nói khả năng của Ren chỉ là đọc suy nghĩ và chiến đấu bao giờ, nó còn là một cái khác, một thứ năng lực sẽ cướp đi người con gái mà cậu yêu thương, chính là nỗi đau từ thuở nhỏ vẫn luôn đeo bám tâm hồn cậu, chính xác hơn là từ lúc cậu chào đời...

- Điện hạ, ngài có thể giúp muội thực hiện điều ước không?

- Chuyện gì?

- Chấp nhận muội. - con bé nhìn thẳng vào mắt Ren.

“KHÔNG ĐƯỢC!!!”

Đó không phải là những gì Ren nói, đó là câu trả lời của trái tim cậu. Có điều, câu trả lời mà cậu đưa ra lại không phải như thế.

WOAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Đám đông xung quanh lại được dịp hò reo thoả thích khi cậu nhóc kéo Luciana lại và đặt lên môi con bé một nụ hôn.

...

Nhói!

Đó là cảm giác đầu tiên trời dậy nơi trái tim Linh. Trong phút chốc, cô nhóc chợt cảm thấy đầu óc trống rỗng, hình như có gì đó....rất đau. Cảm giác khó thở lại ập đến, bất giác cô nhóc nắm chặt lấy ngực áo, vội quay lưng bỏ đi.

Bản năng nói với cô rằng phải đi khỏi đó thật nhanh. Bởi nếu không sẽ đau lắm, cái cơ thể kì cục của cô, nó chỉ biết nhân đôi nỗi đau lên mà thôi.

Ren nhìn theo bóng cô nhóc khuất dần, cười nhạt...

“Tiếp tục cảm ghét tôi đi, nếu em dừng lại, tôi sợ tôi sẽ làm hại em mất!”.

“Lại là cái cảm giác này, cái cảm giác chết tiệt này, rốt cuộc là mình bị làm sao vậy chứ?” - tôi nghĩ.

Chạy ra phía ngoài hành lang, tôi dừng lại thở hổn hển. Thật là khó chịu quá, lồng ngực cứ thắt lại, cảm giác như bị chìm xuống tận đáy biển sâu không có sinh khí vậy. Tôi lấy tay bịt miệng để mình không nấc lên thành tiếng, nước mắt ở đâu lập tức trào ra bất kể tôi cố kìm nén như thế nào. Thật lạ, tại sao nhìn thấy cảnh đó tôi lại đâm ra thế này chứ? Tuổi dậy thì chẳng lẽ cũng có những hiện tượng kì quặc như vậy sao?

Bất giác tôi đưa tay lên môi mình, chỉ mấy hôm trước thôi, sinh nhật của tôi, hẳn cũng đã làm như thế. Rốt cuộc cũng vẫn chỉ là đùa cợt với tôi, một trò đùa như thường lệ, tôi biết, tôi biết chứ, vậy mà tại sao tôi luôn trông chờ một phép màu không bao giờ xảy ra?

Ren, anh tàn nhẫn lắm, tại sao lúc nào anh cũng “ám” tôi vậy chứ?

.....

Bạn biết không, những tai hoạ từ trên trời rơi xuống thường nhè vào lúc người ta mất cảnh giác nhất.

Bỗng nhiên, từ phía sau có ai đó đưa tay cầm chiếc khăn chụp lấy miệng tôi, cái mùi nồng nồng sộc thẳng vào cánh mũi khiến đại não của tôi gần như đình công. Tôi gồng mình lên cố gắng chống trả nhưng dường

như cái kẻ đang tóm chặt lấy tôi không phải là một cô gái. Cánh tay kẻ đó cứng như đá tảng khiến đôi tay của tôi gần như gãy nát, và nó cũng chỉ chờ có thể để...

RẮCCCCC....

- Ừ.....!!!!!!

Tôi không hét lên được vì miệng đã bị bịt chặt. Nhưng mà cái cảm giác đau buốt đến kinh người cộng với mọi sức lực gắng gượng để cố cử động cánh tay phải không thành công đủ để tôi nhận ra....tay tôi đã gãy.

Mắt tôi mờ dần, mồ hôi túa ra lạnh toát sống lưng, đau đến tận óc. Rất, thực sự là rất rất đau, đau lắm, cơn đau bị nhân lên gấp đôi khiến tôi nhanh chóng mất dần sức lực.

Giờ đây, tôi đau cả thể xác lẫn tâm hồn...

Đau..... đau khủng khiếp!

Có ai đó, cứu tôi...

36. Chương 36

Chap 36

....

- ... Đau đau quá! - tiếng rên rỉ của Linh cất lên yếu ớt.

...

- Cậu chủ, con nhỏ mê sảng thì phải!

- XỐI NƯỚC LẠNH VÀO!

-Nhưng....thưa cậu...?

- LÀM ĐI!

- Vâng!

Tên chủ nhân nhìn cô nhóc bằng đôi mắt khép hờ, đưa tay nâng cằm cô lên, ngó nghiêng một hồi rồi nói:

- Tầm thường quá, cái thứ như này có gì đáng để phải lo lắng đâu, đúng không....quận chúa?

- Người im đi, xử lí con nhỏ cho khéo vào!

Luciana vội quay người bỏ đi, trước khi tên tay sai kia mang nước đến.

- Hắn ta thích ả quỷ khiếm khuyết này chứ đâu có thích cô, cô nên nghĩ lại đi, rõ ràng là...

- Người đừng có can thiệp vào chuyện của ta, ở thế giới quỷ này, đâu cần biết có thích hay là không chứ?

SẦM!!!!!!!!!!!!!!

Luciana bước ra ngoài và kéo mạnh cánh cửa, bỏ lại tên chủ nhân bí ẩn một mình cùng với kẻ mà họ vừa bắt cóc. Con bé cảm thấy vô cùng bức bối, trong đầu, bữa tiệc prom đêm qua lại hiện lên giống như trên người...

Bóng dáng Linh vừa khuất, Ren đã đẩy mạnh Luciana ra, lạnh lùng tước chút hạnh phúc nhỏ nhoi mà cậu vừa ban phát cho con bé, đưa tay chùi mạnh miệng mình. Nó giống như một cái tát thẳng vào mặt con bé vậy, thì ra.... đó chính là câu trả lời dành cho cô sao? Nhất quyết không chấp nhận cô?

Quyền năng của Ren thậm chí còn mạnh hơn cả khả năng mà chiếc nhẫn có thể thực hiện, hơn nữa, điều ước của chiếc nhẫn vốn không dành cho Luciana, mà dành cho người con gái đầu tiên đã chạm vào nó.

Tình yêu của con bé sẽ không có hồi đáp, bởi vì nó không xuất phát từ cả hai phía. Để hiểu tại sao trong câu chuyện Aladin và cây đèn thần, thần đèn với tài phép cao như thế mà vẫn không thực hiện được ba điều, một trong ba điều chính là không thể làm ột người buộc phải yêu ai đó.

“Không, ta không chấp nhận, ta có gì không bằng con nhỏ khuyết tật đó chứ? Ta không bỏ cuộc đâu!”- con bé thầm nghĩ.

.....

- Gì chứ? Nói tôi đừng can thiệp chuyện của cô? Chẳng phải cô đang nhờ tôi can thiệp đây sao?

Tên chủ nhân cười nhạt: “Cô cũng cáo lắm, tránh mặt để con ranh này không phát hiện mình đứng đằng sau sao? Haha...giả như cô đừng ngốc nghếch đâm đầu vào hấn thì cô đã không phải khổ sở như bây giờ!”

Hấn liếc nhìn Linh, cô nhóc đang bị trói chặt vào cột, gương mặt xanh xao, mồ hôi càng lúc càng đổ ra nhiều đến nỗi ướt đầm cả áo. Cánh tay cô bị bẻ gãy đã gần lành lại nhưng cơn đau vẫn tiếp tục được nhân lên, làm cô cứ liên tục rơi vào trạng thái mê sảng...

...

”Quý ư?

.....Con không phải là người sao mẹ?...

.....Mẹ ơi, ở đây họ nói.....con là một con quỷ không hoàn thiện, một con quỷ khiếm khuyết....là sao hả mẹ?

Sao họ lại biết bay vậy? Còn con, con không biết.....và cả khả năng của con nữa, tại sao nó cũng không hoàn thiện vậy?...

....Dù sao thì, con vẫn đang cố gắng hoà nhập, mẹ ạ!...

....Thật may mắn, ở đây con cũng có một vài người bạn tốt, họ rất quan tâm con mẹ ạ...

....nhưng...

.....nơi này... có một người khiến con thật sự không biết phải làm sao....

.... ban đầu thì lạnh lùng với con, sau đó thì không ngừng trêu chọc,còn giờ đây, người ấy lại làm cho trái tim con..... đau quá mẹ ơi.....

....người ấy với con, rõ ràng là hai thái cực. Người ấy hoàn thiện về mọi mặt, còn con.....

.....có lẽ vì thế, người ấy ghét con rồi mẹ ạ, coi con như món đồ chơi vậy....

....hồi nhỏ, khi đọc truyện cổ tích, con từng nghĩ rằng vị của nụ hôn chắc là rất ngọt....bây giờ con biết rồi.....nó không chỉ đắng, nó đã làm con đau....

....mẹ ơi, con muốn về lại thế giới cũ, nơi mà không có ai làm con phải đau như thế cả....

..... đau quá, tại sao đau như vậy.....?

....

.....trái tim của con...

....hình như.....chảy máu rồi.....”

...

- Đau... đau quá... - cô nhóc tiếp tục rên rỉ, nửa như tỉnh mà nửa như không.

- Đau lắm sao?

Giọng nói của tên chủ nhân bí ẩn lại vang lên, hấn rút ra một con dao màu xanh phát quang - màu đặc trưng của chất độc farin, đưa một đường dài lên vai cô nhóc.

“Hành hạ cô gái của hậu duệ quỷ giới xem ra cũng không tệ chút nào!”- hấn nhếch môi cười.

- Á!!!!!!!!!!!!!!

Cô nhóc thét lên, cơn đau dữ dội làm cô dần bình tĩnh.

...

- Cậu chủ, nước đây!

Gã tay sai đã mang đến một xô nước, sẵn sàng nhận mệnh lệnh tiếp theo. Tên chủ nhân hất hàm về phía cô nhóc ra hiệu. Ngay lập tức, cả xô nước đổ ụp xuống thân thể cô ...

ÀOOOOOOOOOOOOOOOOO.....

Nước chảy vào vết thương, xót ghê gớm. Cơn đau cũ, cơn đau mới ập đến kéo cô nhóc về với thực tại. Cô mở mắt nhìn xung quanh, một khung cảnh lạ hoắc, tường làm bằng đá ong xám xịt, bốn bề kín như bưng, không khí khô khốc đến đáng sợ. Tuy nhiên, ánh sáng ở đây cũng đủ để cô nhóc nhìn rõ khuôn mặt kẻ đứng đối diện mình.

Mái tóc, đôi môi, gương mặt, mọi thứ đều hết sức hoàn hảo, và đặc biệt hơn cả chính là đôi mắt của người đó, đôi mắt phát ra những tia nhìn vừa đáng sợ vừa cuốn hút đẹp đến nao lòng, một đôi mắt màu hổ phách quen thuộc.

Chẳng nhẽ cô đang mơ sao? Trên đời này còn có kẻ đủ hoàn mỹ được như cái người đã làm trái tim cô đau đốn đến tột cùng đó hay sao? Còn sao?

- Chuyện gì vậy? Một nhát dao ít quá à?

Giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên, giây phút đó, cô nhóc cảm thấy dường như mình càng lún sâu hơn vào bất hạnh. Cô không muốn tin vào cái hình ảnh mà mình đang được thấy nữa. Tại sao?

- Anh là.....Ren?

RẦM RẦM...

Chỉ Nhược gõ mạnh lên cánh cửa phòng 207.

- Mở cửa đi mà! Tôi có việc gấp!

RẦM RẦM...

- Làm ơn m....

Cô đang định nói tiếp thì vội im bặt, trống ngực bồng đập rộn ràng. Cánh cửa bật mở:

- Có chuyện gì vậy, đây là kí túc xá nam mà? - Shirou nhìn Chỉ Nhược ra chiều khó hiểu.

- M...Mình muốn hỏi.... L...Lung Linh....ukm....cô ấy có đến đây không?

- Không, có chuyện gì vậy?

- Tối qua sau khi tan tiệc prom, cô ấy không trở về phòng. Mình...mình được biết đây là phòng lúc trước của cô ấy nên đến hỏi.... à, nếu như mình làm phiền thì mình sẽ đi ngay....

- Cô ta không về phòng sao?

Ren đột nhiên xuất hiện làm Chỉ Nhược mặt đang đỏ lại càng đỏ hơn:

- A.....Vâng.... à, mình tìm thấy cái nơ kẹp tóc của cô ấy rơi ở hành lang..... hình như nó....

Cô bạn chưa kịp nói xong thì cậu nhóc đã giật phắt lấy. Đột nhiên, gương mặt cậu biến sắc...

- Cái gì thế này? Máu???

Là máu của cô ấy?

- KHỐN THẬT!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cậu nhóc lại gào lên, lao thẳng người ra ngoài ban công. Cái khổ gì vậy chứ? Cảm giác này lại đến nữa, cô luôn gặp nguy hiểm khi mà cậu không có mặt là sao, tại sao mỗi lần cô chạy đi lại là một lần cô rơi vào vòng nguy hiểm vậy chứ? Muốn cậu chết mới vừa lòng hay sao?

Có lẽ phải trói chặt cô vào người thì cậu mới yên tâm mất, nhưng cậu không thể giữ cô bên mình được nữa rồi, bởi vì khả năng đó của cậu đang hình thành, và cậu sợ, cậu giết cô ấy mất.....

Không thể thế được!!!!

Từ giờ cho đến lễ trưởng thành, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng, cậu được ở bên cô ấy...

Dù cô ấy đang ở đâu, bằng mọi giá, cậu nhất định không thể để chuyện gì xảy ra với cô ấy được.

“Đừng có để bị làm sao đó, con vịt ngốc nghếch, đợi tôi đến!”

37. Chương 37

Chap 37

Tôi cố gắng mở to đôi mắt sưng húp vì khóc nhiều để nhìn cho rõ cái thân ảnh đang đứng trước mặt mình, phải khó khăn lắm, tôi mới cất lên được mấy tiếng yếu ớt:

- Anh là.....Ren?

Cái gì thế này? Dáng hình đó, giọng nói đó, khuôn mặt đó, và cả đôi mắt màu hổ phách với những tia nhìn sắc bén không lẫn đi đâu được đó, rõ ràng là của.....

Tôi nhắm chặt mắt, lắc lắc đầu, chắc là bị hoa mắt rồi, sao có thể chứ, làm sao mà lại là hắn được chứ?

“Ảo giác thôi, chỉ là ảo giác thôi!” - tôi tự trấn an.

BỐP BỐP...

Tên đó vỗ vỗ lòng bàn tay, nhếch môi để lộ nụ cười nửa miệng:

- Tốt, chưa mất trí! Tôi cũng nhớ là tối qua không có đập vào đầu cô.

Nghe vậy, tôi cất lực lắc đầu, dù biết hơi sức chả còn đọng lại là mấy:

- Không thể.....anh đang mạo nhận.....anh không phải....

- Ồ, tại sao lại không nhỉ?

Hắn cười khinh khỉnh, tay nhấc cằm tôi lên với vẻ đùa cợt.

Đúng gương mặt tôi đang nhìn thấy là của tên hồ ly xấu xa đó rồi, cái kiểu nói chuyện này cũng hao hao hắn....nhưng mà....

- ...Dù rất giống...nhưng....anh không phải.... - tôi gắng gượng nói.

- Lí do?

- Chưa bao giờ.....hắn ta làm trò này với tôi..... - giọng tôi đứt quãng.

Đúng thế, tôi công nhận là Hitler còn phải gọi con khủng long bạo chúa đó hai tiếng ông nội, nhưng trước giờ hắn đâu có dùng mấy trò hành hạ thời trung cổ này với tôi và với phụ nữ nói chung đâu, gì chứ, đã tự mình thuộc về phe XY mà chơi thế thì chả “fair” tí nào!

- Tự tin quá nhỉ? Cô nghĩ rằng mình giữ vai trò gì trong lòng cái kẻ mà cô đang khẳng định không phải là tôi ấy?

- Tôi....

- Cô có dám chắc chắn hắn sẽ không bao giờ làm thế này với cô không? Hay chỉ là “chưa” thôi?

“.....”

Ừ đúng, tôi có đang bị ngu không khi cho rằng cá sấu nhân từ nhỉ? Nếu vậy có khác gì tuyên bố với thế giới rằng Thị Nở có tên khác là Thuý Kiều chứ?

Chẳng lẽ tôi đã quên hẳn ta sẵn sàng xé toạc một cô gái như Luciana mà không hề do dự sao? Hay tôi không biết gì về vụ hẳn xử gọn 148 người ở thế giới yêu quý của tôi như thế nào?

Và còn tôi nữa, tôi là cái gì của hẳn nhỉ?

Mẹ chẳng? Haha..... :))

Hay là em gái? Sao bảo hẳn con một????

Thế “người yêu”? Tưởng hẳn theo chủ nghĩa độc thân hay tự kỉ ám thị hay mắc chứng “tôi chỉ yêu tôi” chứ?

Không phải mẹ, không phải em gái, không phải người yêu, cũng chẳng phải bạn bè gì sất, thế tôi là cái gì?

Kết luận: Tôi đương nhiên CHẮC là cái gì với hẳn! Đúng rồi!

Mà với trọng trách “thiên tử” tương lai của hẳn, ngược đãi một đứa chả là cái gì thì chắc ở đây không vi phạm pháp luật rồi.

Quên nữa, chẳng phải hẳn coi tôi là đồ chơi sao? Thế hành động chơi đồ chơi này của hẳn có gì bất bình thường đâu nhỉ? Bất bình thường là tôi chứ, tự nhiên tôi muốn cắm cái biển “VIP” vào trái tim hẳn làm chi, đòi làm “Very Important Person” của hẳn ư? Có khi hẳn đang nghĩ tôi bị thần kinh đấy, hẳn đọc được tôi nghĩ cái gì mà.

Hẳn đã chọn rồi, tiệc prom hôm qua hẳn đã chọn rồi, VIP của hẳn....

....không phải là tôi!!!

...

Tự nhiên đi tổn nơron bắt não phân tích cái gì đâu không, chuyện này hiển nhiên mà, sao tôi hâm thế không biết, lại đi chứng minh mặt trời nó lặn đằng tây. Sao mà chỉ số nờ-gờ-u (NGU) của tôi lại tăng nhanh thế này nhỉ? Thôi bỏ đi.

- Cô thích tôi đúng không?

ẶC!!! O- - - - - 0

Hẳn ta....

- Anh....nói....nói gì thế? - Máu trong người tôi dồn hết cả lên mặt - ...ai bảo anh là tôi.....

- Không biết cảm giác bị người mình thích làm tổn thương thì sao ta? - con cá sấu đó cất tiếng.

- Hả? Anh...

Tôi đang ngờ ngờ không hiểu gì thì....

PHẬP!!!

- Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! - tôi hét lên.

Hẳn cầm mạnh con dao đâm vào chỗ vết cứa dài vừa để lại trên vai tôi khiến vết thương được thể càng nứt toác ra. Khả năng của tôi vốn không hề hoàn thiện, để phục hồi chỗ gãy ở cánh tay đã tốn nhiều năng lượng rồi, giờ lại thêm vết thương mới, mất máu nhiều và đau đớn gia tăng khiến tôi không còn đủ sức gắng gượng nữa, mắt cứ hoa dần...

- Ha, chắc đau lắm nhỉ? Chảy máu nhiều thế này cơ mà!

Hẳn cười cợt nhả.

Máu tôi nhỏ tong tũng xuống nền đất ẩm, mồ hôi túa ra khắp người. Đau đớn đến thất điên bát đảo, Diêm đại lão gia ở đâu đến gấp tôi đi quách cho rồi...

Tên khốn này, hẳn muốn giết tôi sao?

Tại sao chứ? Tại sao làm vậy với tôi? Tôi khiến hấn ngứa mắt quá rồi à?

Đau quá, mắt tôi thấy cay cay.

...

- Cứ từ từ nếm trải cảm giác nhé, chúc vui vẻ! Haha...

Dứt lời, hấn quay người bỏ đi để mặc tôi lại một mình trong căn phòng giống như nhà ngục đó.

Tôi nhìn xuống vết thương trên vai, máu cứ chảy xối xả chẳng chịu ngừng lại, cười nhạt.

“Cái chỗ đang chảy máu này không phải là nơi đau nhất đâu, anh biết không? Tiệc prom tối qua, anh đã đâm vào trái tim tôi một nhát, và hôm nay, anh nhẩn tâm nhổ con dao ấy ra đâm lại một lần nữa.....”

Vẫn biết với hấn, tôi chẳng là gì, vậy mà tại sao tôi lại ngu ngốc đặt hấn vào vị trí quan trọng nhất trong trái tim mình chứ, sao lại cho hấn làm VIP của tôi chứ?..... Ngốc ơi là ngốc!

“Rốt cuộc là ở đâu? Cô ấy đang ở đâu chứ?”. Ren gần như phát điên lên được rồi, mùi máu của Linh toả ra từ chiếc nơ kẹp tóc có vẻ đang gào lên với cậu rằng chủ nhân của nó gặp nguy hiểm, ấy thế mà cậu lại chẳng thể làm được gì cả.

Ngày hôm qua, cậu cố ý làm như thế, bởi vì cậu đã quyết định sẽ không trối buộc cô ấy lại bên mình nữa. Luciana, con nhỏ đó nói không sai, nếu cố tình giữ cô ấy ở bên thì cậu chẳng phải sẽ hại cô ấy sao?

Ai nói là cậu hoàn hảo? Khi mà trong người cậu tồn tại cái khả năng quái gở đó, cái khả năng sẽ trỗi dậy vào đúng ngày lễ trưởng thành và đe dọa đến mạng sống của cô gái mà cậu yêu thương, nếu như....

Không, mẹ cậu đã rời xa cậu vì lí do đó rồi, cậu không thể cũng mất cô ấy như thế, thà cậu rời xa cô ấy...

Nhưng...

Nếu cô ấy cứ gặp nguy hiểm thế này thì làm sao mà cậu an tâm rời xa cô ấy được chứ?

BỐP!!!

- CÁI CON VỊT NGỐC NGHECH NÀY CÔ CHẾT Ở ĐÂU RỒI HẢ???

Ren tức mình đâm mạnh vào thân cây đại thụ lớn trong khu rừng bị yểm bùa sau một hồi tìm kiếm quanh kết giới nhưng vô vọng, ai ngờ...

Từ thân cây phát ra ánh sáng màu xanh lục, những đường nét gỗ ghề trồi lên tạo thành một hình vòng tròn lớn sâu và rộng, sương mù lập tức dày đặc lại ở xung quanh chỗ cậu đang đứng. Một mật đạo khác thông sang nơi nào đó tại lãnh địa quỷ.

Cậu nhóc nhíu mày suy nghĩ gì đó, rồi không chần chừ, cậu bước vào.

Mật đạo thông đến một cái đầm rộng, bên cạnh là rừng cây huyết rồng có hình dạng giống như cây nấm ở tán trên, tán dưới là những vân dài bao phủ dọc theo thân cây đỏ au như màu máu tươi, cao cả chọc thủng..

Như có ai mách bảo, cậu nhóc cứ đi thẳng về phía ấy, xa xa hiện lên hình ảnh một dáng người ngồi tựa vào thân cây, một dáng người rất quen thuộc.

Bước chân cậu ngày càng nhanh hơn, gấp hơn, rồi như vẫn còn quá chậm, cậu nhún người bay thẳng về phía gốc cây ấy.

- Này, tỉnh dậy mau! Sao cô lại ở đây hả? - cậu nhóc lay mạnh người Linh -này, vịt con!

Cô nhóc mở hé mắt, hình ảnh hiện lên mờ mờ rồi rõ dần cho đến khi cô nhóc xác định rõ gương mặt kẻ đứng đối diện. Ngay lập tức, mặt cô tái mét lại, cô dùng chút sức còn lại đẩy mạnh Ren ra rồi vội vàng nhích nhanh về phía sau, hai tay chắn trước ngực run lấy bầy.

- Ý gì đây hả? - Ren chau mày.

“.....”

Không có tiếng cô nhóc đáp lại, cậu bèn tiến đến gần hơn, nhưng ngay khi cậu vừa đưa tay ra định vén mấy sợi tóc xoã xuống mặt Linh thì nghe tiếng cô nhóc đầy hoảng sợ:

- Tránh ra, tránh xa tôi ra!

- Cô bị gì thế hả? - Ren nắm lấy hai vai cô nhóc lay mạnh.

- A!!!!!!!

Cô nhóc hét lên, co rúm người lại. Ren giật mình liếc xuống bàn tay phải của cậu, bàn tay dính đầy máu, máu ở trên người cô nhóc.

- Chuyện gì thế này? Sao cô lại bị thương vậy hả?

Cô nhóc không trả lời, chỉ cười nhạt nhìn đi chỗ khác.

- Tôi hỏi cô chuyện gì đã xảy ra, HẢ???

Vẫn không trả lời, cậu nhóc cúi, nắm lấy cằm cô xoay về phía mình:

- Nhìn tôi, trả lời đi! Vết thương này là sao hả?

- Chẳng phải là anh ban cho sao, từ khi nào anh biết vừa đâm vừa xoa theo kiểu giả nai như thế này vậy?

Cô nhóc ném cho cậu cái nhìn căm ghét, nước mắt đã trào ra cùng với máu trên vai.

- Con dao của anh đâu rồi? - cô nhóc đưa tay lên ngực trái - ... đây, đâm vào đây này!

- Cái.....?

Ren tròn mắt nhìn cô nhóc, cả người cậu như đóng băng lại, quái quỷ gì đang xảy ra thế này?

38. Chương 38

Chap 38

Lãnh địa quỷ - thế giới của các vong hồn, tà ma, yêu quái, cũng chính là nơi chứa quỷ ngự trị, một không gian thứ hai hay được con người tưởng tượng đến với tên gọi “địa ngục” mà lãnh đạo cao nhất theo cách hiểu của họ là Diêm vương.

Thực ra mà nói, nơi đây cũng có nhiều điểm tương đồng với thế giới của chúng ta, nó cũng chia làm nhiều thành phố, có các tầng lớp “dân cư” khác nhau. Tuy nhiên cũng có nhiều khác biệt rất lớn mà tác giả Im a devil thậm chí dành ra ba ngày ngồi kể cho các bạn nghe chắc cũng không hết được. Tóm lại, dưới góc độ con người, chúng ta tạm hiểu rằng đây là một nơi mà chuyện gì cũng có thể xảy ra được, một thế giới vừa thực lại vừa hư.

Và Linh - cô nhóc devil không hoàn thiện từ nhỏ đã lớn lên ở thế giới con người vừa bị bắt cóc đến đây - đến mảnh đất đáng lẽ phải là quê hương của mình. Sau hành động dã man của một “Ren” khác với cô, liệu chuyện gì sẽ xảy ra tiếp?...
=====

.....

” ... ưm...

Đau quá, toàn thân ê ẩm.....có phải mình đã lên đường đi gặp tổ tiên không nhỉ?.....”

Tôi chậm rãi mở mắt, ánh sáng chói loà khiến tôi thấy khó chịu. Mắt khoảng 10 giây, à không....20 giây, tôi mới nhìn rõ được khung cảnh trước mắt.

Đập vào mắt tôi là cả một không gian rộng lớn.....hình chữ nhật, ánh vàng sáng lấp lánh của lân tinh khiến tôi thấy đau hết cả cửa sổ tâm hồn.

“Nếu đây là thiên đường thì cũng sáng quá mức cần thiết rồi đấy!”.

Tôi lẩm bẩm, di chuyển con mắt ra xung quanh, và tí nữa thì hai viên ngọc vô giá của tôi bắn ra khỏi hốc mắt. Đây là một căn phòng, không phải “paradise trong mơ” của tôi, nhưng lại thuộc diện mà nào tôi thậm chí không đủ nể nhần để tưởng tượng ra nữa.

Căn phòng, chả biết gọi là phòng có hợp không nữa, rộng gấp 10 lần phòng vip của South Devil (mà phòng vip của South Devil thì bạn biết rồi đấy, đi ra tới cửa thôi cũng đủ để thở hồng hộc rờy), tường xung quanh thì cao khiếp, tầm....bảy mét (tôi đoán thế), từ đầu đến cuối ốp (hình như) kim cương đen, sàn nhà khắp nơi hoàn toàn dát vàng (OMG).

Chưa hết đâu, tôi gần như ngoác mồm ra khi nhìn cái giường mình đang nằm (cũng chả biết nên gọi là giường hay....cái sân!!!). Nó to vật vờ, mình tôi đã là gì, một trăm người nữa nằm vẫn còn rộng, toàn bộ ga trải giường, chăn, gối đều phủ nhung đen mềm mại, sờ vào thích muốn chết. Và còn vân vân những thứ kì lạ khác không biết nên gọi như thế nào nữa.

Tôi nhìn đến chảy cả nước miếng, chỗ này là tư dinh của tên độc tài nào không biết, giàu phát sợ, chắc chắn là vợ vét cật lực đây, bảo sao dân mình nghèo như thế, và trong những người nghèo như thế có cả tôi nữa. Đúng là cái đồ tham lam, chuyên quyền, độc đoán, tư sản vô lương tâm...

Tôi đang lẩm bẩm c-h-ử-i + r-ử-a trong đầu thì một dấu hỏi to bùng nổ bỗng nhiên nhảy ra: “Đây là đâu? Tại sao mình ở đây nhỉ???”

Bất giác tôi đưa tay lên định gỡ đầu thì một bên vai chợt đau nhói, cánh tay cũng đau theo. Ngay lập tức những hình ảnh kinh hoàng lại xuất hiện trong tâm trí tôi.....

Đúng rồi.....vết thương này.....là do....

Mất tôi bỗng nhoè đi, tôi không muốn tin rằng đó là hấn, nhưng lý trí tôi thì không sao nghĩ khác đi được, bởi vì trăm nghe không bằng một thấy, là tôi thấy hấn, chẳng phải ai khác, đã đâm tôi....

Tôi thật sự không là gì với hấn sao? Không là gì ?.....

- Chắc mình điên rồi!

Tôi cố gượng cười với bản thân, đưa tay lên định lau nước mắt. Chợt có tiếng nói vang vọng...

- Còn sống à?

Giọng nói trầm trầm vang lên khiến tay tôi chưa kịp lau nước mắt chợt khựng lại giữa không trung. Tôi ngẩng đầu nhìn, cánh cửa phòng rộng lớn cũng phủ một lớp vàng rờn đã mở ra tự khi nào, con cá sấu độc ác đó đứng tựa đầu vào cửa, dùng ánh mắt lạnh lẽo quen thuộc nhìn tôi, miệng hơi nhếch lên.

Tôi mở to mắt kinh ngạc, sau hai giây nhìn hấn trân trân, tôi hốt hoảng lùi nhanh ra sau, vội vàng đến nỗi khi lưng tôi đập mạnh vào thành giường thì tôi thậm chí quên cả cơn đau, trong lòng chỉ còn lại sự sợ hãi dâng trào. Tôi co rúm người lại một góc, toàn thân run lấy bầy.

Gương mặt hấn bỗng dưng tối sầm lại y như trời sắp bão, đôi mắt trợn trừng lên nhìn tôi như đao phủ nhìn tử tù, hình như hấn tức giận thì phải, đến nỗi nắm đấm của trong tay hấn vỡ tan sau cái siết mạnh.

Xác định rồi, chắc chắn tôi đang trên đường hành quân đến kết cục của cái năm cửa kia rồi, hơi đức phật từ bi, kiếp trước và cả kiếp này con đã làm gì nên tội đâu TTTT- TTTT....

Tôi hé mắt nhìn lên, ối lạy chúa tôi, hấn đang tiến đến đây, a di đà phật, đừng để hấn giết con, con còn mẹ già mỗi mắt ngóng trông, còn cả tương lai tươi sáng, còn chưa lấy chồng, còn chưa....vì vậy xin đừng để hấn giết con, con không muốn bị tra tấn nữa đâu trời ơi TTT- TTT!!!!

Xong phim rồi, hấn đến rồi. Tần số run rẩy của tôi tăng vọt.

- Cô....

Hấn định nói gì đó, tay đưa lên muốn chạm vào tôi nhưng tôi rút người về sau. Tay hấn vừa đưa ra một nửa chợt khựng lại, nắm chặt rồi hạ xuống, không chạm vào tôi nữa.

- Thấy ghê tởm à? - hấn nói.

Câu đó của hắn làm tim tôi nhói một cái, nhưng tôi không trả lời, chỉ đưa tay lên nắm lấy ngực áo. Nhưng.....quái gì thế này, đây..... đâu phải là áo của tôi? Đúng rồi, đây không phải bộ đồ tôi mặc hôm trước.

Cảm thấy như điện chạy dọc sống lưng, tôi len lén nhìn xuống người. Mất tôi bắn ra lần hai, vết thương đã được băng bó, còn bộ váy xanh của tôi đã được thay thế bằng một....chiếc áo sơ mi đen, tôi mặc vào dài như cái váy, rộng thùng thình, và bởi vì rộng quá nên trễ cả xuống vai, trông đến là.....khêu gợi.

Tôi xấu hổ kéo nhanh phần áo bị trễ lên, lấp bắp:

- Cáicái này....không phải là.....anh thay đấy chứ?

Hắn im lặng, lát sau mới cất tiếng:

- Chê thì cởi ra! Nếu cô cảm thấy ghê tởm những thứ liên quan đến tôi.

Sặc, hắn vứt đồ của tôi đi đằng nào rồi, giờ bảo tôi cởi ra thì....nude chắc? Cái đồ bệnh hoạn này! Hơn nữa tôi đâu có phải là chê gì chiếc áo...

- Ý tôi là.....anh đã thay nó? (hiểu chưa, tôi hỏi là ai thay, cái tên đàn độn)

Hắn ngậy người, sau đó nhếch mép thần nhiên nói:

- Bộ kia rách rồi, ở đây không sẵn đồ của con gái nên tôi lấy tạm cái này.... -hắn lấp lửng.

WHAT THE.....??? Tức là hắn thay sao trời, thế thì còn gì là..... hết rồi, hết rồi, bị nhìn hết rồi, từ đầu chí cuối.....làm sao mà sau này tôi lấy chồng đây hả cái đồ Sở Khanh kia.... huhuhuhu....

Nhìn mặt tôi cắt không còn giọt máu, hắn cười khinh khỉnh nói tiếp câu vừa nãy:

-đưa thị nữ thay cho cô!

Ếc? Tôi ngược lên nhìn hắn, hỏi ngớ ngẩn:

- Nghĩa là.....không phải anh thay? (may quá, vẫn còn lấy chồng được!)

- Vậy là muốn tôi làm sao?

Hắn lại tiếp tục cái điệu cười mang phong cách đều giả của hắn. Tôi đỏ mặt quát lên:

- Không phải!

“DÂM TẶC!” - tôi thầm c.h.ử.i trong đầu.

- C.h.ử.i rất hay! - hắn nói (omg sao cái cái đầu ngu lại cứ quên là con cá sấu này biết đọc ý nghĩ chứ T- T)

Hắn chìa ra trước mặt tôi một cốc nước gì đó trắng trắng, ra lệnh:

- Uống đi!

Ngu cũng biết là thuốc độc. Bà đây thà chết không uống.

- Cái này không phải độc được. - hắn lạnh lùng nói.

Chém gió, chẳng lẽ hắn đang chơi trò vừa đâm vừa xoa sao, đâm cho tôi bị thương rồi mang thuốc đến bắt uống, đạo lý ở đâu chứ? Nghĩ vậy, tôi liền ngoảnh mặt đi chỗ khác.

- Nhất định không uống?

Ồ đấy, xem con cá sấu này làm gì được tôi.

- Làm gì có ai cứng đầu như cô hử!

- Thì cũng làm gì có ai đòi bại như anh! - tôi đáp lại.

- Giải lắm, cũng được!

Hắn thua rồi, “Haha... công lý đã chiến thắng! Mình đúng là một con quỷ vĩ đại.”

- Tôi dùng miệng mớm cho cô vậy! - hắn cười tự đắc.

Cái.....? Trời ơi biết ngay con cá sấu này sẽ không bỏ cuộc dễ dàng đâu mà, xấu xa đến thế là cùng.

- Anh dám!

- Tại sao lại không? - hấn vẫn cứ giữ cái điệu cười nửa miệng chết tiệt đó.

Tôi bực mình hét lên:

- Rốt cuộc là anh muốn chơi món đồ chơi này đến khi nào đây hả, hành hạ được tôi thì anh sung sướng lắm chứ gì? Được rồi, tôi cho anh toại nguyện.

Vừa nói tôi vừa giằng cốc nước trên tay hấn giữa cổ dốc thẳng vào miệng. Nhưng cái vị ngọt lịm của dòng chất lỏng này một lần nữa khiến tim tôi đau nhói, không phải vì hấn làm tôi đau, mà vì chính tôi đã làm mình đau.

Nó chỉ đơn giản là một cốc sữa - thức uống tôi ưa thích nhất, vậy mà tôi lại nghĩ đây là thuốc độc nữa chứ.

Tôi đã nghi ngờ hấn, nhưng tôi có lí do để nghi ngờ cơ mà, hấn là kẻ đã khiến tôi bị thương, đúng thế, vậy tại sao tôi lại hối hận thế này chứ.

Gương mặt hấn tối sầm lại, đôi mắt như chỉ chực xé nát tôi ra:

- Cô vẫn nghĩ là tôi ư? - giọng nói của hấn trầm xuống, đã mang chút gì đó bi thương nhưng trên cả là sự phẫn nộ -...VẬY THÌ ĐÓ CHÍNH LÀ TÔI ĐẤY!!!

CHOANGGGGGGGGGG...

Chiếc cốc trên tay tôi bị hấn ném thẳng vào tường.

- Anh...

“Anh làm gì thế?”, tôi định nói vậy nhưng không kịp. Hấn nắm lấy tay tôi đè xuống giường, không để cho tôi kịp thốt ra thêm bất cứ câu nào, môi ép chặt xuống, điên cuồng ngấu nghiến như để trừng phạt.

...

Những hình ảnh mà Ren thấy được trong kí ức của Linh khiến cậu hết sức bàng hoàng, hơn cả là đau đớn. Tin được không, cậu nhìn thấy hình ảnh của mình cầm dao đâm vào cô ấy, cười khinh khỉnh nhìn cô ấy cắn răng chịu đau, nói những lời k.h.ố.n n.ạ.n với cô ấy, tin được không?

....

Hai phút, chắc vậy, ột nụ hôn đầy những cảm xúc bi phần khó nói thành lời, và có lẽ..... ột dấu chấm hết.

Cậu buông cô nhóc ra, lạnh lùng quay lưng bỏ đi.

- Khoan đã! - giọng cô nhóc gọi với theo.

- Rốt cuộc tôi là cái gì của anh hả?

Ren không quay lại, cậu sợ phải thấy cô ấy khóc, nhưng cậu vẫn đáp:

- Đồ chơi!

- Tạisao? Tại sao chỉ là....?

- Vì tôi ghét cô. Đáng ra tôi nên giết cô từ lâu rồi mới phải!

“.....”

- Vài ngày nữa sẽ có người đưa cô trở về nhà, tôi không muốn thấy mặt cô ở South Devil nữa đâu.

Nói xong, cậu bước nhanh ra khỏi phòng, thật nhanh, bởi vì nếu không chỉ cần một tiếng nấc nhỏ của cô ấy lọt vào tai, có lẽ cậu sẽ không thể dần lòng mà quay lại ôm chặt lấy cô ấy.

“Hãy cứ hận tôi đi, chỉ có như vậy, tôi mới có thể để em rời xa tôi được.”

” Xin lỗi, đã làm em phải đau. ”

“Xin lỗi!”

- Điện hạ, đã tìm ra manh mối của chất độc bám trên chiếc váy xanh mà điện hạ đưa cho thần.

Một tiểu quý bẩm báo.

- Thế nào?

- Dạ, nó thuộc dòng chất độc farin, một chất kịch độc khá phổ biến trong giới quý, có điều....

- Sao lại ngập ngừng? Nói tiếp đi!

- Có điều loại này, chỉ hoàng tộc chi tộc phía đông mới có, thưa điện hạ!

- Hoàng tộc? Chi tộc phía đông?

Ren nhú mảy, lát sau khoé môi cậu lại nhếch lên lần nữa.

- Thì ra

39. Chương 39

Chap 39

Một tiếng....

Một tiếng nữa.....

Một tiếng nữa nữa.....

Tôi ngồi thẫn thờ trên chiếc giường rộng hồi lâu, tự thấy là mình đang có tâm trạng rất giống mấy người bị “7-love”, nhưng ngẫm lại thấy không hợp lí, bèn lắc lắc cái đầu. Đây là người ta thất tình, còn tôi, thất cái gì không biết? Tóm lại tôi chỉ thông suốt một điều đó là tôi cảm thấy mình đang đứng ở mép vực thẳm, chênh vênh giữa sự sống và cái chết, sau đó thì hấn đến..... ập ột phát!!!

Rút ra một triết lí để đời: những kẻ có vẻ bề ngoài khiến người ta nhìn vào buộc phải nuốt nước bọt ừng ực mà ví dụ điển hình là con cá sấu đó, ẩn sau cái vỏ perfect về mặt hình thức của hấn, là một tâm hồn.....cá sấu hoàn hảo, và xét về mặt toán học, mức độ xấu xa đó là DƯƠNG VÔ CÙNG. Tôi không thể nhưng tôi đảm bảo đấy.

Và điều này dẫn đến một chân lý: ai mà nung nấu ý định yêu hấn thì chỉ có nước đi mua bảo hiểm nhân thọ thôi, nhìn gương tôi đây này, ấy chết không phải.....không phải là tôi cũng yêu hấn, ý tôi là....tôi chỉ thấy tội cho Luciana, vừa đẹp người lại vừa đẹp nét thể mà bị ép gả cho hấn, đúng là tội lỗi (lời tác giả: điều này thì chưa chắc đâu cô nương!!!).

Haizzz.....vẫn biết thở dài là không tốt, nhưng đó hình như là cách duy nhất giúp tôi giải toả căng thẳng thì phải. Suốt từ nãy đến giờ, tôi cứ đi lòng vòng tìm gạch để ném đá những câu nói đáng ghét của hấn cứ lớn vồn trong đầu.

Giờ? “Tôi ghét cô”? Ai quan tâm đâu mà phát biểu cảm tưởng.

“Đáng lẽ tôi nên giết cô từ lâu rồi mới phải”? Xin lỗi chứ, biết trước đã giàu, tôi mà biết trước sẽ có ngày đụng phải con cáo già gian ác bệnh hoạn như anh thì có cho vàng tôi cũng cóc thèm đến học ở South Devil. Anh hối hận chứ gì, giờ giết tôi vẫn còn kịp chán, sao anh không làm luôn đi, đừng nói với tôi là “hội chứng sợ bắn” của anh không cho phép, đồ độc ác >- “Tôi không muốn nhìn thấy mặt cô ở South Devil nữa”? Anh tưởng chỉ có anh biết tự ái thôi à, tôi cũng có sĩ diện của tôi chứ, anh đuổi chứ gì? OK, tôi đi, tưởng bà đây vương vấn cái mặt của anh chắc. Nói cho anh hay, dù danh sách “những cô nàng xin chết” của anh có dài hơn Vạn Lí Trường Thành thì cũng yên tâm là sẽ không dính tên của tôi đâu. Giờ tôi lập tức biến khỏi đây, anh có thể tha hồ mà cười phở lớ được rồi.

Máu sĩ diện trong tình trạng thủy triều lên, tôi trào xuống giường chạy về phía cửa, định bỏ đi. Đúng lúc tay tôi sắp chạm đến cánh cửa thì bỗng nó bật mở...

- Tiểu thư, cô định đi đâu vậy?

Một cô gái vận trang phục kiểu như JJ - phù thủy của Oruku trong Gaoranger, trên đầu có một cái sừng nhỏ, trông rất chững chạc tròn mắt nhìn tôi.

- O.... à, em đang định trốn... ý nhầm, đang định.....về nhà. - tôi đính chính.

- Xin lỗi tiểu thư, không có lệnh của điện hạ, tôi không thể để tiểu thư ra ngoài được!

What the hell? Không có lệnh của hắc thì tôi không được ra ngoài? Cho hỏi cái định lí này ai chứng minh thế?

Tôi tròn tròn mắt, vội mở miệng phản bác:

- Hắc đuổi em mà, con cá sấu đó hắc...

- Tiểu thư, điện hạ là hậu duệ quý giới, cách dùng từ của cô xem chừng quá vô lễ rồi! - chị ấy nghiêm mặt nhắc nhở.

- Nhưng....

- Tiểu thư, nếu là kẻ khác, với cách xưng hô như vừa rồi, cô sẽ lập tức bị đẩy xuống tầng sâu nhất của lãnh địa (tức địa ngục), muôn kiếp không được siêu sinh, cô biết chứ?

Tôi nuốt nước bọt đánh ực, sợ xanh cả mặt.

- Đã đến giờ dùng bữa, mời tiểu thư theo tôi. - chị ấy lại nói.

- Em không ăn đồ của hắc. - tôi gắt.

- Đây là lệnh của điện hạ, mời tiểu thư đi dùng bữa, bắt buộc!

Chẳng ra cái thể thống cống rãnh gì hết, kiểu cho người đi “mời” này của hắc sặc mùi xã hội đen ý.

- Em không đi!

- Tiểu thư, cô đừng ép tôi phải dùng đến quỷ thuật để cưỡng chế.

Omg. Kiếp trước bà cô này làm cảnh sát chắc?

- Được rồi, em đi! - tôi vùng vằng nói.

- Cảm ơn cô, tiểu thư!

- Em không phải tiểu thư, chị đừng gọi như thế, em là Linh. - tôi nói.

- Vâng, tiểu thư Linh!

=.=

Lúc này tôi cảm thấy mình cứ như tù nhân ý, vô cùng hối hận vì ngày trước đã bỏ qua sê-ri phim truyền hình “Vượt ngục” của Mỹ.

....

Qua vài lời của chị quản gia (tôi đoán thế) mang tên Polin (gần giống police, hèn gì), tôi được biết hiện tại tôi đang ở lãnh địa quý, cụ thể hơn là đang ở nhà của hắc, và vì hắc là ông vua con, suy ra đây là “hoàng cung” theo cách gọi của con người, hay “chính điện Loudias” theo cách gọi ở đây. Thảo nào mà xa xỉ gấp một tỉ lần trường trung học South Devil. Nghĩ đến sàn nhà ở đây còn dát cả vàng, lại nghĩ đến hoàn cảnh của mình hồi trước, tôi không thể ngăn miệng mình c.h.ử.i hắc một câu “tư sản độc ác”. Hic, đúng là kẻ ăn không hết người lần chẳng ra.

Đến trước một căn phòng, chị Polin bảo tôi vào trong một mình vì chị ấy không được phép. Chối tí cái quy luật đậm đà tư tưởng phong kiến ở đây, tôi chép miệng đẩy cửa bước vào, không dám mạnh tay tại vì sợ

long mắt mấy viên ngọc đính đầy trên cái cửa cũng lại dát vàng nốt này thì có đi làm cật lực cũng không đủ tiền đền, miệng tiếp tục lẩm bẩm “cuộc đời thật lắm bất công, thằng hai hộp sữa thằng không hộp nào”.

- Cô bò đến đây đây à, ốc sên? - hấn nhếch mép.

Con cá sấu chết tiệt!

Hấn tưởng cái cung điện nhà hấn bé lắm đấy chắc? Tôi không biết bay, là đồ khuyết tật đó, nhanh ư? Điệp vụ bất khả thi.

Tôi vác nguyên bộ mặt hầm hầm kéo ghế ngồi xuống, thở phào vì cuối cùng cũng tìm ra thứ gì đó không.....dát vàng.

- Tưởng có người đuổi nên đang tính bỏ đi, ai dè lại được “mời” đến dùng bữa tối, chẳng biết có toàn mạng trở về không! - tôi đá đểu.

Hấn thu lại nụ cười, ánh mắt xoáy sâu vào tôi và cứ thế nhìn tôi chăm chăm, chả biết là nhìn đếu hay..... có ý đồ gì đen tối.

- Hở quần hở áo gì đâu mà nhìn!

Tôi đỏ mặt quát, vội cúi gầm xuống bàn, chỉ biết gào ầm lên trong đầu “đập cái gì mà đập” với trái tim ngốc nghếch không chịu nghe lời, đáng tiếc dù vậy nó vẫn cứ “thịch thịch” càng lúc càng nhanh.

- Ăn đi! - hấn cất tiếng.

- Ăn từng này? - tôi trợn tròn mắt hết nhìn đồng đồ ăn để đến cả trăm món trên bàn rồi lại xoay sang nhìn hấn.

Hấn không thèm đáp, bắt đầu lấy đũa gấp thức ăn..... ình (tất nhiên làm gì có chuyện hấn gấp cho ai, dù có bị thương cần bồi bổ cũng thế thôi, tóm lại ác quỷ thì không thành bồ tát được!).

Nghĩ lại thì hình như tôi chưa từng ăn cơm chung với hấn bao giờ, tôi nhớ mang máng là khi tôi vừa đến South Devil, lúc Shirou rủ tôi đi ăn cùng thì hấn đã ném vào mặt tôi một câu đại loại thế này: “có cô ta tôi nuốt không nổi!”. Ồ, giờ mới biết tên này là một thiên tài bộ môn chém gió, chứ không thì sao giờ tôi đang “toạ” ở đây mà hấn vẫn ăn ngon lành thế?

Ngay lập tức, ý nghĩ phá đám xuất hiện. Nhè lúc hấn định gấp miếng thịt, tôi giơ đũa giật lấy cho vào miệng nhai rau rầu, thi hành chiến thuật cướp trên giàn mướp.

- Cô.... - hấn nhìn tôi, có vẻ bất ngờ lắm.

Tôi vênh mặt, vừa nhai vừa nhìn hấn đắc ý.

- Giải lắm! - hấn nói.

Ồ, quá khen, bà đây giỏi từ trong bụng mẹ cơ. Tôi còn định đá đểu vài câu kiểu như: “Ngưỡng mộ hả, xin chữ ký đi, tôi không cho đâu!” thì thấy hấn lại chuẩn bị gấp miếng tiếp theo. Thừa thắng xông lên, tôi quyết định tiếp tục ý đồ “cướp ngay trước mũi” của mình. Tuy nhiên, lần này không hề đơn giản như tôi tưởng, hấn đã có phòng bị. Thành thử cảnh tượng lúc này đang diễn ra chắc là trông rất kì cục: cuộc tranh giành một cái đùi gà giữa hai đôi đũa.

Tôi cố gắng nghiêng răng nghiêng lợi kéo cái đùi gà về phía mình và đương nhiên, hấn cũng thế. Đang giành giật, bỗng nhiên tên cá sấu đó buông đũa, tôi bị bất ngờ nên theo đà, cánh tay bật ra sau. Vấn đề là dùng đũa gấp, cái đùi gà trơn tuột, tôi mất đà tay, ba yếu tố quan trọng đều có mặt đầy đủ góp phần giúp chiếc đùi gà rời khỏi đũa và hạ cánh đánh “tôm” một cái rõ kêu xuống tô canh ngay trước mặt.....tôi. Điều gì xảy ra tiếp theo mọi người hấn cũng đoán ra rồi: canh bắn tung toé lên người tôi.

- Rưới nước sốt thành công, đã xong một món ăn mới! - hấn đổ xăng vào căn nhà đang cháy.

Tôi ném cho hấn cái nhìn náy lửa, chỉ số bức xúc tăng đến giới hạn cho phép của bộ y tế.

Hấn cười khinh khỉnh nhìn tôi, và dường như cảm thấy chọc ngoáy chưa đủ, hấn lại tiếp tục:

- Ngưỡng mộ hả? Xin chữ ký đi, yên tâm, tôi không cho đâu!

- Anh...!!!!

DING! Chỉ số bức xúc đã vượt quá giới hạn cho phép của bộ y tế.

Tức quá trời ơi!

Thấy hấn giỏi chưa? Ba phút trước tôi nghĩ câu này, ba phút sau hấn ném nó vào mặt “tác giả” của nó. Đây chính là lý do tại sao tôi dám khẳng định, tài giết người không cần đụng tới chân của hấn đang ở level bá đạo.

Thua đứt đuôi con nòng nọc, điều duy nhất mà tôi có thể làm là kiềm chế, kiềm chế nữa, tiếp tục kiềm chế...

CHOANG!!!!!!!!!!

- Con khốn!

Chiếc gương rơi xuống đất vỡ tan, giọng Luciana nghe như rít qua kẽ răng. Con bé chỉ ức không thể tự tay xé nát những hình ảnh mà mình đang nhìn thấy trong gương, biết thế ngày trước để con nhỏ đó ngã chết cho rồi.

- Xem ra kế hoạch của cô phá sản rồi, quận chúa Luciana! - tên chủ nhân bí mật nhếch môi cười nhạt.

- Im đi, người biết gì mà nói! -con bé gắt.

- Cô chẳng phải nhìn rất rõ rồi sao, họ trông có vẻ không hề bị chia rẽ chút nào cả, cho dù người trong mộng của cô vì cô ta mà không chịu nói ra sự thật, rằng đó không phải hấn....mà là tôi.

- Ta bảo người im đi cơ mà!

- Tại sao cô phải cố chấp như vậy, vì yêu hấn, hay vì mệnh lệnh của chúa tể?

- KATSURAGI RYU !!!!!!!!!

“Cô hét cái gì, tôi đang suy nghĩ cho cô đó, đồ ngốc!”, Ryu lặng lẽ nhìn con bé rồi xoay người bỏ đi.

- Cân nhắc cho kĩ, đừng để sau này phải hối hận! - giọng hấn vọng lại.

- Ta không hối hận, ta nhất định không hối hận đâu, rồi người sẽ thấy!

Luciana nói. Con nhỏ cúi nhìn chiếc nhẫn King trên tay, trong mắt ánh lên tia độc ác: “đừng tưởng là ta bỏ cuộc, Lung Linh, coi như người thắng keo này. Nhưng lễ trưởng thành chỉ còn mười lăm ngày thôi, ta sẽ có cách sử dụng chiếc nhẫn này cho hợp lí, để xem điều ước đó có bám lấy người mãi hay không, cứ chờ đi! Trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi.”

40. Chương 40

Chap 40

....

Sau “bữa tối đáng nguyên rửa”, tôi chắc phải đi thấp hương lạy tạ tổ tiên vì may mắn là chưa bị con cá sấu đó làm cho tức chết. Thật là khó chịu, khó chịu chết đi được! Có ai đoán ra cái canh mà hấn cố tình để bắn lên người tôi là thứ gì không? Xin thưa, là một món ăn được chế biến từ loài động vật mà tôi ghét nhất: canh thịt vịt! Chả thể mà tên bệnh hoạn đó cứ mở miệng ra là lại ném vào mặt tôi mấy câu kiểu như:

“Vịt con xấu xí, cô có biết là nếu dùng từ ”ưa nhìn” để miêu tả cô thôi cũng đã là quá xa xỉ rồi không?”

Tử hình! Đứt khoát phải tử hình! Ai cho hấn cái quyền động vật hoá tôi như thế? Đây là chưa kể cái con mà hấn dùng để động vật hoá tôi lại là con vịt. Đồ khốn kiếp đó muốn gây sự với tôi chắc??? Haizzz...hấn có hiểu được một chân lý vô cùng cơ bản là những người đang bị thương mà làm cho họ stress thì cánh cửa đến với nghĩa trang sẽ luôn rộng mở không?

Thật sai lầm khi cho rằng: vịt là loài động vật đáng ghét. Bởi vì khoa học trong tôi vừa xác nhận, từ khi hân có mặt trên đời thì cái đáng ghét đã có chủ sở hữu tốt hơn loại gia cầm kia nhiều.

Còn nữa.....cá nào thì cũng yêu nước, nhưng tôi dám đánh cược tên cá sấu này thuộc loại không yêu nước, ý tôi là đất nước. Bà đây không quan tâm hân là người Việt Nam hay đang mang quốc tịch của cá sấu, phí phạm tài nguyên quốc gia để xây ình cái tư dinh to vật vờ thế này thì không thể chấp nhận được.

Và tôi thắc mắc....tại sao bữa ăn đáng nguyên rửa này chưa kết thúc đi chứ? Tôi thề là tôi sắp chết rồi đây, sắp chết vì bị cái mùi canh thịt vịt và ánh mắt chết chóc của tên máu lạnh kia thỉnh thoảng bắn sang vài phát khiến thần kinh tôi thùng lỗ chỗ đây.

- Ăn xong rồi!

Tôi đập bộp đôi đũa xuống mặt bàn với phong thái ngẫu nhất có thể, sau đó kéo ghế đứng dậy bước về phía cửa.

- Đứng lại! - hân nói.

- Chuyện gì nữa? - tôi quay lại nhìn hân khó chịu.

- Cô dám rời bàn khi tôi chưa dùng bữa xong à?

Hân không thèm liếc tôi một cái, vừa lắc lắc ly rượu đỏ quạch chẳng biết có phải rượu không hay là tiết lợn (ai quan tâm chứ) vừa nói như đang độc thoại.

- Tôi no rồi, muốn đi cũng phải đợi anh ăn xong sao? - tôi hậm hực đáp.

Thật ra thì tôi đang chém gió, bởi vì dạ dày của tôi chưa được lấp đến 1/3 thì làm sao mà no đây. Nhưng hãy thử đặt mình vào hoàn cảnh của tôi mà tưởng tượng xem, bạn có nuốt nổi không khi phải ngồi cùng mâm với một con cá sấu kaiman chứ? Không đúng không, trừ phi bạn là mẹ kế của nàng Bạch Tuyết, hoặc khó tin hơn, bạn cùng loài với tên bò sát máu lạnh có nguồn gốc châu Phi kia.

- Ngồi xuống!

Cá sấu độc ác nói với cái ly, thực chất là đang ném yêu cầu độc đoán của hân vào mặt tôi. Ày, hân tưởng tôi sẽ nghe lời chắc? Hân nghĩ hân là ai thế, Nam hiệp Triển Chiêu hay mẹ của tôi?

- Không muốn! - tôi vênh mặt.

Hân không nói gì thêm, chỉ hừ lạnh một tiếng kèm theo cái nhếch mép khó hiểu. Có chúa mới biết hân đang nghĩ thứ quỷ gì, mà tôi đoán chúa cũng chẳng quan tâm đến điều đó đâu. Chúa của con, ngài thật là sáng suốt!

Tôi quay lưng bước ra ngoài mang theo tâm trạng hí hửng của người chiến thắng. Ba mươi giây sau, cánh cửa phòng ăn lại bật mở....và tôi quay lại với tâm trạng của kẻ thua cuộc.

- Quay lại làm gì? - hân nhìn tôi cười đắc ý.

- Thích thì quay lại, được không? - tôi đỏ mặt gắt.

Tôi quên bém một sự thật phũ phàng là tôi đã đến đây với sự dẫn đường của chị Polin, và hiển nhiên một đứa mù đường như tôi làm sao có thể tự mình tìm đường về phòng trong cái dinh độc tài to vật vờ thế này chứ?

Chả nhẽ tôi lại bảo hân đưa ình cái bản đồ?

...

Cuối cùng thì hân cũng buông đũa. Quét mắt qua tôi một cái, hân lại lòi cái điệu cười nửa miệng đều giả ra cho tôi nhìn, sau đó hân quay lưng bước về phía cánh cửa nhỏ nằm ở cuối phòng. Tôi để ý thấy cửa vừa mở, bên trong trào ra một làn khói trắng đi kèm với hương hoa hồng phảng phất.

Cái gì thế nhỉ? Chắc là yêu khí? (Bó tay)

Tiền thể hẳn không có mặt tôi mới tranh thủ và vội bát cơm, đôiũa hòng. Thành thật mà nói, đồ ăn ở đây ngon hết chỗ chê đi, hẳn mà không chộc cho tôi nổi đoá thì tôi cũng chẳng hơi đâu bỏ bữa như thế.

Khá lâu sau không thấy hẳn ra, tôi bắt đầu sốt ruột. Không có chị Polin ở đây, hẳn mà không dẫn đường thì có trời mới biết tôi lết về nổi đến căn phòng cũ hay không.

Hẳn làm cái quái gì trong đó mà lâu thế không biết, bế quan tu luyện chắc?

Tôi tò mò đứng dậy, rón rén bước về phía căn phòng bí mật một cách thận trọng. Tay tôi run run chạm vào nắm đấm cửa, do dự đến hơn chục lần, tôi quyết định cứ mở ra coi tình hình thế nào, nhờ hẳn đột ngột lên cơn đau tim hay gì đó và không kịp kêu cứu thì hải (bó tay tiếp).

Cửa vừa mở, làn khói trắng và mùi hoa hồng một lần nữa xộc thẳng vào cánh mũi làm tôi choáng ngợp. Không phải yêu khí, mà là hơi nước. Bên trong căn phòng nhỏ là cả một gian phòng lớn khác, ở đây có một bể phun nước nóng, hơi nước bốc lên nghi ngút. Toàn bộ nước trong bể được phun ra từ những cái miệng khổng lồ của bức tượng một con chó có ba cái đầu và một chiếc đuôi rắn lớn, trông rất dữ tợn. Tôi đoán nó chính là Cerberus - con chó săn ba đầu của chúa tể Hades làm nhiệm vụ canh giữ cổng địa ngục trong thần thoại Hy Lạp.

Sau một hồi bị bức tượng làm cho giật mình suýt chết, tôi lẩm bẩm:

- Té ra chú mày làm nhiệm vụ phun nước chứ chẳng phải canh giữ cái cửa nào nhẩy?

Căn phòng ngập trong hơi nước nóng, nhìn như mây bay dưới chân chỉ cần giơ tay ra là có thể chạm tới được, cũng gần giống cảnh tượng sương mù buổi sớm.

Đây có lẽ là phòng tắm rồi. Tôi ngó quanh quất, phát hiện ra bộ đồ đen tuyền có ánh bạc của hẳn vắt trên giá treo nạm vàng. “Tên này điên xừ rồi, mới ăn cơm xong đã chạy đi tắm, định thách thức cái dạ dày chắc?” - tôi nghĩ thầm.

Bỗng trong đầu tôi nảy ra một ý tưởng phải gọi là hết sức táo bạo. Tôi muốn chơi hẳn một ván để trả thù vụ canh thịt vịt. Nhân lúc này đây, thiên thời, địa lợi, nhân hoà đều có đủ, tôi sẽ “chôm” bộ đồ của hẳn giấu quách đi, cho hẳn khỏi lên bờ...

Nghĩ là làm ngay không cần nhắc cũng chẳng đắn đo, tôi thò tay với lấy cái áo trên giá, bụng bảo dạ phen này hẳn “die” chắc. Thậm chí tôi còn thấy mình giống y chang anh chàng trong câu chuyện cổ của Nhật Bản giấu cánh tiên của tiên nữ đang tắm dưới hồ đi để cô ấy hết cách về trời, sau này anh ta lấy được tiên nữ. Câu chuyện hiện giờ chỉ khác là tên cá sấu kia chẳng phải tiên thánh gì, tôi cũng chẳng phải “chôm” đồ của hẳn để lấy hẳn làm vợ mà chỉ đơn giản là để chơi khăm hẳn thôi, chấm hết.

Tưởng tượng đến đó, tôi không thể nín cười:

- He he...mình đếch phải người nữa roài, cái trò này mà cũng nghĩ ra được...

- Công nhận, cái kế ngu như vậy chỉ có con vịt gốc ghéch như cô mới nghĩ ra được.

Tôi giật nảy người vội quay lưng lại, nguyên cái mặt tôi đập vào ngực hẳn đau điếng. Té ra tên hồ ly này đã đứng ở phía sau tôi từ khi nào mà đến một tiếng động tôi cũng chẳng nghe thấy. Hẳn đúng là con ma thành tinh.

- Ái ui!!! - tôi kêu lên, vội lấy tay xoa mũi.

Ngước lên nhìn, tôi thấy hẳn vẫn mặc nguyên quần áo, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao nhọn có thể xuyên thủng bất kì thứ gì. Hẳn không quát, không mắng, không đánh cũng không làm gì tôi cả, đứng đó như bô tát. Dù vậy sát khí toả ra từ hẳn lúc nào cũng khiến kẻ khác phải rùng mình.

- Chẳng...chẳng phải là...anh đang tắm sao?

- Tại sao tôi phải “đang tắm”?

Thì thế bà mới “chôm” đồ được chứ.

- Tôi.... à...tôi....tôi đoán thế!

- Ồ, ra vậy? - hần nhìn tôi nhếch mép.

Không biết tạo hoá nghĩ gì khi ném cho tên xấu xa này cái mặt với body hoàn hảo thế chứ? Đúng là đồ yêu quái, chỉ giỏi quyến rũ con gái nhà lành. Tôi xấu hổ cúi xuống đất, lí trí quất thẳng vào mặt trái tim: điên à, ADN của hần và cá sấu chỉ khác nhau có 0,1% thôi, cảm được rung động hay chuyển động nghe chưa!

- Xuống đó đi! - hần cất giọng hách dịch.

- Hử? Tôi?

- Ở đây ngoài cô còn con vẹt nào khác sao? - hần nhếch mép.

Con bà nó chứ, đừng chạm nha! Nếu nói tôi là vẹt thì ngoại trừ việc hần cùng chủng loại với tôi, tôi chẳng nghĩ ra lý do nào sáng suốt hơn để giải thích cho việc hần có thể giao tiếp với động vật cả. Hần tưởng mình là Tarzan chắc?

- Không xuống! - tôi cáu tiết đáp.

- Thật sự không xuống? - hần nhú mày.

- Tại sao tôi phải xuống chứ? Ai mà biết được anh bỏ kịch độc gì trong đó.

Câu này tôi chỉ định châm chọc hần tí thôi, chẳng có ý gì khác cả. Hần trầm mặc một lúc, mãi sau mới chậm rãi nói tiếp:

- Xuống mau!

- Không là không!

Tôi vẫn cố cứng đầu, nói xong câu đó tôi quay lưng định chạy đi thì bất chợt hần tóm lấy cổ tay tôi giật ngược trở lại (cái động tác khi gió này khiến tôi suýt sái tay mấy lần rồi nhể?). Tôi bực mình giơ tay thụi thẳng một phát thật mạnh vào người hần:

- Tôi đã nói là không, sao anh còn ép tôi?

Chưa bao giờ cú đấm hay bất kì một đòn nào của tôi khiến hần phải chau mày, tóm lại là không si nhê. Bởi vậy bây giờ việc gương mặt hần gần như trắng bệch và đôi mắt hổ phách bỗng dưng chuyển đỏ khiến tôi thấy xương sống đông cứng cả lại.

VỤT.....

TÙMMMMMMMMMMMMMMMM

Hần chỉ dùng chút lực cổ tay, cả người tôi đã rơi tòm xuống bể nước khiến bọt trắng bắn lên tung toé.

- Trong vòng ba tiếng, nếu cô dám lên bờ thì tôi sẽ khiến cô phải hối hận đó.

Hần ném lại đằng sau câu đe dọa đậm chất giang hồ bằng cái giọng trầm trầm quen thuộc, sau đó bước nhanh ra khỏi phòng và không quên sập cửa đánh rầm một phát khiến cho ba hồn bảy vía của tôi nháo nhào bay loạn xạ.

Thật đáng sợ, chưa bao giờ tôi thấy hần đáng sợ như vậy, kể cả cái lúc hần ra tay giết chóc, gương mặt hần cũng chẳng có tí biểu cảm gì đặc biệt, giống như là một cái xác không hồn. Ấy vậy mà vừa nãy đôi mắt của hần lại biến thành màu đỏ, cái màu đặc trưng của máu tươi đi kèm với sát khí bùng bùng.

Tôi vọt nước trên mặt bằng cánh tay vừa “gây án”, bỗng dưng tôi cảm thấy người mình như hoá đá lần nữa. Mắt tôi nhìn như dán vào vết máu đang loang ra trên những ngón tay mình, chúng chảy thành từng giọt hoà vào nước trong bể. Sau mấy giây thất thần, tôi nhúng vội cánh tay xuống nước kì cọ thật mạnh, sau đó lại nhấc lên nhìn một lần nữa. Rõ ràng là không có bất kì một vết thương nào trên tay, thế thì tại sao...?

Bất giác tôi quay nhanh đầu về phía cửa phòng, trong lòng bỗng dấy lên một cảm giác bất an không tên.

Chẳng lẽ....?

41. Chương 41

Chap 41

Tách!

...

Tách!

....

Máu từ trên người cậu bắt đầu chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi tí tách trên nền gạch trắng. Cậu chống tay lên tường, đôi môi mím chặt, toàn thân có chút run rẩy. Phải mất một lúc, con người Ren mới bắt đầu trở lại màu hồng phách vốn có.

Cậu đẩy cửa bước vào một gian phòng khác trong lâu đài nằm riêng rẽ tại khu hành lang biệt lập với dãy nhà chính. Ném chiếc áo đã bị máu thấm ướt xuống đất, cậu lặng lẽ khoác lên mình một cái khác thay thế sau khi quần tã miếng băng trắng quanh ngực, sát bên vai trái.

Cộc! Cộc!

Bên ngoài vọng lại tiếng gõ cửa.

“.....”

- Ren, là tôi. - đằng sau cánh cửa phát ra giọng nói trầm nhẹ.

Cậu nhóc không vội đáp lời, xoay lưng tiến lại phía chiếc ghế sofa lớn phủ nhung đen bên trên, chậm rãi ngồi xuống.

- Vào đi! - cậu nói.

CẠCH

Shirou đẩy cửa bước vào, tay kéo theo một túi hành lý khá nặng. Mấy ngày vừa qua Linh mất tích làm cậu vô cùng nóng ruột, cậu cũng đi tìm khắp trong và ngoài trường, nhưng bất cứ chỗ nào cậu đặt chân tới đều không thấy bóng dáng cô nhóc lưu lại. Mọi thứ tưởng chừng như mò kim đáy bể, may thay cuối cùng cũng tìm được nàng ngốc này.

Nhưng là Ren tìm thấy cô ấy. Không phải cậu...

Cái gì giúp họ tìm thấy nhau vậy? Thần giao cách cảm chăng?

Thật khó nói. Nhưng thôi, chỉ cần cô ấy an toàn là tốt rồi. Cậu không mong gì hơn điều đó cả.

- Tôi đưa đồ của cô ấy đến.... - Shirou từ tốn nói -cô ấy ổn chứ?

- Trúng độc farin, mất rất nhiều máu. - Ren khép hờ đôi mắt, gương mặt lạnh đến vô cảm.

- Sao? Lại là loại độc đó à? Đã chữa được chưa?

- Không có thuốc giải, là chất độc cấp cao. Tôi đã thử nhiều cách rồi nhưng không được.

Đôi mắt Ren khép lại, dường như cậu rất mệt mỏi, sắc mặt trông khá nhợt nhạt.

- Ai hạ độc? Có điều tra ra chưa? - Shirou sốt sắng hỏi.

Đột nhiên Ren mở to mắt, đôi mắt cậu hần lên tia nhìn sắc bén như lưỡi dao găm, tràn đầy sát khí. Nhưng cậu không nói gì rõ ràng cả.

- Cứ yên tâm đi, cô ả không chết được đâu.... - cậu nhóc nói, đôi mắt lần nữa tiếp tục nhắm lại- ...tôi sẽ không để chuyện đó có cơ hội xảy ra, dù chỉ là một phần trăm.

...

Xuất thân trong hoàng tộc của quý giới, cộng với óc quan sát nhạy bén, Shirou có thể dễ dàng đoán biết mọi chuyện mà Ren không cần phải nói trực tiếp.

Nhìn Ren có vẻ rất mệt mỏi, rõ ràng mọi chuyện không dễ giải quyết như thế. Mười bốn năm quen biết, Shirou không lạ gì tính cách của cậu nhóc này: cứng đầu và liều mạng. Cũng chính bởi phải gánh trên vai trọng trách của một hậu duệ mà những khả năng tiềm ẩn trong người Ren vượt trội hoàn toàn so với mọi con quý khác, chỉ là trước khi lễ trưởng thành diễn ra thì sức mạnh của cậu nhóc vẫn đứng sau chúa tể hiện tại. Nhưng có thể miêu tả ngắn gọn bằng một câu: “dưới một người, trên vạn người”.

Bởi thế, khó có điều gì khiến cậu ta phải mất sức đến như vậy, trừ phi cậu ta đã sử dụng đến một trong những khả năng cấm kỵ chưa hoàn chỉnh trong cơ thể trước thời điểm lễ trưởng thành diễn ra với mục đích nào đó mà theo phán đoán của Shirou, không ngoài khả năng để chữa trị vết thương cho cô nhóc ngốc nghếch kia.

Theo như Shirou biết, trong giới quý có ba loại độc được bá đạo, đó là mật hoả tước, nước mắt của quái ngư sông Tam Đồ và farin xanh - được luyện thành từ oán niệm của khoảng một vạn ác linh trong nhân gian. Tất cả chúng đều là kịch độc cấp cao, không có giải dược. Nếu quý thường trúng phải một trong ba loại, sẽ tan biến không để lại vết tích. Riêng với farin xanh, nó sẽ tạo thành cơn đau tăng dần theo thời gian 15 ngày, và đến ngày cuối cùng, linh hồn cũng bị huỷ hoại, mất đi cơ hội được đến vòng luân hồi, ghé góm hơn là thứ chất độc này kháng lại mọi khả năng chống đỡ của bản thân con quý.

Lần trước trong lớp học, Linh cũng bị ném chất độc farin vào người, nhưng may mắn đó chỉ là độc được loại thường, không phải loại cấp cao, chỉ gây bỏng rát và ăn mòn da nhẹ. Phải chăng đó là một lời cảnh cáo? Và nếu như vậy thì ai đứng đằng sau nó? Có thể khẳng định là một trong những kẻ có mặt tại lớp hôm đó.

Chuyện này Shirou tin là Ren đã biết, nhưng không hiểu cậu nhóc đang tính toán gì.

Chỉ có điều, thần dược phục hồi mọi kịch độc nhanh nhất trên thế gian là dịch huyết của thập thủ giao long đã từng sử dụng không thể tái tạo lại được.

Muốn cứu cô nhóc này, buộc lòng phải nghĩ ra biện pháp khác.

Chúa tể quý các đời mang trong mình những khả năng khác nhau, chỉ giống nhau ở một điểm duy nhất là tất cả sẽ được hoàn chỉnh vào ngày lễ trưởng thành. Tuy nhiên, hầu hết các khả năng vô hại đều tự hoàn thiện trước đó, ngoại trừ khả năng mạnh nhất là biến đổi sau cùng.

Nếu thực sự Ren dùng đến một trong những khả năng chưa hoàn chỉnh của cơ thể để giúp Linh thoát khỏi cái chết, thì mong là cậu ta đã sử dụng một khả năng vô hại.

Nhưng đó có thể là gì? Chắc chắn không phải chiến đấu, hay điều khiển tư duy - hai khả năng mà cậu nhóc thường sử dụng trước đó.

- Cậu chẳng thay đổi chút nào cả, Shirou, luôn luôn suy nghĩ quá nhiều! Tôi đã nói là đừng lo lắng.

Ren chậm rãi buông mấy câu bằng chất giọng trầm trầm.

- Được rồi, tôi giao cô ấy cho cậu đó!

Shirou mỉm cười, trong cái cười có gì đó chua chát. Cậu quay lưng bước đi, nhưng được vài bước như chợt nhớ ra điều gì, cậu ngoái lại:

- Phải rồi, lúc thu dọn xong đồ đạc của Linh, tôi định đi thì Chỉ Nhược - bạn của cô ấy chạy theo đưa tôi cái này nói là đồ của Linh còn bỏ sót. Nhưng đã đóng va-li rồi nên tôi chưa cho vào. Cậu đưa lại cho cô ấy giùm tôi!

- Ừm!...- Ren chìa tay đón lấy cuốn sổ nhỏ, đầu gật nhẹ -...tôi sẽ chuyển.

- Vậy tôi đi đây. Bảo trọng đấy!

Shirou lại mỉm cười, sau đó cậu đẩy cửa bước ra ngoài.

...

Rất lâu sau, Ren vẫn ngồi ở đó, dường như cậu đang chờ đợi thời gian ba tiếng trôi qua. Ghé mắt nhìn cuốn sổ nhỏ trên tay, đôi mày dài tuyệt mỹ của cậu có phần hơi nhíu lại.

Quyển sổ có bìa màu đen, hoàn toàn không có một chút hoa văn trang trí nào khác ngoài hai chữ có ánh kim nổi bật:

“DEATH NOTE”

:)))))))))

Khoé môi cậu nhóc giật giật. Rốt cuộc là cái thứ gì đây? Con vẹt ngốc nghếch này thật lắm sở thích kì quặc.

Quyển sổ có khoá bằng mật mã khiến cậu nhóc rất tò mò không biết bên trong có ghi những gì. Thật là muốn giật quách ra cho rồi, nhưng Ren sợ con vẹt con ngốc đó lại bù lu bù loa lên thì rách việc.

Suy nghĩ một hồi, cậu đặt cuốn sổ vào trong một ngăn kéo bí mật nằm đằng sau bức tranh lớn treo trên tường. Trước cuốn sổ “kì quặc”, bên trong ngăn kéo còn có một chiếc nơ màu xanh dương, góc trái còn dính chút máu. Nhìn sơ qua cũng đủ biết đây là những món đồ quan trọng, chẳng thế mà chúng đều được cất giữ một cách cẩn thận như vậy. (lời tác giả: hêê... ý gì đây?)

CỘC! CỘC!

Bỗng bên ngoài lại có tiếng đập cửa.

- Điện hạ, đã hết ba tiếng rồi, ngài có cần thần đi giúp tiểu thư Linh gỡ bùa chú không?

Tiếng chị Polin vọng vào.

- Được rồi, chuyện đó để ta lo, người cứ đi làm việc của mình đi! - Ren nói.

- Dạ, hạ thần đã rõ!

Chị Polin nhanh chóng đáp lời, sau đó vội lui đi.

Trong lúc đó, tại một căn phòng khác...

- Con cá sấu bệnh hoạn, anh dám nhốt tôi ở đây à?

RẦM RẦM...

Tôi gõ thật lực vào bức “tường” vô hình trước mặt. Tên khốn kiếp đó dám dùng tà thuật dựng cái vách ngăn này không cho tôi lên bờ, lại còn cố tình nói cấm tôi ra khỏi bể nước trong khi biết tổng là tôi có mọc cánh cũng khó mà nhích nổi khỏi đây dù chỉ 1cm. Ngoài trừ trường hợp hy hữu là đột nhiên tôi biến thành siêu xayda và oánh một đòn kamejoko vào cái “tường” này để thoát thân, còn không đảm bảo tôi sẽ hoá thạch ở chỗ này, trở thành một “quái vật hồ Loch ness” phiên bản quỷ.

- Tôi sắp mọc đuôi cá rồi đây này, anh định đồng hoá tôi với anh đấy à?

Tôi gào ầm lên nhưng chẳng có động tĩnh gì cả. Chán, tôi đứng tựa lưng vào thành bể, lòng thầm c-h-ử-i con cá sấu đáng ghét, hẳn định biến tôi thành nàng tiên cá Ariel chắc? Hay là sợ mùi canh thịt vẹt bám trên người tôi gây ô nhiễm bầu khí quyển nhỉ?

Hừm, phí công tôi lo rằng hẳn bị thương nữa chứ, định trèo ra khỏi hồ đuổi theo hẳn xem thế nào thì cái mặt đập bốp phất vào “bức tường” không khí này, đau gần chết. Đồ hồ ly tinh xấu xa, chắc chắn hẳn bày trò bôi thuốc đỏ lên người rồi thay đổi màu mắt để hù cho tôi sợ (dám cá hẳn đeo lens lăm), khiến tôi tưởng là hẳn bị làm sao đấy, sau đó cuống cuồng chạy theo hẳn và thế là ăn đủ.

Sao mà tôi ngu thế không biết, con cá sấu đó cho tôi ăn quả lừa biết bao nhiêu lần rồi mà tôi vẫn nai tơ không thể chấp nhận được. Vậy ra hẳn c.h.ử.i tôi dần là đúng rồi? (Lần sau tôi sẽ không thêm tin cái test IQ trên mạng nữa, thế quái nào mà IQ 130 lại bị c.h.ử.i vào mặt là dần chứ?)

Tôi lăm bằm trong miệng:

- Đồ bộ cạp, rần độc, hồ ly, chần tinh, cá sấu, Lý Thông đội lốt Bao Công,... đồ chả có gì tốt đẹp!
- Hình như cô rất hay gọi chúa thì phải? Chúa có dạy cô rằng c.h.ữ.i sau lưng người ta mới là chả có gì tốt đẹp không?

Đột nhiên cửa phòng bật mở, con cá sấu đó lù lù xuất hiện rồi đứng tựa người vào tường phán như quan toà.

- Anh...!!!

Đấy, biệt tài của hần đấy, móc họng người ta ra rồi bảo mình đại diện cho chính nghĩa.

- Thả tôi ra mau! - tôi hét.

- Nếu không thì sao? - hần nhếch môi cười đều.

Này nhá, tôi rửa cho anh sẽ bị hỏng miệng vì kiểu cười chọc ngoáy đó nhá, rồi phải đi bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ dưới tay của một lão bác sĩ già tốt nghiệp trung cấp ngành tâm lí học lại mắc bệnh pê-đê nhá, cho anh chết dí. Xin nhắc lại tôi học lớp LỖI NGUYỄN đấy.

Mà dĩ nhiên là điều này sẽ chẳng bao giờ trở thành sự thật, tôi đoán thế tại vì tôi rửa chả nhập tâm gì cả, tim còn bần đập thình thình trong lồng ngực và mặt còn bần đỏ gay vì xấu hổ mà chả biết nguyên nhân ý.

Hần cứ nhìn tôi chằm chằm khiến tôi cảm thấy nhiệt độ của nước cũng bị nhiệt độ cơ thể của tôi bắt phải bái phục.

- Cô cũng lớn nhanh quá đấy vịt con xấu xí, sắp trở thành thiên.... à nhầm, thành con vịt xấu xí rồi! Tuy nhiên cũng có chút gợi cảm. - hần vừa nói vừa cười đều giả.

Tôi trợn mắt nhìn hần rồi lại nhìn mình. Đại não cuối cùng cũng chịu hoạt động giúp tôi hiểu ra vấn đề. Tôi đang ở dưới nước, dù người vẫn mặc nguyên đồ nhưng áo ướt dính sát vào thân thể khiến bao nhiêu cái gọi là “đường cong” trên người lộ ra sạch sành sanh.

Mặt tôi chuyển màu như quả gấc chín, vội đưa hai tay lên đan chéo trước ngực làm động tác che chắn theo phản xạ, miệng không quên hét vào mặt hần:

- Anh đã đi xét nghiệm máu chưa? Nhóm máu D à?

Khoé môi hần giật giật, hừ, cười cái con khỉ!

- Oái, anh đừng có đến đây, ở.... ở yên đó!

Moá, hần đang tiến về phía này, lại định giở trò xấu xa gì không biết, tôi vội luống cuống hét cảnh cáo, đồng thời chân cứ từ từ lùi dần về phía sau ra phần trung tâm bể, nước dâng lên đến bụng.

Hần đi đến, chạm nhẹ tay vào cái “tường” vô hình, tôi nghe mang máng hình như có tiếng “vụt” một cái, thế rồi con cá sấu đó thản nhiên bước xuống bể như trước đây chưa từng có vật cản nào ở đó cả.

- Ê, anh bị điếc à, tôi bảo anh đừng có đến đây cơ mà! - tôi phát hoảng.

- Cô nghĩ là tôi sẽ nghe lời cô sao? - hần lại nhếch môi cười cợt.

Oh my chúa, hần chỉ còn cách tôi 2m..... còn 1m....còn 50cm....còn.....

- OÁI!!!!!!!

Hần đột ngột kéo mạnh một cái khiến tôi như con xe đứt dây phanh lao thẳng vào người hần, bị hần khoá chặt trong vòng tay.

- Ê, anh muốn làm gì,anh...!!!

Tôi còn định cự nự thêm câu gì đó, nhưng không nhớ nữa, chỉ cảm thấy gáy mình bị ấn một cái khá mạnh rồi mọi thứ trước mắt cứ thế mờ dần, mờ dần. Trước khi mọi thứ hoàn toàn chìm vào một màu đen u tịch, tôi còn nghe thấy đầu đó bên tai văng vẳng chất giọng trầm trầm.

Đó là một câu nói, một cái gì đó sắc nhọn và góc cạnh xuyên thẳng vào trái tim nhỏ bé của tôi, khiến nó nhói lên đau đớn khôn tả...

- Xin lỗi em, từ giờ.....tôi sẽ thay em chịu đau!

42. Chương 42

Chap 42

....

- Điện hạ, thần đã giúp tiểu thư thay đồ xong, ngài còn gì cần dặn không?

Chị Polin ngược nhìn chủ nhân chờ đợi. Cậu nhóc vẫn đứng tựa lưng vào tường, dáng vẻ trầm mặc, đầy mắt lạnh lẽo ánh lên chút mệt mỏi, đôi môi bạc thêch. Đường như tâm tư của cậu đang trôi dạt ở một nơi nào đó rất xa, nhất thời chưa thể về kịp.

- Điện hạ? - nữ tổng quản khẽ hỏi, trong lòng mang theo một phần lo lắng.

- Không có gì, người cứ lui ra đi!

- Thưa vâng! - chị Polin cúi người chào một cách kính cẩn sau đó mới vội quay lưng trở ra.

Còn lại một mình, Ren lặng lẽ tiến đến ngồi bên mép giường. Linh đang thiêm thiếp ngủ, bộ đồ ướt sũng đã được thay thế bằng chiếc váy kẻ caro màu xanh da trời nằm trong túi hành lý mà Shirou mang tới. Cậu đưa tay kéo nhẹ cúc áo trên cùng của cô nhóc xuống, phần vết thương bên vai trái đã biến mất hoàn toàn.

Nói cho chính xác thì hiện giờ, vết thương ấy đang nằm trên cơ thể của cậu.

Dẫu sao thì cái khả năng chưa hoàn chỉnh này ít ra cũng không phải là vô dụng, trước khi nó đe dọa đến mạng sống của Linh thì cậu sẽ dùng nó để cứu cô ấy trước, mọi chuyện sau đó cứ để mặc cho số phận quyết định vậy.

....

Cậu đưa tay vén mấy sợi tóc mai loà xoà trên mặt cô nhóc, nhìn chiếc váy Linh đang mặc, khoé môi cậu bất giác nhếch lên. Con vịt ngốc này chỉ thích có hai màu: màu xanh da trời và màu trắng, hình như ghét nhất màu đen. Chẳng biết là vô tình hay hữu ý, màu duy nhất mà cô ta ghét thì cậu lại thích.

Nhắc đến cái khoản màu sắc này, Ren chợt nhớ ra cuốn sổ kì quặc của cô nhóc cũng có bìa ngoài màu đen tuyền, được khoá bằng mật mã. Cậu khẽ mở lòng bàn tay, từ trên không trung, quyển sổ không biết ở đâu hiện ra, rơi xuống đánh bộp.

Cậu cúi sát tai cô nhóc, miệng khẽ hỏi:

- Password là gì?

- Không cho đâu! - tiếng cô nhóc đáp lại một cách vô thức.

Ren nhú mày nhìn cô nhóc, chẳng lẽ sau khi ngâm mình trong thủy dược thì con vịt này có thể không chế khả năng điều khiển tư duy của cậu rồi?

- Nói cho tôi biết, pass là gì? - cậu nhóc hạ giọng nhắc lại. (xin thưa với các bạn trẻ, cái này là đang xâm phạm đời tư của người khác. Bé Ren xấu tính:))

- Không cho đâu!

Cô nhóc đáp lại bằng câu nói 100% ban nãy. Ren nhìn cô thở dài, cúi xuống cuốn sổ, ầm ầm.

CẠCH!!!

Phần bìa sổ tách làm hai hé lộ những trang giấy bên trong còn thơm mùi mực. Cậu nhóc lườm Linh một cái, khẽ giọng lầu bầu:

- Ai kêu cô đặt cái pass dễ gây hiểu lầm thế hả?

...

Chậm rãi lật giở từng trang sổ, cứ chốc chốc cậu nhóc lại ném về phía chủ sở hữu của nó một cái nhìn toé lửa.

Ngày....tháng.....năm....

Cuối cùng cũng mua được bản cosplay của “cuốn sổ thiên mệnh” ròi, thật là sung sướng. Mình chỉ ước gì nó là đồ thật....à há, thằng cha “chôm chìa” di động của bà trên xe bus hôm nọ sẽ tập xác định!!!....

Ngày.... tháng..... năm....

Chuyển sang trường mới, mình bị nhét vào chung phòng kí túc xá cùng với thiên sứ và con trai của Bạch Cốt Tinh. Chắc là bị sao quả tạ chiếu trúng phân nửa rồi, tự hỏi mình có phải lúc sáng ra đường bước chân trái không?...

Ngày..... tháng.... năm.....

Con trai Bạch Cốt Tinh hâm mộ phong cách của Bao đại nhân, suốt ngày đi tới đi lui cùng với bộ đồ đen sì sì làm mình nhìn vào đau cả mắt. Nghe nói bọn giết người hàng loạt đặc biệt yêu thích cái màu này, các nhà tâm lí học tội phạm cho biết thường những kẻ như vậy bị ám ảnh về S-E-X. Mình đã thử hỏi hắn một câu trong “đề thi đẫm máu” mà chỉ có mấy tên sắp bị tử hình mới cho ra đáp án chuẩn. Và tin được không, hắn ta đã trả lời đúng!!!

Từ giờ để đảm bảo tính mạng, phải đứng cách hắn ít nhất là 10 mét....

Ngày.... tháng.... năm....

Từ sau hôm cái kẻ có thân phận tôn quý ấy cứu mình thoát khỏi dạ dày của một con vật có tính cách gần giống hắn, chẳng biết tại sao mà triệu chứng của bệnh tim bẩm sinh lại xuất hiện với tần số ngày một tăng trong người mình. Không được rồi, phải đứng cách hắn ít nhất là 20 mét, để bảo vệ tính mạng. Mình quên bém một chuyện quan trọng, mình là con một, và vì thế mình không thể có mệnh hệ gì được....

Ngày..... tháng.... năm.....

Linh ơi là Linh, mười hai lần rồi, mày đã nhìn hắn mười hai lần rồi, có thôi ngay không!!! Không thể ngồi yên mà viết được thì mày đi ngủ quách cho rồi....

Đôi tay lật giở từng trang sách của Ren bất chợt dừng lại khi tờ cuối cùng hiện ra. Trang này chỉ viết rất ít, chữ bị nước làm nhoè mất mấy chỗ, rõ ràng là nước mắt....

”.....nơi này chỉ khiến mình đau.....

.....kẻ đó chỉ biết làm mình đau.....

.....ngốc quá mà, hai tay dâng trái tim mình cho hắn để rồi nhìn hắn bóp nát nó không thương tiếc....biết là lưỡi dao nhưng vẫn cố tình nắm, biết là gai nhưng vẫn cứ dẫm lên....ngốc như vậy chịu đau là đáng rồi....

.....chảy máu là đáng rồi.....”

...

Ren im lặng hồi lâu, cuối cùng cậu rút chiếc bút nhỏ cài ở gáy sách viết gì đó vào trang cuối rồi gửi trả cuốn sổ lại trong túi hành lý.

Đắp lại chăn cho cô nhóc, cậu lặng lẽ rời khỏi phòng.

- Điện hạ, ngài cho gọi tôi? tiếng một người đàn ông vọng lên.

- Ông có phải là Ahzin, thành viên trong ban chấp hành hội đồng quỷ giới tối cao phía nam không? - cậu nhóc nhìn thẳng vào người đàn ông, lạnh lùng hỏi.

- Là tôi, điện hạ, có chuyện gì sao?

- Ông có một đứa con gái tên Linh đang theo học tại South Devil đúng không?

- Dạ đúng, hình như đó cũng là trường học hiện tại của điện hạ !

Người đàn ông nhìn cậu nhóc bằng ánh mắt kinh ngạc, lòng thầm cầu mong con gái ông đừng đắc tội gì với hậu duệ tương lai của quỷ giới, nếu không thì không biết hậu quả gì sẽ xảy đến với nó nữa.

- Ông có thể chuyển sang làm việc tại hội đồng phía đông, còn con gái ông, hãy để cô ta theo học tiếp tục ở trường của con người đi.

- Điện hạ, ý của ngài là.....?

- Đây là lệnh của ta, nếu ông muốn con gái mình được an toàn thì cứ theo đó mà làm.

- V...Vâng!

Người đàn ông run rẩy đáp lời. Ông biết rõ con gái của mình không phải là một devil hoàn thiện, nhưng vì muốn cho con có đầy đủ những kỹ năng cần thiết của quỷ, hơn nữa vì công việc của mình, ông mới để con đến học ở South Devil. Xem ra, thế giới này không phải là một sự lựa chọn đúng đắn dành cho nó.

- Cậu có suy nghĩ kỹ không đấy? Cậu để cô ấy trở về thế giới con người thật sao?

Giọng Shirou cất lên đầy vẻ trách móc.

- Đó là cách thức an toàn nhất cho cô ta, ở đây, cô ta không thể tự bảo vệ mình bằng cái khả năng nửa vời của bản thân được.

- Chỉ vì lí do đó thôi sao?

- Vậy cậu nghĩ còn gì khác?

- Cậu chẳng nhẽ không bảo vệ được cô ấy hay sao?

Bảo vệ? Làm sao Ren có thể bảo vệ cô ấy nếu như mối nguy hiểm lớn nhất đe dọa đến tính mạng cô ấy lại chính là cậu chứ?

- Tại sao tôi phải lo cho cô ta? Tôi đâu phải là gì của cô ta.

- Vậy cậu có dám nói thật với lòng mình là cậu không yêu cô ấy không? - Shirou nói trong tức giận - ... tôi đã nghĩ sẽ nhường lại cô ấy cho cậu, nhưng cậu làm tôi thất vọng quá đấy Ren ạ!

RẦM!!!!!!!!!!

Shirou sập mạnh cánh cửa bước ra ngoài. Chỉ còn lại mình Ren trong phòng, cậu nhóc khẽ mỉm cười chua chát:

- Yêu ư? Tình yêu.....là nghĩa địa gì?

Loài quỷ sống....vốn không cần thứ tình cảm chết giẫm đó của con người. Nó chỉ mang lại đau khổ thôi, cậu nên cần nó không?

Khoé miệng cậu nhóc bỗng nhiên rỉ máu, chẳng ai biết rằng những giọt máu ấy không mang màu đỏ, mà là màu đen. Một cơn đau dữ dội ở đâu ập tới, con người Ren ngay lập tức chuyển từ màu hồng phách sang đỏ thẫm. Cậu nhóc nắm mạnh tay xuống sàn nhà khiến nền gạch vỡ nát và loang lổ máu.

Lặng lẽ ngược nhìn bức tranh lớn treo trên tường vẽ hình một người phụ nữ trẻ tuổi với cây đàn lia trên tay, gương mặt mỉm cười hiền dịu, Ren nắm chặt bàn tay đang tím máu, mồ hôi trên trán đổ ra ngày càng nhiều.

- Mẹ à, con sẽ không để cô ấy phải chịu số phận giống như mẹ đâu.....một người ra đi là quá đủ rồi!

Đúng thế, tôi đã mất đi người mẹ chỉ vì khả năng khôn kiép trong người mình ngay khi tôi chào đời, tôi không thể mất cả em nữa, tuyệt đối không thể!

43. Chương 43

Chap 43

Tôi mở mắt ra thì trời đã tối hẳn, nằm lâu khiến xương sống của tôi đau nhức. Dụi mắt ngồi dậy, tôi vươn vai gập một cái rõ to xua đi tàn dư của cơn buồn ngủ, tay vỗ vỗ vào lưng giúp cho cái khung cơ thể bớt làm mình làm mẩy. Ngược mắt nhìn mọi thứ xung quanh, tôi cảm thấy mình thật may mắn khi ông trời chưa cho tôi ngã lộn cổ từ trên giường xuống.

Trước mặt tôi là một khoảng tường rộng dán đầy poster của hàng loạt bộ phim đình đám từ Á sang Âu, từ Tây sang Tàu. Nằm ngay cạnh đó là một tủ năm tầng xếp chặt ních những tác phẩm manga nổi tiếng và tiểu thuyết Trung Hoa lừng danh trong đó có mặt “tứ đại danh tác” kinh điển cộng với cả tá đĩa hoạt hình Nhật Bản. Cuối cùng, sát giường ngủ, trên chiếc bàn gỗ đã “sưu tầm” đủ vết bút xoá + bút mực + bút chì, vẫn chiếc máy tính đời Tống đời Thanh hồng lên hồng xuống nằm chễm chệ.

Phòng tôi đây chứ đâu!

Mơ sao? Tôi đang ở nhà à? Tại sao và làm thế nào tôi lại đang có mặt ở nhà nhỉ? Lại còn ngủ đến mức khiến sống lưng giống như vừa bị phang cho vài nhát búa tạ nhỉ?

- Ay za!!!

Tôi đưa tay vịn vẹo khớp cổ, giờ thì cảm thấy cơn đau ê ẩm lan rộng ra toàn thân. Loạng choạng đứng dậy, tôi đi dật dờ như cái xác không hồn tiến về phía cửa sổ kiếm tìm chút hơi hướng của sự sống. Từng đợt gió đêm thổi tới thì nhau lùa vào đùa nghịch mái tóc có phần xác xơ sau nhiều ngày không chăm sóc của tôi. Tôi co rúm người, lạnh đấy nhưng làm người ta tỉnh táo hẳn, tránh trường hợp lao đầu xuống bên dưới!

Bây giờ chắc chỉ tầm tám chín giờ, thị trấn nơi tôi ở vẫn còn khá nhộn nhịp, từ ô cửa sổ nhỏ phòng mình phóng tầm mắt ra xa, tôi cảm thấy đâu đó sự thanh bình của cuộc sống lại quay về.

....

Cạch!

- Dậy rồi đó à, con gái?

Có tiếng mở cửa phòng, tôi vội quay đầu lại, phút chốc cảm thấy như niềm vui sướng vỡ oà trong lòng.

- CHA!

Tôi cười toe toét chạy lại chỗ ông, xun xoe y như con cún nhỏ gặp chủ về, không phải nói quá, tôi mà có đuôi thì chắc nó đang ngoe nguẩy một cách kinh hoàng. Miễn bàn dê, một năm trời cha tôi mới về thăm nhà có hai ba lần chứ nhiều nhận gì.

- Cha về rồi à? Con nhớ cha chết đi được! ^^

- Chết đi được cơ à? - ông cười hiền, khoé mắt tràn ngập tình yêu thương.

- À không.....suýt ả!!! - tôi lật đật cười trừ.

- Trời lạnh sao không khoác thêm áo vào, lại ăn mặc phong phanh rồi ra đứng gió hả?

Ông đưa tay búng cái póc vào trán. Tôi vội nhăn mặt giả bộ phụng phịu:

- Trán thương sọ não rồi, cha phải nhắc trước để con đội mũ bảo hiểm chứ? Có mỗi một cái đầu.... Ái!!!!!!!

Tôi chưa kịp nói hết câu đã ăn thêm cái búng thứ hai vào mũi.

- Cha này!!!

Ông giả bộ lườm tôi một cái, rồi cũng lắc đầu hàm ý hết cách. Quay lưng tiến về phía bàn để vi tính, ông kéo ghế ngồi xuống rồi ra hiệu cho tôi “toạ” ở phía đối diện.

Chết chình chình! Tôi lục lại trong kí ức, mỗi lần cha tôi tỏ vẻ nghiêm túc như này cũng là lúc dấu hiệu của việc thùng xăng may mắn trong người tôi hết nhiên liệu dự trữ.

Chuông báo động trong đầu tôi kêu lên inh ỏi, chắc chắn không đơn giản chỉ là bị quạt ột trận giống lần tôi nghịch lửa làm cháy cả bếp rồi. Cha tôi là điển hình cho tuýp quý lúc hiền thì bỏ tất cũng phải vái còn lúc ác thì satan gọi bằng cụ đây, trong nhà tôi sợ ông nhất là vì thế.

- Có....chuyện gì hả cha? - tôi ấp úng hỏi.

Cha tôi nghiêm giọng:

- Con biết tại sao mình lại có mặt ở nhà lúc này chứ?

Ồ-mờ-gờ, tôi đột nhiên nhớ ra câu nói của tên cá sấu cách đây mấy hôm....

” Vài ngày nữa sẽ có người đưa cô về nhà, tôi không muốn thấy mặt cô ở South Devil nữa đâu”

Giữ lời quá nhay?

Té ra “người” mà tên máu lạnh nhắc đến sẽ đưa bà đây về nhà lại chính là father của bà đây. Sao mà thấy giống cô vợ hư thân mất nết bị nhà chồng ném về thế không biết? Chắc, cái đầu đen tối ==

- Đang nghĩ gì đó, sao không trả lời ta?

Tiếng cha tôi cất lên làm ba hồn bảy vía của tôi rơi rụng liểng xiểng, cũng may, ông không có khả năng “giời đánh” như tên bò sát máu lạnh cầm tinh con dê kia.

- Dạ không....không có! - tôi cười trừ đáp lại.

Ông nhìn tôi với ánh mắt dò xét, mãi sau mới lên tiếng hỏi tiếp:

- Con và hậu duệ....là quan hệ gì?

Ôi trời! Cha tôi hỏi tôi và hần quan hệ gì? Bạn bè? Hần có cho tôi cửa thoát hiểm không? Hơn nữa bạn bè gì mà đến mức ép con người ta thôi học cho đỡ nhức mắt chứ? Nhìn thấy tôi thì đục thủy tinh thể chắc?

Tưởng mắt bò sát máu lạnh thì tinh lắm chứ, hình như còn phát quang được trong bóng tối nữa kìa!

Tôi ngược nhìn cái giá sách năm tầng xếp kín mít tác phẩm của J.K Rowling, không lẽ lại bảo quan hệ giữa tôi và hần là quan hệ giữa Harry potter và chúa tể Voldemort? (Tất nhiên tôi sẽ là về trước rồi).

- Dạ, không có gì đâu cha. Chỉ là....con nghĩ anh ta không ưa con cho lắm! - tôi nhún vai.

- Không có gì? Vậy nói cha nghe xem, tại sao con lại có mặt trong lâu đài của hậu duệ tại lãnh địa? Không phải con đang học ở South Devil sao?

Cha tôi hỏi, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc.

Nói gì bây giờ? Nói do hần lòi tôi đến đó làm đồ chơi sao? Nói tôi bị hần đâm sao? Nói tôi trúng độc sao? Rồi hần sẽ làm gì cha tôi chứ? Nếu như hần làm tổn hại đến cả ông thì tôi nhất định sẽ rất hối hận.

- Con đi lạc....anh ta đã giúp con. Chỉ vậy thôi!

Tôi nhìn trần trần xuống nền nhà, cố ý để không đụng phải ánh mắt của cha, ông sẽ biết là tôi nói dối ngay.

Chẳng biết tại sao, nhớ lại những điều đã xảy ra làm tôi thấy sống mũi mình cay cay. Nhưng tôi không thể để cha tôi và cả mẹ tôi nữa, phải vì chuyện này mà lo lắng.

- Con gái ngọc, bỏ đi, cha không hỏi nữa, xuống nhà ăn cơm nào, mẹ đang đợi đấy!

Cha cười hiền, dịu dàng lấy tay xoa xoa đầu tôi như hồi còn nhỏ. Giá mà lúc nào tôi cũng có thể ở bên những người thân của mình thế này thì thật tốt.

Còn năm ngày nữa là đến lễ trưởng thành, cũng chỉ còn lại năm ngày để chất độc này hoàn thiện công việc phá nát linh hồn kẻ trướng phải nó.

Con rắn độc Luciana, cô và lão già đó muốn cô ấy chết sao? Cứ chờ đi!

....

Oải quá!

Người vẫn cứ đau ê ẩm, tôi đến phát diên lên mất.

Hôm nay là buổi đầu tiên tôi trở lại trường cũ học. Bọn bạn tôi nhao nhao lên, đưa thì tay bắt mặt mừng, đưa thì ôm vai bá cổ, cô giáo chủ nhiệm cười hiền và nói rằng cô có linh cảm cây văn của lớp một đi nhưng sẽ mười trở lại, quả y như rằng. Tôi mừng đến nỗi chỉ hận không lời được lục phủ ngũ tạng ra mà chứng minh.

Tan học, tụi bạn rủ tôi đi ăn liên hoan một bữa nhân dịp “cổ nhân hồi quê cũ”. Dù tâm trạng vẫn còn chưa cân bằng lại cho lắm, tôi vẫn chấp nhận đi theo tụi nó cơ bản: “phụ lòng người tốt trời chu đất diệt”, theo như lời Mai - con bạn chí cốt của tôi phán.

Vào trong quán KFC, tụi nó nhao nhao gọi món cho tôi, dạo này tự nhiên đại gia thế chứ ỉ ^^

- Cúc cu, nhìn nè cưng...- Mai dúm vào tay tôi cái đùi gà rán - ...Ăn đi trông mày xanh xao lắm đấy!

- Ừm....cảm ơn! - tôi cười cười nhận lấy đồ ăn từ tay con nhỏ.

Nhìn cái thứ này, chẳng hiểu sao tôi lại không nuốt nổi, cứ có một cảm giác nặng trĩu bao trùm. Bỗng nhiên tôi nhớ đến bữa tối đầu tiên và cũng là bữa tối cuối cùng giữa tôi và hắn, cũng một cái đùi gà, tôi và hắn thi nhau giăng giật, vốn là tôi muốn chọc tức hắn, nhưng lần nào cũng là tôi bị chọc tức.

Tại sao hắn lại có nhiều mặt nạ đến vậy? Tại sao hắn không giữ cố định một cách đối xử với tôi thôi, tại sao khi thì thế này, khi lại thế khác chứ? Tại sao....

- O hay con này, mày....khóc đấy à?

Mai nhìn tôi sững sốt. Đám bạn tôi cũng quay sang nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên. Tiêu rồi, cái mặt dày với khả năng đóng kịch xuất sắc của tôi biến đi đâu rồi? Chẳng lẽ bị con cá sấu đó bào mỏng từ lâu mà không nhận ra?

- Không...không sao, tao không sao, tại tụi mày biệt đãi niềm nở quá nên tao cảm động thôi! Haha...

Vừa nói tôi vừa vơ lấy cặp sách của mình chạy ra cửa, đeo vào cái mặt nạ cười cợt, tôi ngoái lại nói với tụi bạn:

- Tụi mày cứ ăn đi, tao có chút việc về trước nhé! Mai gặp ở trường.

Nói rồi tôi cầm đầu cầm cổ chạy một mạch ra khỏi quán ăn. Vừa chạy vừa thầm mắng nhiếc bản thân.

Thế giới của loài quỷ rõ ràng vẫn cứ ám ảnh tôi, giống như một vết thương cũ không chịu lành mà chỉ cần vô tình chạm nhẹ là rớm máu.

44. Chương 44

Chap 44

Nghe nói chỉ những người bị thất tình và những kẻ chán đời mới cảm thấy thời gian xung quanh họ trôi qua một cách chậm chạp. Ngoài ra, điều này cũng được cho là đúng khi bạn phải ngồi hàng giờ để nhận mấy công thức toán lý hoá khô khan trong khi rõ ràng bạn thuộc tuýp người thiên về sử dụng não phải.

Tự thấy là tôi không thuộc trường hợp nào trong các trường hợp trên, nhưng vẫn chẳng hiểu thế quái nào mà mình cũng có cảm giác tương tự nữa.

Sáng nay dù rất mệt mỏi nhưng với bản năng của một học sinh chuyên cần (ít ra là ở thế giới này), ngay khi bài hát báo thức quen thuộc “Chúc bé ngủ ngon” vang lên, tôi lập tức bật dậy để đảm bảo rằng thính giác vẫn ổn sau khi bị công phá bởi tính năng ưu việt duy nhất của con Qmobile Tàu.

Đến trường, dù rất cố gắng nhưng cái tâm trạng rối như tơ vò khiến tôi không thể nhét nổi một chút kiến thức vào đầu. Cứ luôn cảm thấy trong lòng còn một dấu hỏi lớn chưa được tháo gỡ, thực sự rất khó chịu, giống y như là có đá nặng đè lên vậy.

Haizzzz...

- Tám lần rồi!

Có tiếng người cất lên bên tai, tôi ngoái sang nhìn, té ra là giọng nhỏ Mai - con bạn chí cốt.

- Cái gì tám lần rồi? - tôi ngạc nhiên nhìn con nhỏ.

- Mày thở dài tám lần rồi! - nó thản nhiên đáp.

- Thế à...

Tôi đáp lại bằng chất giọng uể oải, mắt lại tiếp tục nhìn xuống sân trường. Thở dài thì mai kia số khổ, đúng rồi đấy.

- Có chuyện gì không ổn ở trường mới của mày sao? - Mai hỏi tôi.

- Sao mày lại nghĩ thế?

- Tại sao à?...- Mai khẽ chép miệng, nó nhìn tôi với vẻ bất lực- ... Chuyển trường rồi lại quay về, cái mặt thì suốt ngày xụ xuống không trưng ra được một nụ cười tự nhiên, mày tưởng mọi người mù hay sao mà đoán không ra.

Con nhỏ nói, ngữ khí có chút bực dọc.

- Trông tao thảm hại vậy à?

- Thảm hại, rất thảm hại! Mày thậm chí còn cho tao cảm giác mày không phải là Linh mà tao quen.

Mai nhìn tôi bằng ánh mắt mang theo lo âu, nó đưa tay đặt nhẹ lên vai tôi, hạ giọng hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì, nói tao nghe coi?

Tôi liếc nhìn con nhỏ, khẽ thở dài một lần nữa. Biết nói như thế nào với nó đây? Bảo với nó tôi là quỷ chắc? Hay là nói rằng tôi bị quỷ đàn áp ở trường mới nhể?

- Không có gì đâu. Đạo này tao thấy không được khoẻ thôi! - tôi cười gượng gạo.

- Dóc tổ vừa thôi bà cố! Tao chơi với mày từ nhỏ có thấy mày kêu không được khoẻ bao giờ đâu. Điều třeo cả hợg! - Mai bữ môi cất giọng lạnh lảnh.

Con này nó kí sinh trong bụng tôi chắc?

- Tao nói thật, tin hay không tùy mày!

Con nhỏ nhìn tôi về hết cách, dù vậy nó vẫn cố gắng thuyết phục:

- Mày nhất định không chịu nói à? Tao nghĩ là mày cần được chia sẻ, giữ trong lòng mãi không tốt đâu...

“.....”

- Được rồi tùy mày đấy, cứng đầu muốn chết. Nhưng tao nói ày biết, thái độ của mày khiến tụi nó tưởng mày giống con Nhung lớp mình đấy, mau mau mà chấn chỉnh lại đi!

Nhỏ Mai cuối cùng cũng chịu thua, quay người bỏ vào lớp ném lại sau lưng một câu khiến người khác khó hiểu.

Nhưng mà tôi hiểu.

Có gì đâu, nhỏ Nhung lớp tôi vừa bị bồ đá!

Ầy, tội mắc dịch này ăn nhằm cái gì mà nghĩ tôi giống con bé đấy chứ? Haizzz....mà quên, không được thờ dài nữa, lộ liễu quá!

Tôi ngoái cổ lại nhìn Mai, thấy con nhỏ đang vác vẻ mặt buồn thiu thất thểu đi vào lớp. Trong lòng đột nhiên cảm thấy có lỗi. Từ nhỏ tôi đã chơi với nó, chẳng có chuyện gì giấu giếm nhau cả. Nhưng riêng chuyện này, tôi không thể kể cho nó nghe được.

“Xin lỗi mày nhé Mai! Nói ra chẳng có ích gì cả, nhờ đâu làm liên lụy đến mày thì tao sẽ rất ân hận. Thông cảm cho tao nhé!”

....

RENG RENG

Năm tiết học dài đằng đẵng cuối cùng cũng kết thúc. Tôi lững thững xách balô ra khỏi cổng trường, quyết định rẽ về nhà bằng đường chợ. Tôi cần cái không khí ồn ào của việc buôn bán làm mình phấn chấn lên một chút.

Đi ngang qua khu giải trí nằm ở trung tâm thị trấn, tôi đưa tay vào túi quần lôi ra cái ví nhỏ in hình năm thành viên của BigBang, lục lọi một hồi rồi quyết định dứt ruột hy sinh 20k để giải tỏa stress. Tôi bước đến mua vé vào cổng.

Khốn khổ cái thân nghèo khó của tôi, mất đứt hai canh mà vào đây chả có trò chơi nào ra hồn hết. Kết cục tôi chọn trò chơi ném vòng. Ném vòng, tức là trò chơi mà người ta bày ra trên mặt đất la liệt những món đồ thú vị, bạn sẽ phải trả tiền để đổi lấy khoảng mười chiếc vòng và dùng chúng để ném vào những món đồ mà bạn thích. Nếu chiếc vòng chụp trúng món đồ nào thì bạn sẽ được thưởng món đồ đó.

Tôi rất ưng ý một cuốn tập có thiết kế hình giày thể thao, thế là nhắm nhe ném vòng vào đó. Phải cái ông trời không có mắt gì cả, mà nếu có chắc cũng đui luôn rồi, bởi thế mới không nhìn thấy người tốt như tôi đứng đây để mà phù hộ cho tôi ném trúng đích. Hậu quả là cái vòng lượn đánh vèo qua chỗ cuốn tập và hạ cánh đánh bộp xuống con cá sấu nhồi bông bên cạnh.

Tôi chỉ biết há hốc mồm nhìn thành quả mà ông trời ban tặng, thậm chí oán cái số mình đen rồi cười méo xệch đón lấy con cá sấu nhồi bông từ tay chị chủ hàng. Quyết không bỏ cuộc, tôi phi vòng tới tập về phía mục tiêu. Không quên noi gương tiền bối, chín cái sau đó không một cái nào bay đến vị trí cần thiết, thậm chí còn tiến bộ hơn cả tiền bối, không cái nào trúng đích.

Tôi đành ngậm ngùi ôm con cá sấu bông về nhà, một lần nữa oán trách số phận. Quảng cặp sách vào góc phòng, tôi trèo lên giường nằm ngủ luôn, cũng chẳng đoái hoài đến bữa tối. Tâm trạng nặng nề như có đá đè.

Ấm ảnh về thế giới quỷ giống như là một con đĩa dói vậy, cứ bám chặt lấy tôi ngay cả khi đi ngủ. Dù sao thì cũng may là ông trời còn tí lương tâm, sau mấy tiếng đồng hồ vật lộn với con đĩa vô hình ấy, đến gần hai giờ sáng tôi cũng có thể thanh thoi chớp mắt được một lúc, tuy là trong trạng thái không ngon nghề gì cho lắm (hình như cứ cách vài phút lại thấy có một con cá sấu xuất hiện đứng đó cười nhe nhớn thì phải).

Điều này dẫn đến một hậu quả dễ lường, tầm ba rưỡi sáng, tôi lại đột nhiên thức giấc. Đập vào mắt tôi là con cá sấu nhồi bông mà tôi chơi trò chơi giành được đang nằm ở trên giường, ngay sát bên cạnh tôi. Có lẽ mẹ thấy nó bị vứt trên sàn nên đã nhặt lên.

Con cá sấu này chắc chắn là được làm dựa trên nguyên mẫu con Don Croco trong Hugo và các bạn đây mà. Đùa! Sao tôi trông mặt nó nham hiểm y như là hắc ta vậy nhỉ?

Mà.....tại sao tôi lại nghĩ đến đồ độc ác đó rồi? Tôi bị điên chắc?

Nhìn cái điệu cười nham nhở của con cá sấu này, tôi cơ bản không thể ngăn được cái đầu bắt trĩu trĩu suy nghĩ về hắc ta, càng không thể ngăn được cảm xúc giận dữ trong lòng lúc này. Thế là bao nhiêu bức dọc tôi đem trút hết lên món đồ chơi vô tri vô giác.

- Tên khốn, anh thì ngon rồi, tưởng mình là con rơi của chúa tể gì đó, muốn làm gì ai thì làm, thích hành hạ ai thì hành hạ, chán rồi thì đá đi chứ gì. Nay thì đồ chơi, nay thì cá sấu, nay thì đồ độc ác này!!!

BỐP!!!!

Tôi quăng món đồ chơi vào tường khiến nó rơi xuống bịch một cái.

Đúng là đồ nguy hiểm mà, chắc chắn hẳn đã phù phép gì vào cái đầu lương thiện của tôi rồi, để giờ đây, tôi làm cách nào cũng không thể xoá đi hình ảnh đáng ghét đó trong tâm trí được, không cách nào.

DING!

Chiếc điện thoại di động mà tôi đang sạc đặt trên bàn báo pin đã đầy. Tôi bèn đứng dậy đi về phía gần ổ cắm rút chân sạc ra, trong đầu bỗng nhớ đến câu nói của nhỏ Mai ban sáng.

“Tao nghĩ là mày cần được chia sẻ, giữ trong lòng mãi không tốt đâu”

Đứng tần ngần một lúc, tôi quyết định bấm số gọi con nhỏ.

Tút tut....

- Alo, Phương Mai nghe đây.....ai đấy ạ?

Giọng con nhỏ phát ra trong điện thoại đầy ngái ngủ.

- Tao đây! - tôi đáp.

- Tao là ai? - Mai hỏi tiếp vẫn bằng cái giọng ngái ngủ.

Thề là nó đang ngáp hoặc dụi mắt hoặc bẻ cổ hoặc làm động tác gì đó tương tự.

- Linh đây! - tôi trả lời.

- CÁI CON ĐIÊN NÀY MÀY BIẾT MẤY GIỜ RỒI KHÔNG MÀ CÒN GỌI HẢ?

Giọng con nhỏ oang oang làm tôi giật mình suýt nữa đánh rơi cả điện thoại. Ngược nhìn đồng hồ treo tường, tôi mới phát hiện ra đã gần bốn giờ sáng. Lú quá, không để ý giờ giấc gì cả.

- Chết, tao vô ý quá, xin lỗi mày nhé, ngủ tiếp đi tao cúp máy đây! - tôi vội nói vào máy.

- Không sao, đằng nào cũng dậy rồi. Mày mất ngủ à? Gọi tao giờ này có chuyện gì thế? - Mai dụi giọng.

- À....tao....

- Chán mày thế, ắp a ắp úng, cứ huych toẹt ra xem nào. Có chuyện gì?

- Ukm.....tao vừa nghe được một câu chuyện, muốn hỏi ý kiến mày thôi....

- Sao? Nói nghe thử xem nào? - Mai đáp.

- À.... đại khái là thế này..... ừm.....Có một chú vịt con bơi lạc vào đầm lầy nơi toàn là cá sấu cư ngụ. Trong đầm lầy đó, có một con cá sấu to lớn nhất, quyền lực nhất, độc ác cũng nhất luôn. Con cá sấu đó cho vịt con hai lựa chọn: hoặc làm đồ chơi của nó, hoặc bị nó ăn thịt. Đương nhiên vịt con đâu có ngu, nó quyết định sẽ làm đồ chơi của cá sấu, còn hơn là bị die. Vịt con những tưởng đó là một sự lựa chọn sáng suốt nhưng không, hàng ngày nó luôn bị đối xử y như một món đồ chơi thứ thiệt. Điều này khiến vịt con rất khổ sở. Tuy vậy, con cá sấu đó lại luôn che chở cho vịt con khỏi những cú tấn công từ đồng loại của mình. Cho đến một ngày, đột nhiên cá sấu cắn vịt con một phát rất đau rồi bắt nó rời đi. Thế là thế nào?

- Ý mày định hỏi gì? - Mai thắc mắc.

- Ý tao là....con cá sấu đó.... có phải con cá sấu máu lạnh đó đã chơi chán, muốn làm một cú cho vịt con nhớ đời rồi mới game over không?

- Mày nghĩ thế à? - Mai hỏi.

- Ừ! - tôi nói.

“.....”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, mãi sau mới có tiếng đáp trả.

- Tao thì không nghĩ thế. - tiếng Mai nói qua điện thoại nghe có chút trầm xuống.

- Vậy mày nghĩ thế nào? - tôi tò mò hỏi.

- Tao nghĩ ... Có thể đúng như cá sấu nói, ý định ban đầu của nó chỉ là dùng vịt con như một trò tiêu khiển, nhưng dần dà, khoảng thời gian ở bên vịt con đã làm nó thay đổi..... - Mai nói.

- Khoan! Không phải mày định nói con cá sấu đó có cảm tình với con vịt con chứ? Làm sao mà....

- Sao cái gì mà sao? Mày thử nghĩ coi, cá sấu nhận lời không ăn thịt vịt con nữa nhưng nó đâu có nói những con khác trong đàn không thể, mặt khác, nếu đã chơi chán rồi, tại sao cá sấu không ăn quách con vịt ấy đi mà lại thả nó ra chứ? Đừng quên rằng cá sấu rất độc ác, nếu không phải có tình cảm, nó dễ dàng buông tha vịt con vô điều kiện như vậy sao?

Mai cứ thế thao thao bất tuyệt, còn tôi thì chỉ biết im lặng lắng nghe, một câu phản bác cũng không bật ra được.

- Cá sấu là loài dã thú, biết đâu chừng một ngày nào đó, nó ăn thịt vịt con mất thì sao? Cần cho bị thương chỉ là cái cớ thôi, khiến vịt con dứt khoát dời đi mới thực sự là mục đích của nó...

Trong đầu tôi hình như vừa có một tiếng nổ lớn, những câu nói của hắn chẳng biết ở đâu cứ thế hiện ra dội vào tâm trí tôi tạo thành những nhát cắt sâu hoắm.

“Cô vẫn nghĩ là tôi sao?.... **VẬY THÌ ĐÓ CHÍNH LÀ TÔI ĐẤY**”

Có phải tôi nghe nhầm không? Trong câu nói của hắn hình như chứa đầy sự thất vọng, thất vọng vì tôi nghi ngờ hắn, vì tôi không tin tưởng hắn, và thậm chí hắn cũng chẳng cần tôi tin tưởng nữa, hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

“Tôi ghét cô...”

“Đừng để tôi thấy mặt cô ở South Devil nữa...”

“Cần cho bị thương chỉ là cái cớ thôi, khiến vịt con dứt khoát dời đi mới thực sự là mục đích của nó...”

Mục đích của anh là vậy sao? Đẩy tôi đi vì sợ một ngày nào đó sẽ ăn thịt tôi sao?

- Vịt con không còn bên cạnh, chắc chắn cá sấu sẽ thấy an tâm hơn, cho dù một mình nó luôn phải gặm nhấm nỗi đau. Chỉ cần biết ở một nơi nào đó, vịt con của nó đang sống hạnh phúc bên bầy đàn, thế là đủ....

Khoé mắt tôi cay xè, cảm thấy dường như mọi thứ trong phút chốc đều trở nên nhạt nhòa vô định. Có ghìem tiếng nấc, tôi nói qua điện thoại:

- Mày nghĩ con vịt con đó có thể sống hạnh phúc không?

- Không biết nữa..... đây chỉ là cảm nhận của riêng tao, dạo này tao xem nhiều phim Hàn Quốc quá đâm ra tư tưởng hơi bị sến. Cũng có thể suy nghĩ của mày mới đúng. - Mai nói.

“.....”

- Ê sao tự nhiên im lặng thế? Này Linh! Alô.....

PÍP PÍP....

Tôi run rẩy tắt máy rồi bỏ vội di động trên mặt bàn. Không chỉ tay, toàn thân tôi cũng đột ngột rung lên bần bật.

- Nói dối, sao có thể chứ, cá sấu và vịt con sao có thể có tình cảm với nhau được chứ? Chắc chắn không thể nào đâu, đúng rồi, chắc chắn là như thế...

Tôi gần như hoảng loạn, não bộ lập tức rơi vào trạng thái không chấp nhận. Miệng cứ liên tục lải nhải....

Bỗng vang đến bên tai tiếng động loạt soạt. Tôi vội ngược lên nhìn, miệng không dần được phát ra thành tiếng hét thất thanh:

Á!!!!!!!!!!!!!!

Nhanh như chớp, tôi nhảy tót lên giường chồm chắn kín mít rồi cứ thế nâng cao tần số run rẩy.

Trên tường có một con gián!

....

Ồi mẹ ơi, gián!!!!!!!

Tôi như gặp phải ma giữa ban ngày, vừa hét ầm ĩ vừa chạy lại nhảy phốc lên người kẻ đứng gần nhất trong phòng, bám chắc đến độ keo con voi cũng phải chào thua.

- Cô mới lên cơn à? - hần nhếch mép cười.

Thật đáng buồn là kẻ duy nhất có mặt trong phòng lúc đó ngoài tôi ra chỉ còn lại tên cá sấu xấu xa độc ác này.

- Xuống mau! - hần phán như quan toà.

- Không!..- tôi hét, nhân tiện mặc cả luôn -đuổi giúp tôi con gián rồi tôi xuống!

- Xuống mau! - hần lặp lại câu nói, khuyến mại thêm cho tôi cái mặt lạnh như tiền.

Cá sấu đại nhân của tôi ơi, ở dưới đó có con gián mà, đuổi giùm tôi là anh tích đức đấy. Làm việc tốt không lo đột tử đâu, sao mà anh ki bo thế?

Anh phải biết một sự thật này chứ: gián đáng sợ hơn anh mà!

- Tôi đếm đến ba, nếu cô không chịu xuống...- hần nhìn tôi cười đều -thì tôi sẽ giở trò đòi bại với cô đấy.

Sặc O- - - - - 0 !!!!!!!!!!!

Tên tiểu nhân này sao lúc nào cũng có thể phun ra mấy câu thơ thiển thế?

- Anh....anh....anh dám!!! - tôi trợn mắt quát, mặt đỏ bừng.

- Sao không dám?

Hần nhìn tôi cười cợt nhả, liền đó cúi xuống bắt ngờ hôn chụt một cái vào trán tôi. Cả người tôi ngay lập tức chuyển sang trạng thái chết lâm sàng, đại não gần như hoá đá.

- Đồ ngốc, nó chạy lâu rồi!

Hần quăng lại một câu, kể đó vác cái bộ mặt Lý Thông ra nhìn tôi tỏ vẻ đắc ý rồi phất áo đi thẳng. Tôi chỉ kịp nhận ra một chân lí: hần ta đáng sợ hơn con gián nhiều!

....

Đoạn kí ức ngắn ngủi tưởng chừng đã bị lãng quên từ lâu bỗng chốc hiện ra rõ mồn một trước mắt tôi hết như những thước phim video quay chậm.

Nhìn con cá sấu nhồi bông nằm chống chơ trên sàn nhà, tôi bất giác tiến lại nhặt nó lên, phủ nhẹ những hạt bụi nhỏ còn vương lại. Liếc sang bên cạnh, tôi phát hiện cuốn sổ nhật kí của mình bị rơi gần sát con cá sấu bông, có lẽ là rơi lúc tôi ném món đồ chơi này về phía tủ sách.

Kể cũng đã lâu tôi chưa viết tiếp, chẳng nào cũng không ngủ được, có lẽ tôi nên viết bù thôi. Nghĩ vậy, tôi đặt con cá sấu bông lên giường ngủ rồi cầm cuốn sổ nhỏ tiến lại bên bàn học.

Chậm rãi bật cây đèn để bàn, tôi lò dò gõ mã số mở sổ và lôi cây bút nhỏ cài ở gáy sách ra. Có lẽ sẽ có nhiều chuyện để viết...

Có lẽ thế...

Nhưng tôi không thể nặn ra bất cứ một từ nào để viết, thậm chí ngay cả chút sức lực cầm cây bút nhỏ tôi cũng đánh rơi mất.

Mất tôi lúc này chỉ biết dán chặt vào dòng chữ ghi ở trang cuối cùng, nét chữ đơn giản, tinh tế nhưng chứa đầy sức mạnh khiến mực in hần cả lên những tờ giấy phía sau...

“Đừng khóc! Hãy sống hạnh phúc ở thế giới thuộc về em!”

Tôi nhìn trân trân vào hàng chữ nằm trên trang cuối cùng cuốn nhật kí. Rõ ràng quyển sổ này đã được cài pass, và rõ ràng pass đó chỉ mình tôi biết, nhưng cái thông điệp đang xuất hiện trước mắt tôi đây chắc chắn không phải do chính tay tôi viết ra.

Nước mắt cứ tự động rơi tí tách trên trang giấy làm nhoè ố nét mực còn mới, tôi vội vã kéo tay áo xuống thấm nhẹ lên từng con chữ, chỉ sợ bản thân ngu ngốc trót khiến chúng phai màu.

Ôm ghì cuốn nhật kí vào lòng, cổ họng tôi nấc thành từng tiếng. Cứ nghĩ đã quên từ rất lâu bởi lẽ chẳng mấy khi tôi có dịp nhìn thấy hần ta viết cái gì, ấn tượng duy nhất lưu lại trong tôi chính là những dòng chữ hần ghi vội trên tờ giấy nhớ dính kèm ở bao ngoài gói phở ăn liền trị giá 5k - của bố thí mà cá sấu điện hạ ném cho tôi ngày nhập trường.

Không phải là tôi nhớ dai, chẳng qua những điều khiến mình ấn tượng thường rất khó quên.

Thật buồn cười...

- Sống hạnh phúc ư? Bằng cách nào chứ?

Quan trọng hơn...

Chỉ e rằng con vịt con đó.....từ lâu đã thích cá sấu mà luôn cố chấp không chịu nhận ra thôi.

...

Mãi ngồi bần thần khiến tôi quên khuấy cả giờ giấc, chỉ đến khi chiếc điện thoại di động đặt trên bàn rung lên, tôi mới chợt giật mình.

“Bé ơi, ngủ đi! Đêm đã khuya rồi...”

Bài hát báo thức hằng ngày vang lên qua cái loa có sức gây điếc mãnh liệt của Qmobile làm tôi phát hiện ra mình đã thức đến tận sáng. Vươn vai đứng dậy làm vài động tác thể dục, tôi uể oải bước vào WC làm vệ sinh cá nhân.

Bước vào bếp, tôi thấy mẹ đã dậy từ sớm, đang chuẩn bị bữa sáng. Mùi thơm nức mũi toả ra từ những món ăn bày sẵn trên bàn khiến tôi thêm đến chảy cả nước miếng. Có lẽ một phần vì tối qua tôi bỏ bữa.

- Dậy sớm vậy con gái?

Mẹ quay đầu lại hỏi khi thấy tôi kéo ghế ngồi xuống bàn.

- Cha đâu rồi mẹ? - tôi ngó quanh quất sau đó lên tiếng thắc mắc.

- Đi từ sớm rồi. Nghe nói ở hoàng tộc bên quý giới tổ chức đại lễ gì đó quan trọng lắm, nên cha con phải trở về giúp một tay.

Tôi im lặng không hỏi thêm gì. Đại lễ à? Cái hoàng tộc của cá sấu điện hạ thì ăn chơi xa xỉ khỏi nói rồi, hình như đến bồn cầu còn dát kim cương ý chứ.

Haizzz....

- Đêm qua con mất ngủ à?

Mẹ đặt tô canh bốc khói nghi ngút lên mặt bàn rồi cúi nhìn tôi vẻ lo lắng.

- Sao ạ? - tôi tròn mắt ngạc nhiên.

- Mắt gấu trúc kia kìa! - mẹ giơ ngón trỏ chỉ về phía tôi.

- Dạ?

Tôi trở mắt nhìn mẹ, liền đó quay nhanh sang phía cái chạn bát làm bằng inox phản chiếu được.

- Ôi mơ gì ư? Nhầm oh my god!!!!!!! - tôi há hốc mồm.

Chúa đây đọa người tốt, hành hạ....quỷ lương thiện! huhu...

Thế là trên cái mặt đã không xinh thì chó của tôi sau một đêm gần như thức trắng vinh dự nhảy ra hai vết thâm quầng nhìn đậm phát sợ.

- Không vui chuyện gì sao con gái?... - mẹ nhìn tôi cười hiền -...Từ lúc ở South Devil trở về đến nay, mẹ trông con cứ ủ dột suốt. Đáng ra được quay lại trường cũ con phải vui chứ, hồi trước con chẳng nói không thích chuyển trường mà? Lại đổi ý rồi à?

Tôi im lặng cầm mặt xuống bàn, tay chọc chọc vào bát cơm không trả lời mẹ, chính xác là không biết phải nói những gì. Mãi đến độ mười mấy phút sau, tôi mới ngẩng đầu lên hỏi mẹ:

- Tình đầu không quan trọng bằng tình cuối đúng không mẹ?

Nói ra câu này, bản thân tôi cũng thấy hơi ngượng ngùng. Tôi cũng không biết tại sao đột nhiên tôi lại hỏi như vậy, chỉ là trong một thoáng suy nghĩ cảm thấy vẫn còn khúc mắc, tôi mới chột bật ra thành tiếng.

Nếu thật sự tôi cũng “cảm nắng” con cá sấu đó....vậy thì chẳng phải..... hẳn chính là mối tình đầu của tôi sao?

Mẹ có vẻ hơi ngạc nhiên khi tôi hỏi câu này, nhưng vẫn điềm tĩnh trả lời:

- Chưa chắc!

- Tại sao ạ?

- Ừm.....Nói thế nào nhỉ?.....Dù rất ít, nhưng có những người ngay từ mối tình đầu tiên họ đã gặp được một nửa của mình rồi. Nếu bỏ qua để đi tìm cái gọi là “tình cuối”, chẳng phải rất ngớ ngẩn sao?

- Con không hiểu.... - tôi hơi nhú mày.

Mẹ mỉm cười cúi xuống nhấp một ngụm trà sau đó thông thả nói:

- Giả sử nhé.....Loài người có nhiều trang tình sử rất đẹp. Con biết vở kịch Romeo và Juliet của William Shakespeare chứ? Hoặc là câu chuyện tình yêu giữa Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài chẳng hạn?

- Dạ, con biết! - tôi gật gật.

- Đó là minh chứng cho những mối tình đầu hoàn mỹ đấy, dù rằng chúng đều có chung một kết thúc đầy nước mắt. - mẹ tôi khẽ thở dài.

Tôi ngẫm nghĩ một chút rồi lại hỏi:

- Vậy cha có phải là mối tình đầu của mẹ không?

Mẹ tôi cười nhẹ, sau đó bà trả lời:

- Với mẹ thì đúng, nhưng với cha con thì không.

- Ó, ý mẹ là trước mẹ cha từng thích người khác à?

- Có lẽ vậy, ngày xưa cha con đào hoa lắm, nghe nói trước mẹ ông ấy từng hẹn hò qua với một nữ quý atula tộc rồi.

- ÁC!!! - tôi trợn tròn mắt.

Thật may là cha tôi không chọn cái bà gì đó ở atula tộc, nếu không thì giờ này chắc chắn tôi không ngồi ở đây rồi.

Trầm ngâm một lúc, tôi quyết định chốt hạ câu cuối.

- Mẹ ơi, giả sử....con giả sử thôi nhé, nếu mẹ và cha không đến được với nhau....thì sao ạ?

- Sao là sao? - mẹ nhìn tôi ngạc nhiên.

- Ý con là.....nếu như cha và mẹ không thể ở bên nhau..... thì mẹ sẽ làm gì?

Mẹ nhìn tôi nhú mày, lại nhấp một ngụm trà nhưng chưa vội trả lời ngay.

- Mẹ...? - tôi chờ đợi.

- Mẹ cũng không biết, nhưng...- mẹ tôi chậm rãi đặt tách trà xuống bàn - ... bởi vì mẹ rất yêu cha con, thế nên dù chỉ còn một phần nghìn cơ hội để cứu vãn tình thế, mẹ nhất định sẽ không bỏ qua.

“.....”

- Con gái ngọc của mẹ, đợi khi con biết yêu ai đó, tự khắc sẽ hiểu được.

Mẹ mỉm cười đứng bên cạnh tôi ôn tồn nói, tay khe khẽ vuốt tóc tôi.

Theo cách nói của Victor Hugo: Cuộc sống nếu thiếu mất tình yêu, không gọi là “sống” nữa mà chỉ đơn giản là sự tồn tại. Thời gian trôi qua lúc ấy cũng trở nên nhàm chán và vô vị hơn bao giờ hết.

Tôi im lặng xoay xoay tách trà trong tay, hơi ẩm phả vào mặt khiến tôi cảm thấy có chút dễ chịu.

- Đến giờ đi học rồi đấy, con chuẩn bị đi! - mẹ tôi nói.

- Vâng!

...

Tôi lững thững xách cặp bước ra cửa, không quên ngoái đầu lại chào mẹ. Trường tôi học hiện giờ cách nhà không xa, với tôi mà nói chỉ cần mười mấy phút đi bộ. Tiện hơn nhiều so với học ở South Devil.

Trên suốt chặng đường đến trường, tôi đoán là tôi đã không tập trung cho lắm. Linh hồn của tôi có lẽ đang treo lơ lửng ở đâu đó tận Nam Cực không biết chừng, bởi thế cho nên hệ quả của việc tôi vừa đi vừa cầm mặt xuống đất là chỉ sau đó mấy phút cái đầu của tôi đã phải hát bài ca tan tác.

Oái!!!!!!!

Đầu tôi, cái đầu duy nhất của tôi nó đập thẳng vào một chiếc biển quảng cáo treo hơi thấp ở ven đường.

- Ủi trời, tụi mày xem cây văn lớp mình tẩu hải vui chưa kìa!

Một cái giọng chua loét như lọ giấm hết hạn đã có mùi mốc meo ở nhà tôi cất lên. Tôi vừa xoa đầu vừa ngoái lại nhìn, té ra là bộ ba tam cô nương gà mái của lớp A2 - lớp tôi đang học hiện giờ ở trường cũ.

Hội “chicken fly” này nổi tiếng là ăn chơi nhất ở thị trấn A, trong đó có cả Nhung - con nhỏ mà hôm trước tôi từng nhắc đến với vai trò: nhân vật bị bỏ đá. Tụi nó nhìn tôi cười hô hô rồi xách váy đi thẳng. Thật ra thì cái đám này không ưa gì “dân thường” cho lắm, thái độ vừa rồi ông bà mình hay gọi là “kiêu”, nói nhẹ là “chảnh” mà nói nặng là “kệch cỡm” đấy ạ!

Haizzz.... Mới sáng ra đã oai oái rồi!

Bọn này bị cái gì thế, chó cắn vào mông chắc?

Tại tụi nó mà tôi thấy mình hơi giống Geum Jandi rồi đây, trong BOF hình như cũng có ba bà cô giống giống thế này. Không biết đến khi nào thì Diêm Vương mới cho hết hết những công chúa quạ mỏ tương tự như trên đi nữa. Chắc khoảng vài tỉ năm sau, mà không, cũng sắp tận thế đến nơi rồi.

Tôi thở dài thêm hai phát, bản tính từ bi bảo tôi không thêm chấp, thực ra là không có tâm trạng để mà chấp, thế là lại cầm cúi tiếp tục đi.

Rõ ràng tôi định đến trường, nhưng không hiểu sao cuối cùng bước chân của tôi lại dừng lại ở bến xe buýt. Ngược nhìn cái bảng ghi số hiệu các tuyến xe, đột nhiên tôi cảm thấy nhoi nhói trong lòng.

XỊCH!!!

Có tiếng xe buýt đỗ lại cách chỗ tôi đứng vài mét. Vội ngược lên nhìn, tôi phát hiện ra đó chính là tuyến xe mà tôi đã từng lên để đến South Devil cách đây đúng một năm.

Cửa xe bật mở, có tiếng bác tài nói vọng ra:

- Đi không cô bé?

- Dạ? - tôi đáp lại một cách ngớ ngẩn.

- Bác hỏi cháu có đi không? - bác ấy lặp lại câu nói cũ.

- Cháu.....có! (Trời ơi tôi vừa nói cái gì thế?????????????)

- Vậy cháu lên xe đi, còn chờ gì nữa?

- Vâng!

Theo lời bác tài, tôi trèo lên xe không chút do dự. Quỷ ám rồi, chắc chắn là quỷ ám rồi, tôi đang làm cái gì thế này??? Không đúng, tôi là quỷ cơ mà. Vậy chắc là tôi bị con gì ám rồi, hoặc là mới này bị đụng đầu nên thần kinh chập cheng rồi.

Phải xuống thôi! Đúng, xuống nhanh thôi! Nếu không xe sẽ chạy mất.

Quái, sao tôi không tài nào đứng dậy khỏi ghế được thế này. Sao thế này???

Chân tôi bây giờ cứ như là chân của người khác, nó nhất định không chịu nhúc nhích dù chỉ 1cm. Thật là muốn điên cái đầu!

Cạch!

Có tiếng cửa xe khép lại, cảnh vật bên ngoài cứ từ từ lùi dần về phía sau. Xe bắt đầu chuyển bánh.

Tôi vẫn ngồi lì ra đó, mỗi lần định đứng dậy là lại như có một bàn tay kéo tôi ngồi xuống. Và nếu cứ tiếp tục ngồi như vậy, chẳng phải là tôi sẽ lại một lần nữa trở về trường trung học South Devil sao?

Tôi muốn trở về đó ư?

Không!

Thế giới đó không thuộc về tôi, tôi thuộc về thế giới này - thế giới gia đình tôi đang sống, nơi có bạn bè tôi, có những người mà tôi yêu quý...

Phải! Chính là thế giới con người.

Nhưng.....thế giới này không có.....

Tôi cảm thấy ngực mình chột nhói, cảm giác đâu chỉ là đau, mà rất rất đau.

- Ai nói với anh rằng, vịt con đó chỉ cần trở về bên bầy đàn là có thể hạnh phúc?

Trong đầu tôi, câu nói ban sáng của mẹ lại hiện lên văng vẳng...

“...bởi vì mẹ rất yêu cha con, thế nên dù chỉ còn một phần nghìn cơ hội để cứu vãn tình thế, mẹ nhất định sẽ không bỏ qua...”

45. Chương 45

Chap 46

North area - cung điện Aquatajin...

- Quận chúa, mời người đi thay y phục chuẩn bị cho đại lễ chọn ra hậu cung! - một thị nữ cung kính nói.

- Biết rồi, người cứ lui ra trước đi!

Luciana khẽ phẩy tay, mắt vẫn nhắm cúi vào đám hỗn độn đặt trên chiếc bàn bị phủ kín bởi một lớp mùn cưa khá dày.

- Nhưng thưa quận chúa, Ryu đại nhân có dặn lại... - thị nữ đó ngập ngừng.

- Ryu?

Ả quận chúa trừng mắt quay lại, có vẻ như dù nhìn từ bất kì góc độ nào, dưới quan điểm ra sao và với thái độ gì đi chăng nữa, con nhỏ vẫn cứ xinh đẹp, rất xinh đẹp, một vẻ đẹp đủ khiến hàng vạn nam nhân phải ngoái nhìn. Cho dù bạn thuộc giới tính nào, nam hay nữ, thách bạn có thể nhìn cô ta quá ba giây mà không chảy nước miếng đấy.

Phải, đó chính là Luciana, hậu cung hậu duệ tương lai, mỹ nữ số một của quý giới, tất nhiên là đứng sau mẹ của Ren.

Có điều, bà ấy chết rồi. Và bây giờ cô ả đó ở vị trí số một.

- Vâng vâng, nô tì xin lui!

Nữ tiểu quý lương cuồng cúi chào rồi quay lưng chạy vội ra cửa, chậm một chút ai biết con nhỏ vampire độc ác kia lại giở trò gì chứ, an toàn là bạn mà.

RẦM!!!

Cô thị nữ nhỏ bé ngã sõng xoài trên mặt đất, cái tội chạy cấm mặt xuống nhìn thổ địa chả bao giờ được khoa học công nhận là hay ho cả.

- Có chuyện gì mà cuồng quýt như vậy? Đã nhắc quận chúa thay y phục chưa? Đến giờ rồi!

Có tiếng nạt nhẹ. Thị nữ kia cúi sấp người run run thưa:

- Dạ, trình Ryu đại nhân..... nô tì đã chuyển lời ngài đến quận chúa nhưngnhưng mà.....

- Được rồi, để ta, người cứ lui ra trước đi!

Ryu khẽ nói với nữ tiểu quý, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào trong phòng.

- Quận chúa điện hạ, giờ phút mà cô hằng mong đợi đã đến rồi, tại sao cô không chuẩn bị đi mà còn lưu lại đây làm trò gì vậy? - Ryu nheo mắt nhìn con nhỏ.

- Ta còn chưa gặp người gặp cái gì? Còn nữa, bỏ cái kiểu ăn nói trịch thượng đó đi, ta là chủ nhân của người đó.

Con nhỏ chau mày gắt.

- Ồ?

Ryu khẽ nhìn con nhỏ, cái cách hằn nhếch môi lên không có vẻ gì là mỉa mai cả, giống như tự cười chính mình thì đúng hơn.

Hắn đánh mắt về phía chiếc bàn phủ đầy mùn cửa, nơi mà Luciana vẫn đang loay hoay với đồng đồ đặc kì dị, những thứ trên đó trông giống như hàng tá phụ kiện linh kinh thường thấy trong căn phòng làm phép của những phù thủy thời cổ đại. Ryu để ý thấy phía dưới bát nước màu xanh rêu sôi sùng sục lấp loé ánh kim phát ra từ một vật thể hình tròn, khối từ chiếc bát bốc lên nghi ngút làm mờ tấm gương đồng đặt đằng sau nó.

- Cô định trừ ếm ai vậy?

Hắn khẽ hỏi.

- Người cũng tinh quá nhỉ? Vậy đoán xem! - con nhỏ ngoái lại nhìn hắn với vẻ đắc ý, môi không giấu nổi một nụ cười thoả mãn.

- Là nữ quý khiếm khuyết đó à? Kể mà chúng ta từng bắt cóc?.....

Nói xong câu này, đôi mày hắn chợt nhíu lại khó hiểu. Con bé đó lần trước lãnh hai nhát dao tẩm độc của hắn, cho dù có là thánh thì cũng chết ngóm chứ sống thế nào được nữa?

- Không đúng! Con nhỏ đó đáng lẽ....

- Không sai, chính là con nhỏ đó, con nhỏ dám cướp điện hạ từ tay ta....- đôi mắt con nhỏ khép hờ nhưng không che hết được nét hiểm độc trong đó.... ta bắt nó phải trả giá một lần nữa!

- Một lần nữa? Chẳng lẽ cô ta thực sự vẫn chưa chết sao? - Ryu khẽ nhíu mày.

Luciana im lặng, một lúc lâu sau con nhỏ mới cất tiếng nói:

- Farin xanh cấp cao người dùng với con nhỏ đó....không phải là đồ giả chứ?

- Đồ giả? - Ryu nhìn con nhỏ, có chút ngạc nhiên, cuối cùng hắn nhếch môi cười nhạt-....cô không tin tôi?

- Ta.....

Luciana không nhìn hắn nữa, con nhỏ quay vội người về phía chiếc bàn, mãi sau, dường như cảm thấy tâm phúc của mình đã bị đối xử có phần hơi quá khích, con nhỏ mới khó khăn thốt ra được hai từ:

- Xin lỗi!

“.....”

- Nhưng ta thực sự không thể không nghi ngờ người được, con nhỏ đó.....nó đúng là vẫn chưa chết, cứ như là có cả trăm cái mạng vậy!

Luciana nói, hai tay bắt giắc cuộn thành nắm đấm.

- Ta cứ nghĩ kế hoạch lần đó có thể khiến nó chết thật đau đớn, đau đớn vì chất độc và đau đớn vì tin rằng kẻ đã đâm nó chính là điện hạ.....Một đòn chí mạng, người công nhận không?

“.....”

- VẬY MÀ CON RANH ĐÓ LẠI THOÁT CHẾT MỘT CÁCH THẦN KỲ!!!!!!! KHỐN KIẾP!!!

Luciana đột nhiên hét lên, tay gạt mạnh vài thứ trên bàn khiến chúng rơi xuống vỡ loảng xoảng.

- Cô không nghĩ rằng Ren thiếu gia đã cứu cô ta sao?

Ryu nhẹ nhàng tiến lại gần Luciana, tay khe khẽ chỉnh lại chiếc nơ bị lệch trên tóc con nhỏ.

- Sao có thể chứ? Chẳng ai có thể làm được chuyện đó, kể cả điện hạ, thậm chí là chúa tể!....Con nhỏ đó đâu có bất tử được như ta chứ, mà cho dù có là ta thì cũng cầm chắc cái chết, sao nó lại thoát được dễ dàng như vậy?

“.....”

...

Nữ quỷ này nói không hề sai. Cái cuối cùng mà kịch độc farin xanh phá hủy chính là linh hồn của một devil, cho dù có bất tử giống như cô ta, khi linh hồn bị cướp mất thì có tồn tại cũng chỉ là một cái xác sống. (Mà nhân tiện, có ai xem “The walking dead” chưa?)

- Nói cũng đúng....- Ryu trầm tư suy nghĩ-....nhưng cô đừng quên những kẻ sinh ra đã được ấn định là hậu duệ quỷ giới, tất cả bọn họ đều có một khả năng mạnh nhất chỉ chịu trời dậy vào lễ trưởng thành, tức là hôm nay. Và chẳng có khả năng nào giống nhau ở các hậu duệ, chỉ có bản thân họ biết nó là gì thôi.

- Nếu thực sự là như vậy....- con nhỏ lạnh lùng đưa mắt nhìn chiếc bát, nước vẫn sôi sùng sục và bắt đầu chuyển sang màu đen.-....thì ta càng phải hoàn thành cho xong việc này.

Nói đoạn, con nhỏ dùng một cái móc bạc khe kéo vật đang bị nhấn chìm trong đó lên - chiếc nhẫn King huyền thoại.

- Cô vẫn còn muốn sử dụng cái thứ vĩnh viễn không thuộc về cô như này sao?

- Ai nói với người là vĩnh viễn?

- Ý cô là gì? - Ryu nhìn con nhỏ với ánh mắt tò mò pha chút nghi hoặc.

- Kỹ thuật yểm bùa của vampire tộc đứng đầu quỷ giới! - Luciana cao giọng nói.

Con nhỏ cầm một ly thủy tinh trong suốt, bên trong chứa chất lỏng đỏ au lại gần chiếc nhẫn vàng đã được cố định sẵn trên giá si xanh, chậm chậm đổ từng giọt lên mặt nhẫn có khắc chữ. Trong phút chốc, chiếc nhẫn dần dần phát ra ánh sáng trắng.

- Thành công rồi đó! - con nhỏ đắc ý nói.

- Cái gì thế?

- Là máu. Máu của con ranh đó, lần trước ta đã cố tình giữ lại một chút.

- Tôi không hiểu.... - Ryu vẫn không rời mắt khỏi chiếc bát đang sôi sùng sục.

- Có gì mà không hiểu, ta dùng số máu của ả như một chiếc vé thông hành, đánh lừa cái vật ngu ngốc này đây. - con nhỏ nhếch môi cười.

Chiếc nhẫn vẫn không ngừng phát ra ánh sáng rực rỡ, cuối cùng người ta nghe thấy bên trong vật thể hình tròn này vọng ra tiếng nói:

“Chủ nhân, người có thể ước một điều, hãy suy nghĩ cho kĩ!”

Luciana không vội nói, ả quay người nhìn Ryu, ánh mắt chăm chọc:

- Người có nghĩ ta sẽ ước cho con nhỏ đó chết ngay bây giờ không?

- Đó không phải là tính cách của cô, cô sẽ không để cô ta chết dễ dàng như thế,phải không?

“.....”

- Nếu biết được chuyện này, tên đó....hắn sẽ không để cô yên đâu.

- Không để ta yên? Hừ.....- con nhỏ khế nhếch môi, trong phút chốc, ánh mắt ả thoáng hiện lên nét đau khổ dù rất khó nhận ra-.....từ ngày đầu tiên ta gặp điện hạ, ta chưa bao giờ cảm thấy mình được yên cả....

- Cô cố chấp quá rồi đó!

- Cố chấp?... - Luciana cười nhạt -...Vậy chẳng lẽ ta không được quyền giành lấy hạnh phúc của mình sao? Chẳng lẽ ta phải giương mắt nhìn nó thuộc về kẻ khác sao?

“.....”

- Katsuragi Ryu, người là người bạn duy nhất của ta, cùng ta ** chung một bầu sữa mẹ, cùng ta lớn lên, vậy mà người một chút cũng không hiểu ta!!!

Con nhỏ nói mà gần như bật khóc, dường như bản thân vẫn còn chưa thoát khỏi vỏ bọc của một đứa trẻ. Ryu chau mày nhìn con nhỏ, hắn không muốn quận chúa của hắn khóc, hay đau lòng, bởi vì quận chúa là devil duy nhất mà hắn muốn bảo vệ trên cõi đời này. Hắn vội đưa tay lên định lau giọt nước đang lăn ra khỏi mắt con nhỏ...

- Đừng khóc.....Ana!

Luciana giật mình, đã lâu lắm rồi con nhỏ không được nghe hắn gọi như thế, lâu lắm rồi....kể từ khi cô kể cho hắn nghe về hậu duệ, và rằng hình như cô đã thích cái kẻ mà thiên hạ gọi là “khó chiều nhất trong lịch sử” đó.

Nhưng rất nhanh, Luciana đã có thể định thần lại. Con nhỏ gạt phắt tay Ryu ra rồi hét lên:

- Không cần người phải lo!

Nói đoạn, nhỏ quay người về phía chiếc nhẫn vẫn đang toả sáng lấp lánh như chờ đợi, ánh mắt tràn ngập nộ khí...

“Ta muốn Aka Ren và con nhỏ Lung Linh đó, vĩnh viễn không bao giờ có thể ở bên nhau!!!!!!”

....

XỊCH

Cả người tôi tí nữa thì nhào về phía trước, cũng may là lỗ mũi chưa phải ăn trâu. Tôi ngoảnh đầu phóng tầm mắt qua lớp kính cửa sổ khá dày nhưng vẫn đủ để quan sát cảnh vật bên ngoài, có cái gì đó nhoi nhoi trong ngực.

Đến nơi rồi.

Khu rừng bị yểm bùa bao bọc South Devil.

...

- Bến cuối rồi đó cô bé, cháu có xuống không?

Tiếng bác tài lại vọng lên cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi. Rốt cuộc là tôi đã ngồi lì trên xe những sáu tiếng đồng hồ để trở về đây, thậm chí là suốt từ khi bước lên xe, tôi không hề xê dịch lấy một mi-crô-mét, để hiểu tại sao mà hiện giờ hai cái bàn toạ của tôi lại mất hết cả cảm giác.

- Nếu không xuống thì bác cho xe chạy nhé!

- Ấy khoan, bác đợi một chút, cháu xuống ngay đây!

Tôi nói rồi hấp tấp lao ra cửa trong ánh mắt khó hiểu của bác tài xế, suýt nữa thì cống hiến cả hàm răng cho lớp kính dày không dưới một xentimét. Tuyệt vời hơn nữa là khi xe đã chạy được khoảng 500 mét thì tôi chợt phát hiện ra có một con nhóc đàn độn đã bỏ quên balô trên đó!!!

Đúng là một ngày hết-sức-tuyệt-vời, tất nhiên - theo nghĩa không đen.

Nói thật là bây giờ tôi chỉ muốn tắt ình một phút để bớt đi cảm giác tội lỗi, nhưng mà ngẫm lại mục đích cao cả khiến tôi trở về đây là để gặp hân (dân gian gọi là “tĩnh tở” đấy), thế nên xét cho cùng không thể để mặt tiền bị sứt mẻ gì được.

Vậy là tạm gác vụ cái balô sang một bên, chân tôi bắt đầu rảo bước đi về một phía nào đó mà tôi cũng không biết là phía nào nữa, tóm lại nó trông khá giống mấy nét loằng ngoằng trên tấm bản đồ mẹ vẽ cho tôi ngày nhập trường (cảm ơn trời là tôi nhét tờ giấy này trong túi áo chứ không ném nó ở nhà!!!).

Đi được một đoạn thì tôi trông thấy phiến đá lớn có mặt trên bằng bằng, hình như đúng là cái chỗ tôi đã ngồi đợi “cứu hộ” cách đây một năm. Trong lòng bỗng dậy lên cảm giác phấn khích kì lạ, tôi bước đến gần đó và ngồi xuống, hai tay chống lên cằm rồi bắt đầu hồi tưởng lại mọi chuyện.

Chính là chỗ này, lúc đó tôi ngồi đây, thật ra là tôi đang chờ đợi một bạch mã hoàng tử nào đấy cưỡi ngựa trắng xuất hiện giúp tôi cơ. Được cái ông trời tốt bụng ghê gớm, cho cái gì cũng chỉ ột nửa. Bởi vì đúng là xuất hiện hoàng tử thật, nhìn còn như bước ra từ truyện tranh mới chết con nhà lành chứ, chỉ có điều không cưỡi ngựa trắng mà cũng không biết đánh vần từ ga-lăng. Một kẻ chắc là tôn thờ chế độ phân biệt chủng tộc A-pac-thai và hình như thần tượng bác Kim Siêu Quần (ai quan tâm chứ!).

Đức phật nói quay đầu là bờ, bởi vì hoàn toàn nghĩ đằng sau là bờ nên khi nghe tiếng của hân tôi mới quay lại, quay lại rồi mới biết mình ngu. Sau lưng sông nước mênh mông và lại còn vịnh dự có thêm một con cá sấu mấy ngày chưa “tợp” gì mới tuyệt vời chứ T- T

Thế đó, bước vào cuộc đời tôi trong vai một kẻ phản diện, chẳng biết từ khi nào hân nhảy tót lên vị trí chính diện và giờ là nam chính. Anh tưởng anh là ai, Sesshomaru chắc?

Đúng là đồ nham hiểm, những kẻ khiến cho người ta ghét cay ghét đắng rồi lại đổ cái rằm đều là đồ nham hiểm!

...

Tôi lật đặt trèo xuống khỏi tảng đá, chân lại tiếp tục rảo bước. Rất lâu sau đó tôi mới đến được chỗ mà trên bản đồ đánh dấu X - cửa liên thông lãnh địa.

Tại sao lại đánh dấu X, các bạn biết không? Mẹ tôi vẽ sẵn ra để tôi tránh đi vào chỗ đó, thật ra đoạn đường đi đến vị trí phiến đá bị chia làm hai, rẽ phải là đến cổng vào South Devil (tất nhiên trước đó còn nhiều đoạn loằng ngoằng khác), rẽ trái sẽ đến cổng liên thông lãnh địa quỷ và thế giới loài người (cũng sẽ phải lượn lách chán rồi mới đến được, và tôi đã làm xong chuyện đó rồi).

Cánh cổng nhìn cũng chẳng hoành tá tràng gì cho lắm, chỉ là hình dáng nhìn rất quái dị. Nó là một cái hốc tròn khoét sâu vào thân cây đại thụ, bán kính khoảng 5 mét, được viền trang trí bởi những đường vân cổ quái màu nâu sậm, bên trong hốc phát ra ánh sáng màu lục nhạt, vẻ ma mị bao trùm làm người ta không khỏi khiếp sợ. Chưa hết, phía trên cái hốc còn có.....một con mắt to tròn trờ trờ cứ đảo qua đảo lại làm tôi suýt ngất nếu không phải là fan của thể loại kinh dị.

- Nhóc con, người đi đâu?

Có tiếng nói phát ra từ thân cây còn con mắt trên đó cứ liếc tôi chăm chăm, thi thoảng lại chớp chớp khiến hồn phách của tôi thì nhau rơi liểng xiểng.

- Muốn vào đây phải không?

Tôi không dám trả lời, chỉ gật gật vội cái đầu.

- Người có biết mình là loại quỷ gì không, mà đòi vào đây?

Cái cờ hó gì đấy? Bất kì vật nào ghi nơi sản xuất là thế giới quỷ đều được cài đặt chế độ phân biệt chủng tộc chắc?

Tôi không nói gì cả, trong lòng rất là ức chế.

- Rõ thật...! Hôm nay không hổ ngày đại lễ đăng cơ, quỷ lớn quỷ nhỏ gì cũng chạy về đây cả!

Hở? Nó...vừa nói cái gì ý nhỉ? Đại lễ..... đăng cơ?

- Này tiểu quỷ, những con quỷ khiếm khuyết như người muốn qua cổng sẽ bị kết giới làm cháy da thịt, không phải đến chuyện này người cũng không biết chứ?

- Sao.....? Ý ông là....cháy....???

- Chẳng có con quỷ khiếm khuyết nào muốn qua cổng mà lại đi một mình như người, tất cả đều đi cùng những con khác hoàn thiện để tránh ảnh hưởng. Người nếu không muốn chịu đau đớn thì tốt nhất là về đi!

Tôi dần mặt nhìn cái cây, cảm giác như vừa thi trượt đại học.

Đùa chắc? Tôi đã phải ngồi xe buýt sáu tiếng đồng hồ, bỏ cả buổi học chạy đến đây, giờ bảo tôi về sao?

Nhưng.....thật sự nếu tôi bước vào cái hốc này....tôi sẽ bị thiêu đốt sao? Khả năng của tôi có thể bảo vệ tôi không?

- Trở về đi nhóc, đã đến giờ giới nghiêm rồi, ta phải đóng cổng đây!

Tiếng nói cuối cùng vọng ra từ thân cây làm tôi hoảng hồn, nhanh như cắt tôi vội lao về phía cái hốc quen bằng lời cảnh báo trước đó.

Không phải là tôi không sợ chết, tôi chưa anh hùng tới mức đấy mà cũng không phải họ hàng chị Võ Thị Sáu, chắc chắn nếu phải đánh trận thì tôi sẽ là kẻ chuồn đi nhanh nhất. Chỉ là tôi từng nghe cha tôi nói về cánh cổng liên thông này, một năm sẽ chỉ mở ra và đóng lại một lần duy nhất trong thời gian ba ngày, chính vì thế mà cha tôi 12 tháng chỉ có một hai lần về thăm nhà. Tuy nhiên, nếu có năng lực mạnh hoặc là devil thuộc hoàng tộc quỷ sẽ được qua cửa tự do. (Lại phân biệt rồi, khổ thế chứ).

Một giây sau khi tôi bước vào trong hốc thì cánh cổng đóng lại, bằng chứng là mọi thứ bỗng chốc chột tối sầm. Tối tẻ nhất là tôi bắt đầu cảm thấy nóng bức và khó thở, nhiệt độ giống như cứ một giây lại tăng lên mười độ, da tôi đã có cảm giác bỏng rát. Vậy là cái cây này không nói xạo.

Rốt cuộc là tôi đã đúng hay sai khi lao đầu vào đây? Tôi không thể chờ cả một năm nữa để gặp lại hân, tôi cần phải làm rõ mọi chuyện giữa tôi và hân, nhưng tôi có thể an toàn ra khỏi đây không mới là quan trọng.

Giờ mới thấu hiểu cho cảm giác của Tề Thiên Đại Thánh khi bị giam trong lò bát quái đây! Từng mảng da giống như bị cào nát và chỉ trực tách rời khỏi cơ thể, nóng rát rồi cả đau đớn nữa, gấp vạn lần bị dao đâm, bị dí bàn ủi vào người...

Tôi chỉ biết cắn răng chạy thật nhanh về phía trước, cũng không biết là mình đang đi về đâu, mọi thứ xung quanh tối mịt khiến tôi có cảm giác như lạc trong không gian được tạo nên bởi lá bài The Dark trong bộ bài Clow vậy. Dù sao thì Sakura vẫn sướng hơn tôi nhiều, ít ra là không bị lửa kết giới đốt do khuyết tật về khả năng.

Mắt tôi cứ thế hoa dần, cho đến khi tìm thấy nơi có ánh sáng phát ra - lối thoát, thì tôi thực sự không thể đứng thẳng được nữa....

Tôi..... sẽ chết ở đây sao?

“Này!”

” Này devil nhỏ! Tỉnh dậy mau!”

“Devil nhỏ!”

Hình như có ai gọi tôi thì phải, hay là tôi nằm mơ nhỉ? Chắc hôm nay là thứ hai, phải đi học nên mẹ vào phòng gọi tôi dậy đây. Nhưng mà.....cái gì cơ? “Devil nhỏ”???? Bó tay, mẹ gọi tôi làdevil nhỏ á? Quái quỷ gì đang diễn ra thế nhỉ????????

Hai mí mắt tôi nặng như bọc chì, khỏi miêu tả cũng biết tôi khó khăn thế nào để ép cơ mắt mở ra. Một con mắt, hai con mắt, ba con mắt,....

Ba con mắt?

- BA MẮT????????????

Tôi vừa bật dậy vừa hét thật to như bị ai đó cầm kim chọc vào một số bộ phận =]] Khung cảnh xung quanh lạ hoắc, trước mặt tôi là một sinh vật cũng lạ hoắc nốt.

- Woa, tài thật đó, sao devil nhỏ biết tôi tên Ba Mắt “zdậy”?

- Ba....ba....ba con....ba con mắt....

Tôi vừa ấp úng vừa chỉ về phía con (chắc cũng là) quỷ, miệng lắp bắp.

- Ay ya, tôi là devil chi tộc Đa nhân mà, tất nhiên là có nhiều mắt. Devil nhỏ, cậu kì lạ thật đó!

Con quỷ vỗ nhẹ vào vai tôi, tôi cũng đoán là nó chỉ đùa thôi, ai ngờ bỗng chốc toàn thân tôi đau nhói, tôi thét lên một tiếng rồi vội đưa tay lên xoa nhẹ vết thương. Ba mắt (gọi luôn tên nhé) nhìn tôi chăm chăm, sau đó nó nắm lấy tay tôi thăm soi một hồi, cuối cùng, nó ngược lên nói với tôi bằng ba ánh mắt kinh ngạc.

- Bỗng rộp lên như thế này là do lửa của kết giới đúng không? Cậu cũng là một devil không hoàn thiện hả?

Tôi rút vội tay lại, không nói gì, phần vì đau rát, phần vì cảm thấy xấu hổ thay cho ba chữ “không-hoàn-thiện” suốt ngày đeo bám.

- Đừng mặc cảm, haha... tôi cũng giống như cậu mà, tôi không có bay được, tôi cũng “khuyết tật” đó.

Ba Mắt nói, cả ba mắt nháy nháy trông đến ngộ. Cái thái độ thân thiện này giúp tôi phần nào thấy thoải mái hơn, mà trông Ba Mắt có vẻ giống phiên bản nữ của Nhị Lang Thần phết đấy ^^

- Cậu cũng liều mạng thật nha devil nhỏ, qua cổng một mình bất chấp đau đớn như vậy, không có devil hoàn thiện nào đưa cậu đi xem hả?

- Không có!- tôi mỉm cười lắc đầu nhưng chợt nhận ra một chi tiết lạ bèn hỏi - ... đi xem?

- Ừ, lễ đăng cơ đó! Tất cả các devil từ mọi nơi sẽ đổ về lãnh địa để được chiêm ngưỡng sự kiện trọng đại này đấy, thật hồi hộp quá đi!Ya, muốn thấy mặt cô dâu ghê đó, nghe nói là mỹ nữ số một giới quỷ chúng ta à nha.

- Cô.....cô dâu?..... Luciana?

Tôi vừa thoát ra từ “Luciana” thì Ba Mắt vội lấy tay che miệng tôi lại, gương mặt đầy vẻ cảnh giác.

- Suyt!!! Ở lãnh địa gọi tên trực tiếp các devil của hoàng tộc sẽ bị tội rất nặng đó, devil nhỏ, cậu muốn chết à?

Sau khi giáo huấn tôi một tràng dài dằng dặc, cô nàng mới tiếp tục nói:

- Phải, cô dâu, chính là hậu cung tương lai đó, vợ chưa cưới của hậu duệ. Lễ đăng cơ đương nhiên là phải đi kèm lễ lập hậu cung rồi. Này devil nhỏ, cậu nhìn thấy mặt hậu cung rồi sao?

...

Tôi không nói gì thêm, chỉ cảm thấy tai mình như ù đi, đầu óc phút chốc trở nên trống rỗng. Lại một lần nữa, trái tim của tôi phải nếm trải một nỗi đau không tên, cứ nhoi nhói trong ngực từng đợt từng đợt tưởng chừng không bao giờ có thể chấm dứt.

Sao tôi lại có thể quên một chuyện quan trọng đến thế? Quên rằng, cái đêm prom trước khi tôi bị bắt cóc đi, người con gái mà hắn đã chọn, vip trong lòng hắn.....mang tên Luciana....?

46. Chương 46

Chap 47

RẦM!!!!!!!!!!!!

Cánh cửa to lớn bị đẩy ra bởi một lực mạnh, rất mạnh, bất chấp trên đó phủ đầy kim cương hay có đính bao nhiêu ngọc quý, cậu chẳng tiếc. Bởi vì cậu đâu phải là cô ấy mà ngồi đó nhắm tính về mức độ thiệt hại mình vừa gây ra. Quan trọng hơn....

Kim cương hay vàng bạc gì đó, ở thế giới quỷ này không mua được một cái kẹo =]]

- Thăng ranh, mày không thể tao nhả một chút được sao?

Vua quỷ nói bằng chất giọng đầy quyền lực. Lão ta đang khiển trách con mình đấy, lời trách móc từ một vị vua đấy, lần thứ....n từ khi Ren chào đời, và chắc chắn nếu không có gì bất thường xảy ra, sẽ có lần thứ n+1 nữa.

Nhìn thái độ dửng dưng và ánh mắt phốt lờ mình của thằng con độc nhất, lão cũng không biết có nên hạnh phúc không khi sinh ra một đứa giống cha nó đến từng mi-li-mét thể này, thậm chí còn nhỉnh hơn cả “lớp người đi trước” về nhiều mặt.

Dù sao thì đó cũng là điều tất lễ dĩ ngẫu thôi. Vua quỷ ngừng lại một lát, lão xoay lưng đi về phía bức tường đối diện - nơi có treo bức tranh khổ lớn của một nữ devil xinh đẹp với cây đàn lia trên tay, khuôn mặt ứng hồng, mái tóc vàng kim sáng rực và nụ cười hạnh phúc chưa bao giờ tắt.

Một devil cực kì diễm lệ.

...

- Tại sao ông lại muốn cô ấy phải chết?

Giọng Ren trầm lạnh đến đáng sợ.

- Mày đang ám chỉ con bé khiếm khuyết của gia đình Ahzin phải không?

- Tôi ám chỉ ai hắn ông phải là người hiểu rõ hơn cả chứ?... - cậu nhóc cười châm biếm-....ông đã hạ lệnh giết cô ấy phải không, tôi biết người đứng đằng sau chỉ thị cho con nhỏ Luciana làm chuyện đó chính là ông.

- Lí do gì mày lại nghĩ là ta chỉ thị?...- lão cười nửa miệng nhìn Ren, ánh mắt có phần xem thường-....hả con trai?

Đôi mắt Ren ánh lên tia căm phẫn, trong lòng cậu, một ngọn lửa tức giận bùng cháy dữ dội.

- Ông tưởng tôi không biết điều tra ư? Không có lệnh của ông, cô ta dám sao? - cậu nhóc gằn giọng.

“.....”

RẦMMMMMMMMMMMMM

Ren đá văng cái bàn đá nặng trĩu đặt gần đó, ngũ khí tức giận tột độ:

- KHỐN KIẾP!!! Trả lời đi, ông nhất định phải dồn cô ấy đến đường cùng sao? Chỉ vì muốn tôi thành thân với kẻ mà ông đã sắp đặt à???

Vua quý, trái với tâm trạng bột phát của con trai, lão tỏ ra khá bình thản. Mãi một lúc lâu sau đó, lão mới lại cất tiếng:

- Hay thật, một con ranh lại có thể làm mày tỏ thái độ như vậy với cha, xem ra cũng không tầm thường nhỉ?Yêu sâu nặng rồi sao, con trai?

- ÔNG.....!!!!!!!

Nhếch môi lần nữa để lộ nụ cười nửa miệng nhưng dường như mang theo chút chua xót, vua quý nhìn vào bức tranh trên tường. Chậm rãi đặt một tay lên đôi mắt người phụ nữ trong đó, lão nói:

- Đừng kích động như thế, không giống mày đâu Ren!

“.....”

Cậu nhóc trừng mắt nhìn lão, hai tay nắm chặt đến nỗi nếu đứng gần, ta có thể nghe thấy tiếng những khớp xương chuyển động tạo thành tiếng kêu răng rắc.

- Còn nhớ tại sao mẹ của mày chết không? Mà nói cho chính xác thì, còn nhớ nguyên nhân tại sao tất cả các hậu duệ đều không bao giờ có cơ hội nhìn thấy hoàng mẫu không?

Cả người cậu nhóc có phần chấn động khi nghe câu hỏi của lão, đôi mày đẹp như vẽ của cậu nhú lại thắc mắc. Lão hỏi vậy là có ý gì?

- Do sinh con cho chúa tể....phải không?

Giọng cậu nhóc trầm xuống, đôi tay đang nắm càng khéps chặt hơn. Phải rồi, để truyền thụ đầy đủ những năng lực thần thánh gì đó ột đứa con mai sau sẽ là vua quý tương lai, lại càng không được phép sinh ra con gái, dù muốn hay không cũng khó lòng mà sống được.

Hơn nữa, với cậu mà nói, mọi chuyện đâu có dừng lại ở đó...

- Rốt cuộc ý ông là gì chứ? - Ren nhìn thẳng vào chúa tể quý, đôi tay lại nắm chặt thêm.

- Sao hôm nay mày ngốc nghếch vậy con trai? Hay là cố tình không hiểu rồi?

Ren không đáp. Thật ra trong lòng cậu đã có sẵn câu trả lời, chỉ là.....cậu sợ phải chính tai nghe cái đáp án kinh khủng ấy.

Không gian bỗng chốc trở nên tĩnh lặng đến tù túng, chẳng một ai muốn mở miệng nói tiếp. Sau cùng, chính vua quý là người phá tan sự yên ắng đó...

- Cầm hận ta lắm phải không con trai? Hậu duệ các đời kể cả ta đều được tự do lựa chọn hậu cung, nhưng đến phiên mình thì mày lại không thể?

“.....”

- Hoàng mẫu của mày - Lucia cũng là một devil quý tộc xuất thân từ chi tộc vampire, tuy là không có khả năng bắt tử nhưng lại là một devil hoàn thiện và xuất sắc, cô ấy có thể dùng tiếng đàn mê hoặc mọi sinh vật và truyền sự ám ảnh đi khắp các nơi trong quỹ giới, một devil có nụ cười đẹp hơn cả những thiên thần. Ngay từ lần đầu ta gặp cô ấy ta đã quyết định, vị trí hậu cung hậu duệ ngoại trừ cô ấy ra sẽ không dành cho bất kì ai khác...

“.....”

- ...Ta đã hấp tấp chọn cô ấy - chọn người ta yêu mà quên rằng sau khi cô ấy sinh ra mày...- lão chậm chậm quay về phía Ren-....ta sẽ vĩnh viễn mất đi cô ấy, sẽ không bao giờ còn có thể nhìn thấy cô ấy trên đời.

- Tôi... - Ren nhìn cha mình, bàn tay cậu có phần nơi lỏng hơn.

- Trường hợp duy nhất mà ta biết hậu cung không chết, đó là do chúa tể đời thứ 163 cách đây 550 năm dùng năng lực phục sinh để cứu sống....nhưng đâu phải chúa tể nào cũng mang trong mình cái khả năng đó chứ?

“.....”

- Cắt đứt mọi thứ càng sớm sẽ càng bớt đau khổ, tốt nhất là mày nên để tâm hơn đến Luciana, con bé này có năng lực bất tử hiếm gặp, sẽ có thể đồng hành bên mày suốt cuộc đời, hiểu không con trai?

Nói đoạn, vua quỷ vỗ nhẹ lên vai cậu nhóc rồi biến mất khỏi căn phòng.

Còn lại một mình Ren, cậu vẫn đứng im không hề nhúc nhích, đôi tay cậu giờ đã chảy máu nhỏ giọt trên sàn nhà do lực siết quá mạnh, dù vậy nó vẫn chẳng thể làm át đi nỗi đau lớn hơn vụn lặn trong trái tim cậu lúc này.

Cộc cộc...

Có tiếng gõ cửa và giọng chị Polin từ ngoài vọng vào:

- Điện hạ, mời ngài đi thay y phục chuẩn bị cho đại lễ!

“.....”

- Điện hạ?

- Cho người mang đến đây đi! - tiếng cậu nhóc vọng ra.

- Thưa vâng!

...

Trong phòng, lại một lần nữa không gian quay trở về trạng thái tĩnh mịch đến đáng sợ. Máu từ tay cậu nhóc vẫn tiếp tục nhỏ xuống loang lổ trên lớp sàn khảm đá quý, toàn thân cậu bắt đầu run rẩy, rồi dường như không chịu nổi, cậu khụy hẳn người xuống chống tay lên sàn cố ngăn màu hổ phách trong mắt mình chuyển đỏ... Độc tính của farin xanh cấp cao thực sự quá bá đạo rồi...

”Dù sao đi nữa, Luciana, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!....

.....Kể cả con chó trung thành của cô nữa.”

- Nhanh nào devil nhỏ, cậu chạy chậm quá!

Ba Mắt vừa nói vừa kéo tay tôi mãi miết chạy như bị ma đuổi.

- Nhanh lên kéo đông là bọn mình mất cơ hội nhìn thấy đoàn rước đó, devil nhỏ, cậu cố gắng lên chút đi!!!

Tôi vừa chạy vừa há miệng thật to để không khí tràn vào phổi nhiều nhiều một chút, công nhận với khả năng chạy này của Ba Mắt, biết bay cũng chỉ là thừa thôi, cậu ấy dư sức giết giải quán quân môn điền kinh ở thể vận hội ý chứ.

Thành thật mà nói tôi cũng muốn chạy cho nhanh để Ba Mắt đỡ phải giục, khổ cái thần kinh vận động của tôi dạo này không tốt lắm, hơn hết là, tôi thực sự không còn tâm trạng để làm bất cứ điều gì nữa.

Tôi trở về đây đâu phải là để đi xem hán ta “rước nàng về dinh” đâu, tôi trở về đây là để...

- ĐẾN RỒI KÌA!!! TRÔNG KÌA, TRÔNG KÌA!!!!

Tiếng Ba Mắt hét làm tôi như sực tỉnh. Vội nhìn theo hướng tay chỉ của cậu ấy, tôi bàng hoàng không tin nổi vào mắt mình nữa. Trước mặt tôi là cả một cảnh tượng hoành tráng đến mức tôi không biết phải miêu tả ra sao để diễn đạt cho hết những gì mình đang được thấy.

Có xa xỉ quá không? Khi mà.....

....Đám cưới được tổ chức trong một toà lầu toàn bộ đều làm từ pha lê trong suốt lơ lửng giữa bầu trời, xung quanh ánh nền trang hoàng rực rỡ khiến màn đêm dường như không còn là đêm nữa. Hàng vạn devil lớn nhỏ đều tụ tập về đây để chứng kiến đại lễ cả trăm năm mới có một lần, không khí ồn ào náo nhiệt dù buổi tiệc còn lâu mới mở màn và cũng chẳng biết sẽ kéo dài trong bao lâu.

Khung cảnh này dám cá sẽ bán rẻ tất cả các quan điểm của con người về một địa ngục chỉ có mấy cây ma lượn qua lượn lại, ánh sáng không đủ, vô cùng đáng sợ, chỉ có đến mà không có về, vân vân và nhiều vân.

Đang mãi quan sát + ngẫm nghĩ để rồi trầm trở và thốt lên không thể tin được, tôi và cả Ba Mắt đều bị giật mình vì tiếng hô đồng dục:

- Hậu duệ điện hạ, quận chúa điện hạ giá lâm!!!!!!!!!!!!!!

Tôi còn chưa kịp rửa thăm tên devil chết tiệt nào đó volume gì mà to khiếp thì đã bị Ba Mắt kéo sụp xuống quỳ cùng một lúc với hàng vạn devil khác đang có mặt ở đó trong vai trò....diễn viên quần chúng!!!

Tất cả các devil, từ quỷ lớn đến quỷ nhỏ, hoàn thiện hay khiếm khuyết đều chung một sự tôn kính và run sợ, tuyệt nhiên không ai dám ngẩng đầu lên (Àch, thế thì đi ngắm cái quái gì chòy???)

Có lẽ chỉ mình tôi là “phần tử cực đoan” duy nhất dám ngẩng đầu lên chống chọi với thời tiết. Ukm, tình hình là tôi trông thấy có một đoàn rất chi là nhiều devil đang chuẩn bị đi tới, dẫn đầu là hai đứa bé gái tay cầm giỏ đựng cánh hoa vừa bước từng bước một kiểu như người ta lên cầu thang trên không khí, tay vừa rắc rắc những cánh hoa đủ màu, đủ hương thơm (có mũi và mắt tôi làm chứng).

Theo sau đó là một couple prince - princess nhìn như bước ra từ.... truyện tranh và truyện cổ tích, cặp đôi mà ai-cũng-biết-là-ai-rồi-đấy. Nữ chính, princess khoác trên mình một chiếc váy mà tác giả không biết làm từ chất liệu gì chỉ biết là rất + rất + rất +....+ rất đẹp và chắc chắn không bán ở bất kì tiệm đồ cưới nào thuộc phạm vi thế-giới-con-người.

Tiếp đó, bên cạnh princess là một anh chàng, cao trên mét 85, nặng rất nhiều kilôgam, đẹp trai quá đáng, trang phục làm bằng chất liệu gì đó tác giả bó tay, chỉ biết là đẹp và có màu mà tội phạm ưa chuộng =]] chắc là nam chính - người sẽ làm cho nữ phụ đau lòng!

Haizzz.....buồn một cái, nữ phụ trong trường hợp này tất lẽ dĩ ngẫu là tôi mới đau chứ TTTTTTTT- - - - -
- - - TTTTTTTT

Tôi cứ nhìn về phía đoàn devil đó mãi cho đến khi họ chỉ còn cách chỗ chúng tôi đang quỳ độ hơn mười bước chân. Càng gần, tôi càng cảm thấy ngực mình thắt lại và ngày một khó thở, tim đập nhanh hơn, mồ hôi rịn ra đầy trán. Lúc này, tôi đã cúi gằm mặt xuống gần sát đất, cách duy nhất để tôi xác định vị trí đoàn rước chính là nhìn vị trí bước chân.

Một đôi chân đi qua....

Hai đôi chân đi qua....

Ba đôi chân đi qua....

Ồ....sao cái cặp chân tiếp theo này dừng lại rồi? Quái, sao cả đám chân đằng sau cũng dừng lại rồi? Mà.....sao cặp chân dừng lại đầu tiên nhìn “ngon” thế nhỉ??? Hình như chân con trai ý, hình như chân rất dài ý, hình như....

MÀ KHOAN!!!!!!

Đừng bảo với tôi rằng.....

cái cặp chân này....

chính là của.....

Đầu tôi chậm chậm ngược lên, mắt tôi mở to dần dần rồi trợn cả lên vì không thể thay miệng hét TẠI SAO LẠI THẾ?

Là HẮN!

Tôi ngồi, chính xác là nửa ngồi nửa quỳ, bất động.

Cả đoàn rước đã dừng lại hẳn, chỉ vì một cặp chân nào đó thật đáng ghét tự nhiên dừng lại, và quay sang đây, quay về phía TÔI (GOD!!! Tôi tự hỏi là mắt hẳn quá tinh hay là hẳn có khả năng của mấy em chó nghiệp vụ nhỉ???).

Luciana cũng theo hướng nhìn của hẳn đánh mắt về phía tôi, bắt gặp kẻ đang quỳ bên dưới là TÔI, thiên thần lập tức nở nụ cười trắng sáng hơn cả cái váy đang mặc và vội vàng nắm chặt lấy tay “her husband”

như kiểu sợ chàng sẽ mọc cánh bay mất vậy. Thái độ không giải thích được, tóm lại là tôi không quan tâm lắm, bởi vì tôi bây giờ còn phải lo đối diện với ánh mắt đa tâm trạng của hắn dành ỉnh.

Thịch!

Tim tôi như muốn mọc chân tự sút mình ra khỏi lồng ngực vậy, không thể làm được, nó bắt đầu dở chứng tự hành hạ bản thân. Nối, một lần không đủ, lần nữa, nhiều lần nữa,...không được rồi, hình như nó kiếm đâu ra con dao nhọn hoắt để tự làm tổn thương, không được rồi....

Đau quá....

“Sao tự nhiên lại đau thế này?...”

Đau quá....

“Hay là đi khỏi đây?”

“Được không?”

“Nhưng chân mình cứng đờ ra rồi”

” Hình như Luciana đang nói gì với mình ý...mình đến chia vui thì phải....không nghe rõ, tai mình ù ù công rồi!...Mà mình đâu có đến vì chuyện đó....mình đến là vì....”

”Nhưng muộn rồi.....muộn mất rồi còn gì....

Không được nói nữa.....cũng không được hỏi.....nhưng mình muốn hỏi quá.....

Tại sao hắn dùng tên mình làm “công tác” đèn chứ?

Tại sao cứu mình?

Tại sao nói những lời khó hiểu đó với mình, còn hôn mình nữa?

Và.....tại sao làm mình..... đau thế này?

Mình muốn hỏi quá.....Nhưng không còn cơ hội nữa rồi.”

Phải làm gì đây?

...

Tôi chống tay loạng choạng đứng dậy đáp lời Luciana:

- Chào, à mình....ukm.....chúc hai người.....hạnh phúc nhé!

Tự tát vào mặt mình là đây.

Tôi thấy mình đáng được trao giải Oscar cho phần diễn xuất giả-vờ-làm-khách-và-đang-rất-vui vừa rồi. Tôi chỉ nghe loáng thoáng thiên thần trong tôi bảo là tôi rất cao thượng, còn ác quỷ trong tôi nói rằng tôi đáng bị xử tử vì tội che đậy cảm xúc. Tôi cũng chẳng biết đâu là đúng nhưng phần thưởng đầu tiên mà tôi nhận được là ánh mắt đau đáu của hắn khi nhìn tôi, nhưng hắn không nói dù chỉ một lời nào cả.

- To gan, loại quỷ hạng bét mà dám đứng nói chuyện với quận chúa điện hạ!

Có tiếng nạt lớn của một devil đứng tuổi, chắc là quý tộc gì đấy, tôi đoán thế. PHÂN BIỆT, trời ơi phân biệt! Tôi muốn bay về nhà ngay lập tức lắm rồi đấy, các người nghĩ bà đây lòng tự trọng bằng cái móng tay chắc?

- Không sao, cô ấy là bạn cùng lớp của ta, bỏ qua đi!

Luciana nhẹ nhàng nói.

Tôi vội rít rít xin lỗi rồi làm động tác như của mấy người mắc bệnh đang trí đưa tay gõ đánh cộc một cái vào đầu giả bộ:

- Thôi chết, mình chợt nhớ ra là có việc gấp phải giải quyết, chắc là không ở lại chung vui với mọi người được đâu, mình về trước nhé!

Nói rồi, chẳng cần biết ai đó có đồng ý hay là không, tôi quay đầu chạy biến.

Bởi vì chỉ cần chậm một chút, nước mắt sẽ rơi....

Bởi vì chỉ cần chậm một chút, trái tim đang bị thương... sẽ lại chảy máu

...

Nhưng tôi là một phim chính hiệu cơ mà nhỉ, đáng ra theo như trong các kịch bản truyền hình thì phải kiểu như Lục Y Bình sau khi phá đám thành công đám cưới của cô em cùng cha khác mẹ thì chạy đi tìm cái cầu nào đó rồi giả bộ nhảy xuống cho ai kia hối hận suốt đời hoặc chí ít là bỏ cô dâu chạy theo mình =]] Oanh liệt là phải thế chứ, sao mà tôi lại trốn chui trốn nhủi thế này??? Hơn nữa. hình như có phần giống.....nàng tiên cá...

Trong kí ức của tôi, tôi nhớ là mẹ từng kể cho tôi nghe câu chuyện của con người viết về một nàng tiên cá.....

Nàng tiên cá là con vua thủy tề, đang sống sung sướng thì đen đủi gặp phải một chàng hoàng tử và dính tiếng sét ái tình từ đấy. Để gặp lại hoàng tử, nàng tiên cá đã đánh đổi giọng hát của mình để lấy đôi chân con người và chấp nhận hoá thành bọt biển nếu hoàng tử không đáp lại tình yêu của cô. Kết cục câu chuyện là tên hoàng tử đáng ghét đi lấy cô công chúa nước láng giềng và nàng tiên cá trở thành bọt biển, bó tay!

Tôi đã hỏi mẹ rằng:

- Không có cách nào để nàng tiên cá trở lại làm người cá và sống cuộc sống hạnh phúc như trước sao mẹ?
- Có chứ con! Nàng tiên cá chỉ cần đâm hoàng tử thì lời nguyền sẽ bị vô hiệu hoá.
- Vậy tại sao nàng ta không làm thế ă, hoàng tử có yêu nàng ta đâu?
- Con ngốc của mẹ, đợi lớn lên một chút con sẽ hiểu, thực sự yêu một người nào đó thì chỉ cần người ấy hạnh phúc, dù là không phải bên ta, ta cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc theo. Phải chúc phúc cho họ chứ. Nếu nàng tiên cá đâm hoàng tử, chẳng phải sẽ có thêm rất nhiều người đau khổ sao, cô công chúa nước láng giềng, cha mẹ hoàng tử, và cả chính nàng tiên cá nữa.

...

Chúc phúc? Tôi đã làm rồi đó, nhưng bảo tôi phải hạnh phúc khi người ấy hạnh phúc bên cô gái khác ư?

Tôi chắc chắn không thể làm được.

47. Chương 47

CHAP 48

...

Có một câu hỏi muôn thưở như thế này:

“Tình yêu là gì?”

Đừng cười!

Thử search google mà xem! Bạn sẽ thấy những câu hỏi tương tự nhan nhản ở trên mạng, nhưng chắc chắn rằng: không có một câu trả lời nào là chính xác tuyệt đối!

Tin tôi đi, nếu có thì họ đã trao giải Nobel hay gì đấy cho cái vị nào định nghĩa được rồi

Tóm lại là trong vòng vài trăm năm nữa, tôi đoán chắc đáp án của câu hỏi trên vẫn còn bỏ ngõ. Vì vậy, khoan vội đi tìm câu trả lời, chúng ta thử xét một vài khía cạnh khác xem sao, Ukm.... ví dụ như...

“Một trong những yếu tố quan trọng nhất của tình yêu là gì?”

Theo bạn?

Còn tôi, à....tôi đoán..... đó là: hạnh phúc!

Thử chứng minh nhé!

(t/g)

...

=====

Hồi trước ngồi xem ti vi, tôi thường hay nhếch môi cười mỉa mấy tay đạo diễn của dòng phim lãng mạn (mà dân tình còn gọi là “sến súa” ý), bởi vì kiểu gì sau khi nhân vật nữ chính sập cửa đánh ruỳnh một phát hay tát cái bốp lên mặt người thương vì lí do quái đản nào đấy rồi bỏ chạy là y như rằng 20 giây kế tiếp, khán giả sẽ có dịp thấy cô nàng dầm mưa một cách hoành tráng, thêm chút gia vị là gào khóc hoặc cái gì đó kiểu thế, nhảy lều chắt hạn (mô phật!!!).

Có điều.....cười người hôm trước hôm sau người cười.

Và sự thật đã chứng minh rằng, ông bà mình nói đúng! Tức là phim ảnh không phải chỉ là.....phim ảnh.

Tôi cảm đầu bỏ chạy mặc cho Ba Mất gào khản cả cổ, tôi vẫn giả câm giả điếc. Cứ thế, tôi chạy mãi cho đến khi đôi chân bị làm ỏi nhừ, không thể chịu đựng thêm được và ngã nhào trên mặt đất. Tại tôi nghe thấy tiếng sấm vang rền, không gian xung quanh sáng loé lên trong phút chốc nhờ ánh chớp rồi lại chìm vào bóng tối mờ mịt, gió thổi mạnh và mưa trút xuống ngay sau đó.

Mắt tôi nhòe đi, nước mắt hoà cùng nước mưa rơi trên mặt... Có phải là ông trời đang khóc với tôi không?

Ông ta tốt thế sao? Nếu tốt như vậy, tại sao lại ban cho tôi một số mệnh cay đắng đến thế? Tại sao ông ta không thể tô màu hồng cho cuộc đời tôi, hay ít ra là một gam màu nào đó tươi sáng hơn cái sắc u ám đang bao trùm lấy tôi ngay lúc này? Tại sao?

Tại sao để tôi sinh ra là một devil, lại còn phải mang cuộc sống của một con quỷ với cái mác không hoàn thiện? Tại sao?

Nhiều lắm, tôi còn nhiều câu hỏi tại sao lắm, nếu ông ta tốt bụng thật sự thì trả lại cho tôi cuộc sống trước đây đi, có làm được không?

...

Tôi cắn răng cào mạnh xuống nền đất, tất cả những chỗ bong rộp do lửa kết giới để lại trên người tôi chẳng hiểu có phải phản ứng gì với nước mưa ở thế giới này hay không mà đột ngột bật máu, máu lan ra loang lổ trên mặt đất ẩm ướt.

Dùng hết sức bình sinh để gượng dậy, tôi cố gắng lấy tay bít lại những nơi máu chảy nhiều nhất. Cơ thể đáng ghét này mãi mới chịu nhúc nhích khả năng phục hồi, nhưng cứ vết thương nào khép miệng chút ít là lại có vết thương khác xuất hiện và bật máu khiến cái đau mà tôi phải chịu càng lúc càng bị nhân lên. Mắt tôi bắt đầu hoa dần, tôi cảm thấy miệng mình đắng ngắt và rất buồn ngủ, tôi muốn ngủ.....nhưng chút ý thức còn đọng lại cứ không ngừng nói với tôi, nếu lúc này ngủ, sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa....

....không bao giờ....

Tôi cố gắng hít thở, nhưng thấy việc này sao mà khó khăn quá, khó hơn cả xin được chữ kí của Big Bang, của JYJ, của các thần tượng khác nữa mà tôi thích....khó quá...

Trước mắt tôi lại hiện ra hình ảnh con Kéc ma ngày nọ từng tấn công tôi ở trong rừng. Nó chưa chết, cái con quái vật có cả hàm răng trắng ớn với số lượng răng mà cá mập trắng phải gọi bằng cụ ý, nó vẫn chưa chết, nó muốn ăn thịt tôi lần nữa thì phải....haha....chết nhầm.... huhu Tôi sắp nhận được thánh chỉ triệu đi gặp Diêm đại lão gia ròi....phải khóc mới đúng....

Mà thôi, cười cũng chả sao, một trong 1001 thói hư tật xấu của tôi là giỏi nghĩ vớ vẩn trong các tình huống nguy hiểm, khoa học gọi là mê sảng thì phải, chắc thế.

Từ từ trước khi chết là phải được trắng trời, con người trước khi chết là phải được trắng trời, tôi trước khi chết cũng phải được trắng trời... đúng rồi, tôi phải trắng trời cái gì đó mới được, cái gì nhỉ?..... à, tâm nguyện chưa hoàn thành. Gì nhỉ, tôi muốn đọc Conan tập cuối, muốn xin chữ kí của n thần tượng, muốn đi du lịch

vòng quanh thế giới, đúng rồi, mangaka Rumiko Takahashi đang viết một kiệt tác tiếp bước Inuyasha, tôi muốn đọc, tôi muốn.....

Mí mắt tôi nặng trĩu, tôi đoán là mình sắp “đi” rồi, nhưng kì quặc là ngay lúc này tôi lại nhìn thấy bóng của một người từ từ hiện ra, không nhìn rõ mặt nữa, chắc là quỷ vô thường đến gặp tôi đi chứ quái gì!

Người đó đến gần tôi, nhẹ nhàng đỡ tôi dậy và khoác lên người tôi một chiếc áo choàng nhung (đây là phát hiện mới cống hiến cho ngành mê tín học: quỷ vô thường là quỷ tốt), chắc là nhung, tôi không còn đủ tỉnh táo để nhận ra nó là chất liệu gì nữa rồi, chỉ thấy cái áo có màu đen.... Đúng, màu đen!

Và trong tích tắc, cái sắc màu phản diện ấy đã nhắc nhở cho tôi phải trắng trời điều gì ... một điều, quan trọng hơn tất cả...

Phải rồi.....tôi không muốn giống như nàng tiên cá....

.....tôi muốn được ở cạnh hoàng tử của tôi.....

..... ở cạnh anh.....

- Ren....!!!!

“.....”

...

Đôi tay cậu siết chặt lại cố gắng không để lửa giận bùng lên trong lòng. Ôm chặt lấy Linh, cô nhóc lúc này đã bất tỉnh hoàn toàn, cậu chỉ sợ thân thể yếu ớt này sẽ lạnh đi, cậu muốn truyền cho cô chút hơi ấm, dẫu là rất ít, dẫu là cô nhóc không cần. Cậu biết chứ, bởi vì hơi ấm duy nhất mà cô ấy cần, không phải của Shirou cậu, mà là của người cô ấy vừa gọi tên.

Cậu nhóc cười nhạt, khẽ đưa tay vén mấy sợi tóc ướt loà xoà trên mặt cô nhóc rồi lặng lẽ bế cô lên...

“Hai cái kẻ ngốc nghếch này, định hành hạ nhau đến chết sao?”

...

Lẽ dĩ nhiên cơ lập hậu kết thúc, Ren lặng lẽ bỏ ra ngoài. Cậu huyết sáo gọi hoả tước, ác điều ngay lập tức xuất hiện, lửa xanh toả ra từ mình nó sáng rực cả một khoảng trời. Cưỡi lên mình con chim lửa, cậu nhóc ra lệnh tiến về phía đông cung điện Loudias.

Tuy nhiên, ngay khi đang bay trên bầu trời, độc tính của Farin xanh cấp cao lại bắt đầu âm ỉ trong người Ren. Đôi mắt màu hổ phách với tia nhìn bén như dao của cậu dần thấy khó chịu khi sắp phải nhường chỗ cho sắc máu, nóng rực lên. Cơn đau cuối cùng cũng xuất hiện, và hôm nay là ngày thứ mười lăm - ngày cuối cùng trong thời kì phát độc, ngày mà linh hồn kẻ trúng phải nó dù muốn dù không cũng sẽ tan đi.

- Quác?

Hoả tước dường như phát hiện chủ nhân có biểu hiện bất thường, vội kêu lên.

- Ta không sao! - cậu nhóc khẽ nói.

- Quác! Quác!

- Đã bảo không sao mà, còn nhẹ chán so với những vết thương ngày trước!

- Quác....

- Không sao, không đau, người cứ yên tâm!

Vừa nói, Ren vừa đưa tay vỗ nhẹ lên đầu con ác điều.

“Phải, chỉ cần người bị đau không phải là cô ấy, thì vết thương có nặng hơn thế này cũng chẳng sao”

Ngừng lại một lát, sau đó cậu nói:

- Hôm nay đồ chơi đã đến đây!

- Quác?

- Phải, và lần này ... món đồ chơi đó vĩnh viễn bị ta làm hỏng rồi.

- Quác....

- Ta độc ác lắm đúng không? Ta không làm hỏng nó ngay từ đầu rồi vứt xó mà cứ phá rồi sửa, sửa rồi lại phá..... độc ác lắm đúng không?

“.....”

....

Cậu cứ nghĩ là cậu đã chữa cho cô ấy một lối đi, một lối thoát khỏi cuộc đời cậu, một con đường để cô ấy đi tìm hạnh phúc thuộc về mình, đi tìm nơi mà ở đó, không có cậu - không có kẻ chỉ biết cách đem lại bất hạnh cho cô ấy....nhưng tại sao, cô ấy lại trở về đây?

Còn nữa, con vẹt con ngốc nghếch đó chắc chắn đã đi một mình qua cổng liên thông lãnh địa rồi, bởi vậy trên người mới đầy rẫy những vết phỏng rộp như thế, nhiều chỗ rỉ máu mà không biết, trên mặt cũng có nữa, đúng là đần hết chỗ nói mà. Chính bởi cái mùi máu quen thuộc này nên ngay lập tức cậu tìm ra cô ấy. Lúc đó cậu chỉ hận là không thể chạy lại gõ lên đầu cô ấy mấy chục cái cho bớt ngốc đi, nếu được thì tát cả vào mông nữa.

Con vẹt con ấy quỳ ở đó, đôi mắt rơm rớm lệ. Thà rằng cô ấy cứ khóc oà lên còn làm cho cậu đỡ đau một chút, đằng này, cô ấy lại cắn chặt môi cố nén nhịn, cố làm ra vẻ mình đang rất vui, cố đeo ình cái mặt nạ cười. Trong khi rõ ràng là đồng kịch trước mặt cậu thì dở thôi rồi đi.

- CHẾT TIỆT!!!

.....

Hoả tước bay thêm một lúc thì đáp xuống sảnh chính lát thạch anh phía trước cung điện. Cậu nhóc nhảy thẳng xuống, phất áo đi vào trong. Đám lâu la canh giữ cổng chính nhìn thấy vội vàng vàng quỳ mọp xuống thi lễ:

- Tham kiến chúa tể!

- Cô ta đâu?

- Dạ thưa.....ý người là....?

- Luciana, cô ta đâu?

- Dạ, hậu cung nương nương đang đợi người ở trong tân phòng! Chúng tiểu quỷ sẽ thông báo ng...

Chưa đợi bọn lâu la nói hết câu, cậu nhóc đã đi thẳng về phía gian phòng chính, nơi bố trí tân phòng. Đôi mắt cậu lúc này: hoàn toàn đỏ rực!

Đám lâu la nhìn theo bước chân của cậu, vừa trở về đại điện đã vội hỏi đến hậu cung thì trong lòng không nén nổi tò mò:

- Ê này, tụi mày có thấy tân chúa tể hơi kì lạ không?

- Lạ gì?

- Tân chúa tể không ưa hậu cung mà?

- Thì biết đâu....ngài ấy đang “sung” ?

(hehe, ý cái từ trong ngoặc kép hơi thì là mà.....đen tối, bạn trẻ nào đầu óc còn chưa bị ô nhiễm thì gắng.....làm cho nó ô nhiễm để hiểu nhé =]]]]]])

- Thằng NGU!!!!!!!

Một tên lâu la vội nhảy đến bịt miệng bạn mình rồi nói rít qua kẽ răng:

- Muốn đi gặp tổ tiên mày hả con? Liệu cái mồm chứ, Polin đại nhân mà nghe được thì tiêu cả lũ bây giờ!!!
Tiêu cả lũ, đúng thế. Đám lâu la vội vàng ngó dáo dác để chắc chắn không có “cảnh sát đại nhân” đáng sợ của chúng ở đó, tên nào tên nấy khẽ thở phào sau đó nhanh chóng vào vị trí đứng gác cố định.
Đêm nay chắc sẽ là một đêm dài...

48. Chương 48

Chap 49

Tỉnh lại, tôi thấy mình đang nằm ở nhà, khắp người chẳng chịt vết thương dù tất cả chúng đều đã được băng lại cẩn thận. Tôi khẽ cựa mình, muốn xuống giường nhưng ngay lập tức cơ thể đã bày tỏ ý định đình công bằng hàng loạt cơn đau dội đến từ tứ chi, nhất quyết không cho tôi có cơ hội cử động...

- Nằm yên đi, những vết thương trên người cậu không nhẹ đâu!

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai tôi, vội đánh mắt về phía cửa phòng ngủ, tôi bắt gặp Shirou đang bưng vào một bát gì đó bốc hơi nghi ngút. Chắc là đồ tẩm bổ cho tôi hoặc được liệu trị thương, tôi đoán thế.

Cậu ấy cầm chiếc bát nhẹ nhàng tiến lại phía giường ngủ của tôi kéo ghế ngồi xuống, sau đó một tay bưng bát, một tay dùng thìa khuấy đều.

- Người đưa tôi về đây là cậu à? - tôi khẽ hỏi.

- Ừm.

Shirou đáp lại câu hỏi của tôi bằng một chất giọng bình thản và âm áp giống y như ngày đầu tiên tôi gặp cậu ấy, cậu ấy vẫn luôn như thế, một chỗ dựa vững vàng đáng tin cậy lại hết sức chu đáo.

Và tất nhiên không giống quỷ vô thường hay gì đó.

- Cảm ơn, cậu lúc nào cũng tốt với tôi...tôi thì chẳng thể làm được gì cho cậu cả, tôi chỉ biết đem lại rắc rối thôi...một con nhỏ phiền phức, nhỉ?

Nghe vậy, cậu ấy không nói gì cả, chỉ khẽ lắc đầu rồi đáp lại tôi bằng một nụ cười nhẹ, tay vẫn tiếp tục khuấy đều nước trong bát.

- Làm thế nào cậu đưa tôi về đây được, ý tôi là...cậu đâu có biết nhà tôi ở đâu?

- Cô hiệu trưởng đã cho tôi biết, cô ấy vẫn còn lưu lại hồ sơ của cậu khi theo học ở South Devil.

- Thì ra là vậy. Thế... - tôi khó nhọc nói - ...mẹ tôi đâu?

- Bác gái ra ngoài một chút, nhờ tôi ở lại chăm sóc cho cậu.

- Thế à?

- Cậu khiến bác ấy rất lo lắng đấy, cậu...

- Tôi đã nói rồi...- tôi cắt ngang -...tôi chỉ là một đứa giỏi gây chuyện thôi, báo hại người khác phải mất công lo lắng ỉn....chắc là tôi không sống thọ được đâu... haha...

Shirou ngừng tay không khuấy nữa, cậu ấy nhìn tôi bằng ánh mắt nâu trầm buồn chứa nhiều tâm sự, nói:

- Tại sao hôm nay.....cậu lại đến đó?

Tôi quay mặt về phía vách tường, cố ngăn không cho bất kì cảm xúc nào lộ ra trên mặt và cố gắng không để Shirou phát hiện ra những điểm bất thường đó.

- Hiếu kì thôi...-tôi nói-...giống như bao con quỷ rồi việc khác, muốn biết đại lễ trăm năm một lần đó nó như thế nào.

- Nói dối...- giọng Shirou trầm mặc -...tôi biết là cậu đang nói dối.

- Gì nữa đây....cậu lại mới luyện được khả năng đọc suy nghĩ của người ta như đọc sách giống hần à?

Nhắc đến hần, khoẻ mắt tôi bỗng chốc cay xè.

- Phải đó, tôi đang nói dối đấy, thế thì đã sao?

- Cậu đến rồi đi như vậy ư? Ít ra phải làm cái gì đó chứ!... - giọng Shirou có chút bực dọc -....chẳng lẽ cậu chịu buông xuôi thật à?

- Vậy cậu nói xem tôi phải làm gì? Xông vào cướp rể à? Cậu nghĩ gan tôi lớn cỡ nào, đủ để làm chuyện đó không?

“.....”

Xét cho cùng tôi bị như vậy là đáng rồi, ai bảo tôi dám vọng tưởng đến người ta chứ, ai bảo tôi dám đâm đầu vào giấc mộng hảo huyền đó chứ, trong khi rõ ràng tôi biết chắc kết thúc của câu chuyện này hoàng tử sẽ chọn cô công chúa nước láng giềng thay vì nàng tiên cá. Thậm chí tôi còn phải cảm ơn ông trời bởi nếu như Shirou không xuất hiện thì có lẽ tôi đã lãnh một kết cục giống như nàng ấy rồi.

- Bây giờ tôi muốn đi ngủ, cậu có thể trở về được không?

Tôi nói rồi nằm quay lưng vào trong, hàm ý “tiễn khách”. Shirou vẫn im lặng, mãi sau cậu ấy mới cất tiếng:

- Thôi được, cậu cứ nghỉ ngơi đi, tôi về đây!

Tôi nghe thấy tiếng bước chân cậu ấy tiến đến cửa thì chợt dừng lại, sau cùng cậu ấy nói:

- Giữ gìn sức khoẻ đấy, lát tỉnh dậy nhớ uống thuốc, tôi đặt ở trên bàn cho cậu.....Còn chuyện này, đừng cố ép mình như thế, muốn khóc thì cứ khóc đi, khóc ra được sẽ nhẹ nhõm hơn.

...

Shirou bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại nhưng cậu chưa vội đi ngay. Cậu dựa lưng vào cánh cửa, cảm thấy tim mình quặn thắt khi tiếng nấc của cô nhóc lọt vào tai. Cậu biết rằng cô ấy rất đau, đau lắm, nhưng cách tốt nhất lúc này là để cô ấy ở một mình. Cô ấy cần có thời gian để hồi phục những vết thương trên khắp cơ thể và cả vết thương lớn ở trong lòng nữa.

RẦM!!!

Cánh cửa tân phòng bị sút tung, cậu nhóc lạnh lùng bước vào, nhìn đôi mắt vằn đỏ của cậu lúc này, chẳng ai nhận ra trước đó nó từng mang màu hổ phách cả.

- Chúa tể, thần muội.... ưm....thần thiếp đợi ngài đã lâu rồi.

Luciana cất giọng lạnh lạnh pha chút ngượng ngùng.

- Hừ..... cô đợi ta? - giọng Ren phát ra lạnh lùng đến độ vô cảm.

- Thưa vâng, dĩ nhiên rồi!- Luciana nói-...bổn phận của thiếp là ở đây hầu hạ ngài mà!

- Hầu hạ ta? ...- Ren nhếch môi -Cô định hầu hạ như thế nào?

Luciana mỉm cười, ánh mắt màu lam sắc sảo cụp xuống thẹn thùng. Con bé bước xuống khỏi giường rồi nhanh chân chạy lại bên cạnh cậu nhóc, mái tóc vàng óng ả quấn thành từng lọn buông xoã đầy vẻ yêu kiều.

- Để thiếp giúp ngài thay y phục!

Con nhỏ nói, tay đưa lên kéo vạt áo choàng của Ren xuống, hai má ửng hồng nhưng trông có phần giả tạo, dường như đang cố gắng tạo ình một nét ngây thơ không thể hoàn hảo hơn.

- Ái!!!!!! Ngài làm thiếp đau!

Cô ả giãy nẩy khi cậu nhóc tóm chặt lấy tay mình, sau đó giường đôi mắt to tròn lên nhìn cậu với vẻ đáng thương hết sức có thể, giống như một phản xạ có điều kiện.

- Ta đang hỏi cô định hầu hạ như thế nào cơ mà?

Ren cười nhếch mép, ánh đỏ trong mắt cậu làm Luciana không khỏi giật mình:

- Chúa tể.....ngài.....mắt của ngài.... - con nhỏ nói giọng dứt quãng.

- Thế nào, mắt ta làm sao? Ngạc nhiên vì độc tính của farin xanh cấp cao tốt ngoài sức tưởng tượng à?

Cậu nhóc gần giọng nói, thuận tay đẩy mạnh cô ả về phía bức tường sau lưng.

- Ngài.....ngài đang nói cái gì....thiếp không hiểu...

Luciana sững sờ nhìn cậu, ánh mắt đánh lại như không thể tin được.

- Hạ màn được rồi đấy, quận chúa, à không....hậu cung của tôi! Cô còn muốn diễn cái vở kịch ngu ngốc của mình đến bao giờ?

- Vở kịch của thiếp? Ngài đang nói gì vậy? Thiếp đã làm gì sai sao?

Con nhỏ vội vã đứng dậy chạy lại bên Ren nắm lấy cánh tay cậu, nói bằng đôi mắt rơm rớm lệ:

- Chúa tể, thiếp thực sự chưa làm gì sai cả, dù ngài ghét thiếp đến đâu thì cũng không thể đặt điều như vậy, thiếp...

- Khỏi diễn kịch nữa, ta biết cô và lão già đó đã thông đồng chuyện gì. Vì vậy, để ta không cảm thấy buồn nôn thì cô hãy bóc bỏ cái bộ mặt tử tế của mình xuống đi.

- Ngài....

Cô ả trợn mắt nhìn cậu, trong phút chốc không thể tiêu hoá được hết những gì cậu nói, nhưng nhỏ hiểu là mình không cần phải diễn trò cho cậu xem nữa.

- Tốt thôi, nếu ngài đã biết mọi chuyện thì thiếp cũng chẳng cần giấu. Chính thiếp đã ra lệnh hạ độc con ranh khuyết tật đó đấy!...

Con nhỏ nói, đôi mắt ánh lên tia độc ác:

- Con ranh đó chết trăm lần chưa đủ, nội cái việc nó dám cướp đi ngài từ tay thiếp cũng đủ để nó vĩnh viễn không được siêu sinh rồi, thiếp chỉ là... Á!!!

Nói chưa dứt lời, cái cổ trắng ngần của con nhỏ đã bị cậu nhóc siết chặt:

- Vì thế mà cô nhẫn tâm dùng farin xanh cấp cao để hành hạ cô ấy? Lại còn dám dùng hình ảnh của ta để...

Cậu nhóc gần giọng siết chặt tay lại.

- Khụ! Buông thiếp ra! Khụ khụ....

Luciana cố gắng vùng vẫy khỏi bàn tay của cậu nhóc nhưng vô vọng.

- Con đàn bà như cô....sao mà độc ác quá vậy?

- Buông...buông thiếp ra...khụ.... - con nhỏ vẫn cố kêu gào.

Đôi mày cậu nhóc nhíu lại khó chịu, cậu nói:

- Cô bảo ta buông tha cho cô ư? Vậy tại sao trước đó cô không buông tha cho cô ấy? Cô có biết cái chất độc chết tiệt cô tống vào cơ thể cô ấy còn khiến người ta đau đớn gấp vạn lần bị bóp cổ như thế này không? Cô có biết rằng cơ thể cô ấy cứ mỗi lần bị thương lại phải chịu đau gấp hai gấp ba kẻ khác không...?

Luciana không nói được nữa, chỉ ho khù khụ...

- ...Cô nói xem, với cái khả năng nửa vời ấy, con vẹt con đó sẽ gắng gượng được chất độc ngu xuẩn của cô trong bao lâu, nếu như ta không chuyển dời vết thương của cô ấy sang cơ thể ta chứ? HẢ, NÓI XEM!!!!!!!!!!

Ren nói mà gần như hét, trông cậu lúc này không khác gì một ác quỷ. À không, cậu ấy vốn đã là một ác quỷ rồi. Luciana ngừng ho, con nhỏ nhìn cậu với vẻ khiếp sợ tột độ, mồ hôi rịn ra đầy trán...

Ren của lúc này, hoàn toàn không giống Ren của 13 năm về trước - Ren mà cô yêu...

...

- Quận chúa, từ từ thôi!

Tiếng một thị nữ gọi réo đằng sau. Cô bé Luciana ngày ấy cứ mãi miết chạy, mãi miết cười đùa mà không biết rằng mình đã vô tình chạy đến khu vực cấm của lãnh địa.

- Quận chúa, quay trở về đi, phía trước là rừng cấm, không được vào!

- Cho ta chơi thêm một lúc thôi!

Tiếng cô bé nằng nặc.

- Chúa tể không cho phép đâu, ngài đã có lệnh cấm rồi, quận chúa, chúng ta quay về thôi.

- Thúc phụ rất thương ta, thúc phụ có cấm ai thì cũng không cấm ta đâu, ta vào đó chơi chút xíu rồi ra liền!

- Quận chúa, dừng lại đi, không được đâu!

- Dừng lo, ta hứa sẽ ra ngay mà, đợi ta ngoài đó nhé, chị Rei, ta....

- Quận chúa, coi chừng!!!!!!!!!!!!

Cô bé nghe người thị nữ hét thì chớp mắt ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang diễn ra, chỉ cảm thấy toàn bộ trọng lượng cơ thể mình đột nhiên biến mất. Ngay dưới chân cô bé lúc này là một vực thẳm sâu hun hút không nhìn thấy đáy.

Nếu là Luciana của hiện tại, mọi chuyện sẽ chẳng có gì, bay lên là xong.

Nhưng với Luciana của 13 năm về trước thì không đơn giản như vậy, khả năng bay trong người cô vẫn chưa hình thành. Và điều đó đồng nghĩa với việc khả năng bắt tử của cô cũng chưa hoàn thiện, nếu ngã xuống vực, có thể không chết nhưng tình trạng sau này ra sao khó mà đoán được.

Hai giây sau khi nhận ra đôi chân của mình không còn đứng trên mặt đất nữa, gương mặt cô bé trở nên tái mét, cái duy nhất mà Luciana ý thức được chỉ là hét lên:

- Á!!!!!!!!!!!! Cứu ta với, chị Rei!!!!!!

PHẦN 1:

Đang lao xuống dưới với tốc độ chóng mặt, cộng thêm nỗi khiếp sợ khi nhìn thấy đáy vực sâu hun hút làm cho Luciana không khỏi bật khóc. Nhưng nước mắt còn chưa kịp trào ra thì cô bé bỗng cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, giống như là vừa rơi vào giữa một đám mây, không, không phải, hình như là có ai đó đang đỡ lấy cô thì đúng hơn...

- Cái quái quỷ gì thế này?

Một tiếng nói nghe chừng có vẻ rất khó chịu vang lên bên tai khiến đôi mắt đang nhắm tịt lại vì sợ của cô bé từ từ hé mở. Đập vào mắt cô là một khuôn mặt với tất cả các nét "boy over flower" được "zoom" cận cảnh khiến trái tim bé nhỏ của Luciana khê "thịch" một cái. Cô bé dường như "tê liệt" trước "dung nhan" của vị đại ân nhân, có lẽ bởi thế mà cho dù ánh nhìn sát thương bắn ra từ đôi mắt màu hổ phách của cậu khiến người ta hãi chết khiếp thì cô bé vẫn không thể không ...tiếp tục nhìn.

- Chúa....chúa tể...Lucifer?

Cô bé chợt thốt lên.

- Cái...?

Cậu nhóc trông trạc tuổi Luciana, đang nheo mắt nhìn (chính xác là lườm) cô bé, cặp lông mày với độ dài không thể hoàn hảo hơn nhúu tít cả lại truyền đi thông điệp "buông tay đây!" và "tiếp tục rơi đi nhé!".

Bỗng cậu nhóc nghe thấy ở phía trên mép vực có tiếng gọi vọng xuống:

- Quận chúa! Quận chúa, người có nghe thấy tiếng thần không? Quận chúa...

Là tiếng của người thị nữ.

- Quận chúa? Gọi cô à? - cậu nhóc nhìn Luciana, ánh mắt sát thủ vẫn chưa dịu đi.

- A...vâng! Là gọi em... - cô bé nói, sau đó như chợt nhớ ra điều gì vội ngừng đầu nói vọng lên - ...TA KHÔNG SAO, CHỊ REI, TA ỔN!!!

Vừa nói dứt lời thì cô bé đã thấy mình được đưa lên mặt đất từ bao giờ, người thị nữ của cô thấy chủ nhân vẫn ổn, gương mặt mừng như bắt được vàng, vội vã chạy lại đón cô.

Cậu nhóc đặt Luciana xuống đất trao trả cho người thị nữ, bực bội phỉ phỉ cánh tay áo, hàng lông mày vẫn chưa giãn ra được tí nào, trái lại còn nhíu chặt hơn. Người thị nữ của Luciana lúc này đã trông rõ mặt cậu nhóc, thấy thái độ của cậu như vậy thì càng khiếp sợ, vội run rẩy quỳ xuống hành lễ:

- Hậu...hậu duệ điện hạ! Xin ngài thứ lỗi, quận chúa Luciana không biết đây là đất cấm, chỉ là nhất thời ham chơi....

“.....”

- Là lỗi của thần đã không ngăn cản quận chúa kịp thời, xin ngài trách phạt!

Chị Rei nói, đầu cúi thấp gần như chạm đất, trán lấm tấm mồ hôi.

Cậu nhóc quét mắt sang phía Luciana đang đứng, mặt vẫn còn ngơ ngác chưa hiểu gì, ý tưởng hơi khó chịu nhưng đôi mày đã giãn ra chút ít. Sau đó, cậu quay sang nói với người thị nữ:

- Trông chừng chủ của ngươi cho kĩ, ta không muốn lần sau khi đang tập luyện lại có một cục gì đó rơi trúng người đâu, hiểu chứ?

- Dạ, thần đã hiểu! - chị Rei vội vã đáp lời.

- Thế thì tốt!

Cậu nhóc nói rồi đưa tay lên miệng huýt sáo, bất thành linh trên bầu trời xuất hiện một con chim lửa lớn, toàn thân cháy rực ánh sáng màu xanh bay lại gần. Và, chỉ với một cái nhún nhẹ, cậu đã phi thân lên mình ác diệu rồi biến mất trong chớp mắt.

Luciana đứng tần ngần nhìn theo, trái tim cô bé vẫn đập mạnh trong lồng ngực cho đến khi cái bóng con chim lửa hoàn toàn mất dạng.

- Ôi, tạ chúa Lucifer, tiểu chủ nhân của tôi vẫn bình an! - chị Rei ôm chầm lấy Luciana, không khỏi mừng rỡ.

- Đó là ai vậy....chị Rei? - cô bé khẽ hỏi.

- Thừa...? - người thị nữ hơi ngạc nhiên - ...A, nếu là devil vừa nãy thì người sẽ còn gặp lại trong nay mai, bởi vì đó là hậu duệ đời thứ 183 của chúa tể Lucifer - Aka Ren.

- Tại sao anh ấy lại ở đây? Chẳng phải là đất cấm sao, trừ anh ấy à?

- Thừa vâng, vùng đất này là nơi hậu duệ dùng để luyện tập khả năng chiến đấu cho nên rất nguy hiểm. Vực thẳm vừa rồi cũng có thể là do lực đánh của ngài ấy gây ra...

- Woah!!! Anh ấy giỏi thật đó, anh ấy còn cứu ta nữa chứ! - con bé hào hứng nói.

- Thừa vâng, đó là lẽ dĩ nhiên! - chị Rei đáp.

- Ta rất thích anh ấy, chị Rei à...- cô bé mỉm cười -....sau này lớn lên, ta hi vọng sẽ được làm cô dâu của anh ấy...

....

Kí ức của 13 năm về trước tái hiện trong đầu Luciana sống động đến nỗi con bé cảm thấy giống như mọi chuyện chỉ vừa xảy ra hôm qua thôi. Bám chặt lấy cánh tay phải của Ren, con bé khó khăn nói:

- Ngài thay đổi rồi, 13 năm trước ngài đã cứu muội....13 năm sau ngài lại.... muốn giết muội....?

- Hừ... - bàn tay Ren siết chặt lại -...vậy sao?

- Ngài thậm chí....khụ....không nhớ muối từng có mặt trong kí ức của ngài.... ngày gặp lại ở South Devil...ngay đến chút ấn tượng về muối...muối cũng không tìm thấy trong ánh mắt của ngài...ngài còn giết muối một lần, ngài nhớ chứ?...

- Nếu là một kẻ thông minh thì cô phải biết rằng mình không nên dấn vào vết xe đổ của các quận chúa khác chứ. Là do cô tự chuốc lấy thôi!

Cậu nhóc lạnh lùng nói, bàn tay không hề rời lỏng khỏi cổ con bé.

- ...Khụ....ngài cũng độc ác đâu kém gì muối....phải không?...

- Bản tính thuần túy của loài quỷ là độc ác, cô quên à? Suốt ngày đeo ình cái mặt nạ nàng Bạch Tuyết, cô không thấy chán sao?

“.....”

- Đúng, ta độc ác, ta có thể ác với bất kì ai, kể cả cô! - Ren nói.

Luciana nhếch môi cười chua chát:

-nhưng riêng con ranh đó là ngoại lệ chứ gì?....

Bàn tay Ren chợt cứng đờ, nỗi đau âm ỉ cháy trong lòng cậu giờ lại bùng lên. Có phải con vẹt con đó là ngoại lệ không?

Cô ấy chẳng phải vẫn luôn miệng kêu cậu độc ác với cô ấy là gì?

Đúng rồi...

...

“Tên độc ác”

“Tôi nói anh là đồ độc ác!”

...

Ren khẽ nhếch môi, cậu không nói gì cả. Luciana cố gắng thoát khỏi cánh tay của cậu nhưng không được, cô ả chỉ đành thoi thóp thở và cố gắng kiềm chế cơn ho chốc chốc lại dậy lên trong lồng ngực, tức giận nói:

- Rõ ràng muối gặp ngài trước....vậy mà ngài với con ranh đó....nếu như không có con ranh chết tiệt đó, ngài nhất định sẽ là của muối...con ranh đó rồi cũng sẽ chết thôi, sắp rồi...

- Cô có biết là mình sắp chết không hả? - Ren nói, tay càng siết chặt lại.

- Muối bắt tử, muối sẽ không chết... khụ....con ranh đó dám cướp ngài từ tay muối ... nó mới phải chết...

Ánh đỏ trong mắt Ren ngày càng sắc nét, cậu nhóc gần từng tiếng một đầy giận dữ:

- Được, muốn chết, tự cô chết một mình đi!

Lời cậu nhóc vừa dứt, Luciana cảm thấy từ cánh tay đang nắm lấy cổ mình truyền đến một luồng khí nóng kinh hồn, cô ả cảm thấy cổ họng như bị xé toạc, đau đớn đến không thở nổi, trong phút chốc phun ra cả búng máu tươi.

Nhưng là những giọt máu màu đen.

Cô ả cố vùng vẫy cuối cùng cũng thoát được khỏi cánh tay Ren, ngã sấp xuống nền nhà. Nhìn bóng mình phản chiếu trên sàn đá hoa cương, đôi mắt không còn là màu lam nữa, con nhỏ run giọng nói...

- Chúa tể....ngài....ngài vừa làm gì thế....

- Ta chỉ muốn cô nếm thử mùi vị của chất độc mà cô đã truyền vào cơ thể cô ấy thôi.

Ren lạnh lùng đáp.

Tiếng gọi của Luciana không lớn nhưng đủ để hắn nghe thấy, con nhỏ đỡ lấy hắn, nước mắt giàn giụa:

- Đồ ngốc, người đang làm cái trò gì thế?

- Trả thù.... cho cô chứ gì nữa! - hắn thều thào....cô ngốc lắm, ngay từ đầu tôi đã nói cô đừng mù quáng chạy theo tình cảm đơn phương của mình và cả cái lệnh đó của chúa tể kéo sau này hối hận....vậy mà cô không nghe...

- Đủ rồi, còn người thì sao....người làm thế này có lợi gì chứ? - Luciana nức nở.

- Sao không? - hắn cười - ...cô đã khóc vì tôi cơ mà...

Nói xong, Ryu quay sang phía Ren, hắn nói:

- Chúa tể, nói cho người hay....kẻ đã đâm cô gái mà người yêu nhất chính là ta đấy!..... Ta đâm cô ta trong hình dạng của người, và từ giờ cho đến lúc chết.....cô ta sẽ chỉ biết quay sang hận kẻ chưa từng làm cô ta trót một cái vẫy.....hahaha....

“.....”

- Thử hỏi có ai ngu như người không... đến một câu tự biện hộ cũng chẳng nói được, mà quên....MUỐN NÓI CŨNG KHÔNG ĐƯỢC!!!...

Ren không hề tỏ ra tức giận trước mấy lời khiêu khích của Ryu, suy cho cùng, đó cũng chỉ là vài lời bất lực của những kẻ đang giãy chết mà thôi.

- Trăng trời xong chưa, để còn chết?

Giọng nói trầm lạnh phát ra từ cậu nhóc thậm chí chẳng mang hơi hướng của sự sống, dường như chỉ phảng phất chút âm khí...

- Đừng! - Luciana vội lấy tấm thân che cho tên bầy tôi trung thành, mắt vẫn giàn giụa nước....xin ngài, đừng giết anh ấy! Muội xin ngài!

- Đừng cầu xin hắn....hắn ta đã trúng tên của tôi...cũng chẳng sống lâu hơn được đâu! - Ryu nói.

...

Ren nheo mắt nhìn cả hai, khoé miệng hơi nhếch lên, cậu quay lưng rời khỏi phòng ném lại câu nói đầy hàm ý:

- Tranh thủ chút thời gian cuối cùng đi!

Bước ra khỏi đại điện, Ren đưa tay rút mạnh mũi tên cắm trên ngực xuống, máu chảy nhiều đến nỗi mắt của cậu hoa hết cả lại, hai chân bước đi lảo đảo và suýt chút nữa thì ngã khụy nếu như Shirou không kịp thời xuất hiện. (có ai thấy anh chàng này rất giống thiên thần hộ mệnh không? ^^)

- Ren, cậu sao thế này?

- Tôi thì có thể làm sao? - cậu nhóc nhếch môi cười cợt trong khi sắc mặt ngày một tái đi.

Shirou liếc xuống đất, nằm dưới chân Ren là một mũi tên hãy còn phát sáng, máu chảy loang lổ, ngay lập tức, cậu nhóc hiểu ra vấn đề.

- Là mũi tên săn quỷ? Ai đã bắn cậu?

- Ai bắn thì quan trọng gì? - Ren nói, cậu nhóc bắt đầu thấy choáng -...tôi không sao.

- Không sao mà thế này à? Cậu có biết mũi tên săn quỷ còn nguy hiểm hơn cả farin xanh cấp cao không, cậu đang làm cái quái gì vậy hả? - Shirou gắt.

- Không biết...- giọng Ren phát ra dù vẫn nghe rõ nhưng ngày một nhỏ dần....cũng không muốn biết! Buông ra, để tôi đi!

- Cái thằng này, cậu điên hả? Cậu không hiểu tình hình sao, mũi tên săn quỷ là thứ vũ khí diệt quỷ xuất phát từ trận chiến Hell And Heaven, nó được tạo ra từ nước mắt thiên sứ, nếu quỷ đụng vào sẽ bị mất hết năng lực chỉ trong chớp mắt rồi tan biến, sức mạnh của nó gấp đôi farin xanh. Ở lại đây, tôi sẽ đi tìm cha cậu cầu cứu, chưa biết chừng có thể....

- Đủ rồi....- Ren nắm lấy tay Shirou ngăn không cho cậu nhóc rời đi -..... không kịp đâu!

- Đừng có buông xuôi, tôi nhất định sẽ cứu được cậu, cố một chút là.....

- Tôi nói không kịp đâu! - Ren ngắt lời -nhân lúc còn gắng gượng được, tôi nhất định phải đi, tôi còn chuyện quan trọng...

Nói hết câu, cậu nhóc đưa tay lên miệng huýt sáo gọi ác quỷ, hoả tước ngay lập tức bay đến đáp xuống bên cạnh chờ lệnh.

- Phải rồi, phiền cậu che dấu tôi cái vết thương chết tiệt này lại, tôi không muốn có người thấy!- Ren nói.

Quyển thuật của cậu nhóc lúc này yếu đi rõ rệt, Shirou đành phải giúp cậu dùng phép che mắt để giấu tạm vết thương dưới lớp áo tối màu sao cho không thể bị phát hiện ra dấu máu.

- Tôi đi đây.... - cậu nhóc nói, nhưng bước được vài bước lại quay đầu lại -... à phải rồi, cậu biết chỗ ở của con vịt con đó không?...

Shirou không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, bàn tay bất giác nắm chặt lại...

49. Chương 49

Chap 50 (phần 2)

Nằm lì một chỗ không vận động đúng là cách thức tuyệt vời nhất để hành hạ xương sống. Chính tiếng, chắc thế, khoảng thời gian mà tôi ép hõn ép xác ở trên giường từ khi trở về từ lãnh địa quỷ - hay địa ngục, hiểu thế nào cũng được, tính cho đến giờ.

Mẹ tôi nói rằng, trong lịch sử loài quỷ, những con quỷ bị gọi là ngốc nghếch nhất cũng chưa bao giờ dám lao đầu vào cánh cổng liên thông lãnh địa khi đã được “quỷ nhân” (cái con mắt to vật vờ đảo qua đảo lại như bị kinh phong) trên cây thiêng cảnh cáo.

Tôi đoán là, nếu có kỷ lục Guinness dành cho những devil dở hơi nhất thì không khéo tôi lại đứng đầu cũng nên.

“Giáo sư tiền sĩ mẹ” của tôi, từ sau khi thấy cái bộ dạng thê thảm chễm chệ trên người con gái mình thì không ngừng “sạc” cho tôi một trận, nào là đi đâu cũng phải nói trước với các bậc phụ huynh, nào là kiến thức về thế giới quỷ của tôi còn quá hạn hẹp do đó liều lĩnh và chủ quan và bất cẩn và mấy cái khỉ gió kiểu đây là không thể chấp nhận được. Đây là biểu hiện thường thấy của những đáng sinh thành khi con cái họ rơi vào tình trạng “cả không ăn muối mới ươn”.

Biết rồi, biết rồi, tôi đáng chết! TTT- - TTT

Haizzzz....Chỉ thương cho các cụ, để sinh ra và nuôi lớn rồi giáo dục đầy đủ ột devil “hai lúa” khiếm khuyết đầy mình như tôi, khối tưởng tượng cũng biết các cụ vất vả thế nào.

...

Không khí trong phòng khá ngột ngạt.

Chật vật mãi, tôi cũng lết được cái xác của mình xuống giường để lại gần cửa sổ hóng gió. Mấy miếng băng quần khắp trên người nhân tiện chảy máu như thể được nước lã tới làm tôi đau muốn chết.

Nguyên là, lửa kết giới ngoài tác dụng gây bỏng đủ kiểu trên cơ thể tội nghiệp của các bị hại thì còn có một tính năng ưu việt nữa là phản ứng tốt với nước mưa ở lãnh địa quỷ. Điều này khiến cho khả năng phục hồi vốn đã không ổn lắm của tôi đầu hàng vô điều kiện. Giáo sư tiền sĩ mẹ của tôi bảo thế.

Tuyệt vời nhất là, việc cơn đau bị nhân lên thì lại hoàn toàn không ảnh hưởng gì. Vậy mới biết, “bất công là tính ông trời, người đời bất mãn cũng đành bó tay” (châm ngôn tự chế cách đây hai giây).

Tôi ngước nhìn bầu trời mây đen vần vũ, chắc lại sắp mưa. Tốt, tôi thích mưa..... ừm, chỉ mưa ở thế giới này thôi, thế giới con người ý. Bởi vì có quá nhiều chuyện xảy ra ở thế giới quỷ khiến tôi đau lòng đều có sự xuất hiện của mưa. Tôi không ghét trời mưa được, cho nên tôi cố gắng để mình ghét mưa ở thế giới đó vậy.

Từng đợt gió thổi tới khiến tôi hơi lạnh, sấm chớp rền vang trên bầu trời đánh dấu cho sự khởi đầu của một cơn giông lớn. Hồi trước, gặp trời như thế này tôi thường rất khoái chí và công việc ưa thích là nhảy lên giường bật nhạc âm ỉ rồi xem phim siêu nhân. Chả biết có quái đản không nhưng mà tôi thấy rất thú vị.

Còn bây giờ, tôi dù muốn cũng không thể nhảy nhót vì những vết thương đang cản trở, quan trọng hơn là, không biết đến bao giờ tôi mới lấy lại được tâm trạng hứng khởi để mà làm những việc tôi yêu thích giống hồi trước nữa.

Tôi quay đầu nhìn về phía góc tường nơi con cá sấu bông bị tôi ném đi đang nằm chổng chơ, trái tim chợt thất lại. Cái con cá sấu này được làm trông khá dễ thương, đôi mắt to sắc sảo, cặp lông mày thêu đậm cho biết giới tính rõ ràng không phải là “nữ”, khuôn miệng với đúng một đường chỉ màu được may hơi nhếch lên tạo ra cái nét cười giả khó lường. Gì chứ, trông cứ như là phiên bản chibi của tên đáng ghét đó vậy.

Nhặt con cá sấu lên, sau khi phỉu phỉu đám bụi dính trên người nó, tôi lại căng mắt ra nhìn...

Đúng, chính là con cá sấu xấu xa độc ác đó, là tên hồ ly bản chất bệnh hoạn không ai bằng, là đồ vênh váo suốt ngày lôi cái bộ mặt hách xì dầu ra bắt nạt tôi, là kẻ có khả năng làm con gái nhà lành khóc rồi ném cho họ cái nhìn ráo hoảnh mà không bị ăn gạch và cũng là người duy nhất có thể biến bạn thành con cóc để bắt chấp nguy hiểm cắm đầu chạy đến đám cưới của hắn và nhìn hắn tay trong tay với một em nào đấy đẹp hơn bạn cả tỉ lần, hoàn hảo hơn bạn cả tỉ lần, xứng đôi với hắn hơn bạn cả tỉ lần.

Ôm ghì lấy con cá sấu bông, nước mắt tôi đã lăn dài trên má từ khi nào. Tôi không muốn nhưng cũng không biết tại sao từ ngày gặp hắn, lệ trong mắt cứ tự động chảy, não cứ tự động nhớ và trái tim cũng tự động đau, đau rồi thì đau mãi không hết...

Tôi muốn chấm dứt cảm giác này, nhưng sao khó quá, chẳng tìm ra cách nào. Lý trí của tôi nói rằng tôi ghét hắn, nhưng tôi biết là không phải, chắc chắn không phải.

Mưa bắt đầu trút xuống hắt mạnh vào phòng, tôi cũng chẳng buồn đứng dậy đóng cửa sổ lại, chân như bị ghim chặt xuống nền nhà...

Bỗng...

DING DONG

Có tiếng chuông cửa vang lên. Có thể là tôi nghe nhầm, cũng có thể là tiếng chuông phát ra từ căn hộ bên cạnh. Ừm, ở đây thiếu gì nhà chuông cửa kêu “ding dong” chứ.

DING DONG

Tiếng chuông lần này nghe rõ mồn một, chắc chắn là tiếng chuông cửa của nhà tôi rồi. Nhưng cũng có thể là bọn trẻ con hàng xóm bấm chuông phá phách chứ, ừm, đúng thế, có thể lắm.

Sau khi kiểm tra một lí do để làm biếng, tôi quyết định không xuống mở cửa.

DING DONG

“Giời ạ, bực mình, không thấy chủ nhà ra thì đi đi chứ!” - tôi gào thảm trong đầu.

DING DONG

Không muốn ra chút nào cả, tôi được phép lười vì đây là đặc quyền của bệnh nhân. Với lại, ai bảo họ đến đúng lúc mẹ tôi ra ngoài chứ. Số đen ráng chịu.

“.....”

Tôi lắng tai nghe, không còn tiếng chuông nữa, đang định thở phào thì một đợt “tra tấn” kinh hoàng ập đến.

DING DONG DING DONG DING DONG DING DONG DING DONG DING DONG DING DONG DING DONG DING DONG DING DONG ...

OH—————MY—————GOD!!!!!!!!!!!!!!

Chắc chắn là bọn trẻ con phá phách rồi, tôi tức lộn cả ruột. Thế là bằng hết sức bình sinh, tôi lau nước mắt rồi cố gắng lết xuống tầng một để mở cửa.

“Bọn nhóc không biết điều, chỉ giỏi phá làng phá xóm, hôm nay chúng mày chết với chị!” - tôi thầm nghĩ, tinh thần ăn thua đủ không khác gì núi lửa phun trào.

CẠCH!!!

- ĐỊNH PHÁ CHUÔNG NHÀ CHỊ HẢ MẤY THằng RANH NÀY????

Tôi mở cửa thật nhanh đồng thời hét ầm lên. Và dường như ngay lập tức, toàn bộ thân thể tôi chột đông cứng cả lại.

Trước mặt tôi là một dáng người cao lớn quen thuộc, rất cao, cao hơn tôi nhiều, trên mình vận bộ đồ đen toàn tập, nước da đẹp hoàn hảo đến mức lúc nào tôi cũng phải ghen tị và đi kèm là ánh mắt hổ phách nguy hiểm có giấu bom nguyên tử. Đồ các độc giả thân yêu, cái mặt này là của đồ khốn kiếp nào đấy?

Tất nhiên câu trả lời ngoài con cá sấu kaiman châu Phi ra chắc hết rồi nhỉ?

- Xin lỗi, anh tìm nhầm nhà rồi! - tôi nói, tay nhanh chóng khép cửa lại.

BỘP!!!

Hắn đưa chân chen vào giữa khe cửa và bức tường ngăn không cho tôi “đuổi khách”, khoé miệng nhếch lên nhìn rất chi là nham hiểm.

- Sợ tôi ăn thịt cô à?

Hắn phát biểu. Trời ơi cái giọng, cái giọng nghe có lọt tai không chứ trời ơi?

“.....”

- Sao không nói gì nữa...- hắn cười cợt -...hay là cần phải lưỡi rồi???

“.....”

Hừ, có bà nội anh cần phải lưỡi, đồ con quạ xui xẻo. Và..... được rồi, có cần phải dí sát cái mặt hồ ly đó của anh lại gần tôi như thế không chứ?

...

Thấy tôi nhất định không chịu mở miệng, nói cách khác là có cạy miệng cũng không moi được lời nào cả, hắn chỉ im lặng đứng nhìn, đôi mắt sắc bén quét một vòng trên người tôi - chỗ nào cũng quần đầy băng trắng, à không, nhiều nơi máu thấm cả ra biến thành đỏ quạch, trông khá đáng sợ. May là cái mặt của tôi chỉ hơi hồng chút xíu, nếu không có lẽ tôi cũng chẳng đủ can đảm thò đầu ra đường.

Chợt, hắn nắm lấy bàn tay trái của tôi đưa lên trước mặt, đôi mắt khẽ nheo lại. Tôi điên rồi, tôi bị điên rồi, sao tôi lại thấy trong đó đầy vẻ xót xa chứ? Hắn ta chắc chắn đến đây là để cười nhạo sự ngu ngốc của tôi nên mới bị thế này thì đúng hơn. Xót xa cho tôi ư? Hắn làm gì tốt thế!

- Đau không?

Hắn nhìn chăm chú vào vết thương đang rỉ máu trên tay tôi, hỏi khẽ. Tự nhiên tôi thấy ngực mình thắt lại, khoé mắt bỗng chốc cay xộc. Bà nó chứ, sao mấy tên Sở Khanh nham hiểm lúc nào cũng giỏi mồm mép nhỉ? Tôi cố gắng giật mạnh tay về nhưng hắn cứ nắm chặt lấy, đôi mày nhíu lại.

- Buông ra, ai cần anh lo chứ, anh về đi, về với cô vợ xinh đẹp tuyệt trần vừa mới cưới của anh ý!

Tôi hét vào mặt hắn, tay cố giật mạnh ra hết sức có thể, dù vậy, tất nhiên là vẫn không thành công.

- Cô ghen à, vệt con? - hắn lại nhe răng cười phớ lớ, chết tiệt.

- Nằm mơ đi, buông tay tôi ra!

Tôi lại hét, cố gắng thoát khỏi gọng kìm của hắn mà không được. Xem nào, để đối phó với những hành vi đòi bại mang tính chất sàm sỡ như thế này của nam chính, tốt nhất là dùng ngón “cầu xực” cắn luôn vào cánh tay đang giữ lấy tôi của hắn, dù gì hắn cũng là quỷ như tôi, da cũng cấu tạo giống da tôi, phải biết đau chứ.

Có điều, tôi càng cắn, hắn lại càng nắm chặt hơn thì phải, thậm chí cánh tay hắn đã chảy máu, hắn cũng nhất định không chịu buông tôi ra.

Máu hắn chảy xuống nhỏ tong tong trên nền đất tương phản mạnh mẽ với màu gạch trắng. Không thể chịu nổi, tôi nhả ra, chỉ còn cách là lại hét lớn vào gương mặt hoàn hảo ấy:

- Da của anh cấu tạo kiểu gì thế hả, không biết đau à?

Tôi nói mà nước trong mắt không giữ lại được nữa. Hắn vẫn không đáp trả, chỉ nhìn tôi cười cợt cứ như là vui lắm.

- Anh rút cuộc đến đây làm gì chứ, anh về đi, về luôn đi!

Vừa nói, tôi vừa lấy tay đẩy hắn ra ngoài, mưa rơi tí tách trên người chúng tôi khiến quần áo cả hai phút chốc ướt đầm.

- Tôi đến đây là để gặp em!

- Nhưng tôi không muốn gặp anh, hiểu chưa?

- Tôi không quan tâm! - hắn lại cười cợt nhả.

- Phải rồi, anh thì có thể quan tâm đến ai, anh chỉ biết mình thôi, anh có bao giờ nghĩ xem người khác cảm thấy thế nào đâu, dù anh thậm chí còn đọc được người ta nghĩ gì cơ đấy, đúng chứ?

Câu nói của hắn vô tình châm mồi lửa trong lòng tôi, khiến tôi nói như kẻ mất kiểm soát.

- Nếu anh có một chút lương tâm thì nói xem tôi đang nghĩ cái gì, tôi đang cảm thấy thế nào đi, có làm được không? -tôi hét vào mặt hắn.

Nói một tràng dài giống như trút toàn bộ bức bối bấy lâu trong lòng lên người hắn xong, tôi đứng lại thở hồng hộc. Hắn nhìn tôi, khoé môi nhếch lên chỉ tạo cho tôi một cảm giác duy nhất là tôi lại bị hắn biến thành món đồ chơi thêm lần nữa.

- Bây giờ, tôi không đọc được em đang nghĩ cái gì cả... - hắn nói.

Sao? Hắn không đọc được tôi đang nghĩ cái gì á? Đây, tôi có phải đang xem hài Mr.Bean đâu!

- Anh nói dối cũng phải có mức độ chứ, anh tưởng mình đang tấu hài chắc? - tôi nhìn thẳng vào mặt hắn, nói giọng mát mẻ.

- ...Thành thật chút đi, như cái lần anh bảo là anh ghét tôi, không muốn thấy mặt tôi nữa ý. À đúng rồi, để chúa tể không phải thấy mặt nữa, tôi đây xin được phép quay vào nhà cho ngài khỏi nhức mắt.

Nói đoạn, tôi hất tay hắn ra rồi quay người bỏ vào nhà, mặc kệ cho dòng cảm xúc hỗn loạn và trái tim đau nhói khi nhìn máu ở cánh tay hắn chảy xuống từ vết cắn mà tôi để lại.

- Lúc đó.....là tôi nói dối!

Tôi nghe thấy giọng hắn nhỏ dần ở đằng sau, muốn chạy thật nhanh vào nhà để trốn tránh nhưng bước chân cứ chậm dần rồi dừng hẳn. Tôi cắn chặt môi, cố ngăn không cho mình khóc oà lên, cũng cố để không quay đầu lại.

Vài giây sau, tôi nghe thấy tiếng hắn bước lại gần mình. Hắn nắm lấy tay tôi một lần nữa, dúi vào đó một vật nhỏ rồi buông ra.

- Trả cho em! - giọng hần vang lên bên tai tôi, càng lúc càng nhỏ dần.

Tôi nhìn xuống, lòng đau quặn lại khi thấy trong tay mình là chiếc nơ kẹp tóc ngày trước tôi đã đánh rơi lúc dự tiệc prom. Tôi cứ đinh ninh là mất rồi, thì ra nó lại ở chỗ hần.

Hần lưu giữ nó làm gì chứ? Một trò đùa có tính toán của con cá sấu đó ư? Muốn tôi không cách nào dứt bỏ được cảm xúc đang bén rễ trong lòng với hần sao?

- Cảm ơn....- nước mắt tôi hoà với nước mưa chảy xuống khỏi mắt-....nếu anh nói xong rồi thì tôi vào nhà đây!

- Còn một chuyện... - tôi nghe thấy tiếng hần khẽ cười, trong cái cười đầy chua xót ấy là một thứ tình cảm mà tôi biết rằng, vĩnh viễn không bao giờ được phép xuất hiện giữa tôi và hần.

- ...em.....gọi tên tôi một lần được không?

Trái tim tôi vỡ nát thật sự, giữa tôi và hần còn gì nữa đâu, sao cứ bắt tôi phải lưỡng lự không thể dứt khoát chứ.

Tôi không dám quay đầu lại, chỉ dám nói thật to cho người ở đằng sau nghe thấy:

- Cái tên của anh, chưa bao giờ tôi nhớ cả!

Dứt lời, tôi chạy thẳng vào nhà sập cửa lại, cơn đau dội đến từ toàn thân không mạnh mẽ bằng cơn đau xé nát lòng tôi lúc này, giống như là có đến hàng ngàn hàng vạn mũi kim cùng đâm xuyên vào cơ thể tôi một lúc vậy.

Có lẽ cái cách tôi chọn là ngu ngốc, nhưng tôi biết giữa tôi và hần càng cố dây dưa chỉ càng đem đến nhiều đau khổ, chỉ bằng dứt khoát ngay từ lúc này, chừa cho nhau một lối đi để mai sau nhìn lại không cảm thấy hối hận.

Vào được trong nhà, hai chân tôi lập tức mềm nhũn, tôi chỉ biết lấy cánh cửa làm điểm tựa duy nhất, cứ thế trượt người xuống rồi ngồi bệt trước lối ra vào, mặc cho bộ đồ ướt sũng nước có làm tôi cảm lạnh hay không.

Bên ngoài, tiếng mưa vẫn rả rích không ngớt, ông trời chẳng lẽ cũng đang khóc như tôi?

Rất lâu sau đó, tôi mới gượng được dậy, cả người vẫn hơi lảo đảo. Tôi định trở lên phòng thay quần áo và thay băng, hình như trước khi ra ngoài mẹ tôi có dặn là mai mới về thì phải. Dẫu sao thì tôi nghĩ là mình cũng tự lực cánh sinh được.

Có điều, ngay khi định cất bước lên phòng, không hiểu sao tôi lại cảm thấy trong lòng bất an. Vô tình, tôi quay đầu về phía cánh cửa ra vào...

Lâu như vậy, chắc chắn là hần đã về rồi, đúng thế, hoạ có diên mới đứng trước cửa nhà người ta hàng tiếng đồng hồ dưới tiết trời mưa bão thế này.

Tự trấn an mình là thế, không hiểu sao tay tôi vẫn cứ cầm lên nắm nắm cửa, muốn đẩy ra. Được rồi, chỉ là kiểm tra cho an tâm thôi, dù biết chắc chắn là người ta không thừa ca-lo đến mức đẩy nhưng tôi vẫn muốn yên lòng một chút.

“Cầu trời cho hần về rồi đi!” - tôi vừa lẩm bẩm vừa mở cửa nhìn quanh quất.

Phù!

May quá, hần về thật rồi, làm tôi thấp thỏm này giờ. Tôi thở phào nhẹ nhõm, định đóng cửa lại thì đôi mắt của tôi chợt quét qua một bóng hình quen thuộc.

Tôi đứng chết trân tại chỗ, mắt mở thao láo nhìn cái kẻ cứng đầu vẫn chưa chịu dời đi.

Cá sấu độc ác đang ngồi tựa lưng vào bức tường đối diện lan can trước hiên nhà tôi, bộ đồ đen và mái tóc ướt sũng nước, đôi môi mím chặt để lộ một nụ cười mỉm. Tình huống này không nên bàn luận gì nhiều nhưng mà quả thực..... đủ rồi đấy, có cần phải đẹp trai như thế không?

- Anh bị điên à? Tại sao còn chưa đi hả? - tôi quát lên.

Không có tiếng hần trả lời, tôi bắt đầu thấy bức :

- Đừng giả câm giả điếc nhé, mái hiên nhà tôi không phải chỗ để anh trú mưa cả đêm đâu, nếu anh không đi, tôi....tôi sẽ gọi cảnh sát đó!

Vẫn không có tiếng trả lời, khinh người quá đáng nha. Tôi bắt đầu thấy cáu, thế là không ngần ngại giơ chân đá cái bịch vào người hần.

- Đừng có giả vờ ngủ, dậy mau!

“.....”

- Ê!!!

“.....”

Hần không trả lời, cứ ngồi tựa lưng vào tường giống như đang ngủ rất say, gương mặt đẹp tựa tranh vẽ phẳng phất một nét cười mê hoặc, ờ.... đậm chất hồ ly >- - Tôi không đùa đâu, mặc kệ anh đấy, tôi vào nhà đây!

Nói xong, tôi giả vờ mở cửa đi vào trong. Mười giây trôi qua không thấy động tĩnh gì, tôi lại thò đầu ra ngoài. “Hiện trường” vẫn y như cũ, hần ngồi lì ở đấy không chịu nhúc nhích làm tôi tức hộc cả máu, không kìm được quát ầm lên:

- Đủ rồi nha, anh ngồi ngủ ở đây nhờ có chuyện gì mẹ tôi không “trảm” tôi mới lạ đó!

“.....”

- NÀY!!!!!!

“.....”

- Nhất quyết không chịu tỉnh đúng không? Vậy anh đừng hối hận đó!

Sau khi dùng mọi cách mà cá sấu độc ác vẫn không chịu hé mắt, tôi bèn cúi xuống lay mạnh người hần nhưng không ngờ, cả thân mình hần bỗng đổ rạp ra đất.

Tôi đứng tim mất một nhịp, định cúi xuống đỡ hần nhưng lại nghĩ biết đâu đây chỉ là một trong những trò đùa muôn thuở của hần để dành chọc phá tôi. Tôi lại lấy chân đá đá vào người hần, miệng cầu nhàu:

- Đủ rồi nha, có một trò giả chết mà diễn đi diễn lại không biết chán!

“.....”

- TÔI NÓI ĐỦ RỒI NHA!!!!!!!!!!

“.....”

Không trả lời. Rốt cuộc hần vẫn không trả lời.

Một phần trong lòng tôi bắt đầu hoảng thật sự, tôi ngồi thụp xuống bên cạnh hần, tay khẽ lay lay nhưng hần một hai không hề mở mắt, gương mặt cứ càng lúc càng trắng bệch.

Tôi vội nắm lấy bàn tay hần tìm mạch đập, nhưng cánh tay với những ngón thon dài cách đây vài tiếng còn cầm chặt tay tôi giờ đây hoàn toàn lạnh ngắt, một chút mạch đập yếu ớt trên đó tôi cũng không thể tìm thấy. Hoảng hốt, tôi vội vã đưa tay lên mũi hần. Nhưng, hần không hề thở, không hề.

Tôi cuống đến nỗi tay chân tê cóng cả lại, không được, sao đang khỏe mạnh tự dưng lẫn đùng ra chết trước cửa nhà tôi chứ, sao lúc nào cũng muốn hù dọa tôi chứ? Dọa gì mà y như thật thế này?

Tôi áp vội tai mình lên ngực hần, cố gắng nghe tiếng tim đập nhưng một lần nữa, tôi cảm thấy như bị rút đi toàn bộ sức sống. Run run đưa tay lên mặt, tôi nhận ra thứ chất lỏng tanh nồng bám dính trên mặt có màu đỏ au.

Máu.

Mắt tôi nhìn như dán chặt vào vết thương lớn đang hiện ra từ trên ngực hấn, cả người chết lặng đi. Sau mấy giây đờ đẫn như kẻ mất hồn, tôi vội vã lấy tay bịt chặt miệng vết thương trên ngực hấn lại nhưng máu vẫn không ngừng trào qua kẽ tay, bắt đầu chảy xuống và loang ra trên nền đất ẩm ướt.

- Tỉnh lại mau, anh không được chết, tôi cấm anh chết! - tôi hét lên.

Mắt tôi lại được dịp nhoà đi vì nước, càng trở nên sưng húp một cách khó chịu. Tại sao những lúc như thế này tôi chỉ biết khóc, tôi phải làm gì đi chứ, tôi phải cứu hấn, tôi đã từng cứu hấn một lần rồi cơ mà, lần này cũng thế thôi.

Nghĩ vậy tôi vội đưa cổ tay lên miệng cắn mạnh, máu lại trào ra, tôi vội bóp cho chúng chảy lên miệng vết thương trên ngực hấn. Khá lâu sau, mắt tôi đã có dấu hiệu hoa dần nhưng tôi nhận thấy vết thương ấy một chút cũng không hề chuyển biến, máu cứ từ đó chảy ra ngày một nhiều, nhiều đến phát điên lên được.

Tại sao? Tại sao không được chứ? Tại sao chứ?

Đầu tôi thấy choáng, nhưng tôi không muốn bỏ cuộc, tôi đã cứu được hấn một lần, lí do gì mà lần này không thể chứ?

Không cứu được bằng cách của quý thì dùng cách của con người, phải rồi, hô hấp nhân tạo, hô hấp nhân tạo biết đâu hấn sẽ tỉnh lại. Rất nhiều người đã thoát chết trong gang tấc bằng cách này đó thôi.

Ý nghĩ xuất hiện là tôi làm liền, vội vã áp môi mình lên môi hấn, tôi nhanh chóng cảm nhận được cái lạnh lan sang, xuyên thẳng vào trái tim nhỏ bé của mình. Tôi cố hít thật sâu để truyền chút hơi ấm của bản thân cho hấn nhưng tên đáng ghét ấy cứ ngày một lạnh đi, lạnh đi, mặc ọi nỗ lực của tôi đều trở nên vô ích.

- Mở mắt ra, anh nghe thấy không hả, đừng có chết thế này chứ!!!!

Tôi nhìn lom lom vào gương mặt tái nhợt của hấn, gương mặt vẫn đẹp đến nham hiểm nhưng giờ đây sao mà xa cách quá, nó khiến tôi cảm thấy đến ngay trái tim của mình cũng chẳng còn đập nữa.

Trong đầu tôi, dòng chữ hấn viết trong nhật kí lại hiện ra rõ mồn một trước mắt...

...

“Đừng khóc! Hãy sống hạnh phúc ở thế giới thuộc về em!”

...

Chẳng lẽ, hấn ta biết trước mình sẽ thế này....nên mới đến đây gặp tôi?

Gặp tôi lần cuối cùng ư? Trước khi.....chết?

Không, không thể nào!!!!!!

- TỈNH LẠI MAU, ANH ĐỪNG CHẾT!!!!!!

Tôi lắc mạnh người hấn một cách hoảng loạn, tôi vỗ vỗ lên mặt hấn, điên cuồng gọi tên hấn, một lần, hai lần, ba lần... mắt tôi nhoè đi, đau đến mất cảm giác, nhưng hấn cứ ngồi im, nhất quyết không chịu tỉnh lại.

...

Không, xin anh đừng chết!

Tôi chọn cách rời xa anh, nhưng không phải là cách này, tuyệt đối không phải là cách này.

Tôi không muốn anh chết, ngàn lần không muốn đâu!

Anh nói anh muốn nghe tôi gọi tên anh, một lần thôi....vậy mà tôi...

Sao tôi độc ác thế này???

....

Tôi vòng tay ôm lấy thân thể lạnh băng của anh, mắt khô khốc đến không khóc nổi nữa...

- Ren... - tôi khẽ gọi.

- Ren, anh nghe không?..

-Ren ngốctôi cười một mình-...tĩnh lại mau.....tĩnh lại rồi nói cho em biết, làm thế nào để sống hạnh phúc ở một thế giới thuộc về em....nhưng lại không có anh?Làm thế nào hả?...

-Đừng có ở đó rồi mong người ta hạnh phúc, sao không thử mang hạnh phúc đến cho người ta đi?... đồ cá sấu độc ác....

-Em không cho anh chết một mình đâu....anh nghe chưa?

Tôi vừa nói vừa cười như kẻ mất hồn, tay nắm lấy một mảnh kính vỡ ở gần bậc cửa, chậm chậm đưa lại gần cổ...

XOXXXXXXXXXXXX

Chap 50 (phần 3)

XOXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Một luồng sáng ở đầu phóng tới đánh bật mảnh kính vỡ trên tay tôi khiến nó văng xa tầm mấy mét. Tôi ngoái cổ nhìn thì thấy Shirou vừa bay đến, gương mặt điển trai điểm đầy hốt hoảng. Cậu ấy chạy vội lại chỗ tôi, bắt gặp vẻ thất thần trên mặt tôi thì không khỏi lớn tiếng:

- Bây giờ đến lượt cậu điên hả?

- Shirou...? - Tôi chờ người ra trong khoảnh khắc, giống như vừa mới tỉnh lại sau cơn ác mộng -.....đúng rồi, Shirou, cậu là bạn thân của anh ấy cơ mà, cậu giúp tôi cứu anh ấy với, làm ơn....

“.....”

Shirou không nói gì, đôi tay nắm lại như cổ kiềm chế, mãi một lúc sau mới khẽ lắc đầu. Tôi cũng thật là ngốc, nếu có thể cứu được Ren thì chẳng lẽ cậu ấy còn đợi tôi mở miệng cầu xin hay sao.

Có lẽ tôi may mắn hơn Shirou bởi vì tôi có thể thoải mái mà khóc.

...

- Sao cậu lại ngăn cản tôi?....

Tôi cúi xuống nhìn Ren, anh trông cứ như là đang ngủ vậy, gương mặt vẫn giữ nguyên cái nét cuốn hút chết người ấy, nó làm cho trái tim tôi tan nát từng hồi.

Người ta vẫn hay thế, khi hạnh phúc ở bên thì không bao giờ nhận ra, để đến lúc muốn trân trọng thì chẳng còn cơ hội nữa.

Lệ trong mắt vô thức tuôn trào, tôi cất tiếng nói chuyện với Shirou mà cứ như đang tự nói với chính mình:

-Tôi là kẻ đáng chết.....Cậu biết không? Anh ấy bị thương như vậy, thế mà tôi nỡ đẩy anh ấy ra ngoài mưa, tôi nỡ đuổi anh ấy về....Cậu biết không?..... Anh ấy chỉ muốn tôi gọi tên anh ấy một lần thôi, vậy mà tôi đã không gọi, vậy mà tôi nhẫn tâm nói với anh ấy rằng tôi chưa bao giờ nhớ tên của anh ấy.....cậu nói xem tôi có đáng chết không?....

Shirou nhìn tôi im lặng, mãi cho đến lúc tôi ngừng khóc cậu ấy mới lên tiếng:

- Mạng sống hiện tại của cậu là do Ren cứu về, không có sự cho phép của cậu ấy, cậu không được tự ý chấm dứt nó.

- Sao cơ?....Cậu nói.....mạng sống hiện giờ của tôi...là do anh ấy cứu về? - tôi sửng sốt nhìn lại Shirou.

- Phải..... - Shirou trả lời -ngay sau khi nghe tin cậu bị bắt cóc từ cô bạn Chỉ Nhược, thằng nhóc đó đã lập tức lao đi tìm cậu. Khi đưa được cậu trở về, cậu ấy mới phát hiện cậu bị trúng độc. Đó là farin xanh cấp cao, gần giống cái loại cậu bị ném vào tay ở trong lớp lần trước, nhưng độc tính mạnh hơn nhiều và hoàn toàn không có thuốc giải, bởi vậy....

Nói đến đây, Shirou lại ngập ngừng.

- Bởi vậy sao? - tôi vội hỏi dồn.

- Tôi có hỏi Quân cung Polin - thân tín của Ren, chị ấy cho biết cái thằng gốc đó đã dùng năng lực hoán vị trong người mình để chuyển dời vết thương của cậu sang người cậu ta, chịu vật lộn với chất độc đó thay cho cậu trong suốt thời kì phát độc...

- Cái....?

Tai tôi như ù đi, đến thở thôi cũng cảm thấy khó khăn.

Vậy ra bấy lâu nay tôi cứ hận anh, tôi cứ tưởng anh là người đã đâm tôi lúc ấy, tôi không tin vào trực giác của mình mà lại đi tin vào lời nói phiến diện của kẻ đã giả mạo anh để gieo rắc hiểu lầm giữa tôi và anh, để làm hại chúng tôi...sao tôi lại ngu ngốc thế này???

Tôi còn nhớ, lúc anh mang sữa vào cho tôi, phải rồi, anh đã nói rằng tôi vẫn nghĩ đó là anh sao, giọng nói của anh khi ấy tràn ngập sự thất vọng, anh tin tưởng tôi, anh muốn tôi tự nhận ra kẻ đã đâm tôi không phải là anh, vậy mà đối lại tôi đã làm gì thế này?

- Vậy, cái chết của anh ấy.....là do farin xanh gây ra?

Tôi hỏi mà cũng không biết mình đang hỏi gì nữa, đầu óc tôi choáng váng đến nỗi chỉ muốn ngất đi.

- Không, khi tôi đến cung điện Loudias, tôi thấy Ren bị trúng một mũi tên săn quỷ, tôi có hỏi ai bắn nhưng cậu ấy không nói.

Shirou nhíu chặt đôi lông mày, tâm trạng của cậu ấy bây giờ chắc không khác tôi là bao.

- Mũi tên.....săn quỷ?

- Phải, cái thứ này còn mạnh hơn cả farin xanh nữa, nó cũng là nguyên nhân khiến chúa tể Lucifer băng hà thưở trước.

- Nguyên nhân băng hà?..... Chúa tể.... Lucifer?

- Phải...

Tôi có nghe nhầm không? Lucifer, vua quỷ đầu tiên mạnh nhất tộc quỷ.... cũng chết bởi lí do này sao?

- Nói vậy.....Ren.....nhất định phải chết sao?

“.....”

Một lần nữa, tôi nhận được câu trả lời trong im lặng.

- KHÔNG!!!!!!!!!!!!!! - tôi hét - ...TỈNH LẠI, REN!!!! Anh đừng chết, là tại em, là em không tốt, anh tỉnh lại đi, một lần thôi, xin anh đừng có chết mà, Ren à!!!!!!...

Tôi lại ra sức lay, ra sức gọi, và dẫu tôi có lay mạnh thế nào, có gọi ra sao, đôi mắt màu hổ phách ấy vẫn quyết định sẽ không bao giờ mở ra nữa.

XOẸT

Toàn thân anh đột ngột phát sáng, ánh sáng màu trắng chói loà toả ra khắp một vùng, rơi vào những hạt mưa vẫn đang tí tách rơi và hoá thành muôn ngàn chùm sáng khác nhau, lung linh huyền ảo đẹp đến vô cùng.

Cho đến khi ánh sáng ấy tắt đi, tôi mới bàng hoàng nhận ra anh đã biến mất, biến mất y như thể anh chưa bao giờ xuất hiện ở đây dù chỉ là trong khoảnh khắc.

- REN, ANH Ở ĐÂU?.... REN!!!!!!!!!!

Tôi hốt hoảng đứng dậy, loạng choạng chạy đi tìm anh. Mưa vẫn rơi rả rích, chẳng những không ngớt mà ngày một to, mưa phủ lên mặt đất một lớp nước dày, mưa giăng giăng xoá nhoà cảnh vật.

Tôi đi một bước lại chạy hai bước, mặc kệ áo đã nhuộm đỏ lớp băng trắng quẩn khắp người, mặc kệ cho gió tạt vào mặt đau rát, mặc kệ cho cơ thể đáng nguồn rửa níu giữ từng bước chân, tôi cứ thế vừa đi vừa chạy, cố gọi anh bằng chất giọng đã lạc cả đi.

- Dừng lại, Linh!!! Đủ rồi, cậu tìm thế đủ rồi!!!

Shirou nắm lấy tay tôi giữ lại, dường như rất cố gắng để không phải hét lên với tôi.

- Buông tôi ra, tôi phải đi tìm Ren, tôi phải đi tìm anh ấy....

Tôi cố vùng vằng chỉ trực thoát khỏi cánh tay của Shirou.

- TÔI NÓI ĐỦ RỒI, REN CHẾT RỒI, CẬU ĐỪNG CÓ THỂ NÀY NỮA ĐƯỢC KHÔNG???

Cuối cùng cậu ấy vẫn phải hét lên với tôi.

- Nói bậy, anh ấy không có chết, tôi còn chưa kịp nói với anh ấy là tôi yêu anh ấy cơ mà, ai nói anh ấy có thể chết chứ!

Tôi tức giận hất mạnh tay Shirou ra rồi quát lên.

- Ren mà biết cậu như thế này, cậu ấy sẽ đau khổ đấy- Shirou nói -.... sẽ RẤT ĐAU KHỔ!

Sao cơ? Nếu anh ấy biết tôi thế này...???

Phịch!!!

Nghe thấy câu nói đó, đôi chân tôi lập tức mềm nhũn. Tôi ngã khụy xuống lòng đường mà nấc lên.

Đau quá, thì ra tìm thấy hạnh phúc rồi mà để mất lại đau khổ như thế này!

...

=====

Nửa năm sau...

- Thừa mẹ, con đi học mới về!

Tôi đẩy cửa bước vào nhà, vừa tháo giày, tôi vừa nói vọng vào.

- Chào con gái, thay đồ nhanh lên rồi sang phòng khách nhé, có bất ngờ dành cho con đây!

- Dạ! - tôi đáp.

Uể oải cất bước lên phòng, tôi quẳng cặp sách vào một góc, trong lòng cũng không háo hức với điều bất ngờ mà mẹ muốn dành ỉnh. Gần nửa năm sau cái chết của Ren, tôi không còn nhớ giọng mình khi cười như thế nào nữa.

Công việc hằng ngày của tôi từ nửa năm trước bắt đầu đi theo trình tự của một cái máy, lặp lại chỉ có đến trường và về nhà nhốt mình trong phòng, ngoài ra không còn gì khác.

Mẹ tôi đã cố gắng khuyên tôi nhiều lần nhưng không thay đổi được gì, tôi biết bà rất lo cho tôi, đáng tiếc, con gái bà đã chết từ nửa năm trước rồi. Lung Linh đang đứng trước mặt bà bây giờ nói là một cái xác cũng không quá.

Đơn giản là tôi không đang sống, tôi chỉ tồn tại thôi.

...

Thay đồ xong, tôi chậm chậm bước xuống nhà, vừa vào đến phòng khách, tôi cất tiếng hỏi mẹ:

- Mẹ có bất ngờ gì th....

Chưa kịp nói hết câu thì tôi nhận thấy có một bóng đen nhảy tới ôm chặt lấy cổ làm tôi giật thót cả mình.

- Linh! Lâu quá rồi không gặp!

- Chỉ..... Nhược? - tôi sững sốt.

- Phù, cô vẫn còn nhớ tên tôi kia à? Cái đồ bạn bè xấu xa, chuyển trường là bỏ rơi hết anh em đồng chí!!!
Con nhỏ bấu môi làm mặt giận dữ.
- Cậu đến đây có chuyện gì thế? - tôi hỏi.
- Nhỏ này, phải có chuyện gì mới được đến à? Bạn bè lâu ngày không gặp mà nhìn mặt cậu như đưa đám thế?
- Xin lỗi....hôm nay ở trường có vài việc không ổn lắm nên tâm trạng mình hơi xấu. - tôi nói điều không chớp mắt.
- Thế à, vậy càng tốt, mình tới đây rủ cậu đi giải tỏa stress đây! - Chỉ Nhược hồ hởi nói.
- Hở? Đi đâu...?
- Chợ quýt, ba năm họp chợ một lần, đi nào, hôm nay bản cô nương này sẽ bao cậu!
- Vừa nói Chỉ Nhược vừa kéo tay tôi ra ngoài cửa chính.
- Kh.....Khoan đã, mình.....
- Yên tâm đi, mẹ cậu đã cho phép rồi!
- Nhưng mà....
- Cậu lo cái cổng liên thông hả, không sao đâu, vào dịp mỗi phiên chợ quýt họp thì cánh cổng đó sẽ cho phép những devil khiếm khuyết đi qua mà!
- Nhưng....
- Không nhưng nhị gì cả, đi với mình, nói cho cậu biết, ở chợ quýt bán rất nhiều bảo bối có một không hai, lần nào họp chợ mà không đi sớm là bị giành hết đó, vả lại hôm nay tớ trả tiền mà, cậu thích gì cứ chọn, OK?
- “.....”
- Bỏ tay với cô bạn cứng đầu, thế là tôi lóc cóc đi theo con nhỏ đến phiên chợ quýt, coi như để xả stress. Mà chắc là không xả được đâu, lại khiến cậu mất công thôi bạn hiền ==
-
- Chợ quýt thực sự giống một....cái chợ, ừm tức là nó cũng bán rất nhiều đồ như những phiên chợ bình thường ở thế giới con người, đặc biệt là giống ở khoản khách hàng phải chen nhau mua sắm và giằng giật đồ ở các shop đại hạ giá, chỉ có điều ở đây họ không giành nhau vì việc đó mà là vì mỗi món hàng - hay bảo bối, đều chỉ có một cái duy nhất và hiển nhiên là chúng sở hữu phép màu nào đó.
- Oa, nhìn này Linh, cốc ngọc thạch Ajus!
- Chỉ Nhược kéo tay tôi vào một gian hàng bán đủ thứ đồ nhưng hãy còn thừa khách.
- Thì sao?
- Không biết à?
- Không! -Tôi lắc đầu.
- Ôi chúa quýt ơi, cậu vẫn “hai lúa” như ngày nào! Nghe cho “thủng” đây, cái này mỗi khi rót gì vào đều trở thành kem hoa quả! (*cười té ghế*)
- Tôi cảm thán nhìn cô bạn, chỉ đành cười méo xệch. Bỗng tôi để ý thấy ở ngay bên cạnh có để một chiếc gương viền bạc trông rất kì lạ, bèn cầm lên xem. Người bán hàng là một devil rất già, mái tóc phủ gần hết gương mặt cất tiếng nói:
- Tinh tường lắm cô gái, cái đó đang được săn lùng rất ghê đây!
- Nhưng nó là cái gì thế ạ? - tôi hỏi.

- Cô không biết? - giọng cụ già nghe có vẻ kiêu như Chỉ Nhược vừa nãy khi bảo tôi “hai lúa”, chắc thế.
- Vâng, thế thì sao ạ? - tôi đảo tròn đôi mắt.
- Vậy có thích không? - cụ già hỏi.
- Dạ cũng thích.... - tôi nhìn cái gương, rụt rè nói -....nhưng nó có gì đặc biệt lắm đâu ạ, chỉ trông hơi lạ...
- Cô bé ngốc, nó có thể giúp cháu trở về quá khứ hoặc đi tới tương lai đó.
- Dạ? - tôi hơi trở mắt.
- Soi chiếc gương này vào nơi cháu muốn đến trong thời điểm quá khứ hoặc tương lai, hãy nghĩ khoảng thời gian, sau đó nhìn vào gương, nó sẽ đưa cháu đến đó.
- Thật không ạ? - tôi vội hỏi dồn.
- Haha ta kinh doanh ở chợ quỳ đã 300 năm rồi, chưa từng có ai phàn nàn gì về chất lượng các món bảo bối cả, cháu có thể yên tâm! - cụ già cất tiếng cười.
- Vậy mình lấy cái này nhé, Chỉ Nhược?
- Ok, đã bảo cậu thích gì cứ chọn mà!... Cụ ơi, cháu trả tiền nè!

Trên đường trở về, trong lòng tôi cứ băn khoăn mãi, cuối cùng tôi quyết định nói với cô bạn:

- Chỉ Nhược, cậu có biết đường đến cung điện...gì nhỉ.... à, Loudias không?
- Biết chứ, anh họ mình làm cận vệ trong đó mà, có gì sao?
- Cậu có thể đưa mình đến đó không? - tôi hỏi.
- HẢ???? C...Cậu đùa đấy à? Đó đâu phải là nơi chúng ta có thể vào được!
- Mình quen biết quản cung Polin ở đó, mình có chút chuyện cần gặp chị ấy!
- “.....”

- Làm ơn đi mà, mình xin cậu đấy~

Tôi mè nheo.

- Được rồi được rồi, mình chỉ đưa cậu đến đó thôi, còn đâu cậu phải tự lo đấy!
- Cảm ơn nhé, bạn hiền! - tôi cười cười.
- Thôi đi cô, gớm quá!

....

Chỉ Nhược đưa tôi đến cung điện Loudias, anh họ cô ấy cuối cùng cũng giúp tôi đi gặp quản cung Polin. Ngồi đợi một lúc thì chị ấy tới, có vẻ rất bất ngờ trước sự xuất hiện của tôi.

- Tiểu thư Linh? ... Cần gặp tôi có chuyện gì thế?

Tôi vội đứng bật dậy khom người 90 độ đứng theo kiểu chào của người Nhật:

- A chào chị, em tới đây có chút chuyện muốn nhờ!
- Chuyện gì vậy? - chị Polin ngồi xuống, chậm rãi nhấp một ngụm trà rồi ngược lên hỏi tôi.
- Em.....em muốn biết vào đêm hợp phòng của chúa tể, ngài ấy đã bị trúng tên ở đâu vậy?
- Sao cơ???

Chị Polin bất ngờ trước câu hỏi của tôi đến nỗi thiếu chút nữa thì bị sặc nước trà. (lời khuyên chân thành dành cho các bạn trẻ, không nên uống trà hoặc sữa hoặc coca hoặc bất cứ loại chất lỏng nào trong lúc nghe hoặc xem những chuyện mang tính chất gây cười và gây shock *hắc hắc*)

- Em đang nói cái gì thế? Ý em là gì vậy? - chị Polin nhìn tôi sửng sốt.

- Xin chị cho em biết, chuyện này rất quan trọng!

“.....”

.....

- Đây, chính là chỗ này!...

Chị Polin dẫn tôi đến trước cửa một căn phòng và nói.

- ...Nhưng rốt cuộc em muốn làm gì thế?

- Cảm ơn chị đã đưa em tới đây, chỉ là có chút chuyện.... uhm.....có thể cho phép em ở lại chỗ này một lát không, em cầu xin chị mà! - tôi nài nỉ.

- Thôi được, lát nữa chị sẽ quay lại, nhưng nhanh lên đó!

- Vâng vâng, cảm ơn chị, em hứa sẽ xong ngay thôi ạ! - tôi rối rít.

Chị Polin nói xong thì quay người bước đi, còn lại một mình tôi đứng trước cánh cửa lớn, trong lòng rối bời. Chần chừ một lúc, tôi thò tay vào túi quần rút ra chiếc gương ban nãy mua ở phiên chợ quỳ.

Soi gương vào cánh cửa, đầu tôi nghĩ về khoảng thời gian cách đây nửa năm, không biết nửa năm trước tại chính nơi này đã xảy ra chuyện khủng khiếp gì, báo hại tôi hơn 180 ngày qua phải đau khổ như thế, báo hại tôi vĩnh viễn mất đi cơ hội nhìn thấy anh.

Chợt, chiếc gương phát ra ánh sáng, tôi vội vã xoay mặt gương về phía mình, thỉnh thoảng chớp mắt, tôi thấy cả người mình bị hút vào bên trong, mọi thứ chỉ diễn ra trong khoảnh khắc, nhanh đến nỗi tôi không kịp ý thức được mình chui ra khỏi gương bằng cách nào. Trước mặt tôi - nơi tôi đang đứng chính là thế giới quỳ ở thời điểm trước đó nửa năm.

Nhìn cánh cửa phòng lớn trầm trồ tĩnh xảo được gắn đầy ngọc quý, trái tim tôi chợt quặn thắt khi nhớ đến cái ngày anh đưa tôi về đây, mọi chuyện cứ như là mới xảy ra hôm qua thôi, tôi thậm chí còn mơ hồ nghe văng vẳng bên tai tiếng anh dọa nạt...

“Con vịt ngốc này, làm long ra một viên ngọc trên cửa thì tôi móc mắt cô ra thay thế đấy!”

Tôi đứng chần chừ trước cửa phòng, do dự không biết nên làm gì, cũng không biết có nên vào hay không. Đêm nay là đêm “động phòng” của người ta, đột ngột xông vào nhờ đâu lại gặp cảnh nóng thì chết mất (a di đà phật >- Tiến lại gần cánh cửa, tôi áp tai vào cổ gắng nghe động tĩnh phát ra từ bên trong (sao thấy giống thích khách quá). Ngay lúc tai tôi áp sát cánh cửa thì tôi nghe thấy một tiếng quát lớn, tiếng nói nghe rất quen, hình như tôi đã từng nghe thấy nó một lần khi bị bắt giam, mà hẳn nói cái gì nghe như...

AKA REN, CHẾT ĐI!!!!!!!!!!!!!!

Nghe thấy thế, tôi vội vã xô cửa chạy vào, vừa lúc kịp nhìn thấy luồng sáng xanh bay đến từ phía cửa sổ nhanh như tên bắn vậy, thôi rồi, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là mũi tên sắt quỳ đáng nguyên rủa đó!

XOẢNG!!!!

- NẢM XUỐNG, RENNNNNNNNN

Tôi hét thốt thanh lao đến đẩy anh ra, vừa kịp lúc mũi tên phá vỡ kính cửa bay đến, cảm phập một phập vào thứ gì đó (ai quan tâm chứ >- - VỊT CON!!!!!!!!!!!!!!

Tôi nghe thấy tiếng anh hét ầm lên, tôi nhìn thấy anh chạy đến đỡ lấy tôi, và.....tôi thấy đau nhói ở ngực. Tôi quan sát khắp người anh một lượt, sau khi chắc chắn là anh không bị thương, tôi khẽ thở phào một cái. Tốt quá rồi, tôi biết là tôi nhất định có thể cứu được anh mà, lần trước cũng thế và lần này cũng vậy. Tự phong được không? Tôi là thiên thần hộ mệnh của anh chứ gì nữa :))))))))))

Ồn rồi, vậy là anh không sao, không có bị thương, điều đó có nghĩa là anh sẽ không chết, bởi vì mũi tên đó không đâm trúng anh.

Ờ nhưng sao mặt anh tái mét thế này, tôi cứu anh rồi còn gì, định sặc cho tôi một trận chắc? Tôi chưa đòi thù lao thì thôi, mà không, tôi phải đòi thù lao chứ, bắt anh phong cho tôi chức thiên thần hộ mệnh của anh chẳng hạn, hoặc là bắt anh trao tặng tôi cái huy chương cảm tử gì đó.

Sao? Cái mặt đó là sao, định hà tiện với tôi chắc? Tôi chỉ định xin có nhiều đó thôi, có gì quá đáng đâu? Mà tôi cũng mới chỉ nghĩ trong đầu thôi mà, còn chưa kịp mở miệng xin xỏ nữa, thôi tôi biết tổng rồi, anh lại đọc lên chứ gì, tên cá sấu này...

- Đồ ngốc, cô ở đâu chui ra thế hả, ai kêu cô đỡ cái thứ này cho tôi chứ?

Anh quát vào mặt tôi. Ờ, tôi vừa bán nước chắc? Anh có cần nổi điên với tôi như thế không, hay tại tôi phá đêm động phòng của anh đây nhỉ? Nếu thế thì.....tôi càng vui :))))))))))

Mà khoan, anh nói tôi đã làm cái gì cơ chứ? Đỡ cái g....???

ÉCCCCCCCCC

Hình như mũi tên đó..... đâm trúng tôi hả?

Ý nghĩ trên vừa dứt, tôi vội liếc mắt xuống ngực, và.....ừ, tôi thấy cái không nên thấy. TTTTT- - - TTTTT

- Chà, trượt rồi sao, tiếc nhỉ!

Một bóng đen nhảy từ ngoài vào phòng, gã ấy chính là kẻ bắn tên, bằng chứng là tay hắn vẫn đang cầm cung kia kìa, đểch, sao bà muốn c-h-ử-i quá >- - - - - Thằng khốn, mày vừa nói gì?

Tôi nghe thấy anh gần giọng, gã nhà quê kia chắc chắn vừa chọc vào tổ kiến lửa. Xem nào, cũng đẹp zai đấy, nhưng nếu gọi anh là Everest thì hắn cùng lắm chỉ loi choi ở mức Phú Sĩ sơn thôi =.=

- Tao nói....

ẦMMMMMMMMMMMMMMMM

Hắn chưa kịp dứt lời thì một quả cầu sét y như cái mà tôi hay thấy trong phim siêu nhân từ bàn tay trái của Ren phóng đến và.....nướng hắn trong tích tắc. Tôi chỉ kịp nghe Luciana ở gần đó hét âm lên, gọi Ryu thì phải, tôi không rõ lắm. Tôi thấy mắt mình hoa hết cả lại, đầu óc choáng váng và thực sự là ngực tôi đau đến phát điên lên được.

- Vịt con, nhìn tôi, mở to mắt ra!

Tôi thấy anh vỗ vỗ vào má tôi, mặt lại tái mét như cũ, trên vầng trán cao rộng lấm tấm đầy mồ hôi. Vẫn cực đẹp trai, tôi thề đấy, nếu được thì tôi muốn nhìn gương mặt này mãi, nhưng....chắc là không được rồi...Mí mắt tôi nặng lắm....tôi không nhìn rõ nữa rồi....

- MỞ MẮT RA, VỊT CON!!!! - anh hét lên.

Tôi hé mắt nhìn, lần đầu tiên mới thấy anh hoảng thế này.

- Cấm anh....dừng “hoán vị” gì đó....dời vết thương này sang người anh..... nếu anh dám.....tôi sẽ hận anh.....suốt đời...

Tôi thều thào, chả biết mình đang nói cái gì nữa.

-Anh nhớ đấy... không được làm thế... quỷ giới không thể không có vua được.....họ cần anh....còn tôi....chết có khi còn được coi là yêu nước đấy...

Tôi cố cười cười và lảm nhảm thêm vài câu, câu chính nhất thì vẫn chưa nói được, mà chắc là không nói được. Dù sao thì với câu nói trên, tôi đang đợi cá sấu đáp lại như trong phim Hàn Quốc ý, cụ thể là kiểu như: “nhưng anh cần em” hoặc là “nhưng anh yêu em” hoặc là “nhưng anh không thể sống thiếu em được” (t/g: sến quá chị ơi!)

- Cô.....!!!!!!!!!!!! CÔ GIỎI THÌ TỰ Ý CHẾT XEM!

Anh quát âm lên cứ như là sợ tôi điếc, và....tôi đâu có đợi câu này chứ.

Mí mắt tôi ngày càng nặng trĩu, giống như đeo thêm chì vậy, mỗi nhịp thở đều khiến máu trào ra nhiều hơn, có lẽ tôi không cầm cự thêm được nữa rồi. Tôi bám lấy cổ anh, cố gắng ghé sát miệng lại thì thào, chỉ hi vọng anh đừng bỏ sót chữ nào cả:

- Ren gốc.....người ta nói không nhớ được tên của anh....là nói dối đó..... biết chưa?

Cậu nhóc chợt nghe tim mình đau nhói, chuyện gì thế này? Có phải cậu sắp mất cô ấy không, cô ấy lại muốn bỏ cậu giống như mẹ cậu đã từng bỏ cậu ư?

lời tác giả - mnhpkaka : sorry các bạn trẻ, thật ra là hôm qua thi xong hai môn cuối mình về định post lun nhưng mà đánh chậm quá mãi chưa xong nên để sag chủ nhật viết nốt, sag chủ nhật thì tại đây muộn quá xong lại mấy việc nhà linh tinh nữa nên giờ mới xong chậm chút mong các bác thông cảm nha, tính em nó thế định đây là chap cuối nhưng mà thấy ko đủ nên chap sau mới là chap cuối, thế nhé pà con

Chap 50 (phần cuối)

Với một hậu duệ quý giới mà nói, việc phải đứng nhìn những devil cùng trang lứa - những con quỷ có đủ cả cha lẫn mẹ lớn lên và sống vui vẻ bên gia đình chúng quả thật rất khó chịu, cực kỳ khó chịu.

Tại sao ư?

Tại vì có hậu duệ nào sau khi sinh ra lại có điểm phúc được nhìn thấy mặt mẹ mình đâu? Đúng, luôn chỉ có cha mà thôi, các vị chúa tể.

Sự thật là chẳng hậu cung nào sống sót nổi sau khi hạ sinh một vị vua tương lai, trừ phi, bản thân họ có thể bất tử hoặc được tái sinh bằng năng lực của chúa tể. Vấn đề là chúa tể tại vị có sở hữu năng lực tái sinh không, đó mới là điểm mấu chốt.

Bạn thắc mắc tại sao hậu cung bắt buộc phải chết? Hiểu nôm na thì, để có một sự ra đời, cần phải có sự hy sinh cân xứng. Hậu cung không thể hạ sinh con gái, quý tộc hoàng gia quy định hậu duệ bắt buộc phải là con trai, vì thế trong lễ hợp phòng, thay cho cái mà con người hay gọi “rượu giao bôi”, tân chúa tể và tân hậu cung sẽ phải uống một thứ nước phép đã được yểm bùa quý để hậu cung không xảy ra khả năng sinh con gái. Khác với loài người và những devil thông thường, devil hoàng tộc có sức mạnh vô biên song đổi lại, họ không thể sinh quá một đứa trẻ.

Các hậu duệ không chỉ lớn lên trong nhung lụa và sự che chở tuyệt đối như cách con người vẫn hình dung về đế vương thời xưa. Sinh ra với khả năng vượt trội không có nghĩa là bạn hoàn hảo và “không cần phải đào tạo”.

Lên hai tuổi, Ren đã phải học cách chống chọi với những sinh vật ăn thịt quỷ trong khu vực cấm. Năm tuổi, cậu phải giết được ít nhất mười con rồng trong thời gian một nén hương. Mười tuổi, cậu phải biết cách san phẳng một thành phố hoặc biến kẻ thù thành tro bụi trong tích tắc.

Cách cha cậu dạy cậu đối mặt với cuộc đời là tự hoá đá trái tim mình, nuốt nước mắt vào trong và trở nên chai sạn đến mức khó hiểu. Dù vậy, mỗi khi nhìn vào bức chân dung khổ lớn của Lucia - mẹ cậu, sâu thẳm trong tâm hồn cậu vẫn cảm thấy một lỗ trống chưa bao giờ được lấp. Người phụ nữ này, vì sự ra đời của cậu mà mất đi.

Có phải lại sắp có thêm một người nữa không?

...

Ôm cô ấy trong tay, lần đầu tiên, tôi thấy thân thể mình run rẩy thế này. Mũi tên màu xanh phát sáng đâm xuyên qua ngực cô ấy - cái mà đáng lẽ lúc này phải nằm trên người tôi thì lại đang tàn nhẫn đâm chêm chệch trên cơ thể cô ấy.

Sao tôi có thể bất cẩn như thế chứ, tại sao tôi không hề phát hiện ra sự có mặt của con vịt ngốc đó, để khi mũi tên đáng nguyên rủa này bay đến, tôi kịp thời khắc chế hoặc đẩy cô ấy ra?

Sao tôi lại vô dụng thế này?

...

Tôi không dám nhổ tên ra khỏi cơ thể vịt con, làm như vậy có thể khiến cô ấy mất máu nhiều hơn, quan trọng là vết thương của cô ấy không hề có dấu hiệu lành lại, y như cái đọt trứng phải farin xanh cấp cao vậy, nó khiến khả năng hồi phục của cô ấy trở thành đồ bỏ.

Cái quái quỷ này, nếu tôi nhớ không lầm thì Shirou từng có lần nhắc đến nó rồi, nhưng lúc đó tôi chẳng để ý cậu ta nói gì cả. Búng tay gọi cho quần cung Polin - thân tín của tôi, một devil cực kì am hiểu về độc dược và vũ khí, chị ta tái mặt khi nhìn thấy mũi tên cắm trên ngực con vịt ngốc đó. Và cuối cùng, tôi cũng có đáp án cho tên của thứ đồ chết tiệt này.

Mũi tên săn quỷ - cái vật điên rồ đã từng lấy đi cả mạng sống của vị chúa tể vĩ đại nhất: Lucifer.

Không thể cứu được.

...

Vịt con vẫn còn thoi thóp thở, tôi ôm cô ấy về phòng mình, căn phòng mà trước đây cô ấy từng nằm khi lần đầu được đưa đến đây. Nhẹ nhàng đặt cô ấy lên chiếc giường phủ nhung màu đen tuyền mà cô ấy bảo đáng ghét, tôi lấy khăn lau mồ hôi rịn ra ngày càng nhiều trên trán cô ấy.

Gương mặt ngốc nghếch của vịt con lúc này trắng bệch, đôi môi tái nhợt, mồ hôi khiến lớp tóc mái bết chặt vào cái trán dô bướng bỉnh. Đưa mắt nhìn xuống, máu đã thấm đỏ chiếc áo trắng in hình chú cá sấu với đôi mắt bự chẳng mà cô ấy đang mặc. Chần chừ một lúc, tôi quyết định rút mũi tên ra khỏi người vịt con.

Tên nhổ ra đi kèm với tiếng thét đau đớn đến quai quai của cô ấy, tôi chỉ muốn bản thân chết quách cho xong. Có lẽ đau đến cực điểm, vịt con cắn môi mình đến bật cả máu. Tôi cảm thấy trái tim như vỡ ra, như bị đập cho nát vụn, điều duy nhất mà tôi kịp làm là rút ngón tay mình vào miệng cô ấy để những chiếc răng nhỏ xíu kia không khiến đôi môi mỏng manh thêm tổn thương.

Từ đôi mắt đang nhắm chặt, những giọt nước trong veo cứ thế liên tiếp chảy ra thấm ướt vỏ gối.

Cô ấy đau một, nhưng tôi đau cả tỉ lần.

- ĐỦ LẮM RỒI, EM THÍCH HẬN THÌ CỨ HẬN ĐI!!!!!!!!!!

Tôi lúc này giống y như một thằng điên, vội vã nâng người cô ấy dậy rồi áp bàn tay lên miệng vết thương đang chảy máu xối xả.

- KHÔNG!!!!

Con vịt ngốc đó dùng hết sức bình sinh lấy tay đẩy mạnh tôi ra khỏi người cô ấy, cái đầu bé nhỏ lắc lia lịa:

- Đã nói....anh.....anh không được dùng....hoán vị.....

Cô ấy vừa nói vừa thở dốc, máu bắt đầu trào ra từ cả khoe miệng:

-ban nãy....chẳng phải em đã nói.....nếu anh dám dùng...hoán vị.....em sẽ.....sẽ....

- SẼ CÁI CON KHI, EM GIẾT TÔI LUÔN ĐI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tôi quát ầm lên như kẻ mất kiểm soát, hai tay nắm lại chặt đến nỗi gần như sắp bực cả ra. Cô ấy không nói gì, chỉ nhìn tôi cười chua chát, nước mắt vẫn chẳng ngừng lại, cứ trào ra liên tiếp giống như hàng trăm mũi kiếm xuyên thẳng vào trái tim tôi vậy.

Tôi lao đến ôm chặt lấy vịt con, tự trách bản thân sao lại nổi nóng với cô ấy, tự nguyện rửa chính mình.

Biết thế này, tôi đã không bao giờ đặt chân đến South Devil, để rồi gặp cô ấy, để rồi đem đến cho cô ấy bao tai họa như thế, chúa quỷ cái gì, ngay đến sinh mạng bé nhỏ này tôi cũng không thể bảo vệ được.

“Em vì một kẻ vô dụng như tôi mà chết, đáng sao?”

- Ren.....anh..... khóc đấy à?

Vịt con đưa một tay lên mặt tôi, khẽ gạt nhẹ giọt nước ngó ngần vừa trào ra không đúng lúc trong mắt tôi.

- Cái đó là bụi!!!

Tôi vội quay đầu về hướng khác tránh ánh nhìn của cô ấy, lại vẫn dùng cái giọng gắt gỏng (t/g: thừa các bạn trẻ, cái này gọi là bệnh sĩ, bé Ren bị đến giai đoạn cuối rồi =.=).

Đột ngột, vịt con choàng tay ôm lấy cổ tôi, nói thì thầm bên tai tôi bằng cái giọng như sắp đứt hơi:

- Xin lỗi....

- Vì cái gì? - tôi ngạc nhiên hỏi.

- Vì.... đã....hiểu lầm anh..... - cô ấy thều thào.

Khoé mắt tôi thấy cay, tôi ôm chặt lấy vịt con, dụi đầu vào mái tóc quện đầy mùi mồ hôi và máu của cô ấy. Tôi không biết gì về chúa cả, tôi chỉ biết cô ấy luôn cầu nguyện với ông ta. Tôi chưa bao giờ cầu xin ai như thế, nhưng nếu chúa thực sự tồn tại, thì tôi xin hãy cứu lấy cô ấy, chỉ vậy thôi. Nếu cần trả giá, tôi sẽ làm bất cứ điều gì, miễn là tôi có thể, tất nhiên, kể cả chết.

- Nói....cho anh nghe....một....bí mật.....

Cô ấy vẫn ghé sát tai tôi, lần này giọng nói ngày càng nhỏ hơn:

- Ren, em.....thực lòng.....yêu.....

Giây phút đó, tôi dường như cảm thấy ngay chính tim mình cũng không còn đập nữa. Tôi lắng tai nghe cô ấy nói, tập trung vào từng câu chữ, nghe như nuốt lấy từng lời. Tôi vẫn đợi, đợi mãi câu nói cuối cùng của cô ấy, nhưng tôi vĩnh viễn không bao giờ có thể nghe thấy nữa.

- Vịt con?

“.....”

- Vịt....con?

“.....”

- Linh...

“.....”

Không trả lời, cô ấy nằm im đến nỗi tôi thậm chí không nghe thấy cả tiếng tim cô ấy đập. Tôi khẽ lay nhẹ nhưng vịt con chẳng có chút phản ứng nào cả, mọi thứ đều yên ắng. Tôi vội đưa tay nâng cằm cô ấy lên, đôi mắt lạnh lợi đã nhắm nghiền lại, khoé môi còn vương nụ cười hạnh phúc.

Chẳng lẽ cô ấy.....chết rồi ư?

Chết....sao?

KHÔNG!!!!!!

Tôi vội vã nắm lấy cánh tay phải của vịt con tìm kiếm mạch đập. Lại là cái cảm giác này, cảm giác sợ phải mất đi một thứ gì đó, đặc biệt quan trọng. Tôi ghét nó, nếu thứ cảm giác này là một vật thể hữu hình thì tôi thề, tôi sẽ bóp nát nó ngay lập tức.

Không ai, không một điều gì có quyền cướp cô ấy khỏi tay tôi, kể cả cái chết đi nữa.

Tôi tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra, vĩnh viễn không!

...

“Phù”

Vẫn còn thấy mạch, dù là đập rất yếu ớt nhưng nó chứng minh cô ấy đang sống bên cạnh tôi, cô ấy không hề rời bỏ tôi. Vịt con ngóc ngách của tôi chưa chết.

Tôi thực sự không dám hình dung, nếu mất đi con vịt ngốc này, tôi có thể tiếp tục tồn tại nữa hay không. Con người chẳng phải từng nói sao?

“Thiếu em anh thấy vắng cả chính mình.”

Có lẽ họ sâu sắc hơn loài quỷ chúng tôi nhiều, nhưng có một sự thật là chúng tôi không phải loại sinh vật vô cảm như con người vẫn tưởng tượng ra, chúng tôi cũng sống, có trái tim, biết yêu và biết hận. Dù rằng, c

50. Chương Ngoại Truyện

NGOẠI TRUYỆN 2

HẠNH PHÚC CỦA QUỶ

Đây là những chuyện xảy ra trước khi tôi bị cá sấu bắt về làm của riêng, hay nói theo cách của tên này - tôi bị xiết nợ còn hằn ta thì chỉ đang thực hiện nghĩa vụ thiêng liêng của một chủ nợ tức là đòi nợ, đương nhiên điều này không phạm pháp.

Mà nếu có phạm pháp, nhân loại làm gì được hần nào?

Haizzz.....

Tôi biết là không ai làm gì được hần, để chuyện đó xảy ra thì điều kiện cần là chúa có thật, điều kiện cần và đủ là Phật tổ cộng Tề Thiên Đại Thánh có thật.

Ok, tôi chưa gặp các vị ấy bao giờ.

Muốn trách thì trách tạo hoá, ai bảo sinh ra con cá sấu đó làm chi?

Hoặc là, giống như lý do mà tên đó đưa ra vào một ngày xấu trời nào đấy:

- Sao lại đi trách tạo hoá, muốn trách thì phải trách em chứ, ai bảo em xuất hiện trước mặt tôi làm gì? :))

.
. .
. .
. .

Vâng, đó chính là những LÝ DO TO ĐÙNG khiến tôi bị xiết nợ.

Chỉ có điều.....

Tôi nợ hần ta cái gì nhi??? :-/ :-/ :-/

=====

Bạn thân mến, chắc hẳn các bạn đều biết, couple nào dù hời hợt hay gắn bó sâu sắc hay gì đó thì cũng phải bắt đầu bằng bốn giai đoạn chính:

1. Làm quen.
2. Hẹn hò.
3. Cầu hôn (khoản này mặc định các bạn nam phải chủ động - chiếu theo tiêu chuẩn lãng mạn của tác giả).
4. Kết hôn. (tất nhiên với điều kiện mục 3 được chấp thuận và hai nhân vật chính không bị yếu tố bên ngoài như là: người cũ, các đảng sinh thành, hoàn cảnh gia đình, v.v... tác động)

Cá sấu diện hạ của tôi là ai chứ, tất nhiên không phải là người rồi, khảo sát khoa học cho thấy ở tuýp nhân vật chỉ-thích-màu-đen như này tồn tại rất nhiều đặc điểm của hồ ly tinh:

1. Mức độ tốt đẹp: **ÂM VÔ CÙNG.**
2. Mức độ xấu xa: **DƯƠNG VÔ CÙNG.**
3. Chỉ số mê hoặc: **KHÔNG XÁC ĐỊNH.**

Thông tin bổ sung:

+) Thần tượng thời trang: Bao Thanh Thiên.

+) Avatar trên Zing (nếu có): Mã Văn Tài / Sở Khanh / Zombie.

Từ khảo sát trên cho thấy, cá sấu chẳng bao giờ hành động giống hoặc gần giống người và devil bình thường. Đặt vào hoàn cảnh của tôi mà nói, mục làm quen miễn cưỡng lôi vào thì cũng có thể xem như là có, các mục còn lại thì nghiêm nhiên không xuất hiện trong từ điển của cá sấu điên hạ.

...

Đó là chuyện xảy ra khi tên này đến nhà tôi lần thứ hai, không phải đi một mình mà vác theo cả phái đoàn hộ tống như kiểu đang hét vào mặt thiên hạ rằng hắn ta là chúa tể quỷ giới.

Tôi biết gã này chẳng tốt đẹp gì, phô trương như vậy chắc chắn có mục đích mờ ám. Hiển nhiên là để tạo áp lực với cha mẹ tôi.

DING DONG

Tiếng chuông cửa vang lên.

Lúc đó chỉ có mình tôi ở nhà, khổ một cái là tôi đang.....tắm, dĩ nhiên đành phải..... mặc kệ khách. Hành động này của tôi khiến cho cái chuông cửa và cả tai của tôi tiếp tục chuốc lấy tai họa lần thứ hai.

DING DONG DING DONG DING DONG DING DONG DING DONG DING DONG DING DONG
DONG DING DONG DING DONG DING DONG DING DONG DING DONG DING DONG
DING DONG.....

!!

Tôi vơ lấy cái khăn tắm quấn vội quanh người rồi chạy ra cửa, vừa mở khoá vừa vặn hết cỡ volume trong cổ họng:

- ĐỒ DỖ HƠI BƠI NGỬA, ĐÌNH PHÁ CHUÔNG ĐÁY À????

Sau khi quét xong và nhân diện được kẻ phá chuông, toàn thân tôi đóng băng ngay tức khắc.

Cá sấu trở mắt ra nhìn tôi, quét nhãn quang đại pháp từ trên xuống rồi lại từ dưới lên, sau cùng nhếch môi cười đều giả bằng cái mặt không thể troll hơn.

- Không phải em định quyến rũ tôi đấy chứ - hấn ta ghé mắt lại gần - ...hả vit con?

Tôi ngơng chín mắt không đáp, tay run run giữ chặt vat khăn tắm, nó mà tuột ra thì toi.

- Em định bắt khách đứng ngoài cửa sao? - hấn ta hỏi.

- Cái đó.....anh đợi một chút!!!!!!!!!!

Tôi sập cửa đánh rầm rồi phóng như bay vào phòng mặc vội bộ đồ kín đáo nhất mà tôi có, xấu hổ đến nỗi chỉ hân không xuất hiện cái lỗ nẻ nào cho tôi chui xuống.

Cái tên bò sát máu lạnh này sao luôn làm tôi rơi vào tình huống trở trêu thế hả giờ??? TTTTTTTT - - TTTTTTTT

• • • •

Cá sấu không đến để gặp tôi, hẳn ta có mặt ở đây là để gặp phụ huynh của tôi, gắng hỏi lý do muốn gặp cả buổi không chịu nói, chỉ ngồi một chỗ ngó tôi chằm chằm, thi thoảng yêu sách bắt tôi đi pha trà rót nước cung phụng, không quên ca cẩm đủ điều.

Khi thì...

- Nóng quá!

Khi thì...

- Nguội quá!

Lúc lại....

- Nhạt quá!

Lúc lại....

- Ngọt quá!

Cha tôi xin hội đồng quý giới tối cao về phép mấy ngày với gia đình, cùng với mẹ tôi đi chuẩn bị vài thứ cho lễ kỉ niệm ngày cưới. Khi hai bậc trưởng bối quay về thì thấy “lãnh đạo quốc gia” đang chễm chệ ngồi trên sofa nhà mình, ngoài cửa còn cả một tập đoàn dưới sự chỉ huy của quân cung Polin đứng đợi khiến hai cụ không khỏi choáng váng.

- Chúa tể, ngài đặc biệt ghé thăm tệt xá mà chúng tôi lại đi vắng, xin lượng thứ cho! - cha tôi kính cẩn nói.

- Không sao, là do ta đường đột đến mà không báo trước! - cá sấu đáp.

- Ngài đích thân đến thế này, không biết có việc gì hệ trọng?

Cá sấu điện hạ không đáp lời cha tôi, chỉ hướng về phía tôi khẽ nhếch khoé miệng. Điều này có phần khiến cha tôi hơi hoảng, ông sợ hãi nói:

- Có phải là con bé nhà tôi lại lén quay về quỷ giới gây chuyện không? Nếu quả thực nó gây ra rắc rối thì chúng tôi sẽ nhốt nó lại ngay, xin ngài....xin ngài tha cho nó!!!

- Phải đấy, con bé lớn lên ở thế giới loài người, còn nhiều điều chưa hiểu, xin ngài đừng chấp nhất nó! - mẹ tôi vội vã nói thêm.

Cá sấu cười cười lắc đầu:

- Cô ấy không làm gì cả, ta hôm nay đến đây chỉ là muốn thông báo với hai người, con gái của hai người, ta chọn cô ấy làm hậu cung!

- SAO CỐ? HẬU CUNG????? Ngài.....ngài chọn con bé nhà chúng tôi?

- Đúng vậy!

- Nhưng.....Lung Linh....con bé chỉ là một devil.... - cha tôi ngập ngừng như cố để hai từ “khiếm khuyết” không bật ra.

- Ta biết. Nhưng cô ấy nợ ta!

Nói xong câu cuối, hắn ta búng tay ra hiệu cho chị Polin đặt đồng đồ chắc-là-sinh-lẽ xuống bàn, nguyên một núi bụi chẳng!

Tôi nhất thời vẫn chưa tiêu hoá được hết cuộc đối thoại giữa cha mẹ tôi và cá sấu, trong lúc tôi còn đang shock thì bất ngờ bị hắn ta kéo tay đứng dậy rồi lúi đi xềnh xệch.

- Khoan đã, anh đang làm cái quái gì đấy? Buông tôi ra! - tôi đỏ mặt quát.

- Ngốc sao mà buông chứ!

- Buông ra mau!.... - tôi xấu hổ đến cực điểm nhưng không biết làm gì khác ngoài quay đầu lại cầu cứu sự trợ giúp của cha mẹ.

- Họ không giúp em đâu, lệnh của tôi là thánh chỉ đó biết không, em muốn cha mẹ mình gặp hoạ sao? - hắn vừa nói vừa bẻ xóc tôi trèo lên mình một con chim lửa to vĩ đại.

- Rốt cuộc anh muốn làm cái gì hả? - tôi ra sức giãy giụa.

- Tất nhiên là xiết nợ rồi! - hấn dừng dừng đáp.

- Nợ gì chứ? Tôi nợ anh hồi nào? - tôi gào lên.

- Cái đó em không cần biết! Có điều.....chống cự như này là vì không muốn trở thành người của tôi?
 “NGƯỜI CỦA TÔI”, câu nói này vừa chạm vào lỗ tai đã khiến tôi nổi hết cả da gà da vịt lên.

- Cái.....cái đó....

- Vậy là em muốn tôi phải tặng cho em một chú cá sấu nhỏ em mới chịu phải không? =))

- ANH.....!!!!!!!!!!!!!! - Tôi gầm lên.

- Không thích con trai à, thế thì một “tiểu Lung Linh” vậy! =)) =)) =))

- KHÔNG PHẢI THẾ, ĐỒ NGỐC!!! Chúng ta thậm chí còn chưa hẹn hò cơ mà???????

- Hẹn hò? Để làm gì? - hấn nhìn tôi đúng kiểu nhìn bệnh nhân tâm thần.

- Tất nhiên là để tìm hiểu nhau chứ gì nữa! - tôi cố giữ bình tĩnh để không gào lên tiếp.

- Thừa! - hấn đáp gọn lỏn.

- Nhưng.....nhưng mà.... ít ra anh cũng phải.....cầu hôn em chứ? - tôi xấu hổ nói lí nhí.

Đúng thế, cái tên chuyên môn đốt cháy giai đoạn này thậm chí ki bo đến mức chưa thèm nói thích tôi chứ đừng nhắc đến việc bắt chước phim Hàn Quốc quỳ xuống chìa chiếc nhẫn có gắn viên đá quý to đùng ra trước mặt tôi mà hùng hồn tuyên bố: “Làm vợ anh nhé?” hoặc là “Đồng ý lấy anh nhé?”, sau đó hồi hộp đợi tôi gật đầu cái rụp là bế bồng tôi lên xoay vòng vòng.

- Chẳng phải tôi đã đến cầu hôn rồi sao? Mới nãy đó thôi!

ÉCCCCCCC.....Cái đó gọi là cầu hôn hả giờ? ÉP HÔN thì có!

- KHÔNG PHẢI NHƯ THẾ! - tôi phùng mang trợn má lên nhìn cái tên bả sinh không có dây thần kinh lằng mằng này, bụng rủa thầm.

- Nếu em muốn tôi bắt chước con người thì tôi không dư hơi.

Gã ta cúi xuống nhìn tôi cười đều giả thêm lần nữa, sau đó đem tôi ôm vào trong lòng, tựa cằm lên đầu tôi phóng tầm mắt ra xa, không nói thêm gì.

Tôi cũng đành chịu, suy cho cùng, ai bảo tôi đầu quân vào danh sách “những cô nàng xin chết” của cá sấu làm gì cơ chứ, bây giờ thì vô phương cứu chữa.

=====

Sau lễ cưới, tôi ngồi chết trân trong tân phòng đợi tân lang của tôi như các cô dâu thời xưa ở Trung Quốc vẫn hay làm. Trống ngực nện từng từng như muốn chứng minh rằng tim của tôi cũng có tính đàn hồi.

Thay chiếc váy cưới với màu đen chủ đạo bằng bộ pijama màu xanh da trời nhạt xong, tôi thở phào như trút được gánh nặng. Không có ti vi, tôi đành bó gối ngồi một chỗ. Nói thật chứ đám cưới của tôi hôm nay mà quay video lại gửi cho đài truyền hình thì không khéo ngày mai ra đường tôi lại thành hot girl chứ chả chơi *hắc hắc*

- Suy nghĩ bậy bạ gì mà cười một mình thế?

Tôi giật bản mình quay đầu về phía cửa, thấy cá sấu đã đứng ở đó tự bao giờ, mặt mày gian xảo hơn bao giờ hết.

- Đừng có suy bụng ta ra bụng người! - tôi quát.

- Ồ, vậy là tôi suy nghĩ bậy bạ rồi!

Hắn cười cợt tiến lại bên giường.

- Gì? Anh tính làm gì? - tôi ôm chầm lấy vào một góc.

- Đi ngủ chứ làm gì! :)) :)) :))

Được rồi, hắn ta mà không khớp ngay điệu cười phản diện đó lại thì nhất định sẽ có một ngày tôi cho nhà sĩ nhỏ cả hàm. Cái đồ đâm tặc này!

- Không được, không được! Anh ngủ dưới đất đi! =))

“Khục...”

Tên đó nhìn tôi suýt sặc vì nén cười, không nói gì cả mà quay đầu về phía phòng tắm. Tôi cứ tưởng mình đã được yên thân, bèn nằm xuống đắp chăn đi ngủ. Ai dè trong lúc tôi đang mơ màng chuẩn bị chìm vào giấc mộng đẹp đến nơi thì nghe bên tai chợt buồn buồn như có ai thì thầm:

- Ngủ rồi đấy à?

- OÁIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIII

Tôi giật mình hét ầm lên, phát hiện ra cá sấu độc ác đã quay trở lại từ bao giờ, không những thế hình như vừa mới tắm xong, tóc hầy còn ướt, nước theo ngọn tóc nhỏ xuống từng giọt chảy trên bờ vai rộng, cơ bụng sáu múi.... ối mẹ ơi chết mất thôi!!!!.....Hắn ta.....hắn ta.... đang cười trần!!!!!!

Lần đầu tiên tôi được chiêm ngưỡng siêu cấp mỹ nam “nuy” một nửa, máu mũi phụt cả ra, đơ ngay lập tức. Thiên thần trong sáng vội vã chạy ra kéo đầu tôi quay sang hướng khác rồi chỉ huy miệng tôi hét to:

- ĐỒ DÊ CỤ!!!!Mặc....mặc áo vào mau lên!

- Không được gọi chồng như thế!

Tên đó nắm lấy vai tôi xoay lại, dùng khăn lau máu mũi đang chảy ra cho tôi, lại bắt đầu cười cợt như thể trúng số. Máu trong người tôi dồn cả lên mặt, không nói được gì, chỉ yên lặng để cho đồ nguy hiểm đó ra vẻ tốt đẹp.

Một lúc sau, đợi cho tim tôi khỏi bị nhồi máu xong, hắn ta lại tiếp tục đổ nước vào axit:

- Đêm nay là đêm hợp phòng, vệt con ạ!

- Chuyện ...chuyện gì nữa? - tôi lắp bắp.

- Vì thế... - tên Sở Khanh phiên bản devil quét mắt sang bộ pijama tôi đang mặc, khoé môi cong lên -em không thể SEXY hơn một chút được sao? =)) =)) =))

- ĐỒ BIẾN THÁI! Bộ Pijama này có gì không tốt chứ, anh thích nóng bỏng sao không chấp nhận Luciana luôn đi!!!!!!

Tôi vỗ cái gối ném vào mặt con dê cụ đội lốt mỹ nam số một thế giới, ầm ục.

- Tôi không nói bộ pijama của em, tôi nói là nói bộ đồ nhỏ bên trong kìa! - hắn nhe răng cười, cái mặt troll không chấp nhận được.

- CÁI!.....!!!!!!

Tôi theo phản xạ kéo chăn lên che kín cả người. Quên mất một chuyện quan trọng, nghe nói những kẻ biến thái có phép thuật thường sở hữu những phép thuật rất biến thái. Nhìn xuyên qua quần áo chẳng hạn >-

Tôi giận lắm rồi nhé, vậy mà nói coi tôi như đồ chơi chỉ là nói dối, đáng ghét... >-

- Vệt con....

Hắn ta thu lại nụ cười, tay đưa lên mặt tôi định chạm vào mắt tôi nhưng tôi gạt ra.

“.....”

- Tôi đùa thôi mà!

“.....”

- Em giận tôi à?

Đồ xấu xa, lại còn hỏi nữa!!!

Tên đáng ghét đó im lặng một lát rồi kéo tôi vào lòng, khẽ dụi đầu vào tóc tôi. Tôi vẫn còn tức, giãy giụa một hồi không thoát khỏi cánh tay gọng kìm đó được bèn nhe răng cắn vào vai hắn ta. Cá sấu đáng ghét không vì thế mà buông tôi ra, trái lại càng ôm chặt hơn, dường như muốn đem tôi hoà vào làm một với cơ thể của mình.

Tôi không dám cắn mạnh, sợ làm anh chảy máu, bởi vì anh đau thì tôi cũng sẽ đau. Tôi nhả ra, nắc lên, tôi không bao giờ đeo được cái mặt nạ mạnh mẽ trước mặt anh cả.

- Xin lỗi em, tôi không biết cách làm cho em cười, cái miệng của tôi dường như có dao hay sao ấy, nó cũng chẳng chịu nghe sự điều khiển của tôi nữa... Nếu em muốn trừng phạt thì cứ cắn đi! - anh nói.

Tình yêu vẫn hay kỳ lạ như vậy, đàn ông luôn nhớ đến người con gái làm cho họ cười còn phụ nữ thì chỉ nhớ đến người con trai làm cho họ khóc.

Tôi lắc lắc đầu, khẽ sụt sịt. Đợi cá sấu buông ra, tôi mới thành thoi đưa mắt đi nơi khác, bỗng mắt tôi dừng lại trên chiếc bàn bằng pha lê tím - nơi đã đặt sẵn hai cái ly nhỏ.

- Cái gì vậy anh? Phải rượu hợp cần không, giống phim Trung Quốc ý?

Tôi tò mò hỏi. Ren liếc nhìn tôi, tự nhiên tôi thấy ánh mắt anh rất buồn, chẳng hiểu tại sao nhưng tôi bỗng có linh cảm xấu. Đột ngột anh hỏi tôi:

- Em muốn sinh con cho tôi không?

Tôi hơi shock trước câu hỏi, dù vậy vẫn thấy trong lòng dậy lên cảm giác ấm áp. Tôi cúi đầu xuống cho anh khỏi thấy rằng tôi xấu hổ, khẽ gật gật.

- Vậy sinh ba đứa nhé, một đặt là Long Lanh, một đặt là Lấp Lấp, một đặt là Lóng Lấp, cho giống mẹ nó!

Cá sấu lại nhếch môi cười cợt, rõ là chúng nào tặc nấy.

Còn nữa, không có tí khái niệm nào về kế hoạch hoá gia đình cả >-

Anh đưa tay lên vuốt tóc tôi, môi khẽ mỉm cười, một nụ cười không chút đùa cợt làm tôi có phần khó hiểu:

- Hãy nhớ, em còn nợ tôi, đừng mong có thể xù được!

- Nhưng...- tôi hướng ánh nhìn thắc mắc về phía anh - ... em nợ anh bao nhiêu tiền vậy?Nhiều lắm hả???

“Khục...”

Lần thứ hai tôi làm cá sấu suýt sặc. Anh cố nén cười, cúi xuống ghé sát vào tai tôi nói:

- Ủ, rất nhiều, nên không được quên, rằng em nợ tôi cả cuộc đời này!

- O...?

Tên này luôn thích nói mấy lời khó hiểu, tôi cũng chẳng đủ IQ để hiểu, nên thôi.

Nói dứt lời, anh khẽ búng tay một cái, cả hai ly rượu lập tức vỡ nát. Tôi nhìn anh ngạc nhiên. Anh không giải thích nhiều, chỉ khẽ nói:

- Tôi không muốn em chỉ sinh cho tôi một đứa con trai, tôi cũng không muốn em xù nợ, vì vậy hai ly nước phép này không cần thiết nữa.

“Tên này đi làm giáo viên triết học được này, nói cái gì toàn mấy lời khó hiểu không” - tôi thầm nghĩ.

Chợt, cá sấu quay sang tôi, nụ cười của hắn đã trở về trạng thái đều giả ban đầu. Hành động này của gã cũng cố mạnh mẽ linh cảm xấu đang trỗi dậy trong giác quan thứ sáu của tôi.

- Vịt con, cá sấu không ăn cỏ đâu...

- Thì.....thì sao? - đột nhiên tôi cảm thấy trong người vụn phần ớn lạnh.

- Thế nên..... bây giờ tôi phải ăn thịt em thôi. :))

!!!!!!!!!!!!!!

[Tiếp theo thế nào thì các bác tự tưởng tượng, em đây không đủ máu mũi để miêu tả]

9 tháng sau đó...

- Chúa tể, chúa tể, Linh sao rồi, cô ấy đã sinh chưa?

Trần Chỉ Nhược hốt hải chạy vào bên trong chính điện Loudias, giọng nói không giấu nổi sự lo lắng.

- Bạn của Linh? Ai đưa cô vào đây vậy? - Ren nhìn cô bạn có chút ngạc nhiên.

- Là tôi đấy, Lung Linh thế nào rồi?

Shirou vội vã từ bên ngoài đi vào, trên mặt cũng đem theo vài phần bất an.

- Có mẹ cô ấy ở trong đó rồi! - Ren nói.

Shirou hơi trầm mặc, đợi Chỉ Nhược chạy vào phòng trong, cậu nhóc hướng về phía Ren lên tiếng:

- Tôi có chút chuyện muốn hỏi, cậu lại đây một lát được không Ren?

Đi theo Shirou ra một góc khuất, Ren hơi nhịu mày, cậu có thể hình dung được Shirou sắp nói gì, dù không nén nổi một hơi thở dài nhưng khoe môi Ren vẫn nhếch lên một cách mỉa mai.

- Các hậu cung từ trước đến giờ chưa có ai qua được ngày hôm nay, cậu không quên chứ? - Shirou khẽ hỏi.

- Ừ...

- Vậy tại sao ngày đó cậu còn lấy cô ấy?

- Cô ấy sẽ không chết, tôi không để cô ấy chết đâu, cậu đừng lo! - Ren nói.

- Cậu có cách sao? - Shirou khẽ nhịu mày.

- Cách đây khoảng 10 tháng, quân cung Polin có giao cho tôi một vật tìm thấy trong thi thể Luciana sau khi cô ta bị farin xanh cấp cao tiêu trừ khả năng bất tử, cậu có đoán ra nó là gì không?

Shirou không đáp, chỉ lắc đầu khó hiểu.

- Đó chính là chiếc nhẫn King may mắn của đêm tiệc prom cách đây hơn hai năm. Lúc đó, vịt con ngốc nghếch mới là devil được sở hữu điều ước của quỷ, không phải con nhỏ Luciana. Có điều, bởi vì cô ấy chẳng biết cái gì cả, nên thắng tay liệng nó đi.

- Ôi trời, vậy còn sau đó?

- Tôi cũng không biết tại sao chiếc nhẫn lại lọt vào tay con nhỏ vampire kia, nhưng mỗi khi xác nhận chủ nhân, trên mỗi chiếc nhẫn đều xuất hiện tên họ của người đó.

Nói đoạn, Ren rút từ trong áo ra chiếc nhẫn King năm nào, trên đó vẫn còn vết máu khô và dòng chữ rõ nét mang tên Lung Linh.

- Dấu vết bùa chú? Luciana đã trù ếm cô ấy? - Shirou không khỏi giật mình.

- Có thể, chắc chắn cô ta không ước điều gì tốt đẹp rồi.

- Vậy phải làm sao đây?

- Bây giờ tôi đã là một chúa tể, năng lực của tôi có thể bằng được với thứ này. - Ren nói.

- Ý cậu là sao?

- Truyền cho cô ấy 100 năm dương thọ bằng năng lực hoán vị của tôi.

- Cái thằng này, cậu lại nổi cơn điên rồi à? Cậu có biết làm như vậy là giảm đi một nửa tuổi thọ của mình không? - Shirou có phần kích động.

- Biết, nhưng mà tôi lỡ truyền mất rồi

Ren khẽ cười, cậu nhóc quay lưng trở lại chính điện.

“Hơn nữa, tôi không muốn các con tôi phải chịu cảm giác giống như tôi đã từng phải chịu - cảm giác không có mẹ.”

Lại băng đi nhiều năm...

“Vịt con xấu xí đi đến bên hồ nước và soi bóng mình trong đó, nó chợt nhận ra rằng mình đã lớn rồi, thay đổi thật nhiều. Nó không còn là vịt con xấu xí như trước đây nữa, nó đã trưởng thành rồi. Bây giờ người ta không gọi nó là vịt con xấu xí nữa, họ gọi nó là con vịt xấu xí.”

- Cha kể chuyện sai bét nè! - đứa trẻ thứ nhất lên tiếng.

- Đúng đúng, cô giáo con kể là vịt con xấu xí lớn lên trở thành thiên nga cơ mà, rồi trở về sống hạnh phúc bên bầy đàn của nó.

Đứa trẻ thứ hai cũng góp phần.

- Cô giáo nào kể thế? - ông bố trẻ cau có.

- Cô giáo Chỉ Nhược, bạn của mẹ, vợ của chú Shirou kể thế mà cha.

Đứa trẻ thứ hai phụng phịu.

- Thế thì con đến bảo cô ấy là cô ấy kể sai rồi, cha con kể mới đúng, nghe chưa? - ông bố trẻ lên giọng.

- Không đúng, mẹ cũng kể như thế đó cha à! - đứa trẻ thứ nhất lại lên tiếng.

- Vậy thì mẹ con cũng sai nốt.

Ông bố trẻ gắt gỏng nói. Hai đứa nhóc vẫn chưa chịu thôi, vẫn tiếp tục đấu khẩu với cha chúng để đòi lại công bằng cho truyện cổ tích. Ông bố trẻ đuối lý, búng tay một phát, thỉnh linh ở đâu hiện ra hai con gián rõ to, ông bố cầm lên dọa hai đứa nhóc. Thằng nhóc thứ hai tóc đen là em, khóc hu hu chạy lại mách mẹ:

- Mẹ ơi, cha dí gián dọa tụi con!

Đứa còn lại là một con bé có đôi mắt hổ phách sắc sảo, nó ngồi tại chỗ giương mắt nhìn cha tỏ vẻ thất vọng rồi nói:

- Sao cha không biến ra khủng long hay cá sấu cho rồi đi, con đâu có sợ con này! Cha ngốc quá à!

Từ trong khu bếp của cung điện, bà mẹ đi ra, vừa bế đỡ thằng nhóc vừa khẽ thở dài rồi nói:

- Ngày trước anh cũng giở trò này với em phải không Ren, biến ra con gián rồi cứ làm như là tự nó xuất hiện. Bây giờ ngẫm kỹ lại mới thấy điểm vô lý, phòng vip của South Devil thì sao lại có gián cơ chứ, phải không?

(lời tác giả: đoạn này đã xuất hiện ở một vài chap trước)

- Cha xấu tính!!!

Hai đứa nhóc đồng thanh.

- Được rồi, được rồi, là cha sai, Long Lanh và Lấp Lánh không được giận cha đâu, như thế cũng là xấu! - ông bố trẻ nói.

- Con là Aka Rin, không phải Lấp Lánh! - con bé trừng đôi mắt hổ phách nhìn cha nó.

- Con cũng thế, con không phải là Long Lanh, con tên Aka Ryan! - thằng nhóc hùa theo chị.

Ông bố trẻ giả vờ bĩu môi lắc lắc đầu tỏ vẻ không biết gì hết khiến hai đứa nhóc sinh đôi giận càng thêm giận. Bà mẹ của chúng không bênh vực cũng chẳng can thiệp, chỉ lẳng lặng đứng nhìn ba cha con chơi đùa hồi lâu.

.....

Hạnh phúc có khi thật lớn lao vĩ đại, nhưng lắm lúc lại thật nhỏ bé, giản đơn. Ngay cả đối với loài quý, nó cũng không có nhiều sai khác. Tác giả tạm mượn lời bài hát “Những điều nhỏ nhoi” thay cho lời kết thúc ngoại truyện:

”Có lúc tôi gục ngã, nhìn mây trôi hững hờ

Có lúc tôi thắm mơ, sẽ hái sao trên trời

Mà nào có biết rằng, hạnh phúc luôn bên mình

Là những điều nhỏ nhoi thường ngày mà tôi tìm mãi nơi phù du.”

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/im-a-devil>